

J. K. Rowlingová

Harry Potter /2/

a tajomná komnata

PRVÁ KAPITOLA

NAJHORŠIE NARODENINY

Nebolo to po prvý raz, čo v dome číslo 4 na Privátnej ceste vypukla pri raňajkách hádka. Pána Vernona Dursleyho zobudilo nad ránom húkanie, vychádzajúce z izby jeho synovca Harryho.

„Tento týždeň už po tretíkrát!“ zahučal ponad stôl. „Keď si s tou sovou nevieš urobiť poriadok, pôjde preč!“

Harry sa to, ako už neraz, pokúšal vysvetliť.

„Nudí sa,“ povedal. „Je zvyknutá lietať po vonku. Keby som ju mohol vypustiť aspoň v noci...“

„Máš ma hádam za blázna!?“ zavrčal strýko Vernon a na husťoch fúzoch sa mu hompálal kúsok volského oka. „Viem, čo sa stane, len čo ju vypustíš.“

Vymenil si temný pohľad so svojou ženou Petuniou.

Harry to chcel vyvrátiť, no jeho slová prehlušilo dlhé, hlasité grgnutie Dudleyho, syna Dursleyovcov.

„Chcem ešte slaninu.“

„Je na panvici, chrobáček,“ povedala teta Petunia. A uprela nežný pohľad na svojho masívneho syna. „Musíme ťa vykmitiť, kým na to máme príležitosť. Tá školská strava určite za veľa nestojí...“

„Hlúposť, Petunia, keď som ja chodil na Smeltings, nikdy som nebýval hladný,“ poznamenal strýko Vernon žoviálne. „Dudley tam určite hladom netrpí, však, synček?“

Dudley, ktorý bol taký tučný, že mu zadok prevísal po oboch stranách kuchynskej stoličky, sa uškrnul a obrátil sa k Harrymu.

„Podaj mi panvicu.“

„Zabudol si na čarovné slovíčko,“ odvrkol Harry.

Účinok tejto jednoduchej vety na zvyšok rodiny bol neuveriteľný: Dudley od hrôzy vykrikoval a žuchol zo stoličky na zem s takým rachotom, až sa triasla celá kuchyňa. Pani Dursleyová zvrieskla a dlaňami si zakryla ústa, pán Dursley vyskočil na rovné nohy a v žilách na spánkoch mu divo pulzovala krv.

„Mal som na mysli slovko ‚prosím‘,“ dodal Harry rýchlo. „Nemyslel som...“

„ČO SOM TI POVEDAL,“ zahrnel strýko a opľul pritom celý stôl. „VO SVOJOM DOME NEHCEM POČUŤ NIJAKÉ SLOVO, ZACÍNAJÚCE SA NA ‚Č‘?!“

„Ale ja...“

„AKO SA OPOVAŽUJEŠ VYHRÁŽAŤ SA DUDLEYMU!“ hučal strýko Vernon a trieskal pästou do stola.

„Ja som len...“

„VAROVAL SOM ŤA! POD TOUTO STRECHOU NESTR-
PÍM ANI LEN ZMIENKU O TVOJEJ NENORMÁLNOSTI!“

Harrymu sklízol zrak z purpurovoliceho strýka na bledú tetu, ktorá sa práve zúfalo pokúšala pomôcť Dudleymu vstať.

„Dobre,“ hlesol Harry, „v poriadku...“

Strýko Vernon si opäť sadol, fučal ako dýchavičný nosorožec a kútikmi svojich malých, prenikavých očíek uprene Harryho pozoroval.

Odkedy sa Harry vrátil domov na letné prázdniny, strýko Vernon s ním zaobchádzal ako s bombou, ktorá môže každú chvíľu vy-

buchnúť, pretože Harry Potter nebol normálny chlapec. Teda nebol natoľko normálny, ako by sa patrilo.

Harry Potter bol čarodejník - čarodejník, ktorý práve ukončil prvý ročník Rokfortskej strednej školy čarodejníckej. A ak boli Dursleyovci nešťastní, že ho mali na prázdniny doma, nebolo to nič v porovnaní s tým, ako sa cítil Harry.

Rokfort mu tak hrozne chýbal, že to bolo horšie, ako keď vás v jednom kuse bolí brucho. So smútkom spomínal na hrad, na jeho tajné chodby a duchov, na vyučovanie (možno s výnimkou hodín profesora elixírov Snaa), na poštu, ktorú doručujú sovy, na hostiny vo Veľkej sieni, na posteľ s baldachýnom v internátnej izbe vo veži, na návštevy u hájnika Hagrida v chatrči na kraji Zakázaného lesa, ale najmä na metlobal, najobľúbenejší šport v čarodejníckom svete (šesť vysokánskych stĺpov s obručami, štyri lietajúce lopty a štrnásť hráčov na metlách).

Všetky Harryho učebnice, čarodejnícky prútik, habit, kotlík a špičkovú metlu Nimbus 2000 mu strýko Vernon zamkol v komore pod schodmi, hneď ako prišiel. Dursleyovcom bolo fuk, že Harry môže prísť o svoje miesto vo fakultnom metlobalovom družstve, lebo celé leto netrénovať. Bolo im fuk, že sa vráti do školy a nebude mať urobenú jedínú úlohu. Pre Dursleyovcov (ľuďom, ako sú oni, hovoria čarodejníci muklovia, pretože im v žilách nekoluje ani kvapka čarodejníckej krvi) znamenal fakt, že majú v rodine čarodejníka, neskutočnú hanbu. Strýko Vernon dokonca zamkol Harryho sovu Hedvigu do klietky a tak jej znemožnil, aby doručila akýkoľvek odkaz do čarodejníckeho sveta.

Harry sa nepodobal na nikoho z rodiny. Strýko Vernon bol zavalitý, bez krku, s obrovskými čiernymi fúzmi, teta Petunia bola kostnatá a tvár mala ako kôň a Dudley bol vypasený ružový blondiak. Harry bol naproti tomu drobný, samá kosť a koža, mal nádherne zelené oči a nepoddajné vlasy čierne ako uhoľ. Nosil okuliare s okrúhlymi sklíčkami a na čele mal tenkú jazvu v tvare blesku.

A práve pre túto jazvu považovali Harryho všetci za nanajvýš nezvyčajného dokonca i samotní čarodejníci. Jazva bola jediným svedectvom Harryho veľmi tajomnej minulosti, v dôsledku ktorej sa pred jedenástimi rokmi ocitol na schodoch domu Dursleyovcov.

Keď mal Harry rok, podarilo sa mu akýmsi zázrakom prežiť kliatbu najväčšieho temného čarodeja všetkých čias lorda Voldemor-

ta, ktorého meno sa ešte i dnes bála väčšina čarodejníkov a čarodejníč čo i len vysloviť. Harryho rodičia počas Voldemortovho útoku zahynuli, Harry však vyviazol len s tenkou jazvou v tvare blesku a akýmsi zázrakom - nik nechápe prečo - prišiel Voldemort v tej chvíli, keď sa mu nepodarilo Harryho zabiť, o svoju moc.

A tak sa Harry dostal do opatery k sestre svojej mŕtvej mamy a jej manželovi. U Dursleyovcov prežil desať rokov a nikdy nechápal, prečo sa mu neustále stávajú veci, ktoré si nevie dosť dobre vysvetliť, a historku svojich pestúnov o tom, že k jazve prišiel počas autonehody, pri ktorej zomreli jeho rodičia, považoval za pravdivú.

Až raz, presne pred rokom, dostal Harry z Rokfortu list, ktorým sa všetko vysvetlilo. Harry nastúpil do čarodejníckej školy, kde sa on i jeho jazva stali slávnymi... školský rok sa však skončil, on sa vrátil na prázdniny k Dursleyovcom, ktorí sa k nemu opäť správali ako k smradľavému psovi.

Dursleyovci si dokonca ani nespomenuli, že dnes má Harry dvanásť rokov. Harry si inak nerobil veľké ilúzie, nikdy od nich nedostal poriadny darček, tortu už tobôž nie - ale prejsť to úplným mlčaním...

V tej chvíli si strýko Vernon dôležito odkašlal a povedal: „Ako všetci vieme, dnes je mimoriadne významný deň.“

Harry naňho prekvapene pozrel, neveriac vlastným ušiam.

„Dnes možno uzavriem najdôležitejšiu zmluvu vo svojej kariére,“ pokračoval strýko Vernon.

Harry sa opäť vrátil k svojej hrianke. *Jasné*, pomyslel si trpko, *strýko Vernon vraví o tej návšteve, čo má k nim prísť na večeru*. Už dva týždne nehovorí o ničom inom. Pozvali nejakého bohatého staviteľa so ženou a strýko Vernon dúfa, že od neho získa obrovskú objednávku (strýko Vernon má firmu na výrobu vrtačiek).

„Mali by sme si to celé ešte raz prejsť,“ navrhol strýko Vernon. „O ôsmej večer musí byť každý z vás na svojom mieste. Petunia, ty budeš...?“

„Budem čakať v obývačke,“ odvetila teta Petunia pohotovo, „aby som ich u nás doma srdečne privítala.“

„Dobre, dobre. A Dudley?“

„Ja budem čakať v hale, aby som im otvoril dvere.“ Dudley vyľúdil otrasný afektovaný úsmev. „Môžem vám zobrat kabáty, pani Masonová, pán Mason?“

„Tí budú z teba hotoví!“ vykrikla teta Petunia nadšene.

„Výborne, Dudley,“ pochválil ho strýko Vernon. Potom sa otočil k Harrymu. „A ty?“

„Ja budem vo svojej izbe potichu ako myš a budem sa tváriť, že tu nie som,“ vysypal Harry.

„Presne tak,“ povedal strýko Vernon škodoradostne. „Ja ich zavediem do obývačky, zoznámim vás, Petunia, a nalejem im niečo na pitie. O 20.15...“

„Ich pozvem k stolu,“ skočila mu do reči teta Petunia.

„A ty, Dudley, povieš...“

„Môžem vás odprevadiť do jedálne, pani Masonová?“ vysypal zo seba Dudley a ponúkol neviditeľnej panej svoje tučné rameno.

„Ty môj malý džentlmen!“ vzdychla teta Petunia.

„A ty?“

„Ja budem vo svojej izbe potichu ako myš a budem sa tváriť, že tu nie som,“ odrecitoval Harry monotónne.

„Presne ako vravíš. Teraz by sme si mali pripraviť zopár vhodných komplimentov. Petunia, máš niečo?“

„Pán Mason, Vernon mi neustále spomína, ako úžasne hráte golf... Pani Masonová, povedzte, kde ste kúpili tie nádherné šaty...“

„Výborne... Dudley?“

„Čo takto... Mali sme priniesť do školy sloh, kto je naším hrdinom, a ja, pán Mason, som písal o vás.“

Toto bolo na tetu Petuniu i Harryho príliš. Teta Petunia sa rozplakala a začala objímať svojho syna, zatiaľ čo Harry vopchal hlavu pod stôl, aby ho nevideli, ako sa smeje.

„A ty čo?“

Harry sa vynoril spod stola a zo všetkých síl sa snažil zachovať vážnu tvár.

„Ja budem vo svojej izbe potichu ako myš a budem sa tváriť, že tu nie som,“ odverklíkoval do tretice.

„Veru tak, presne ako vravíš,“ povedal strýko Vernon ostro. „Masonovci o tebe nevedia a tak to zostane i naďalej. Petunia, keď dojeme, odvedieš pani Masonovú do obývačky na kávu a ja zvrtnem reč na vŕtačky. Pri troške šťastia budem mať do správ o desiatej zmluvu podpísanú a spečatenú. A zajtra o takomto čase budeme nakupovať zariadenie do letného domu na Mallorke.“

Harry jeho nadšenie nezdieľal. Nemal totiž pocit, že Dursleyovci sa k nemu na Mallorke budú správať milšie než na Privátnej ceste.

„Takže - ja idem teraz do mesta vyzdvihnúť večerný oblek pre mňa a pre Dudleyho. A ty,“ zavrčal na Harryho, „ty sa neopováž motať svojej tete pod nohami, keď bude upratovať.“

Harry vyšiel zadným vchodom von. Bol nádherný slnečný deň. Prešiel krížom cez trávnik, zvalil sa na záhradnú lavičku a potichu si spieval.

„Veľa šťastia, zdravia... veľa šťastia, milý Harry...“

Ani jedna pohľadnica, ani jeden darček a navyše celý večer sa má tváriť, že neexistuje. Nešťastný uprel pohľad na živý plot. V živote sa necítil taký osamelý. Bolo mu smutno za Rokfortom, no oveľa viac ako metlobal mu chýbali jeho najlepší priatelia Ron Weasley a Hermiona Grangerová. On im však zrejme nechýbal. Ani jeden z nich mu za celé leto nenapísal, hoci Ron mu sľuboval, že ho pozve k sebe domov.

Nespočetne veľa ráz chcel Harry už-už čarami dostať Hedvigu z klietky a poslať ju k Ronovi a Hermione s listom, no bolo by to príliš veľké riziko. Mladiství čarodejníci mali mimo školy zakázané čarovať. To však Harry Dursleyovcom zatajil. Dobre vedel, že len panický strach z toho, že ich kedykoľvek môže premeniť na chrobáky hovnivále, im bráni v tom, aby ho zamkli do komory pod schodmi spolu s čarodejníckym prútikom a metlou. Ešte pred pár týždňami sa Harry zabával tak, že si popod nos hundral nezmyselné slovíčka a tešil sa, keď sa Dudley v panike vyrútil z izby tak rýchlo, ako mu len jeho tučné nohy stačili. Dlhé odlúčenie od Rona a Hermiony však spôsobilo, že sa cítil hrozne osamelý, a dokonca i provokovanie Dudleyho stratilo preňho svoje čaro - a teraz Ron s Hermionou zabudli aj na to, že má narodeniny.

Čo by len dal za akúkoľvek správu z Rokfortu! Bolo by mu úplne jedno, od ktorej čarodejnice či čarodejníka. Tuším by sa teraz potešil aj stretnutiu so svojim úhlavným nepriateľom Dracom Malfoyom, aspoň by sa ubezpečil, že to celé nebol iba sen...

Niežeby celý školský rok na Rokforte bol iba samá zábava. Veď na konci druhého polroka sa Harry ocitol zoči-voči samotnému lordovi Voldemortovi. Voldemort bol síce len tieňom toho, čo býval, no i tak stále naháňal hrôzu, bol úskočný a skalopevne odhodlaný

získať späť svoju moc. Harry po druhý raz prekĺzol Voldemortovi pomedzi pazúry, no bolo to naozaj iba o vlások, a dokonca i dnes, niekoľko týždňov po tom, sa Harry strháva uprostred noci zo spánku, telo mu oblieva studený pot a rozmýšľa nad tým, kde asi tak Voldemort teraz je. Pred očami má stále jeho smrteľne bledú tvár a oči, v ktorých sa zrači šialenstvo...

Harry sedel na záhradnej lavičke a odrazu sa strhol. Po celý čas neprítomné hľadel na živý plot - *a živý plot hľadel naňho*. Medzi listami kriča sa z ničoho nič objavili dve obrovské zelené oči.

Harry vyskočil a práve v tej chvíli sa z druhej strany trávnik ozval posmešný hlas.

„Ja viem, aký je dnes deň,“ spieval Dudley afektovane a čapal smerom k nemu.

Veľké oči žmurkli a zmizli.

„Čože?“ opýtal sa Harry, no neodtrhol zrak od kriča.

„Viem, aký je dnes deň,“ zopakoval Dudley a postavil sa rovno pred Harryho.

„Výborne,“ pochválil ho Harry, „konečne vieš, ako sa volajú dni v týždni.“

„Dnes máš narodeniny,“ povedal Dudley posmešne. „Ako to, že ti nik neposlal pohľadnicu? To v tej prašivej škole nemáš nijakých kamarátov?“

„Len počkaj, keď sa tvoja mama dopočuje, že hovoríš o mojej škole,“ nedal sa Harry vyviesť z rovnováhy.

Dudley si povytiahol nohavice, ktoré sa mu zošmykli dolu tučným zadkom.

„Prečo zúšaš na ten krík?“ opýtal sa podozrievavo.

„Rozmýšľam, aké zaklínadlo použiť, aby začal horieť,“ odvetil Harry.

Dudley taktavo ustúpil dozadu, na jeho tučnom ksichte sa zračila hrôza.

„To n-nesmieš - ocko ti predsa vrazil, že nemáš č-čarovat' - povedal, že ťa vyhodí z domu - a nemáš kam ísť - nemáš nijakého priateľa, ku ktorému by si išiel...“

„*Abraka-dabra!*“ spustil Harry zlovestným hlasom. „*Hókus-pókus - čary-máry...*“

„MAMÁÁ!“ jačal Dudley a potkynajúc sa o vlastné nohy uháňal do domu. „MAMÁÁ! On robí, však vieš čo!“

Za túto chvíľku zábavy Harry kruto zaplatil. Keďže ani Dudley, ani živý plot neutrpeli nijakú ujmu, tete Petunii bolo jasné, že nečaroval naozaj, no i tak sa musel uhýbať pred jej presne mierenými údermi masťou panvicou. Potom mu prikázala, čo má urobiť, s tým, že nedostane najesť skôr, kým to nebude mať všetko hotové.

Zatiaľ čo Dudley lízal zmrzlinu, pozoroval ho a presúšal sa sem a tam, Harry umýval okná, leštil auto, kosil trávnik, plel kvetinové záhony, prestrihával a polieval ruže a natieral záhradnú lavičku. Slnko mu pieklo na krk. Vedel, že sa nemal nechať vyprovokovať, Dudley však vyslovil presne to, na čo myslel i on... zrejme naozaj nemá na Rokforte nijakých priateľov...

Keby tak videli slávneho Harryho Pottera teraz, pomyslel si skrúšene, keď hnojil kvetinové záhony, chrbát ho bolel a po tvári mu stekal pot.

Bolo pol ôsmej večer, keď konečne, celkom vyčerpaný, začul tetu Petuniu.

„Pod' dnu! A stúpaj iba na noviny!“

Harry sa rýchlo presunul do tieňa čistoty žiariacej kuchyne. Na chladničke stála veľikánska torta: obrovská masa šľahačky a cukrových fialiek. V rúre syčalo pečené bravčové mäso.

„Rýchlo jedz!“ zavrčala naňho teta Petunia a ukázala na dva plátky chleba a hrudku syra na kuchynskom stole. Mala na sebe večerné šaty lososovej farby.

Harry si umyl ruky a nahádzal do seba skromnú večeru. Len čo dojedol, teta Petunia mu vytrhla tanier. „Šmýkaj hore! Už aj!“

Prechádzal okolo obývačky a zazrel strýka Vernona a Dudleyho vo večerných oblekoch s motýlikmi. Ešte ani poriadne nevyšiel hore schodmi, keď zazvonil zvonček a dolu pod schodišťom sa objavila zúrivá tvár strýka Vernona.

„Pamätaj si - čuš tam ako voš...“

Harry po prstoch prešiel do svojej izby, vkĺzol dnu, zavrel za sebou dvere a chcel sa zvaliť na posteľ.

Problém bol však v tom, že na nej niekto sedel.

DRUHÁ KAPITOLA

DOBBYHO VÝSTRAHA

Harrymu sa síce podarilo nevykriknúť, no bolo to len tak-tak. Malé stvorenie na posteli malo uši ako netopier a vypučené zelené oči veľkosti tenisových loptičiek. Harry hneď vedel, že to ono ho pozorovalo ráno v záhrade spomedzi živého plota.

Chvíľu na seba hľadeli a Harry začul z haly Dudleyho hlas.

„Môžem vám vziať kabáty, pani Masonová, pán Mason?“

Stvorenie sa zošuchlo z postele a poklonilo sa tak hlboko, až sa končekom dlhého tenkého nosa dotklo koberca. Harry si všimol, že má na sebe čosi, čo vyzerá ako stará obliečka na vankúš s dierami na ruky a nohy.

„Hm - ahoj,“ pozdravil Harry nervózne.

„Harry Potter!“ zvolalo stvorenie piskľavým hlasom a Harry bol presvedčený, že ho bolo počuť aj dolu pod schodmi. „Dobby vás tak dávno túžil stretnúť, pane... koľká to česť...“

„Ď-ďakujem,“ povedal Harry, prešiel popri stene a klesol na stoličku za písacím stolom, hneď vedľa Hedvigy, ktorá spala vo svojej veľkej kletke. Chcel sa opýtať: „Čo si zač?“, no zišlo mu na um, že to by zrejme nebolo veľmi slušné, takže sa spýtal: „Kto si?“

„Dobby, pane. Dobby, to je všetko. Dobby, domový škriatok,“ povedalo stvorenie.

„Ach... naozaj?“ čudoval sa Harry. „Hm... Nechcem byť nezdvorilý, ale... teraz nie je práve najvhodnejšia chvíľa na to, aby som mal v izbe domového škriatka.“

Z obývačky bolo počuť, ako sa teta Petunia nahlas afektovane smeje. Škriatok smutne zvesil hlavu.

„Nie že by som nebol rád, že ťa spoznávam,“ dodal Harry rýchlo, „ale, hm, máš nejaký dôvod, prečo si prišiel?“

„Ach, áno, pane,“ Dobby sa zatváril veľmi vážne. „Dobby vám prišiel povedať, pane... je to preňho ťažké, pane... Dobby nevie, ako začať...“

„Sadni si,“ povedal Harry zdvorilo a ukázal na posteľ.

Na jeho úžas sa škriatok rozplakal - a rozplakal sa veľmi hlučne.

„*Vraj s-sadni si!*“ rumázgal. „*Nikdy... nikdy v živote...*“

Harrymu sa zdalo, že hlasy dolu stíchli.

„Prepáč,“ zašepkal, „nechcel som ťa uraziť, naozaj...“

„Vraj uraziť!“ lapal po dychu škriatok. „Dobbymu ešte nijaký čarodejník nepovedal, aby si sadol... ako rovný rovnému...“

Harry povedal „psst!“ a zároveň sa usiloval tváriť sa i naďalej prívetivo. Prinútil Dobbyho vyliezť späť na posteľ, on poslúchol a teraz tam sedel, vzlykal a vyzeral ako veľká škaredá bábika. Napokon sa mu však predsa len podarilo ovládnuť, uprel na Harryho svoje veľké oči a na tvári sa mu usadil uslzený obdiv.

„Zrejme si nestretol slušných čarodejníkov,“ povedal Harry v snahe rozveseliť ho.

Dobby pokrútil hlavou. A potom, z ničoho nič, vyskočil, začal hlavou zúrivo trieskať do okna a kričať: „Zlý Dobby! Zlý Dobby!“

„Prestaň... čo to robíš?“ zasyčal Harry, priskočil k Dobbymu a ťahal ho späť na posteľ - Hedviga sa zobudila, prenikavo zaškriekala a odušu mlátila krídlami do kovových tyčiek klietky.

„Dobby sa musel potrestať, pane,“ povedal škriatok, ktorému šli teraz oči mierne krížom. „Dobby skoro povedal niečo zlé o svojej rodine, pane...“

„O akej rodine?“

„O čarodejníckej rodine, ktorej Dobby slúži, pane... Dobby je domový škriatok - a musí až do smrti slúžiť v jednom dome, jednej rodine...“

„A oni vedia, že si tu?“ opýtal sa Harry zvedavo.

Dobby sa od strachu roztriasol.

„Ach, nie, pane, nie... Dobby sa bude musieť veľmi prísne potrestať za to, že sem prišiel. Za toto si bude musieť Dobby privrieť uši do dvierok sporáka. Keby sa o tom dozvedeli, pane...“

„A nedozvedia sa to, keď uvidia, že máš uši medzi dvierkami sporáka?“

„To si Dobby nemyslí, pane. Dobby sa musí neprestajne za niečo trestať, pane. Tak to Dobbyho naučili, pane. Niekedy mi prikážu, aby som si dal aj nejaký trest navyše...“

„Tak prečo neodídeš? Prečo od nich neutečieš?“

„Dobbymu musí jeho majiteľ udeliť slobodu, pane. A moja rodina nikdy Dobbyho neprepustí... Dobby bude rodine slúžiť, až kým nezomrie, pane...“

Harry nevychádzal z úžasu.

„A ja som si myslel, ako som na tom zle, keď tu musím zostať ešte štyri týždne,“ povzdychol si. „Podľa toho, čo vravíš, sú Dursleyovci úplne úžasní. A nemôže ti niekto pomôcť? Nemôžem ti ja pomôcť?“

Vzápätí Harry pochopil, že to nemal povedať. Dobby opäť začal kvíliť, tentoraz od samej vd'aky.

„Prosím ťa,“ šepkal Harry nástojčivo, „prosím ťa, buď ticho. Ak Dursleyovci niečo začujú, ak zistia, že si tu...“

„Harry Potter sa pýta, či môže Dobbymu pomôcť... Dobby už počul o tom, aký je statočný, pane, ale že je taký dobrý, to Dobby nevedel...“

Harry, ktorý cítil, ako mu blčia líca, povedal: „Všetko, čo si počul, sú výmysly. Na Rokforte nie som dokonca ani najlepší v ročníku. Najlepšia je Hermiona, ona...“

Zarazil sa, pretože spomienka na Hermionu ho zaboľela.

„Harry Potter je neobyčajne skromný,“ povedal Dobby úctivo a veľikánske oči mu planuli. „Harry Potter nevraví o svojom víťazstve nad Tým-Čo-Ho-Netreba-Menovať...“

„Myslíš Voldemorta?“ prerušil ho Harry.

Dobby si dlaňami pričapil netopierie uši a zakňučal: „Ach, pane, nehovorte jeho meno! Nehovorte to meno!“

„Prepáč,“ ospravedlňoval sa Harry. „Poznám mnohých ľudí, ktorí to tiež nemajú radi. Môj kamarát, Ron...“

Znova sa zarazil. Spomienka na Rona ho tiež bolela.

Dobby pozeral na Harryho očami veľkými ako dva reflektory.

„Dobby počul,“ pokračoval zachrípnutým hlasom, „že Harry pred pár týždňami stretol temného lorda po druhýkrát... a že Harry Potter mu ušiel i tentoraz.“

Harry prikývol a v Dobbyho očiach sa odrazu zaleskli slzy.

„Ach, pane,“ vzlykal, utierajúc si tvár roškami špinavej obliečky, čo mal na sebe. „Harry Potter je statočný a smelý! Dokázal si poradiť s toľkými nástrahami! Dobby však prišiel Harryho Pottera chrániť, vystríhať ho, aj napriek tomu, že si bude musieť strčiť uši do dvierok sporáka... *Harry Potter sa nesmie vrátiť na Rokfort.*“

Nastalo ticho, ktoré prerušoval iba cengot nožov a vidličiek zdola a nezrozumiteľné mumlanie strýka Vernona.

„Č-čože?“ vysúkal zo seba Harry. „Ale veď ja sa tam musím vrátiť - prvého septembra sa mi začína škola. Už sa neviem dočkať. Nevieš si predstaviť, čo tu zažívam. Ja sem nepatrím. Patrím do nášho sveta - na Rokfort.“

„Nie, nie, nie,“ pišťal Dobby a krútil hlavou tak zúrivo, až mu uši plieskali. „Harry Potter musí zostať tam, kde je v bezpečí. Je príliš veľký, príliš dobrý, bola by ho škoda. Ak sa Harry Potter vráti na Rokfort, ocitne sa v smrteľnom nebezpečenstve.“

„Ale prečo?“ chcel vedieť Harry.

„Plánuje sa sprisahanie, Harry Potter. Sprisahanie, v dôsledku ktorého sa na Rokfortskej strednej škole čarodejníckej budú diať hrozné veci,“ šepkal Dobby a roztriasol sa na celom tele. „Dobby o

tom vie už niekoľko mesiacov, pane. Harry Potter sa nesmie vystavovať nebezpečenstvu. Je príliš dôležitý, pane!“

„O akom sprisahaní to hovoríš?“ opýtal sa odrazu Harry. „Kto ho má na svedomí?“

Dobby vydal smiešny pazvuk, akoby sa dusil, a zúrivo začal trieskať hlavou do steny.

„Dobre, dobre!“ vykrikol Harry a schmatol škriatka za ruku, aby ho zastavil. „Nemusíš mi to povedať. Pochopím to. Ale prečo ma chceš varovať?“ Odrazu mu zišla na um veľmi nepríjemná myšlienka. „Počkaj - nemá to do činenia s Vol... prepáč... s Veď-Vieš-Kým? Stačí, ak prikývneš, alebo pokrútiš hlavou,“ dodal rýchlo, pretože Dobbyho hlava sa opäť naklonila nebezpečne blízko k stene.

Dobby pomaly pokrútil hlavou.

„Nie... s *Tým-Čo-Ho-Netreba-Menovať* nie, pane...“

Dobbyho oči však zostávali i naďalej doširoka otvorené a zdalo sa, akoby chcel Harrymu niečo naznačiť. No Harry nechápal čo.

„Nemá brata, však?“

Dobby pokrútil hlavou a oči mal ešte vypučenejšie ako predtým.

„Dobre, tak potom nechápem, kto iný by mohol robiť na Rokforte hrozné veci,“ povedal Harry. „Je tam predsa Dumbledore, to po prvé - vieš, kto je Dumbledore, nie?“

Dobby prikývol.

„Albus Dumbledore je najväčší riaditeľ, akého kedy Rokfort mal. Dobby to vie, pane. Dobby počul, vraj Dumbledore má takú moc, že sa dokázal postaviť aj To-mu-Čo-Ho-Netreba-Menovať ešte v čase, keď ten bol na vrchole svojich síl. Ale, pane...“ Dobbyho hlas prešiel do nalievavého šepotu, „...sú aj schopnosti, ktoré Dumbledore... ktoré žiaden slušný čarodejník...“

A skôr ako by mu v tom Harry stihol zabrániť, Dobby zoskočil z postele, schmatol stolnú lampu a začal sa ňou trieskať po hlave, pričom vydával hrôzostrašné zvuky.

Odrazu sa dolu rozhostilo ticho. O dve sekundy neskôr začul Harry, ktorému srdce divo búšilo, strýka Vernona, ako z haly kričí: „Dudley, určite si zase zabudol vypnúť televízor, ty nezbedník jeden!“

„Rýchlo! Do šatníka!“ zasipel Harry, vopchal Dobbyho dnu, zavrel za ním dvere a dopadol na posteľ práve vo chvíli, keď sa kľučka na dverách pohla.

„Čo - to - tu - dočerta - stváraš?“ škrípala strýko zubami a jeho tvár sa ocitla hrozivo blízko pred Harrym. „Práve sa ti podarilo pokaziť mi pointu úžasného vtipu o japonskom golfistovi... Ešte raz pípneš a oľutuješ, že si sa narodil!“

A vypochoďoval z izby, dupotajúc ako slon.

Chvejúcimi sa rukami vypustil Harry Dobbyho zo šatníka.

„Vidíš, ako to tu chodí?“ povedal. „Už chápeš, prečo sa musím vrátiť na Rokfort? Nemám kam inam ísť - a navyše, tam mám aj priateľov.“

„Priateľov, ktorí Harrymu Potterovi nepíšu?“ opýtal sa Dobby zlomyseľne.

„No asi majú veľa... počkaj,“ zamračil sa. „Odkiaľ vieš, že mi nenapísali?“

Dobby prešľapoval z nohy na nohu.

„Harry Potter sa nesmie na Dobbyho hnevať. Dobby to robil len pre jeho dobro...“

„Ty si mi schovával listy?“

„Dobby ich má tu, pane,“ povedal škrípotok. Svižne uskočil z Harryho dosahu a z obliečky, čo mal na sebe, vytiahol tučný zväzok obálok. Harry hneď poznal Hermionino úhľadné písmo, Ronove kličky-háky i neuveriteľný škrabopis rokfortského hájnika Hagrida.

Dobby na Harryho ustráchané žmurkal.

„Harry Potter sa nesmie hnevať... Dobby bol presvedčený... že ak si Harry bude myslieť, že jeho priatelia naňho zabudli... že Harry Potter sa možno nebude chcieť vrátiť do školy, pane...“

Harry ho nepočúval. Načiahol sa za listami, no Dobby mu uskočil.

„Harry Potter ich dostane, pane, ak Dobbymu sľúbi, že sa do Rokfortu nevráti. Ach, pane, toľkému nebezpečenstvu sa nesmiete vystaviť! Povedzte, že sa tam nevrátite, pane!“

„Nie,“ povedal Harry nahnevane. „A už aj mi daj tie listy!“

„Tak potom Dobby nemá inú možnosť,“ vzdychol si škrípotok smutne.

Kým sa Harry stihol čo i len pohnúť, Dobby vystrelil ku dverám sťa šíp, otvoril ich a letel dolu schodmi.

Harry vybehol za ním, v ústach mal sucho, žalúdok takmer v krku, a zo všetkých síl sa snažil, aby ho nebolo počuť. Posledných šesť schodov preskočil naraz, pristál v hale na koberci nečujne ako mačka a rozhliadal sa okolo seba, či neuvidí Dobbyho. Z jedálne sa ozval hlas strýka Vernona: „... povedzte Petunii tú veselú historku o tých amerických inštalatéroch, pán Mason. Zomiera túžbou, aby to počula...“

Harry prebehol halou do kuchyne a mal pocit, akoby stratil žalúdok.

Vrcholné dielo tety Petunie, obrovská hora šľahačky s cukrovými fialkami, sa vznášalo tesne pod stropom kuchyne. A na príborníku sa krčil Dobby.

„Nie,“ zaúpel Harry. „Prosím... zabijú ma...“

„Harry Potter musí sľúbiť, že sa do školy nevráti...“

„Dobby... prosím ťa...“

„Povedzte to, pane...“

„Nemôžem...“

Dobby naňho vrhol tragický pohľad.

„Potom Dobbymu nezostáva nič iné, ako to urobiť, pane, ale je to len v záujme Harryho Pottera.“

Torta sa s ohlušujúcim rachotom rozpleskla na dlážke. Tanier sa rozletel a šľahačka sa rozprskla na okná i steny. Ozval sa zvuk, ako keď zasviští bič, a Dobbyho nebolo.

Z obývačky bolo počuť výkriky, do kuchyne vrazil strýko Vernon a celý sinavý od jedu tam našiel Harryho, od hlavy až po päty pokrytého tortou tety Petunie.

V prvej chvíli to vyzeralo, že to strýko Vernon nejako zahovorí. „To je len náš synovec... veľmi neposedný... prítomnosť cudzích ľudí ho vždy veľmi rozruší, preto sme ho nechali hore v izbe...“ Zahnal Masonovcov späť do obývačky, Harrymu sľúbil, že z neho kožu zoderie, len čo hostia odídu, a vrazil mu do ruky metlu. Teta Petunia vyhrabala z mrazničky nejakú zmrzlinu a Harry, ktorý sa stále triasol na celom tele, začal drhnúť kuchyňu.

Možno by sa to strýkovi Vernonovi aj podarilo zahrať do autu - nebyť tej sovy.

Teta Petunia práve ponúkala hostí mäťovými cukríkmi, keď oknom obývačky vletela dovnútra obrovská plamienka driemavá, pustila pani Masonovej na hlavu akýsi list a odletela. Pani Masonová

zajačala ako všemocná víla banši a vybehla z domu, drmoliac čosi o bláznoch. Pán Mason sa zdržal akurát tak dlho, aby Dursleyovcom povedal, že jeho žena má panický strach z vtákov všetkých tvarov a veľkostí a opýtal sa ich, či toto považovali za vtipné.

Harry stál v kuchyni, a keď sa k nemu strýko Vernon blížil a drobné očka sa mu diabolsky leskli, bol rád, že sa opiera o rúčku metly, inak by asi spadol.

„Prečítaj si to!“ zasyčal hrozivo a šermoval mu pred nosom listom, ktorý doručila sova. „No tak - čítaj!“

Harry vzal list do ruky. Nebolo v ňom blahoželanie k narodeninám.

Vážený pán Potter!

Doniesla sa nám správa, že dnes večer o dvadsiatej prvej hodine dvanástej minúte ste v mieste svojho bydliska vyriekli Vznášacie zaklínadlo.

Ako Vám je známe, mladiství čarodejníci nesmú mimo školy čarovať a ďalšie porušenie tohto zákazu môže viesť k vylúčeniu zo školy, na ktorej študujete (Nariadenie vymedzujúce obmedzenie činnosti mladistvých čarodejníkov, 1875, paragraf C).

Zároveň si Vás dovoľujeme upozorniť, že akákoľvek čarodejnická činnosť, pri ktorej hrozí, že ju zaregistrujú príslušníci nečarodejníckeho obyvateľstva (muklovia), je vážnym porušením záverov odseku 13 Zákona o utajovaní, ktorý schválila Medzinárodná konfederácia čarodejníkov.

Prajeme Vám príjemné prežitie zvyšku prázdnin!

So srdečným pozdravom

Mafalda Hopkirková

ODDELENIE NA PREŠETRENIE NENÁLEŽITÉHO
POUŽITIA ČARODEJNÍCKYCH SCHOPNOSTÍ
Ministerstvo mágie

Harrymu znova skĺzol pohľad na list a preglgol.

„Ty si nám však zatajil, že máte zakázané čarovať mimo školy,“ povedal strýko Vernon a z očí mu sršali hromy-blesky. „S najväčšou pravdepodobnosťou si sa o tom zabudol zmieniť... asi ti to celkom vyšumelo z hlavy...“

Blížil sa k Harrymu s vycerenými zubami sťa obrovský buldog. „Mám pre teba novinu, môj milý... zamknem ťa hore v izbe... do tej školy viac nepáchneš... nikdy, počuješ... a ak sa pokúsiš dostať odtiaľ von čarami - aj tak ťa z nej vyrazia!“

Tlačil Harryho hore schodmi a rehotal sa pritom ako blázon.

A strýko Vernon svoje slovo dodržal. Na druhý deň ráno zohnal človeka, ktorý namontoval Harrymu na okno mrežu. A sám zmajstroval na spodku dverí otváraciu záklopku, aby mu tadiaľ mohli trikrát do dňa dávať stravu. Vždy ráno a večer mu dovolili ísť do kúpeľne a na záchod. Inak bol po celý čas zatvorený v izbe.

Prešli tri dni, Dursleyovci neprejavili ani náznak zľutovania, a Harry netušil, ako sa z tohto dostane. Ležal na posteli, pozoroval slnko, ako zapadá za mrežami okna, a zúfalo premýšľal, čo s ním len bude.

Keby sa aj čarami dostal von, načo by mu to bolo, keď ho za to vylúčia z Rokfortu? Práve zažíval svoje najstrašnejšie obdobie v dome na Privátnej ceste vôbec. Teraz, keď Dursleyovci vedeli, že ich nepremení na obrovské netopiere, prišiel aj o svoju jedinú zbraň. Dobby ho možno zachránil od hrozných vecí, čo sa majú diať na Rokforte, no všetko nasvedčovalo tomu, že i tak čoskoro zhynie od hladu.

Záklopka na dvierkach zarachotila, objavila sa ruka tety Petunie, ktorá vtisla do izby misku s polievkou z konzervy.

Harry, ktorému až tak skrúcalo vnútornosti od hladu, vyskočil z postele a vrhol sa na misku. Polievka bola úplne ľadová, no vypil ju na dva gly. Potom prešiel k Hedviginej klietke a vyklopil kúsok gumovej zeleniny zo dna misky do jej prázdnej nádoby na žrádlo. Hedviga naježila perie a fl'ochla po ňom nanajvyš zhnuseným pohľadom.

„Nemala by si nad tým ohrňať zobák - nič iné nemáme,“ povedal Harry skormútene.

Položil prázdnu misku na dlážku k záklopke a ľahol si opäť na posteľ s pocitom, že je ešte hladnejší, než bol predtým.

Ak bude ešte i o štyri týždne nažive, čo sa asi stane, keď sa neobjaví na Rokforte? Pošlú sem niekoho, aby zistil, prečo neprišiel? Podarí sa im Dursleyovcov prinútiť, aby ho pustili?

V izbe sa zotmelo. Vyčerpaný Harry, ktorému škvrkalo v bruchu a v mysli sa mu vynárali stále tie isté otázky, na ktoré nepoznal odpovede, upadol napokon do nepokojného spánku.

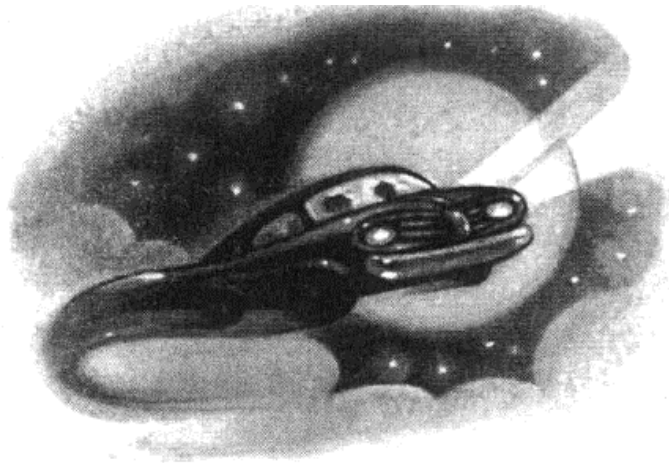
Snívalo sa mu, že bol exponátom v ZOO a na kletke mal pripnutú tabuľku MLADISTVÝ ČARODEJNÍK. Ležal zúbožený a slabý na slamníku a ľudia naňho civeli pomedzi mreže. V dave zazrel Dobbyho tvár, zakričal naňho, aby mu pomohol, no Dobby naňho zavolať: „Harry Potter je tu v bezpečí, pane!“ a zmizol. Potom sa objavili Dursleyovci, Dudley myksľoval mrežami a smial sa na ňom.

„Prestaň,“ hundral Harry, ktorému ten nepríjemný zvuk ešte viac mučil ubolenú hlavu. „Daj pokoj... odpáľ... nevidíš, že chcem spať...“

Otvoril oči. Cez okenné mreže dopadal do izby mesačný svit. A ktosi naňho naozaj civel pomedzi mreže: ktosi pehavý, červeno-vlasý a odlhonosý.

Na druhej strane Harryho okna bol Ron Weasley.

TRETIA KAPITOLA

BRLOH

„Ron,“ zašepkal Harry, vyliezol z postele a otvoril okno, aby sa mohli rozprávať pomedzi mreže. „Ron, ako si sa sem... čo to...?“

Keď si Harry uvedomil, čo vidí, zostal stáť s otvorenými ústami. Ron sa vykláňal cez zadné okienko starého tyrkysového auta, zaparkovaného vo vzduchu. Z predných sedadiel sa na Harryho usmievali Fred a George, Ronovi starší bratia.

„Všetko v poriadku, Harry?“ spýtal sa George.

„Čo je s tebou?“ chcel vedieť Ron. „Prečo si mi neodpísal? Minimálne dvanásťkrát som ťa pozval k nám a minule tatko prišiel z práce a povedal, že si dostal písomné napomenutie, lebo si čaroval pred mukulami...“

„To som nebol ja... a ako sa to dozvedel?“

„Pracuje na ministerstve,“ povedal Ron. „Čo si zabudol, že nesmieme čarovať mimo školy...“

„Ty mi o tom niečo hovor,“ vzdychol si Harry, nespúšťajúc pohľad z lietajúceho auta.

„Ale, toto sa neráta,“ vysvetľoval Ron. „To sme si len požičali. Začaroval ho tatko, nie my. Ale robíť kúzla priamo pred muklami, a navyše pred takými, u ktorých bývaš...“

„Už som ti raz povedal, že to som nebol ja... ale to je na dlhšie vysvetľovanie... počuj, mohol by si na Rokforte povedať, že Dursleyovci ma tu zamkli a nedovolia mi vrátiť sa do školy, čarami si pomôcť nemôžem, lebo ministerstvo si bude myslieť, že som v priebehu troch dní po druhý raz porušil ich zákaz...“

„Upokoj sa, dobre?“ prerušil ho Ron. „Prišli sme, aby sme ťa vzali k nám.“

„Ale veď ani vy nesmiete čarovať...“

„Na to nepotrebujeme čary,“ povedal Ron, kývol hlavou smerom k predným sedadlám a uškrnul sa. „Nevšimol si si, kto je tu so mnou?“

„Priviaž to o mrežu,“ prikázal Fred a hodil Harrymu koniec lana.

„Ak sa Dursleyovci zobudia, je po mne,“ vzdychol si Harry, keď priväzoval pevne lano o kovovú tyč mreží a Fred začal túrovať auto.

„Neboj,“ upokojoval ho Fred, „ustúp trochu.“

Harry cúvol do tieňa vedľa Hedvigy, ktorá zrejme pochopila vážnosť situácie a ani nepípla. Motor zavýjal čoraz silnejšie, odrazu sa ozval strašný rachot, Fred vyletel s autom vysoko do vzduchu a mreža sa zrazu hompálala niekoľko metrov nad zemou. Ron ju vyťahoval hore do auta a riadne sa pritom zadýchal. Harry napäto načúval, no v spálni Dursleyovcov bolo ticho.

Keď Ron uložil mrežu na zadné sedadlo vedľa seba, Fred zaradil spiatočku a zacúval čo najbližšie k Harryho oknu.

„Nasadaj,“ povedal mu Ron.

„Ale veci do školy... prútik... metlu...“

„Kde ich máš?“

„Zamknuté v komore pod schodmi, no nemôžem vyjsť z izby...“

„Nijaký problém,“ vyhlásil George zo sedadla spolujazdca. „Uhni z cesty, Harry.“

Fred a George vkľzli cez otvorené okno do izby ako mačky.

Tiež mi to mohlo zísť na um, pomyslel si Harry, keď George vybral z vrečka obyčajnú sponku do vlasov a pchal ju do zámky.

„Mnoho čarodejníkov považuje tento muklovský trik za stratu času,“ povedal Fred, „my osobne si však myslíme, že stojí za to naučiť sa ho, aj keď je trochu pomalý.“

Ozvalo sa slabé cvaknutie a dvere sa otvorili.

„Takže - my donesieme kufor - ty si zatiaľ pober všetky veci z izby a podaj ich Ronovi,“ zašepkal George.

„Pozor na posledný schod - vŕzga,“ upozornil dvojčičky Harry, keď vyklzli na tmavú chodbu.

Harry pobehoval po izbe, bral veci a podával ich cez okno Ronovi. Potom šiel pomôcť Fredovi a Georgeovi vyniesť kufor hore schodmi. Počul, ako strýko Vernon zakašľal.

Celí udychčaní vyšli až hore a prešli s kufrom Harryho izbou k otvorenému oknu. Fred preliezol naspäť do auta a pomáhal Ronovi ťahať, zatiaľ čo Harry s Georgeom tlačili z izby. Kufor sa centimeter po centimetri posúval cez okno.

Strýko Vernon opäť zakašľal.

„Už len kúsok,“ fučal Fred z auta. „Ešte raz poriadne zatlačte...“

Harry s Georgeom sa zapreli do kufra, ten sa zošuchol na zadné sedadlo auta.

„Super, ideme,“ zašepkal George.

No len čo sa Harry vyšplhal na parapetnú dosku, za chrbtom sa mu ozvalo hlasité zaškriekanie a hneď po ňom začul hromový hlas strýka Vernona.

„ZASE TÁ PREKLIATA SOVA!“

„Zabudol som na Hedvigu!“

Vo chvíli, keď na chodbe šľukol vypínač, Harry vyštartoval na opačnú stranu izby - schmatol Hedviginu klietku, trielil k oknu a podával ju Ronovi. Keď sa opäť šteral na bielizník pod oknom, strýko Vernon začal búchať na nezamknuté dvere - a tie sa rozleteli.

Stotinu sekundy ostal strýko Vernon stáť vo dverách. Potom zaručal ako rozzúrený býk, priskočil k Harrymu a zdrapil ho za členok.

Ron, Fred a George schmatli Harryho za ruky a ťahali tak silno, ako len vládali.

„Petunia!“ zareval strýko Vernon. „On chce ujsť! ON CHCE UJSTĚ!“

Weasleyovci však mocne trhli a Harryho noha vykĺzla z pevného zovretia strýka Vernona - Harry sa ocitol v aute - zabuchol dvere...

„Šliapni na to, Fred!“ zakričal Ron a auto vystrelilo smerom k Mesiacu.

Harry tomu nemohol uverit' - konečne bol voľný. Spustil okienko, nočný vánok mu strapatil vlasy a on hľadel na zmenšujúce sa strechy domov na Privátnej ceste. Strýko Vernon, teta Petunia a Dudley za nimi nechápavo hľadeli z okna Harryho izby.

„Dovidenia o rok!“ zakričal Harry.

Weasleyovci sa zvíjali od smiechu a Harry sa pohodlne usadil na sedadle, na tvári úsmev od ucha k uchu.

„Vypusti Hedvigu,“ povedal Ronovi, „môže letiet' za nami. Už celú večnosť si poriadne nenatiahla krídla.“

George podal Ronovi sponku do vlasov a vzápätí Hedviga radostne vyletela cez okienko von a kĺzala sa vzduchom vedľa nich ako duch.

„Tak - a teraz spusti, Harry,“ súril ho Ron netrzeplivo. „Čo sa vlastne stalo?“

Harry im porozprával o Dobbym, o tom, ako ho škriatok vystríhal pred návratom na Rokfort, i o katastrofe s fialkovou tortou. Keď skončil, rozhostilo sa hlboké ticho.

„To je veru čudné,“ prehovoril napokon Fred.

„To je fakt podozrivé,“ vyhlásil George. „A to ti nemohol povedať, kto má to sprisahanie na svedomí?“

„Podľa mňa mohol,“ povedal Harry. „Ale ved' vám vravím, kedykoľvek mu niečo omylom vykĺzlo z úst, začal si trieskať hlavu o stenu.“

Fred s Georgeom sa na seba pozreli.

„Myslíte si, že ma oklamal?“ opýtal sa Harry.

„No,“ začal Fred, „poviem ti to takto - domoví škriatkovia majú tiež čarovnú moc, ale zvyčajne ju nemôžu použiť bez súhlasu svojho pána. Podľa mňa Dobbyho poslali, aby ti zabránil vrátiť sa na Rokfort. Zrejme to mal byť nejaký žart. Je na Rokforte niekto, komu prekážaš?“

„Hej,“ povedali Harry s Ronom naraz.

„Draco Malfoy,“ pokračoval Harry. „Nenávidí ma.“

„Draco Malfoy?“ otočil sa k nemu George. „Nie je to náhodou syn Luciusa Malfoya?“

„Asi áno, je to predsa len trochu nevšedné meno,“ súhlasil Harry. „Prečo?“

„Počul som, ako o ňom tatko hovorí,“ vysvetľoval George. „Bol vraj veľkým prívržencom Ved'-Vieš-Koho.“

„A keď sa Ved'-Vieš-Kto vyparil,“ pokračoval Fred, naťahujúc krk k Harrymu, „Lucius Malfoy sa k nám vrátil a tváril sa, že sa vlastne vôbec nič nestalo. Somarina - tatko vraví, že patril do okruhu najbližších spolupracovníkov Ved'-Vieš-Koho.“

Harry počul o Malfoyovej rodine niečo podobné aj predtým a vôbec ho to neprekvapovalo. V porovnaní s Malfoyom bol Dudley Dursley vlastne celkom milý, hlbavý a citlivý chalan.

„Neviem, či majú Malfoyovci domového škriatka...“ povedal Harry zamyslene.

„Nech už patril komukoľvek, musí to byť nejaká stará čarodejnícka rodina, a navyše bohatá,“ poznamenal Fred.

„Hej, naša mamka odjakživa túži po škriatkovi, ktorý by nám žehlil,“ dodal George. „No zatiaľ máme len starého záhrobného ducha na povale a trpaslíkov v záhrade. Domoví škriatkovia bývajú vo veľkých starých domoch a hradoch, u nás doma veru nenatrafiš na žiadneho...“

Harry mlčal. Keď zväžil, že Draco Malfoy mal zvyčajne zo všetkého len to najlepšie, jeho rodina sa musela topiť v zlate; živo si vedel Malfoya predstaviť, ako sa pyšne prechádza po obrovskom panskom sídle. A poslať rodinného škriatka, ktorý by Harrymu zabránil vrátiť sa do školy, to by veru zodpovedalo Malfoyovmu štýlu zmýšľania. Vari bol Harry naozaj taký hlúpy, že Dobbymu uveril?

„Som veľmi rád, že sa nám to podarilo,“ povedal Ron. „Keď si mi neodpísal ani na jediný list, začal som sa veru o teba strachovať. Najskôr som si myslel, že za to môže Elvíra...“

„Kto je Elvíra?“

„Naša sova. Taká vykopávka. Už zopárkrát nedoručila to, čo mala. Preto som si chcel požičať Hermes...“

„Koho?“

„Sovu, čo mamka s tatkom kúpili Percymu, keď sa stal prefektom,“ kričal Fred z predného sedadla.

„Percy mi to však nedovolil,“ povedal Ron. „Vraj ju potrebuje.

„Percy sa toto leto správa veľmi čudne,“ mračil sa George.

„Stále kamsi posielajú nejaké listy a skoro celý čas je zavretý vo svojej izbe... Zrejme si furt leští prefektský odznak... Ideš príliš na západ, Fred,“ dodal a ukázal na palubnú dosku. Fred pootočil volantom.

„A váš otec vie, že ste si požičali jeho auto?“ opýtal sa Harry, hoci dopredu tušil, aká bude odpoveď.

„Hm, nie,“ odvetil váhavo Ron, „dnes v noci musel ísť do práce. Dúfam, že ho stihneme vrátiť do garáže tak, aby to mamka nezbadala.“

„Ozaj a čo robí váš oco na Ministerstve mágie?“

„Pracuje na tom najnudnejšom oddelení,“ povedal Ron. „Oddelenie pre odhaľovanie zneužitých muklovských artefaktov.“

„Aké oddelenie?“

„Skrátka, zaoberá sa vecami, ktoré pôvodne vyrobili muklovia, potom ich niekto začaroval a oni sa opäť ocitli v muklovskej domácnosti alebo obchode. Minulý rok, napríklad, zomrela istá veľmi stará ježibaba a čajový servis, ktorý jej patril, sa predal do obchodu so starožitnosťami. Kúpila si ho jedna muklovská pani, priniesla ho domov a chcela v ňom servírovať priateľom čaj. Úplná katastrofa - tatko robil niekoľko týždňov samé nadčasy.“

„A čo sa stalo?“

„Kanvica na čaj sa zbláznila, prskala všade okolo seba vriaci čaj a jeden pán skončil v nemocnici, lebo sa mu klieštiky na cukor zasekli do nosa. Oco vtedy takmer zošalel - v kancelárii sú totiž len dvaja, on a jeden starý čarodej, ktorý sa volá Perkins - a sami museli vykonať všetky možné čary, počínajúc Zabúdacie zaklínadlo, aby sa to nejako ututlalo...“

„Ale váš otec... toto auto je predsa tiež...!“

Fred sa začal smiať. „Hej, tatko je úplný blázon do všetkého, čo má do činenia s muklami. Máme plnú šopu muklovských harabúrd. Všetky najskôr rozoberie, potom ich začaruje a dá opäť dokopy. Keby nám urobili domovú prehliadku, určite by ho zavreli. Mamka je z toho na nervy.“

„Tamto je hlavná cesta,“ povedal George, hľadiac dolu cez predné sklo. „O desať minút sme tam... Najvyšší čas, lebo už začína svať...“

Nad východným horizontom sa objavila bledoružová žiara.

Fred klesol autom trochu nižšie a Harry zbadal pod sebou tmavý koberec, akoby pozošivaný z drobných pruhov políčok a zhlukov stromov.

„Blížime sa k našej dedine,“ povedal George. „Vydrí Svätý Dráb.“

Auto klesalo čoraz nižšie. Pomedzi stromy už začínal presvitať okraj nádhernej červenej gule.

„Pristávame,“ oznámil Fred, vzápätí sa dotkli zeme a jemne nadskočili. Pristáli na malom dvore vedľa rozpadávajúcej sa garáže a Harry po prvýkrát uvidel Ronov dom.

Na prvý pohľad sa zdalo, že tu kedysi stál obrovský kamenný chliev, ku ktorému sa postupne, raz tu, raz tam, dostavala nejaká izba, až mala celá stavba niekoľko poschodí a bola taká pokrútená, že držala pokope zrejme len zázrakom (a Harry bol veru presvedčený, že čary tu urobili svoje). Na červenej streche bolo pričupených zo päť komínov. Neďaleko vchodu bola v zemi zapichnutá pokrivená tabuľka s nápisom BRLOH. Pred vchodovými dverami sa válali samé gumáky a veľmi hrdzavý kotlík. Na dvorčeku sa páslo niekoľko tučných hnedých sliepok.

„Máme to tu skromné,“ ospravedlňoval sa Ron.

„Máte to tu úžasné,“ povedal Harry, celý bez seba od radosti, keď si spomenul na Privátnu cestu.

Vystúpili z auta.

„Musíme vyjsť hore potichu ako myšky,“ upozornil ich Fred, „tam počkáme, kým nás mamka zavolá na raňajky. A ty, Ron, potom zbehneš dolu a zvoláš: ‚Mami, hádaj, kto k nám v noci prišiel!‘ a ona bude šťastná, že vidí Harryho, a my nebudeme musieť nič vysvetľovať.“

„Dobre,“ súhlasil Ron. „Tak poď, Harry, mám izbu... na samom vrchu...“

Ron uprene zíval na dom a jeho tvár odrazu nadobudla sýtozeleňú farbu. Zvyšní traja chlapeci sa tam pozreli tiež.

Krížom cez dvor pochodovala pani Weasleyová, sliepky odskakovali na všetky strany a bolo naozaj pozoruhodné, ako sa táto nízka, tučná pani s vlúdnuou tvárou dokázala premeniť na rozzúreného tigra.

„Ach,“ hlesol Fred.

„No zbohom,“ zalamentoval George.

Pani Weasleyová zastala rovno pred nimi, ruky mala vbok a zrakom kĺzala z jednej previnilej tváre na druhú. Mala na sebe kvietkovanú zásteru a z vrecka jej trčal čarovný prúťik.

„No,“ povedala.

„Bré ráno, mami,“ pozdravil George čo najbezstarostnejším a najradostnejším hlasom.

„Viete si vôbec predstaviť, ako som sa o vás bála?“ zasipela pani Weasleyová hrozivo.

„Prepáč, mami, ale vieš, museli sme...“

Všetci traja Weasleyovci boli vyšší ako ich mama, no keď sa tá do nich pustila, očividne sa pred ňou scvrkávali.

„Postele prázdne! Odkaz nikde! Auto fuč - mohli ste sa dochrámať - od strachu som skoro zošalela - ešte nikdy, nikdy v živote - však počkajte, až príde domov tatko, takéto niečo sme ešte nezažili, ani s Billom, ani s Charliem, ani s Percym...“

„Jasné, perfektný Percy,“ zahundral Fred.

„Z PERCYHO BY SI SI MAL BRAŤ PRÍKLAD!“ rozkričala sa pani Weasleyová na Freda a zapichla mu prst do hrudnej kosti. „Mohli ste zomrieť, mohol vás niekto vidieť, kvôli vám mohol prísť tatko o prácu...“

Zdalo sa im, akoby to trvalo celé hodiny. Pani Weasleyová na nich tak dlho kričala, až z toho celkom zachrípla, a potom sa obrátila k Harrymu, ktorý stál trochu bokom.

„Som veľmi rada, že ťa vidím, Harry,“ usmiala sa naňho. „Pod sa naraňajkovať.“

Zvrtla sa na päte a kráčala späť do domu. Harry sa nervózne pozrel na Rona, ten povzbudzujúce prikývol, nuž Harry vykročil za ňou.

Kuchyňa bola malá a veľmi stiesnená. V strede stál maličký drevený stôl so stoličkami. Harry sedel na samom krajíčku jednej z nich a rozhliadal sa vôkol seba. Ešte nikdy doteraz nebol v čarodějníckom dome.

Hodiny na stene pred ním mali len jednu ručičku a nijaké čísla. Na okraji boli rôzne nápisy ako *Treba postaviť na čaj*, *Treba nakrmiť sliedky*, *Ideš neskoro*. Na rímse kozuba stáli knihy jedna na druhej s názvami ako *Začaruj si svoj vlastný syr*, *Kúzla na pečenie*, *Hostina za minútu - stačí malý trik!* A pokiaľ Harryho uši neklamali, hlas zo

starého rádia pri kuchynskom dreze ohlásil, že bude nasledovať program populárnej spievajúcej čarodejnice Celestíny Warbeckovej *Bosorácka hodinka*.

Pani Weasleyová štrkotala riadom, tak trochu chaoticky pripravovala raňajky, hádzala párky na panvicu a popritom vrhala na svojich synov nahnevane pohľady. Z času na čas zašomrala „nechápem, čo ste si mysleli“, alebo „to by som si v živote nebola pomyslela.“

„Ty za to nemôžeš, zlatko,“ ubezpečovala Harryho, keď mu zhrňala na tanier osem z deviatich párkov. „Samozrejme, že sme sa s Arturom o teba strachovali. Akurát včera v noci sme si povedali, že ak do piatku Ronovi nenapíšeš, tak sa za tebou vyberieme a vezme-me ťa k nám. Ale takéto niečo,“ prihodila mu na tanier tri vajcia, „letieť na aute potajomky cez pol krajiny - veď vás mohol hocikto vidieť...“

Občas švihla prútikom na riad v dreze, ten sa začal sám umývať a jemne pri tom cinkal.

„Ale veď bolo zamračené, mami!“ bránil sa Fred.

„Pri jedení sa nerozpráva!“ zahriakla ho pani Weasleyová.

„A nedávali mu vôbec jesť, mamka,“ povedal George.

„To platí aj pre teba!“ okríkla ho pani Weasleyová, no keď začala Harrymu krájať chlieb a natierať mu ho maslom, tvárila sa už o niečo vládnejšie.

V tej chvíli sa v kuchyni zjavila malá červenovlasá postavička v dlhej nočnej košeli, zvýskla a odbehla preč.

„Ginny,“ pošepol Ron Harrymu, „naša sestra. Celé leto hovorí len o tebe.“

„Hej, bude od teba chcieť autogram, Harry,“ uškrnul sa Fred, no keď si všimol matkin pohľad, sklonil hlavu nad tanier a mlčky jedol. Kým neboli všetky štyri taniere opäť prázdne, čo bolo prekvapivo rýchlo, už sa nič nezvyčajné neudialo.

„Moje nervy, či som unavený,“ zívól Fred, keď položil vidličku a nožik na tanier. „Tuším si pôjdem hneď ľahnúť a...“

„To teda nepôjdeš,“ schladila ho pani Weasleyová. „Nikto ti nekázal, aby si bol celú noc hore. Pôjdeš otrpaslíkovať záhradu, premnožili sa nám tak, že s tým treba opäť niečo robiť...“

„Ale, mamka...“

„Vy dvaja mu pomôžete,“ pozrela sa na Rona s Fredom. „A ty si chod' pospať, zlatko,“ prihovorila sa Harrymu. „Ty si ich predsa neprosil, aby ťa prevážali v tom mizernom autiaku...“

Harry, ktorý nebol ani trochu ospalý, však rýchlo povedal: „Pomôžem Ronovi. Ešte nikdy som nevidel, ako sa odtrpaslíkováva...“

„To je od teba veľmi milé, zlatko, ale je to naozaj veľmi nudná práca,“ vyhovárala mu to pani Weasleyová. „Pozrieme sa, čo nám radí Lockhart...“

A z kopy na rímse kozuba vytiahla tučnú bychlu. George si vzdychol.

„Mamka, vieme, ako sa odtrpaslíkováva záhrada...“

Harry uprel pohľad na obálku knižky, ktorú mala pani Weasleyová v rukách. Krížom cez ňu bolo ozdobnými zlatými písmenami napísané *Gilderoy Lockhart: Príručka domácich škodcov*. Z prednej strany na neho hľadela veľká fotografia veľmi dobre vyzerajúceho čarodejníka s vyfúkanými blond vlasmi a tmavomodrými očami. Tak ako všetky fotografie v čarodejníckom svete, aj táto sa hýbala; čarodejník, o ktorom Harry predpokladal, že je Gilderoy Lockhart, na nich ustavične neprirodzene žmurkal. Pani Weasleyová sa pri pohľade naňho celá rozžiarila.

„Ach, je úžasný,“ vzdychala. „Vie o domácich škodcoch úplne všetko, je to fantastická kniha...“

„Mamka ho žerie,“ zašepkal Fred tak, aby to všetci počuli.

„Prestaň s tým, Fred, dobre,“ zahriakla ho pani Weasleyová a líca sa jej zapýrili. „Dobre, ak si myslíte, že to viete lepšie ako Lockhart, choďte a poraďte si, ako chcete, ale neželajte si ma, ak tam nájdem čo i len jediného trpaslíka.“

Zívajúc a šomrajúc sa všetci traja Weasleyovci vyšuchtali von a Harry ich nasledoval. Záhrada bola obrovská a Harry zastával názor, že presne takto má záhrada vyzerat'. Dursleyovcom by sa určite nepáčila - bola totiž zarastená burinou a tráva sa mala už dávno pokosiť - pri murovanom plote však stáli pokrútené stromy, v kvetinových záhonoch rástli kvety, aké Harry nikdy predtým nevidel, a veľké zelené jazierko bolo plné žiab.

„Aj muklovia majú v záhradách trpaslíkov,“ povedal Harry Ronovi, keď kráčali po trávniku.

„Hej, videl som tie vecičky, ktoré považujú za trpaslíkov,“ pripustil Ron a strčil hlavu do pivonkového kríka, „vyzerajú ako tuční malí Mikulášovia s udicami...“

Odzrazu sa ozval piskľavý zvuk, pivonkový krík sa zatriasol a Ron sa vystrel. „Toto je trpaslík,“ povedal nahnevane.

„Daj ma dolu! Daj ma dolu!“ jačal trpaslík.

Ani trochu sa nepodobal na Mikuláša. Bol malý, kožovitý a mal veľkú, plešatú hlavu, ktorá pripomínala zemiak. Ron ho držal od tela, pretože zúrivo kopal kostnatými nožičkami na všetky strany. Potom ho chytil za členky a obrátil dolu hlavou.

„Takto to musíš robiť,“ vysvetľoval mu. Zdvihol trpaslíka vysoko nad hlavu („Daj ma dolu!“) a rozkrútil ho nad sebou ako laso. Keď zbadal zhrozený výraz na Harryho tvári, dodal: „Treba ich roztočiť, aby sa im zamotala hlava a netrafili späť do svojich trpasličích dier.“

„To bolo slabé,“ povedal Fred. „O čo, že ho dohodím až za ten močiar.“

Harry veľmi rýchlo pochopil, že nemusí trpaslíkov ľutovať. Toho, čo chytil ako prvého, chcel iba prehodiť cez živý plot, trpaslík však vycítil jeho neistotu a zaťal mu do prsta zúbky ostré ako žiletky a Harry mal veru čo robiť, aby sa ho striasol... a veru...

„Teda, Harry... to bolo dobrých dvadsať metrov...“

Onedlho bolo povetrie plné lietajúcich trpaslíkov.

„Vidíš, nie sú bohvieakí múdri,“ povedal George a chytil ich po piatich-šiestich naraz. „Keď zistia, že sa začalo odtrpaslíkovávanie, vylezú von, aby sa pozreli, čo sa deje. Človek by si myslel, že sa už konečne poučia a zostanú čučať tam, kde sú.“

O chvíľu si už dav trpaslíkov so spustenými plecami v neusporiadanom zástupe vykračoval z poľa preč.

„Onedlho sú tu zas,“ skonštatoval Ron, keď pozoroval trpaslíkov, ako miznú v kríkoch na vzdialenejšom konci poľa. „U nás sa im páči... tatko ich má v podstate rád, podľa neho sú celkom milí...“

Práve vtedy buchli vchodové dvere.

„Už je tu!“ zvolal George. „Tatko sa vrátil!“

Utekali krížom cez záhradu a vbehli do domu.

Pán Weasley sa zvalil na kuchynskú stoličku, dal si dolu okuliare a privrel oči. Bol to chudý pán s plešivejúcou hlavou, no tých pár chumáčov, čo mu na nej ešte zostalo, malo rovnakú, sýtočervenú

farbu ako vlasy jeho detí. Na sebe mal dlhý zelený habit, ktorý bol pokrčený a zaprašný z cesty.

„To bola noc,“ vzdychol si a keď si všetci posadali okolo neho, načiahol sa za čajovou kanvicou. „Deväť výjazdov. Deväť! A len čo som sa otočil chrbtom k starému Mundungusovi Fletcherovi, pokúsil sa na mňa poštváť ježibabu...“

Pán Weasley si odpil poriadny glg čaju a opäť si vzdychol.

„A našiel si niečo, tatko?“ opýtal sa Fred dychtivo.

„Akurát jedny zmenšujúce sa kľúče od bytu a čajník, čo hryzie,“ zívól pán Weasley. „Ale natrafili sme na zopár zaujímavých vecičiek, ktoré však nespádajú pod naše oddelenie. Mortlaka odviekli na výsluch kvôli nejakým veľmi čudným fretkám, no ešte šťastie, že to má na starosti Výbor pre experimentálne kúzla...“

„Aký úžitok môže mať niekto zo zmenšujúcich sa kľúčov?“ nechápal George.

„Aby nachytl muklov,“ povedal pán Weasley. „Predá im kľúč, ktorý sa neustále zmenšuje, až z neho nezostane vôbec nič, takže keď chcú otvoriť dvere, nemôžu ho nájsť... a je veľmi ťažké niekoho usvedčiť. Ani jeden mukel totiž nepripustí, že by sa jeho kľúč zmenšoval - bude ti tvrdiť, že ho stratil. Oni sú naozaj schopní všetkého, pritom za nič na svete nepriznajú, že čary existujú, a môžu im stáť trebárs zoči-voči... No to by ste ani neverili, čo všetko sú naši ľudia schopní začarovať...“

„NAPRÍKLAD AUTÁ, VŠAK?“

Pani Weasleyová sa objavila v kuchyni a pred sebou držala dlhý kovový ražeň sťa meč. Pán Weasley vytreštil oči. Previnilo civil na svoju manželku.

„Povedala si autá, Molly?“

„Áno, Artur, autá,“ povedala pani Weasleyová a z očí jej sršali iskry. „Predstav si čarodejníka, ktorý si kúpi staré hrdzavé auto a svojej žene tvrdí, že ho len rozoberie na súčiastky, aby zistil, ako funguje, a pritom ho začaruje tak, aby lietalo.“

Pán Weasley prekvapene žmurkal.

„Takže, môj milý, to je podľa teba celkom v poriadku, aj keď - hm - možno by ten čarodejník naozaj urobil lepšie, hm, keby svojej žene povedal pravdu... Ty však vieš, že ten zákon je nedokonalý... že ak to auto nerozoberáš s úmyslom, že budeš v ňom lietať, tak samotný fakt, že to auto lietá *dokáže*...“

„Artur Weasley, ty si vedel, že ten zákon je nedokonalý, už vtedy, keď si ho písal!“ kričala pani Weasleyová. „Ty si totiž nevieš predstaviť, čo by si si počal, keby si si nemohol v šope majstrovat' tie tvoje muklovské vecičky! A len tak mimochodom, Harry dnes ráno prišiel práve v tom aute, ktoré pôvodne nemalo vôbec lietat'!“

„Harry?“ nechápal pán Weasley. „Aký Harry?“

Rozhliadol sa okolo seba, zbadal Harryho a vyskočil.

„Prepánakráľa, veď to je Harry Potter! Veľmi ma teší, Ron nám o tebe toľko rozprával...“

„Dnes v noci leteli tvoji synovia v tom tvojom aute až k Harrymu domov!“ jedovala sa pani Weasleyová. „Som zvedavá, čo povieš teraz.“

„Naozaj?“ potešil sa pán Weasley. „A fungovalo to? Teda... hmm, to od vás nebolo správne... to veru naozaj nie...“

„Nechajme ich, nech si to vybaví medzi sebou,“ pošepol Ron Harrymu, keď sa pani Weasleyová naježila ako buldog. „Pod', ukážem ti svoju izbu.“

Vyklzli z kuchyne, prešli uzulinkou chodbou ku krivému schodišťa, čo sa vinulo krížom-krážom celým domom. Na treťom poschodí boli otvorené dvere. Skôr než sa zabuchli, zazrel Harry pár tmavohnedých očí, ktoré ho pozorovali.

„Ginny,“ prehodil Ron. „Nevieš si predstaviť, aká je hrozne hanblivá. Inokedy sa vôbec nezatvára...“

Vyliezli ešte o poschodie vyššie a zastali pri dverách, z ktorých sa odlupovala farba a vedľa nich bola pripnutá ceduľka s nápisom RONOVA IZBA.

Harry vošiel dnu, hlavou sa takmer dotýkal stropu a nevychádzal z údivu. Skoro vrazil do nábytku - takmer všetko v Ronovej izbe bolo kriľavo oranžovej farby: posteľné obliečky, steny, dokonca i strop. Potom si Harry všimol, že Ron pokryl takmer každý centimeter starej tapety plagátmi, na ktorých boli stále tí istí siedmi čarodejnici a čarodejnice oblečení v sýtooranžových habitoch, každý z nich mal metlu a nadšene mával.

„To je teraz tvoj obľúbený metlobalový tím?“ spýtal sa Harry.

„Kudleyovské kanóny,“ povedal Ron a ukázal na posteľnú obliečku, ktorú zdobili dve obrovské čierne „kačka“ a letiaca delová guľa. „Na deviatom mieste v lige.“

Ronove učebnice boli nahádzané v rohu hneď vedľa kopy komiksov, ktoré zobrazovali *Dobrodružstvá malého mukla Martina Miggsa*. Ronov čarodejnicky prútik ležal na akváriu, ktoré stálo na okennom parapete a bolo plný žabích vajíčok. Vedľa neho spal na slnku Prašivec, vypasený sivý potkan.

Harry prekročil balíček samomiešacích karát, čo ležali na zemi, a zadíval sa z malého okienka von. Videl, ako sa z poľa vracia celý zástup trpaslíkov a prediera sa živým plotom späť k Weasleyovcom do záhrady. Potom sa otočil k Ronovi, ktorý ho nervózne pozoroval, a nedočkavo čakal na jeho názor.

„Je to tu trochu tesné,“ povedal rýchlo Ron. „Nedá sa to porovnať s tou tvou izbou, čo máš u muklov. A bývam v podkroví, rovno pod naším záhrobným duchom. Večne trieska do potrubia a zavýja...“

Harry sa však doširoka usmial a povedal: „Toto je najkrajší dom, v akom som kedy bol.“

A Ronovi očerveneli uši.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

V OBCHODE S ČARODEJNÍCKOU LITERATÚROU PRE MALÝCH I VEĽKÝCH

V Brlohu sa žilo úplne inak ako v dome na Privátnej ceste. Dursleyovci mali radi poriadok, všetko muselo byť na svojom mieste. V dome Weasleyovcov ste, naopak, na každom kroku natrafili na nejaké prekvapenie, na niečo, čo vás zaskočilo. Harry skoro dostal zrádnika, keď sa po prvý raz pozrel do zrkadla nad rímsou kozuba v kuchyni a to naňho zvriesklo: „Zastrč si košeľu do gatí, ty hastroš!“ Záhrobný duch na povale zavýjal a trieskal do železných rúrok vždy, keď mal pocit, že v dome je príliš ticho, a menšie explózie z Fredovej a Georgeovej izby sa považovali za čosi celkom prirodzené. Za

najneobvyklejšie však Harry u Weasleyovcov nepokladal ani rozprávajúce zrkadlo, ani hlučného ducha: ale to, že sa tu k nemu všetci správali milo.

Pani Weasleyová sa živo zaujíkala o to, v akom stave má ponožky, a sústavne ho nútila, aby si z každého jedla naložil štyrikrát. Pán Weasley zase chcel, aby Harry pri večeri sedával vedľa neho a vypytoval sa ho, ako žijú muklovia, ako fungujú elektrické zásuvky a poštová služba.

„*Neuveriteľné!*“ povedal, keď mu Harry vysvetlil, ako funguje telefón. „*Úžasné*, čo všetko sú muklovia schopní vymyslieť, len aby sa zaobišli bez čarovania.“

Asi týždeň po svojom príchode do Brlohu v jedno slnečné ráno počul Harry po dlhom čase o Rokforte. Spolu s Ronom zišli dolu na raňajky a pri kuchynskom stole už sedeli pán a pani Weasleyovci spolu s Ginny. Keď Ginny zbadala Harryho, prevrhla na zem misku s ovsenou kašou a tá sa s rachotom rozbila. Zdalo sa, že Ginny sa darí rozbíjať veci okolo seba vždy, keď do miestnosti vojde Harry. Zaliezla pod stôl, aby pozbierala črepy, a keď sa vynorila, tvár jej blčala ako zapadajúce slnko. Harry sa tváril, že si nič nevšimol, sadol si za stôl a vzal si od pani Weasleyovej hrianku, ktorú mu podávala.

„Prišli vám listy zo školy,“ oznámil im pán Weasley a podal Harrymu i Ronovi úplne rovnaké obálky zo žltkastého pergamenu, na ktorých bola adresa napísaná zeleným atramentom. „Dumbledore už vie, že si u nás, Harry... tomu chlapovi veru nič neunikne. Aj vy dvaja tu niečo máte,“ dodal, keď sa Fred s Georgeom došuchtali do kuchyne, obaja ešte v pyžame.

Všetci sa začítali do svojich listov a zavládlo niekoľkominútové ticho. Harry sa dozvedel, že Rokfortský expres odchádza zo stanice King's Cross tak ako zvyčajne, prvého septembra. K listu bol priložený aj zoznam kníh, ktoré budú potrebovať v druhom ročníku:

ŽIACI DRUHÉHO ROČNÍKA MUSIA MAŤ TIETO UČEBNICE:

Miranda Goshawková

Všeobecná príručka kúziel (stupeň 2)

Gilderoy Lockhart

Besedy s banší
Gilderoy Lockhart
Debaty s démonmi
Gilderoy Lockhart
Žúr s ježibabami
Gilderoy Lockhart
Potulky s trolmi
Gilderoy Lockhart
Úlety s upírmí
Gilderoy Lockhart
Výlety s vlkolakmi
Gilderoy Lockhart
Jeseň s yetim

Fred, ktorý dočítal ako prvý, nazrel Harrymu cez plece.

„Aj vy máte mať všetky Lockhartove knihy?“ čudoval sa. „Ten nový učiteľ obrany proti čiernej mágii musí byť riadne švihnutý!“ V tej chvíli sa však naňho mama škaredo pozrela, tak sa radšej venoval svojmu chlebu s marmeládou.

„To nebude lacný špás,“ zamyslel sa nahlas George a úchytkom pozrel na rodičov. „Lockartove knihy sú hrozne drahé...“

„Dajako to zvládneme,“ povedala pani Weasleyová, no tvárila sa ustarostene. „Veď väčšinu vecí pre Ginny môžeme kúpiť z druhej ruky.“

„Aj ty ideš tento rok na Rokfort?“ opýtal sa Harry Ginny.

Tá prikývla, očervenela až po korienky ohnivých vlasov a položila si lakeť do misky s maslom. Našťastie to nik okrem Harryho nezaregistroval, lebo v tej chvíli vstúpil do kuchyne Ronov starší brat Percy. Bol už oblečený a na veste mu žiaril nablýskaný prefektský odznak.

„Dobré ráno vospolok,“ pozdravil. „Dnes máme krásny deň.“

Sadol si na jediná voľnú stoličku, no hneď vyskočil a vytiahol spod seba čosi, čo sa podobalo na rozpadávajúcu sa sivú perovú prachovku - aspoň Harrymu sa tak zdalo, no potom si všimol, že to čosi dýcha.

„Elvíra!“ zvolal Ron, zobral si od Percyho pokrčenú sovu a vytiahol jej spod krídla nejaký list. „Konečne doniesla odpoveď od

Hermiony. Písal som jej, že pôjdeme za tebou k Dursleyovcom a pokúsime sa ťa vyslobodiť.“

Odniesol Elvíru na bidielko zavesené na zadných dverách a chcel ju tam postaviť, no Elvíra sa niekoľkokrát preklopila, tak ju nechal ležať na odkvapkávači na riad, hundrúc si popod nos: „Ozaj dojemné.“ Potom otvoril Hermionin list a začal nahlas čítať:

„Milý Ron a Harry, ak si tam.

Verím, že všetko dobre dopadlo, že Harry je v poriadku a dúfam, že ste pri tom jeho vyslobodzovaní neurobili nič, čo sa nemá, pretože to by mal Harry len ďalšie problémy. Aj ja som sa už oňho strachovala, ak je v poriadku, dajte mi hneď a zaraz vedieť, len, prosím ťa, pošli nejakú inú sovu, lebo mám taký pocit, že táto to už nemusí prežiť.

Prirodzene, že mám veľmi veľa práce s domácimi úlohami’ - To nemyslí vážne?“ zhrozil sa Ron. „Máme predsa prázdniny! - ,ale na budúcu stredu ideme do Londýna kúpiť nové učebnice. Čo keby sme sa stretli v Šikmej uličke?

Dajte mi podľa možnosti čo najskôr vedieť, čo nové.

Pozdravuje vás Hermiona.“

„To sa nám celkom hodí, môžeme ísť vtedy nakupovať aj my,“ povedala pani Weasleyová a utierala pritom stôl. „Čo máte dnes na pláne?“

Harry, Ron, Fred a George chceli ísť k malému jazierku za kopcom, ktoré patrilo Weasleyovcom. Ležalo uprostred lesíka a z dediny pod ním nebolo naň vidno, takže tam mohli hrať metlobal, len si museli dávať pozor, aby nelietali príliš vysoko. Nemohli hrať s normálnymi metlobalovými loptami, pretože keby im niektorá uletela a prehnala sa ponad dedinu, ťažko by to niekomu vysvetľovali. Namiesto lôpt hádzali po sebe jablká. Striedali sa na Harryho metle Nimbus 2000, ktorá bola jednoznačne najrýchlejšia. Ronov prastarý Meteorit často predbiehali aj okolo letiace motýle.

O päť minút si už s metlami na pleci vykračovali hore kopcom. Pýtali sa aj Percyho, či nechce ísť s nimi, ten však odmietol, že má veľa roboty. Harry vídal Percyho len pri jedle, lebo ten trávil celé dni zatvorený vo svojej izbe.

„Rád by som vedel, čo tam stvára,“ mračil sa Fred. „Je ako vymenený. Deň pred tvojím príchodom prišli poštou výsledky jeho skúšok - dvanásťkrát V.Č.Ú., a on ani okom nemihne.“

„Vynikajúca čarodejnica úroveň,“ vysvetľoval George, ktorý zachytil Harryho začudovaný pohľad. „Aj Bill ich mal dvanásť. Ak s tým niečo neurobíme, máme v rodine ďalšieho premianta, teda hlavného prefekta školy. Obávam sa, že tú hanbu neprežijem.“

Bill bol najstarší z Weasleyovských detí. Spolu s ďalším bratom Charliem už Rokfort ukončil. Harry nepoznal ani jedného z nich, vedel však, že Charlie študuje v Rumunsku draky a Bill pracuje v Egypte pre čarodejnícku Gringottbanku.

„Neviem, neviem, ako nám chcú tatko s mamkou zaobstarať tento rok všetky veci, čo potrebujeme do školy,“ ozval sa George po chvíli. „Päť sád Lockhartových kníh! A Ginny potrebuje habit a prútik a neviem, čo všetko ešte...“

Harry na to nepovedal nič. Bolo mu to trochu hlúpe. V podzemnom trezore Gringottbanky v Londýne mal uschovaný menší poklad po rodičoch. Samozrejme, že tie peniaze platili len v čarodejníckom svete - galleóny, sikle a knuty nemohol človek použiť v bežných muklovských obchodoch. Dursleyovcom sa o tom, že má v Gringottbanke účet, nezmiemil; predpokladal totiž, že ich hrôza ku všetkému, čo sa týka čarodejníckeho sveta, by sa na obrovskú kopu zlata určite nevzťahovala.

V stredu ich pani Weasleyová zobudila veľmi zavčasu. Všetci do seba nahádzali zo šesť sendvičov so slaninkou a obliekli si kabáty. Pani Weasleyová vzala z rímasy kozuba kvetináč a zadívala sa dovnútra.

„Už sa nám míňa, Artur,“ vzdychla. „Budeme ho dnes musieť dokúpiť... takže, hostia majú prednosť! Harry, zlatko, choď prvý!“

A podala mu kvetináč.

Harry nechápavo hľadel na ostatných, ktorí ho napäto pozorovali.

„A č-čo mám ako r-robiť?“ vyjachtal.

„On ešte necestoval s hop-šup práškom,“ povedal odrazu Ron. „Prepáč, Harry, zabudol som.“

„Ako to, že nie?“ čudoval sa pán Weasley. „A ako si sa dostal minulý rok do Šikmej uličky, keď si si bol kupovať veci do školy?“

„Išiel som metrom...“

„Vážne?“ pán Weasley celkom ožil. „A boli tam aj tie, ako im to len vravia... *eskapalátory*? Nechápem, ako môžu...“

„Teraz nie, Artur,“ zahriakla ho pani Weasleyová. „Hop-šup prášok je oveľa rýchlejší, zlatko, len teraz neviem, čo urobíme, keď si ešte neletel...“

„Neboj sa, mamka, zvládne to,“ ubezpečil ju Fred. „Harry, dobre sa pozeraj.“

Vzal si z kvetináča trochu prášku medzi prsty, pristúpil ku kozubu a hodil prášok do ohňa.

Oheň zasyčal, zmenil sa na smaragdovozelený a bol odrazu vyšší ako Fred, ten vošiel do plameňov a zvolal: „Šikmá ulička!“ a zmizol.

„Musíš to povedať nahlas a zreteľne, zlatko,“ vysvetľovala Harrymu pani Weasleyová, keď vsunul do kvetináča ruku George. „A dávaj pozor, aby si vystúpil v správnom kozube...“

„Kde?“ opýtal sa Harry ustráchané, keď oheň opäť vzbĺkol a George sa vyparil.

„Existuje obrovské množstvo čarodejníckych kozubov, vieš, ale ak vysloviš to heslo tak, ako máš...“

„Neznervózňuj ho, Molly, zvládne to,“ prerušil ju pán Weasley a sám sa načiahol za práškom.

„Drahý môj, ak sa stratí, ako to vysvetlíme jeho tete a strýkovi?“

„Tí by boli len radi,“ utešoval ju Harry. „Keby som sa stratil v komíne, Dudley by to považoval za dobrý fór, s tým si nerobte starosti...“

„Nuž... dobre... pôjdeš po Arturovi,“ povedala pani Weasleyová. „Takže, keď vstúpiš do ohňa, povedz, kam ideš...“

„A drž lakte tesne pri tele,“ poučoval ho Ron.

„A oči maj zatvorené,“ dodala pani Weasleyová. „Lebo sadze...“

„A nevrť sa,“ skočil jej do reči Ron. „Lebo sa ti môže stať, že vypadneš v celkom inom kozube...“

„A nie, že sa zľakneš a vystúpiš príliš skoro, počkaj, kým nevidíš Freda a Georgea.“

Harry sa usiloval na nič z toho nezabudnúť, zobral si prášok medzi prsty a pristúpil ku kozubu. Zhlboka sa nadýchol, nasypal prášok do ohňa a vošiel do plameňov. Cítil, akoby ho ovieval teplý vánok, otvoril ústa a vzápätí vdýchol horúci popol.

„Š-šikmá ulička,“ rozkašľal sa.

Mal pocit, akoby ho čosi vtiahlo do obrovského kanála. Musel sa veľmi rýchlo krútiť okolo svojej osi - počul ohlušujúci hukot - pokúsil sa otvoriť oči, no zazrel len vír zelených plameňov a zostalo mu zle od žalúdka - niečo ho silno udrelo do lakťa, okamžite si ho pritiahol k telu a stále sa krútil a krútil - odrazu zacítil, akoby ho ktosi plieskal po tvári ľadovými rukami - žmurkal cez okuliare a zazrel rozmazaný prúd ohnísk a miestností - v žalúdku mu vírili sendviče so slaninou - zatvoril oči a túžil, aby sa to už konečne skončilo, keď tu zrazu...

Padol rovno na nos na kamennú podlahu a začul, ako mu praskol nosník na okuliaroch.

Krútila sa mu hlava, bol celý dobitý a od hlavy až po päty samá sadza, opatrne vstal a pridržal si rukami prasknuté okuliare. Bol tu sám, ale kde bol, nemal potuchy. Vedel akurát to, že stojí pri kamenom kozube v nejakom veľkom, slabo osvetlenom čarodejníckom obchode - no nič z toho, čo tu predávali, na rokfortskom zozname školských pomôcok nebolo.

Ned'aleko stála sklenená vitrína a v nej poduška, a na nej odumretá ruka, balíček kariet celý od krvi a vypučené sklené oko. Zo stien naňho hľadeli hrôzostrašné masky, na pulte sa povalovala kopa ľudských kostí a zo stropu viseli hrdzavé špicaté nástroje. Ale čo bolo horšie, Harry sa pozrel cez zaprášené okno a bolo mu jasné, že ten tmavý, úzky priechod určite nie je Šikmá ulička.

Čím skôr odtiaľto odíde, tým lepšie. Harry náhlivo, no opatrne vykročil smerom k dverám. Nos ho pálil od bolesti, neprišiel však ani do polovice, keď sa na opačnej strane sklenených dverí objavili dvaja ľudia - a jedným z nich bol niekto, koho Harry najmenej túžil stretnúť vo chvíli, keď sa práve stratil, bol celý od sadzí a mal zlomené okuliare: tým dotýčným bol Draco Malfoy.

Harry sa rýchlo poobzeral okolo seba a zbadal po svojej ľavej strane tmavý kamrlík; skočil dnu, privrel za sebou dvere tak, že zostala len úzka štrbina, cez ktorú sa mohol pozerat'. O niekoľko sekúnd cinkol zvonček a Malfoy vošiel do obchodu.

Muž, ktorý kráčal za ním, bol určite Dracov otec. Mal rovnako bledú, špicatú tvár a presne také isté studené sivé oči. Pán Malfoy prešiel križom cez obchod, tu i tam spočinul zrakom na vystavených predmetoch, zazvonil na zvonček, ktorý bol na pulte, a otočil sa k svojmu synovi: „Ničoho sa nechytaj, Draco.“

Malfoy, ktorý sa práve načahoval za skleným okom, sa zachmúril: „Myslel som si, že mi chceš kúpiť darček.“

„Sľúbil som ti predsa pretekársku metlu,“ pripomenul mu otec, bubnujúc prstami po pulte.

„A načo mi bude, keď aj tak nie som vo fakultnom výbere?“ odvrkol Malfoy nevrlo. „Harry Potter dostal minulý rok Nimbus 2000. A Dumbledore mu dal špeciálne povolenie, aby mohol hrať za Chrabromil. A pritom vôbec nie je taký dobrý, dovolili mu hrať iba preto, že je slávny... a slávny je len preto, že má na čele tú hlúpu jazvu...“

Malfoy sa sklonil, aby si lepšie pozrel policu s lebkami.

„... každý si myslí, aký je ten Potter šikovný a akú má úžasnú jazvu a fantastickú metlu...“

„To si mi povedal toto leto už najmenej stokrát,“ prerušil ho pán Malfoy a zahľadel sa na svojho syna. „A ja ti stále vravím, že nevidím dôvod... prečo by si mal obdivovať Harryho Pottera, aj keď väčšina našich ľudí ho považuje za hrdinu, lebo dokázal zahnať temného čarodeja... ach, pán Borgin.“

Za pultom sa objavil zhrbený mužíček a odhŕňal si z tváre masťné vlasy.

„Pán Malfoy, som rád, že vás opäť vidím,“ povedal pán Borgin úlisným hlasom. „Á, pozrimeže - aj mladý pán Malfoy je tu - koľké to potešenie. Čím môžem poslužiť? Práve dnes mi došiel tovar, hneď vám niečo ukážem, vskutku výhodná kúpa...“

„Dnes som neprišiel kupovať, pán Borgin, ale predávať,“ skočil mu do reči pán Malfoy.

„Predávať?“ Úsmev na tvári pána Borgina akoby primrzol.

„Určite ste počuli, že Ministerstvo mágie robí teraz náhodné kontroly,“ vysvetľoval pán Malfoy a vytiahol z vnútorného vrečka pergamen, rozvinul ho a zahľadel sa naň. „Mám doma... hm... niekoľko vecičiek, ktoré by mi mohli spôsobiť... isté neprijemnosti, keby sa o mňa začalo ministerstvo zaujímať...“

Pán Borgin si pripevnil na nos cviker a zadíval sa na zoznam.

„Naozaj si myslíte, že by sa ministerstvo odvážilo robiť vám problémy?“

Pán Malfoy posmešne skrivil ústa. „Zatiaľ ma nenavštívili. Meno Malfoy ešte stále vzbudzuje určitý rešpekt, ale Ministerstvo mágie je čím ďalej dotieravéjšie. Povráva sa, že chcú zaviesť Zákon na ochranu muklov - bezpochyby je za tým ten všivák Artur Weasley, ten je do muklov celý zbláznený...“ Harry cítil, ako sa ho zmocňuje hnev. „... a sám iste uznáte, že niektoré z týchto jedov už na prvý pohľad...“

„Chápem, pane, chápem,“ prerušil ho pán Borgin. „Pozrieme sa na to...“

„Kúpiš mi ju?“ ozval sa Draco a ukázal na mŕtvu ruku na vanúkuši.

„Ach, Ruka večnej žiary!“ zvolal pán Borgin. Odvrátil sa od zoznamu pána Malfoya a cupkal k Dracovi. „Keď do nej vložíš sviečku, svetlo uvidí len ten, kto ju drží! Úžasná vecička pre zlodejov a lupičov! Váš syn má vkus, pane.“

„Dúfam, že môj syn to dotiahne ďalej ako na zlodeja a lupiča,“ poznamenal pán Malfoy chladne a pán Borgin rýchlo dodal:

„Nechcel som sa vás dotknúť, pane, naozaj...“

„No ak si nepolepší známky,“ pokračoval pán Malfoy ešte mrazivejším hlasom, „je vysoko pravdepodobné, že tak skončí...“

„Ja za to nemôžem,“ bránil sa Draco. „Ostatným učiteľia nadfňajú, Hermiona Grangerová, napríklad...“

„To je teda hanba, aby ťa vo všetkých predmetoch predbehla baba a navyše z nečarodejníckej rodiny,“ rozčúlil sa pán Malfoy.

Harry sa uškrnul, tešilo ho, že vidí Draca zahanbeného a našťvaného.

„A to sa deje vždy a znova,“ poznamenal úlisným hlasom pán Borgin. „Čarodejnícka krv sa začína všade považovať za menejcennú...“

„U nás teda nie,“ skočil mu do reči pán Malfoy a veľké nozdry sa mu rozšírili.

„Ani u nás, ani u nás,“ drmolil pán Borgin a horlivo sa ukláňal.

„Takže radšej sa vráťme k tomu môjmu zoznamu,“ povedal pán Malfoy odmerane. „Mám totiž dosť naponáhlo, Borgin, musím dnes vybaviť ešte zopár dôležitých vecí...“

Začali sa dohadovať. Harry nervózne pozoroval Draca, ktorý si prezeral vyložený tovar a pomaly sa blížil k jeho úkrytu. Zastavil sa pri obrovskej slučke popravného lana a pri nádhernom náhrdelníku z opálov. Keď si prečítal ceduľku, ktorá bola pri náhrdelníku, škodradostne sa uškrnul. *Pozor, nedotýkať sa. Zakliaty - do dnešného dňa pripravil o život devätnásť muklov, ktorí ho nosili.*

Draco sa otočil a všimol si dvere do kamrlíka. Podišiel k nim - načiahol sa za kľučkou...

„To je všetko,“ povedal pán Malfoy pri pulte. „Draco, pod’...“

Draco sa zvrtol a odišiel. Harry si utrel pot z čela do rukáva.

„Dovidenia, pán Borgin. Zajtra si príd’te po tie veci, budem vás čakať.“

Len čo sa za nimi dvere zatvorili, pán Borgin odložil svoje úlisné maniere.

„Dovidenia, pán Malfoy, ak mám byť úprimný, nepredali ste mi ani polovicu z toho, čo ukrývate v tom vašom zámočku,“ zahundral pán Borgin nahnevane a zmizol v zadnej časti obchodu.

Harry ešte chvíľu počkal pre prípad, že by sa po niečo vrátil, potom vykĺzol zo svojho úkrytu, prešiel popri sklenených vitrínach a vyšiel z obchodu.

Pridížal si rukou okuliare a rozhliadal sa. Vynoril sa v nejakej ošarpanej uličke a všetko nasvedčovalo tomu, že sú v nej len obchodíky, kde sa predávajú veci, ktoré majú do činenia s čiernou mágiou. Ten, z ktorého práve vyšiel, mal nad dverami nápis BORGIN A BURKES a bol zrejme najväčší, hneď oproti nemu boli vo výklade odporné scvrknuté hlavy a o dva vchody ďalej zazrel velikánsku klietku plnú obrovských čiernych pavúkov. Z tmavého vchodu ho pozorovali dvaja ošumelí čarodejníci a čosi si hundrali. Harry celý nesvoj vykročil, naprával si okuliare a z celej duše si prial, aby sa odtiaľto dostal von.

Nad obchodom s jedovatými sviečkami visela stará drevená tabuľka s názvom ulice, z ktorej sa dozvedel, že sa nachádza v Zašitej uličke. To mu však príliš nepomohlo, pretože o takomto mieste nikdy nepočul. Zrejme nesprávne vyslovil názov ulice, keď stál u Weasleyovcov v kozube, mal totiž plné ústa popola. Usiloval sa zostať pokojný a premýšľal, čo urobiť.

„Hádám si sa len nestratil, synáčik?“ zaškriekal mu do ucha nejaký hlas, až ním myklo.

Pred ním stála veľmi stará ježibaba a držala táčnu, na ktorej bolo čosi odporné, vyzeralo to ako ľudské nechty. Nespúšťala z neho pohľad a čerila naňho zelené zuby.

„Nie, ďakujem za opýtanie,“ povedal. „Ja len...“

„HARRY! Šmária, čo tu robíš?“

Harry sa strhol. A ježibaba tiež. Nechty sa jej vysypali na zem a keď sa k nim blížil obrovitánsky Hagrid, rokfortský hájnik, a spomad huňatej brady mu žiarili očka ako dva čierne chrobáčky, zúrila.

„Hagrid!“ vykrikol Harry od radosti. „Zablúdil som... ten hopšup prášok...“

Hagrid schmatol Harryho za golier a ťahal ho preč od ježibaby, pričom jej vyrazil z rúk prázdnu táčnu. Keď sa náhlili kľukatou uličkou smerom von, na slnko, ježibabino škriekanie neustávalo. Harry zbadal v diaľke známú, snehobielu mramorovú budovu - Gringottbanku. Hagrid ho viedol rovno do Šikmej uličky.

„Ty ale vyzeráš!“ mrmlal Hagrid a oprašoval z Harryho sadze tak energicky, že ten skoro padol do suda s dračím trusom, čo stál pred apatiekou. „Presúšať sa po Zašitej uličke, to je teda... nebezpečné jak šlak, namojdušu, Harry - dúfam, že ťa tam nik nevidel...“

„To som si všimol,“ podotkol Harry a chránil si rukami hlavu, lebo Hagrid ho opäť začal oprašovať. „Vravel som ti predsa, že som zablúdil... ozaj, ty si tam čo robil?“

„Hľadal som mäsožravý prostriedok proti slimákovi,“ zavrčal Hagrid. „Požrali nám už takmer všetky školské kapusty. Ty si tu sám?“

„S Weasleyovcami, ale tí sa mi kamsi stratili,“ vysvetľoval Harry. „Musím ich nájsť...“

Vykročili spoločne dolu ulicou.

„Prečo si mi neodpísal, hm?“ opýtal sa Hagrid Harryho, ktorý drobčil vedľa neho (kým Hagrid v obrovských bagančiach urobil jeden krok, Harry musel urobiť tri). Harry mu porozprával o Dobbym a o Dursleyovcoch.

„Muklovia všivácki,“ paprčil sa Hagrid, „keby som to bol vedel...“

„Harry! Harry! Tu sme!“

Harry zbadal Hermionu Grangerovú, ktorá stála na samom vrchu bieleho schodišťa pred vchodom do Gringottbanky. Bežala dolu schodmi a husté hnedé vlasy jej viali.

„Čo máš s okuliarmi? Ahoj, Hagrid... to som rada, že vás opäť vidím... Harry, ideš do Gringottbanky?“

„Až keď nájdem Weasleyovcov,“ povedal Harry.

„Akoby sa stalo,“ uškrnul sa Hagrid.

Harry s Hermionou sa obzreli: preplnenou ulicou utekali rovno k nim Ron, Fred, George, Percy a pán Weasley.

„Harry,“ fučal pán Weasley. „V duchu sme si veľmi želali, aby si nebol ďaleko...“ Utieral si lesklú plešinu. „Molly je z toho úplne hotová... o chvíľu príde...“

„Kde si vypadol?“ opýtal sa Ron.

„V Zašitej uličke,“ povedal Hagrid nahnevane.

„Úžasný!“ zvolali Fred s Georgeom naraz.

„Naši nám tam nedovolia ísť,“ povedal Ron trochu závistlivo.

„To sa im fakt nečudujem,“ zavrčal Hagrid.

Odzrazu zbadali pani Weasleyovú, ako sa k nim rúti, v jednej ruke držala kabelku, tá jej zúrivo lietala sem a tam, a druhou ťahala za sebou Ginny.

„Ach, Harry... ach, zlatko... keď si predstavím, kde všade si mohol vyjsť...“

Lapajúc po dychu vytiahla z kabelky obrovskú kefu na šaty a začala mu odstraňovať sadze, ktoré z neho nestihol Hagrid vymlátiť. Pán Weasley vzal Harrymu okuliare, mávol prúťkom a vrátil mu ich ako nové.

„Namojdušu, ja už musím,“ povedal Hagrid, ktorému pani Weasleyová pri každom slove zatínala nechty do ruky („Zašitá ulička! Hagrid, keby si ho tak nebol našiel!“). „Uvidíme sa na Rokforte!“ A odpochodoval rušnou ulicou, pričom mu hlava i plecia čneli vysoko nad ostatnými.

„Hádajte, koho som videl v obchode Borkin a Burkes?“ opýtal sa Harry Rona a Hermiony, keď kráčali po mramorovom schodišti do Gringottbanky. „Malfoya s otcom.“

„Lucius Malfoy niečo kupoval?“ ozval sa im za chrbtom prísny hlas pána Weasleyho.

„Nie, predával...“

„Takže sa bojí,“ uškrnul sa pán Weasley spokojne. „Ach, tak rád by som Luciusovi Malfoyovi niečo dokázal...“

„Mal by si byť opatrný,“ povedala mu pani Weasleyová, keď prechádzali popri ukláňajúcom sa škriatkovi dnu. „S tou rodinou nie

sú žarty. Aby si sa nepustil do niečoho, čo ti môže prerásť cez hlavu.“

„Ty si o mne myslíš, že na Luciusa Malfoya nemám?“ opýtal sa urazene pán Weasley, no vzápätí si všimol Hermioniných rodičov, ako nervózne postávajú pri pulte, ktorý sa tiahol naprieč veľkou mramorovou halou, a čakajú, kým ich Hermiona zoznámi s ostatnými.

„Ale veď vy ste muklovia!“ potešil sa pán Weasley.

„Na to si musíme vypiť! A čo to tu máte? Ach, zamieňate muklovské peniaze. Molly, pozri sa!“ ukázal vzrušene na desaťlibrovú bankovku, ktorú držal v ruke pán Granger.

„Počkajte nás tu,“ povedal Ron Hermione a spolu s Harrym a Weasleyovcami vykročil za škriatkom Gringottbanky, ktorý ich viedol k podzemným trezorom.

Nasadli do miniatúrnych vozíkov riadených škriatkami, ktoré ich viezli po uzučkých koľajach podzemnými tunelmi. Harry sa tešil z krkolomnej jazdy, no keď vstúpili do trezoru Weasleyovcov, zhrozil sa, pocítil oveľa väčší strach ako v Zašitej uličke. V trezore bola totiž len kôпка strieborných siklov a jeden jediný zlatý galleón. Pre pani Weasleyovú to bola veľmi nepríjemná situácia - zhrňala do tašky všetko ich imanie. Ešte horší pocit sa však Harryho zmocnil, keď dorazili k jeho trezoru. Oboma rukami náhlivo naberal mince do koženého vrečka a náročky sa postavil tak, aby ostatní nevideli dnu.

Na mramorovom schodišti sa rozdelili. Percy vyhýbavo zahundral, že potrebuje nový prútik. Fred s Georgeom zbadali svojho kamaráta z Rokfortu Lee Jordana. Pani Weasleyová zašla s Ginny do obchodu s obnosenými habitmi. Pán Weasley presvedčil Grangerovcov, aby s ním šli na pohárik do Deravého kotlíka.

„O hodinu sa stretne v obchode s čarodejníckou literatúrou a kúpime učebnice, čo potrebujete,“ povedala pani Weasleyová, keď s Ginny odchádzala. „A neopovázte sa ísť do Zašitej uličky!“ kričala za vzdiaľujúcimi sa dvojčkami.

Harry, Ron a Hermiona si vykračovali po kľukatej uličke vykladanej dlaždicami. Harrymu v koženom vrecúšku veselo cinkali zlaté, strieborné a bronzové mince, akoby mu chceli pripomenúť, že ich treba míňať, takže kúpil tri velikánske jahodové zmrzliny s arašidovým maslom. Všetci traja ich veselo lízali a postávali pred výkladmi plnými úžasných vecí. Ron túžobne hľadel na kompletnú

výbavu habitov športového klubu Kudleyovských kanónov, vystavených v Mnohorakých metlobalových doplnkoch, až kým ich Hermiona neodtiahla do vedľajšieho obchodu, kde kúpili atrament a pergamen. U Gambola a Japesa, v obchode s Bláznivými čarodejníckymi potrebami, stretli Freda, Georgea a Lee Jordana, ktorí práve skupovali do zásoby Divotvorné delobuchy doktora Fillibustera, a v malom ošumelom obchodíku plnom zlomených prútikov, krivých mosadzných váh a starých habitov pokrytých flakmi od rozličných elixírov našli Percyho, hlboko ponoreného do tenkej a nanajvýš nezáživnej knižky *Prefekti, ktorí sa dostali k moci*.

„*Publikácia o rokfortských prefektoch a ich úspešných kariérach*,“ prečítal Ron nahlas nápis na obálke knihy. „To musí byť napínavé...“

„Zmizni,“ oboril sa naňho Percy.

„Náš Percy je totiž veľmi ctižiadostivý, všetko má presne naplánované... chce sa stať ministrom mágie...“ pošepkal Ron Harrymu a Hermione, keď zanechali Percyho, nech si číta.

O hodinu zamierili k predajni čarodejníckej literatúry pre veľkých i malých. A veru neboli jediní, čo mali namierené do tohto kníhkupectva. Keď sa k nemu priblížili, s prekvapením zistili, že pred vchodom sa tlačí dav ľudí, ktorí sa pokúšajú dostať dnu. Nad vchodom visel veľký transparent, ktorý oznamoval:

GILDEROY LOCKHART

bude podpisovať svoju autobiografiu

SOM ÚŽASNÝ

dnes od 12.30 do 16.30 hod.

„Uvidíme ho na vlastné oči!“ zapišťala Hermiona. „Je autorom všetkých kníh, čo máme na zozname!“

Dav ľudí tvorili takmer výlučne čarodejnice vo veku pani Wesleyovej. Pri vchode do obchodu stál zmätený čarodejník a upokojoval ich: „Po jednom, dámy... netlačte sa tak... pozhadzujete nám knižky...“

Harry, Ron a Hermiona sa pretisli dovnútra. Dlhý rad sa vinul až do zadnej časti obchodu, kde mal Gilderoy Lockhart podpisovať svoje knihy. Všetci traja si rýchlo vzali po jednom výtlačku Vše-

obecnej príručky kúziel, stupeň 2, a predierali sa na koniec radu, kde stáli ostatní Weasleyovci spolu s Hermionínymi rodičmi.

„Ach, dobre, že už idete,“ prihovorila sa im pani Weasleyová. Bola akási zadychčaná a neustále si uhládzala vlasy. „O chvíľočku ho uvidíme...“

Onedlho sa objavil Gilderoy Lockhart, posadil sa za stôl, všade naokolo viseli jeho portréty, ktoré na nich žmurkali a oslivo sa usmievali, odhaľujúc žiarivo biely chrup. Skutočný Lockhart mal na sebe nezábudkovomodrý habit, ktorý dokonale ladil s farbou jeho očí, na zvlnených vlasoch mal ležérne nasadený špicatý čarodejnicky klobúk.

Okolo nervózne pobehoval nízky muž a fotografoval veľkým čiernym fotoaparátom, z ktorého po každom oslepujúcom záblesku svetla vyletel oblak červeného dymu.

„Hej, ty, nezavadzaj,“ osopil sa na Rona, keď ustupoval kvôli lepšiemu záberu. „Fotím do *Denného Proroka*...“

„Je tam toho,“ frflal Ron a šúchal si nohu, na ktorú mu fotograf stúpil.

Gilderoy Lockhart to začul. Zdvihol zrak. Zbadal Rona - a potom Harryho. Uprene naňho hľadel. Potom z ničoho nič vyskočil a zvolal: „Nie je to Harry Potter?!“

Ľudia mu uvoľňovali cestu a vzrušene si šepkali. Lockhart si prekliesnil cestu až k nim, schmatol Harryho za ruku a ťahal ho dopredu. Dav začal nadšene tliekať. Harry očervenel, lebo Lockhart mu začal triasť rukou, fotograf cvakal ako divý a nad Weasleyovcami sa vznášal hustý oblak dymu.

„Pekný, široký úsmev, Harry,“ precedil Lockhart pomedzi oslivo biele zuby. „Budeme spolu na titulnej strane.“

Keď mu konečne pustil ruku, Harry si takmer necítil prsty. Chcel sa nenápadne vrátiť k Weasleyovcom, Lockhart ho však objal okolo pliec a ťahal nabok.

„Vážené dámy, vážení páni,“ zvolal a pokynul ľuďom, aby boli ticho. „Nastáva neuveriteľná chvíľa! Nadišiel ten slávnostný okamih, aby som vyhlásil, čo som mal v úmysle už dávnejšie!“

Keď mladý Harry vošiel do tohto obchodu, urobil tak iba preto, že si chcel kúpiť svoju autobiografiu - tú mu teraz s veľkou radosťou dám, samozrejme, že zadarmo...“ Opäť sa ozval búrlivý potlesk. „Vôbec netušil,“ pokračoval Lockhart, pričom Harrym tak zatriasol,

až sa mu okuliare zošuchli na konček nosa, „že čoskoro dostane oveľa viac ako len moju knižku *Som úžasný*. On i jeho spolužiaci sa totiž budú môcť naozaj presvedčiť, aký som úžasný. Áno, vážené dámy a páni, musím vám s potešením oznámiť, že teraz v septembri nastupujem na Rokfortskú strednú školu čarodejnícku ako profesor a budem učiť obranu proti čiernej mágii!“

Dav začal burácať a Harry si odrazu uvedomil, že v rukách drží kompletnú sadu kníh Gilderoya Lockharta. Vykročil zo žiary reflektorov na kraj miestnosti, trochu sa tackal pod váhou kníh a podišiel k Ginny, ktorá stála vedľa svojho nového kotlíka.

„Toto si vezmi,“ zamrmlal, zohol sa a položil jej stoh kníh do kotlíka. „Ja si ich kúpim...“

„Stavím sa, Potter, že si od radosti celý bez seba,“ ozval sa hlas, ktorý Harry okamžite spoznal. Vystrel sa a ocitol sa zoči-voči Dracovi Malfoyovi, ktorý sa, ako vždy, posmešne uškŕňal. „Slávny Harry Potter,“ povedal. „Ani do kníhkupectva nevojde bez toho, aby vzápätí nebol vycapený na titulnej strane.“

„Daj mu pokoj, on o to vôbec nestál!“ bránila ho Ginny. Bolo to po prvý raz, čo v Harryho prítomnosti prehovorila. Nespúšťala z Malfoya zrak.

„Potter má babu!“ povedal Malfoy afektovane. Ginny očervenela ako paprika. V tej chvíli si k nim razili cestu Ron s Hermionou a obaja mali plné ruky Gilderoyových kníh.

„Ach, to si ty,“ zaksichtil sa Ron a pozrel sa na Malfoya pohľadom, ktorý naznačoval, že si ho cení asi tak ako špinku, čo sa mu prilepila na podrážku. „To si vyvalený, že vidíš Harryho, čo?“

„Určite som viac vyvalený z toho, že vidím teba nakupovať, Weasley,“ odvrkol Malfoy. „Tvoji rodičia budú minimálne mesiac hladovať, aby to splatili.“

Ron bol teraz rovnako červený ako Ginny. Aj on položil svoje knihy do kotlíka a už-už sa chcel vrhnúť na Malfoya, no Harry s Hermionou ho zdrapili za kabát.

„Ron!“ zvolal pán Weasley, ktorý sa k nim predieral spolu s Fredom a Georgeom. „Čo tu robíte? Je tu veľa ľudí, poďte radšej von.“

„Ale, ale, ale - Artur Weasley.“

To sa ozval pán Malfoy. Položil ruku Dracovi na plece a uškŕňal sa rovnako posmešne ako on.

„Lucius,“ povedal pán Weasley a chabo prikývol.

„Počul som, že máte na ministerstve veľa práce,“ povedal pán Malfoy. „Samé kontroly... dúfam, že vám platia nadčasy.“

Načiahol sa k Ginninmu kotlíku a spomedzi novučičkých Gilderoyových kníh vytiahol veľmi starý a veľmi dotrhaný výtlačok *Učebnica transfigurácie pre začiatočníkov*.

„Vidím, že nič moc,“ povedal pán Malfoy. „Nechápem, aký zmysel má robiť čarodejníckemu menu hanbu, keď za to človeku ani riadne nezaplacia.“

Pán Weasley očervenel ešte viac ako Ron s Ginny.

„Máme zrejme veľmi rozdielne názory na to, kto robí hanbu svojmu čarodejníckemu menu,“ povedal.

„V tom s vami súhlasím,“ pokračoval pán Malfoy a kížal svojím mútnym pohľadom z pána Grangera na pani Grangerovú, ktorí sa s obavami prizerali. „Pekná spoločnosť veru, Weasley... a ja som bol presvedčený, že tvoja rodina už hlbšie klesnúť nemôže...“

Odzrazu sa ozval kovový náraz - prevrhol sa Ginnin kotlík; pán Weasley sa vrhol na pána Malfoya a sotil ho do police s knihami. Na hlavy sa im zosypalo niekoľko desiatok tučných učebníc. Fred s Georgeom zvolali: „Len mu daj, tatko!“, pani Weasleyová pišťala: „Nie, Artur, nie!“, dav ľudí ustupoval a zhadzoval ďalšie police; „Páni, prosím vás... prestaňte!“ kričal predavač a vzápätí sa ozvalo hromové...

„No tak, ľudkovia, nebláznite...“

Cez more popadaných kníh sa k nim brodil Hagrid. V okamihu pánov Weasleyho a Malfoya od seba odtrhol. Pán Weasley mal rozrazenú peru a pána Malfoya zasiahla do oka *Encyklopédia muchotrávok*. Ešte stále držal v ruke Ginninu starú učebnicu transfigurácie. Hodil jej ju a v očiach sa mu leskla zloba.

„Na... ber si ju... otecko na lepšiu nemá...“ Vytrhol sa z Hagridovho zovretia, zavolať Draca a obaja náhlivo vyšli z obchodu.

„Nemal si si ho všímať, Artur,“ povedal Hagrid a začal pánu Weasleymu naprávať požmolený habit, pričom ho takmer zvalil. „Celá tá rodina, namojdušu, za nič nestojí, to vie aj malé decko... škoda reči... v žilách im prúdi zlá krv, tak je to... no počte... vypadneme odtiaľto.“

Predavač sa tváril, akoby im v tom chcel zabrániť, no keď pristúpil k Hagridovi a zistil, že mu siaha akurát tak po pás, rozmyslel si

to. Vyšli rýchlo na ulicu, Grangerovci sa triasli od strachu a pani Weasleyová od jedu.

„To bolo naozaj veľmi výchovné... biť sa na verejnosti... čo si mohol Gilderoy Lockhart pomyslieť...“

„Ten bol iba rád,“ poznamenal Fred. „Nepočula si ho, keď sme odchádzali? Práve toho chlapíka z *Denného Proroka* prosil, aby sa o tej bitke nezabudol zmieniť vo svojom článku... vrazil, že aj to súvisí s popularitou...“

Skupina sa smutne vracala ku krbu v Deravom kotlíku, odkiaľ Harry spolu s Weasleyovcami a celým nákupom odcestoval pomocou hop-šup prášku späť do Brloha. Ešte predtým sa rozlúčili s Grangerovcami, ktorí opustili krčmu hlavným vchodom, ústiacim na muklovskú ulicu. Pán Weasley sa ich chcel opýtať, na akom princípe fungujú autobusové zastávky, no keď si všimol, ako sa pani Weasleyová tvári, okamžite si to rozmyslel. Harry si dal dolu okuliare, uložil si ich na bezpečné miesto do vrečka, až potom sa načialhol za práškom. Tento spôsob cestovania naozaj nepatril k jeho najobľúbenejším.

PIATA KAPITOLA

ZÚRIVÁ VRBA

Leto ubehlo rýchlejšie, ako by si Harry prial. Tešil sa už síce na Rokfort, no mesiac, ktorý strávil v Brlohu, patril k najšťastnejšiemu obdobiu jeho života. Pri spomienke na Dursleyovcov a na spôsob privítania, ktorý od nich mohol očakávať, keď sa o rok objaví na Privátnej ceste, mal veru čo robiť, aby Ronovi nezávidel.

Posledný večer im pani Weasleyová vyčarovala hostinu, ktorá pozostávala len z Harryho obľúbených jedál a ako posledný chod sa podávala torta z cukrovej melasy a kukuričného sirupu. Harrymu sa už len pri pohľade na ňu zbíehali slinky. Fred s Georgeom ukončili slávnostný večer prehliadkou delobuchov doktora Fillibustera - kuchyňa bola odrazu plná červených a modrých hviezdčiek, ktoré sa takmer polhodinu odrážali od stropu k stene a späť. Napokon nastal čas na šálku horúcej čokolády a išlo sa spať.

Na druhý deň ráno im veru veľmi dlho trvalo, kým vyrazili. Vstali síce na svitaní, no stále to vyzeralo, že majú ešte veľa na práci. Pani Weasleyová zachmúrene zhládúvala ponožky a čarodejnícke prútiky; napoly oblečení členovia domácnosti sa zrážali na schodoch s nedojedenými hriankami v ruke; pán Weasley si takmer zlomil väzy, keď niesol Ginnin kufor do auta a v záhrade zakopol o zatúlanú sliepku.

Harry si nevedel predstaviť, ako sa do maličkaj fordky zmestí osem ľudí, osem veľkých kufrov, dve sovy a potkan. A to, samozrejme, predpokladal, že pán Weasley už urobil nejaké tie špeciálne opatrenia.

„Pred Molly ani muk,“ pošepol Harrymu, pričom otvoril kufor auta a ukázal mu, ako ho začaroval, aby sa tam bez problémov vošla všetka batožina.

Keď boli konečne všetci v aute, pani Weasleyová sa obzrela na zadné sedadlo, kde vedľa seba pohodlne sedeli Harry, Ron, Fred, George a Percy, a vyhlásila: „Muklovia sú tuším múdrejší, než si myslíme, však?“ Pani Weasleyová sedela spolu s Ginny na prednom sedadle, ktoré bolo také široké, že pripomínalo skôr lavičku v parku. „Chcem len povedať, že pri pohľade zvonka by veru človek vôbec neveril, koľko je tu vnútri miesta.“

Pán Weasley naštartoval, auto vyšlo z dvora a Harry sa obzrel, aby sa ešte naposledy zadíval na dom. Práve sa sám seba v duchu pýtal, kedy ho opäť uvidí, keď Fred s Georgeom vyhlásili, že sa musia vrátiť, lebo si zabudli debničku s divotvornými delobuchmi doktora Fillibustera. O päť minút opäť zastali na dvorčeku pred domom a tentoraz si Fred bežal po metlu. Blížili sa k diaľnici a Ginny zrazu zapišťala, že si nevzala svoj denník. Keď opäť nastupovala do auta, bolo už dosť neskoro a napätie v aute sa stupňovalo. Pán Weasley sa pozrel na hodinky a potom na svoju manželku.

„Molly, drahá...“

„Nie, Artur...“

„Veď nás nik neuvidí... tento malý gombíček, čo som sem na- inštaloval, je Neviditeľný raketový pohon... vynesie nás hore... a po- letíme nad oblakmi. O desať minút sme tam a nikto si nič nevšim- ne...“

„Povedala som *nie*, Artur, cez deň je to veľmi nebezpečné...“

Na stanicu King's Cross dorazili pätnásť minút pred jedenástou. Pani Weasleyová sa vyrútila krížom cez cestu, aby zohnala vozíky na kufre, a potom sa už spoločne hnali k nástupištiam.

Harry cestoval Rokfortským expresom aj minulý rok. Najhoršie vtedy preňho bolo dostať sa na nástupište deväť a tri štvrté, pre oko muklov neviditeľné. Musel prejsť pevnou kovovou zábranou oddeľujúcou nástupištia deväť a desať. Nebolelo to, no museli ste to urobiť opatrne, aby si muklovia nevšimli, že ste z ničoho nič zmizli.

„Percy, ideš prvý,“ zavelila pani Weasleyová a nervózne sa pozrela na hodiny nad nimi, ktoré oznamovali, že na to, aby nenápadne prešli stenou, majú už iba päť minút.

Percy rezko vykročil a nebolo ho. Ako ďalší šiel pán Weasley a za ním Fred a George.

„Ja vezmem Ginny a vy dvaja choďte hneď za nami,“ povedala pani Weasleyová Harrymu a Ronovi, schmatla za ruku Ginny a vykročili. O sekundu ich nebolo.

„Poďme naraz, máme už len minútu,“ navrhol Ron Harrymu.

Harry ešte raz skontroloval, či Hedvigina klietka pevne stojí na kufri, a tlačil vozík rovno proti stene. Necítil ani najmenšie obavy, toto nebolo ani zďaleka také nepríjemné ako cestovanie pomocou hop-šup prášku. Obaja sa nahli nad rukoväte svojich vozíkov a rezko kráčali proti zábrane. Niekoľko metrov pred ňou sa rozbehli a...

TRESK!

Oba vozíky treskli do steny a odrazili sa od nej; Ronov kufor sa s buchotom zošmykol z vozíka, Harry spadol na zem, Hedvigina klietka dopadla na lesklú dlažbu a kotúľala sa po nej, pričom Hedviga rozhorčene šiekala, ľudia na nich neveriacky civeli a okoloidúci sprievodca im začal nadávať: „Čo to tu, preboha, stvárate?“

„Vyšmykol sa mi vozík,“ vysúkal zo seba Harry, keď sa mu podarilo vstať, a držal sa za rebrá. Ron utekal po Hedvigu, ktorá robila v klietke taký cirkus, že hlúčik prizerajúcich sa ľudí začal pohoršene vykrikovať, že týrajú zvieratá.

„Prečo sme sa nedostali na druhú stranu?“ zasipel Harry na Rona.

„Neviem...“

Ron sa horúčkovito rozhliadal okolo seba. Asi desať ľudí ich stále zvedavo pozorovalo.

„Ujde nám vlak,“ zašepkal Ron. „Nechápem, prečo sa nám ten vchod neotvoril...“

Harry sa pozrel na veľké hodiny a úzkosťou sa mu zovrel žalúdok. Desať sekúnd... deväť sekúnd...

Opatrne tisol vozík smerom k zábrane a tesne pred ňou ho z celej sily postrčil. Stena nepovolila.

Tri sekundy... dve sekundy... sekunda...

„A je fuč,“ povedal Ron neveriacky. „Zdrhol nám. Čo ak sa mamke s tatkom nepodarí dostať sa sem? Máš nejaké muklovské peniaze?“

Harry sa zúfalo usmial. „Dursleyovci mi nikdy v živote nedali žiadne vreckové.“

Ron pritisol ucho na studenú kovovú zábranu.

„Nič nepočuť,“ povedal skrúšene. „Čo spravíme? Ktovie, ako dlho mamke s tatkom potrvá, kým prejdú na našu stranu.“

Rozhliadali sa vôkol seba. Ľudia na nich stále začudovane pozerali, zrejme i preto, že Hedviga robila hrozný hurhaj.

„Radšej poďme von a počkajme ich pri aute,“ navrhol Harry. „Tu sme príliš nápadní...“

„Harry!“ zvolal odrazu Ron a oči sa mu leskli. „Auto!“

„A čo s ním?“

„Môžeme do Rokfortu letieť!“

„No ja neviem...“

„Uviazli sme tu, je tak? A musíme sa dostať do školy, nemám pravdu? A mladiství čarodejníci môžu čarovať v prípade, že sa ocitnú v krajnej núdzi, je to tuším odstavec devätnásť Nariadenia vymedzujúceho obmedzenie či obmedzujúceho vymedzenie... kto si to má pamätať...“

„Ale čo tvoja mama s ocom,“ obával sa Harry, ktorý opäť tlačil vozík k deliacej stene v márnej nádeji, že tentoraz povolí, „ako sa dostanú domov?“

„Na to predsa nepotrebujú auto!“ zahriakol ho Ron netrpezlivo. „Vedia sa premiestňovať. Teda zmiznúť a objaviť sa doma. Tie ceremónie s autom a hop-šup práškom robia len preto, že ešte nie sme plnoletí a nemôžeme sa premiestňovať...“

Harry odrazu zabudol na strach a zmocnilo sa ho vzrušenie.

„Ty vieš lietať?“

„Jasné,“ odvetil Ron a tisol svoj vozík smerom k východu. „Pod', rýchlo. Ak si pohneme, uvidíme Rokfortský expres zhora...“

Prepochodovali hlúčikom zvedavých muklov, opustili staničnú halu a vošli do bočnej uličky, kde bola zaparkovaná staručká fordka.

Ron niekoľkokrát poklepkal po zadnej kapote auta. Potom naložili dnu svoju batožinu, Hedvigu dali na zadné sedadlo a sadli si dopredu.

„Mrkni sa, či sa nikto nepozera,“ povedal Ron a klepnutím prútika naštartoval. Harry vystrčil hlavu z okienka: na hlavnej ceste pred nimi vládla rušná premávka, na ich ulici však nebolo ani nohy.

„Vzduch čistý,“ oznámil.

Ron stlačil malý strieborný gombík na palubnej doske. Auto, v ktorom sedeli, zmizlo - a oni tiež. Harry cítil, ako sedadlo pod ním vibruje, počul hukot motora, cítil, že má ruky na kolenách a okuliare na nose, no jediné, čo zo seba videl, boli dve očné bulvy, vznášajúce sa asi meter nad zemou v zastrčenej uličke plnej zaparkovaných áut.

„Vyrážame,“ ozval sa sprava Ronov hlas.

Auto začalo stúpať, cesta i špinavé budovy naokolo im zmizli z dohľadu a v priebehu niekoľkých sekúnd ležal celý Londýn pod nimi zahalený v trblietavej hmle.

Odrazu čosi prasklo a auto, Harry i Ron sa znova objavili.

„Ach, nie,“ vzdychol si Ron a nervózne stláčal Neviditeľný raketový pohon. „Tuším sa zasekol...“

Obaja doňho búšili. Auto zmizlo. No vzápätí sa znova objavilo.

„Drž sa!“ vykrikoval Ron a dupol na plyn. Auto vystrelilo priamo do nízkych, hustých mrakov a náhle bola všade okolo nich kalná hmlovina.

„A teraz čo?“ spýtal sa Harry a žmurkal do nepriehľadnej oblačnej masy, ktorá sa na nich tlačila zo všetkých strán.

„Musím zistiť, kde je ten vlak, aby sme vedeli, ktorým smerom máme ísť,“ povedal Ron.

„Tak znova klesni... rýchlo...“

Opäť zostúpili pod oblaky, vrteli sa na sedadlách a žmúrili dolu na zem.

„Vidím ho!“ vykrikoval Harry. „Tam je - vpredu!“

Rokfortský expres sa pod nimi vinul sťa purpurový had.

„Ide na sever,“ povedal Ron, keď sa pozrel na kompas na paľubnej doske. „Dobre, približne každú polhodinu to skontrolujeme... drž sa...“

A vyleteli do oblakov. Asi o minútku ich objala slnečná žiara.

Ocitli sa v celkom inom svete. Kolesá auta čechrali bielu vatu a pod oslepujúcim bielym slnkom bola všade dokola nekonečná, sýto-modrá obloha.

„Tu musíme dávať pozor už iba na lietadlá,“ povedal Ron.

Pozreli sa jeden na druhého a vyprskli do smiechu, nie a nie sa utíšiť.

Pripadali si ako v nádherom sne. Tomuto vravím cestovanie, pomyslel si Harry - míňali kučierky a vežičky belostných obláčikov v aute zaliatom žiarivým slnečným svetlom, s veľkým balíčkom karameliek v priečinku na rukavice a úžasnou vidinou toho, ako budú Fred a George blednúť zavisťou, keď ľahučko a elegantne pristanú na širokom trávniku pred Rokfortským hradom.

Leteli stále na sever a v pravidelných intervaloch kontrolovali smer vlaku. Keď klesli pod oblaky, naskytol sa im vždy iný výhľad. Londýn nechali ďaleko za sebou, vystriedali ho upravené zelené polia, ktoré sa čoskoro zmenili na neobývané, červenofialové planiny, a tie zas vystriedalo nejaké veľké mesto s autami, pripomínajúcimi rôznofarebné mravce, a dedinky s malílinkými kostolíkmi.

Leteli niekoľko hodín, za celý ten čas sa neudialo nič zvláštne a Harrymu ich cesta už nepripadala až taká zábavná. Po karamelkách hrozne vysmädli a nemali nič na pitie. On i Ron si vyzliekli pulóvre, no Harrymu sa aj tak lepilo tričko na operadlo sedadla a okuliare sa mu jednoducho šmýkali na konček spoteného nosa. Už ho nebavilo obdivovať úžasné tvary mrakov, túžobne myslel na vlak pod nimi, kde si človek mohol u tučnej čarodejnice s vozíkom kúpiť ľadový tekvicový džús. Prečo sa im len nepodarilo prejsť na nástupište deväť a tri štvrté?

„Už to nemôže byť ďaleko, však?“ opýtal sa Ron unavene, keď uplynula ďalšia hodina a slnko sa začalo ponárať do oceánu mrakov a sfarbilo ich na tmavoružovo. „Podme sa pozrieť, čo robí náš vlak, dobre?“

Bol stále pod nimi a práve obchádzal kopec so zasneženým vrcholkom. Pod baldachýnom z bielej vaty sa už začalo stmievať.

Ron dal nohu na plyn a opäť vyleteli hore, no vzápätí začal motor zavýjať.

Harry s Ronom si vymenili znepokojené pohľady.

„Asi toho už má dosť,“ povedal Ron. „Ešte nikdy nešlo tak ďaleko...“

Obloha potemnela, motor kvílil čoraz silnejšie, no obaja sa tvárili, že si to nevšimli. Z temnoty nad nimi pomaly vykúkali hviezdy. Harry si znova obliekol pulóver a pokúšal sa nevenovať pozornosť stieračom, ktoré trhane behali z jednej strany na druhú, akoby chceli dať najavo svoj protest.

„Už to nie je ďaleko,“ povedal Ron, pričom svoje slová adresoval skôr autu ako Harrymu, „už to naozaj nie je ďaleko,“ a nervózne hladkal palubnú dosku.

Keď o nejaký čas opäť klesli pod oblaky, žmurkali do tmy a pátrali po nejakom známom orientačnom bode.

„*Tam!*“ vykrikoval Harry a Ron s Hedvigou sa od ľaku strhli. „Rovno pred nami!“

Na tmavom horizonte zbadali na vysokom útese nad jazerom siluety mnohých veží a vežičiek Rokfortského hradu.

Auto sa však začalo triasť a strácalo rýchlosť. „No tak, pod,“ prihovoral sa mu Ron a mykal volantom, „o chvíľu sme tam, vydrž...“

Motor zakvílil. Spod kapoty vytryskli tenké prúdy pary. Blížili sa k jazeru a Harry sa pristihol, že oboma rukami tuho zvierajú okraje sedadla.

Auto sa odrazu šklblo. Harry sa pozrel cez okno a asi kilometer pod nimi zazrel hladkú, čiernu, sklovitú hladinu vody. Ron sa držal volantu a hánky mal celkom biele. Autom znova trholo.

„No tak,“ šepkal naliehavo Ron.

Boli nad jazerom - rovno pred nimi sa týčil hrad - Ron dal dolu nohu z plynu.

Ozvalo sa silné klepnutie, auto zaprskalo a motor zhasol.

„Ach nie,“ hlesol Ron do ticha.

Predok auta sa naklonil. Padali dole, naberali čoraz väčšiu rýchlosť a leteli rovno do kamennej steny hradu.

„Nieeee!“ vykrikoval Ron a skrútol volant z celej sily. Auto opísalo veľký oblúk, len o pár centimetrov minulo tmavý múr hradu,

preletelo ponad tmavé skleníky, zeleninové hriadky i čierne trávniky a veľmi rýchlo strácalo výšku.

Ron pustil volant a zo zadného vrecka vytiahol prútik...

„STOJ! STOJ!“ volal a švihol ním po palubnej doske i prednom skle, no stále sa rútili nadol a zem im letela oproti...

„POZOR NA TEN STROM!“ zreval Harry a načiahol sa za volantom, no už bolo neskoro...

TRESK!

S ohlušujúcim rachotom narazili do hrubého konára a zuchli na zem. Z dokrkvanej kapoty sa valila para; Hedviga šiekala od hrôzy; Harrymu na mieste, kde čelom narazil do predného skla, navrela hrča veľká ako golfová loptička; a Ron po jeho pravici slabo, zúfalo zakňučal.

„Čo sa ti stalo?“ spýtal sa ho Harry ustráchané.

„Môj prútik,“ odvetil Ron trasľavým hlasom. „Pozri sa na môj čarodejnicky prútik...“

Zlomil sa mu na dva kusy. Špička prútika sa bezvládne hompáľala, držiak len na malilinkom kúsočku.

Harry chcel povedať, že v škole mu ho určite opravia, no stihol akurát otvoriť ústa. V tej chvíli totiž niečo udrelo z jeho strany do auta silou rozzúreného býka, on vrazil do Rona a vzápätí rovnako silný úder zasiahol i strechu auta.

„Čo to bolo...?“

Ron zhíkol a neveriacky hľadel cez predné sklo, a keď sa tam pozrel i Harry, zbadal, že sa na nich zaháňa konár hrubý ako obrovský had. Útočil na nich strom, do ktorého narazili. Kmeň bol ohnutý takmer na zem a uzlovité konáre trieskali do ich auta zo všetkých strán.

„Au!“ skríkol Ron, keď sa ďalšia pokrútená vetva celou silou zasekla do dverí na jeho strane. Predné sklo sa teraz otriasalo pod zásahmi hrčovitých konárov a haluz hrubá ako baranidlo im zúrivo mlátila po streche, ktorá sa prehýbala čoraz nižšie...

„Rýchlo von!“ skríkol Ron a celou silou sa zaprel do dverí, no hneď nato ho prudký spodný hák ďalšej vetvy vsotil Harrymu do nárúčia.

„A je po nás!“ zakňučal vo chvíli, keď sa strecha auta preliačila. No vtom začala dlážka auta vibrovať - naskočil motor.

„*Spiatočku!*“ vykrikol Harry a auto vystrelilo dozadu. Strom sa ich pokúšal zastaviť. Počuli praskanie konárov, ktoré sa za nimi divo oháňali, búšili do nich zo všetkých strán a snažili sa ich dolapiť.

„To bolo o chlp,“ dychčal Ron, „vd'aka ti, autíčko...“

Autíčko však mlelo z posledného. Ozvali sa dve rany ako z de-la, dvere sa rozleteli a Harry cítil, ako sa sedadlo pod ním sklopilo a on odrazu ležal na vlhkej zemi. Začul, ako čosi opakovane žuchlo a pochopil, že auto im vyhadzuje z kufra batožinu. O chvíľu sa z neho vymrštila aj Hedvigina klietka a vo vzduchu sa otvorila, sova z nej vyletela, zlostne zahúkala a vydala sa smerom k hradu, ani sa neobzrela. Dokrkvané, doškriabané a dymiace auto odhrkotalo do tmy a zadné svetlá mu zúrivo blikali.

„Vráť sa!“ kričal Ron za ním, pričom sa oháňal zlomeným prú-tikom. „Tatko ma zabije!“

Auto však naposledy vysilene zachrčalo a stratilo sa im z do-hľadu.

„Chápeš, aké sme mali šťastie?“ spýtal sa Ron zúbožene a zo-hol sa po Prašivca. „Spomedzi všetkých stromov sme si vybrali ten najzúrivejší.“

Cez plece sa obzrel na prastarý strom, ktorý ešte vždy hrozivo mával konármi.

„Poďme,“ navrhol Harry unaveným hlasom, „bude lepšie, ak sa poponáhľame do školy...“

Ich príchod nebol zďaleka taký triumfálny, ako si predstavova-li. Boli celí dobití a doškriabaní, triasli sa od zimy, ťahali za sebou svoje kufre a teperili ich po trávnom úbočí smerom k veľkej dubo-vej bráne.

„Podľa mňa sa hostina už začala,“ poznamenal smutne Ron, keď sa dovliekli až ku schodišťa. Pustil kufor a prešiel potichu k vy-svietenému oknu. „Hej - Harry - pod' sa pozrieť - idú ich triediť!“

Harry pribehol k nemu a spoločne hľadeli do Veľkej siene.

Nad štyrmi dlhočiznými stolmi, pri ktorých sedelo plno ľudí, sa vo vzduchu vznášalo nespočetne veľa sviečok a zlaté taniere a čaše sa ligotali v ich žiare. A úplne hore sa skvel strop posiaty hviezdami, začarovaný tak, aby vyzeral ako obloha vonku.

Cez les špicatých čiernych klobúkov zazrel Harry dlhý rad ustráchaných prvkov, ktorí práve vchádzali do Veľkej siene. Ginny bola tiež medzi nimi, spoznal ju hneď podľa žiarivých weasleyov-

ských vlasov. Profesorka McGonagallová, rešpekt vzbudzujúca čarodejnica s vlasmi sčesanými do pevného drdola, kládla pred nich slávny Rokfortský klobúk.

Každoročne tento starý, poplátaný, obdrtý špinavý klobúk triedil nových študentov do štyroch rokfortských fakúlt (Chrabromil, Bifľomor, Bystrohľav a Slizolin). Harry si veľmi dobre pamätal, ako si ho presne pred rokom dával na hlavu, celý vystrašený počúval, čo mu klobúk vraví do ucha, a čakal na jeho rozhodnutie. Hodnú chvíľu sa triasol, či ho klobúk nepošle do Slizolinu - to bola fakulta, na ktorej študovalo oveľa viac zlých čarodejníkov a čarodejníc ako na ostatných - no napokon skončil v Chrabromile, spolu s Ronom, Hermionou a ostatnými Weasleyovcami. V druhom polroku Harry s Ronom pomohli Chrabromilu vyhrať Školský pohár a po siedmich rokoch tak konečne porazili Slizolin.

Ako prvý si položil klobúk na hlavu drobný chlapec s jemnými sivými vlasmi. Harry zabľúdl pohľadom k profesorovi Dumbledorovi, riaditeľovi Rokfortu, ktorý sledoval triedenie žiakov od Profesorského stola, v svetle sviečok sa jeho dlhोčizná strieborná brada i okuliare s polmesiačikovými sklíčkami žiarivo leskli. O niekoľko stoličiek ďalej zazrel Harry Gilderoya Lockharta v akvamarínovozelenom habite. A na samom konci stola sedel obrovský zarastený Hagrid a plnými dúškami odpíjal zo svojej čaše.

„Pozri sa...“ zašepkal Harry Ronovi. „Pri Profesorskom stole je jedna voľná stolička... Kde je Snape?“

Profesor Severus Snape bol Harryho najneoblúbenejší učiteľ. A Harry bol zas Snapov najneoblúbenejší žiak. Surový a sarkastický Snape učil elixíry a nikto ho nemal rád, azda s výnimkou študentov jeho vlastnej fakulty (Slizolinu).

„Možno je chorý,“ zaradoval sa Ron.

„Možno odišiel,“ potešil sa Harry, „pretože sa mu opäť nepodarilo získať miesto učiteľa obrany proti čiernej mágii!“

„Možno ho vyrazili!“ rozohnil sa Ron. „Každý ho tu nenávidí...“

„A možno,“ ozval sa za nimi mrazivý hlas, „pátra po tom, prečo ste vy dvaja neprišli školským vlakom.“

Harry sa zvrtol. Pred ním stál Severus Snape v čiernom habite, ktorý mu vial v studenom večernom vánku. Bol to chudý muž so sinavou pokožkou, orlím nosom a masnými čiernymi vlasmi po ple-

cia a práve teraz sa usmieval spôsobom, ktorý Harrymu a Ronovi naznačoval, že sú v riadnej kaši...

„Podťte so mnou,“ povedal Snape.

Harry s Ronom sa neodvážili na seba pozrieť a kráčali za Snapom hore schodmi do priestrannej vstupnej haly, ktorú osvetľovali horiace fakle. Z Veľkej siene sa šírila lahodná vôňa jedla, no Snape ich viedol úzkym kamenným schodišťom do podzemia, čoraz ďalej od tepla a svetla.

„Dovnútra!“ prikázal im, keď prišli asi do polovice nevykúrenej spojovacej chodby, a ukázal na odchýlené dvere.

Vošli do Snapovej pracovne a roztriasli sa. Na stenách boli samé police a v nich vo veľkých zaváraninových pohároch plávali také neskutočne odporné veci, že Harry vôbec netúžil vedieť, čo to je. Kozub bol vyhasnutý. Snape zavrel dvere a otočil sa k nim.

„No,“ povedal sladko, „takže nášmu slávnemu Harrymu Potterovi a jeho oddanému spoločníkovi Weasleymu zrejme vlak nie je dosť dobrý. Chlapci chceli na seba upozorniť, však?“

„Nie, pane, ale tá stena na stanici King's Cross...“

„Ticho!“ zreval Snape. „Čo ste urobili s autom?“

Ron preglgol. Nebolo to po prvý raz, čo sa Harryho zmocnil pocit, že Snape vie čítať myšlienky. No o chvíľu mu bolo všetko jasné, pretože Snape rozťahol čerstvý výtlačok *Večerného Proroka*.

„Videli vás,“ zasyčal a ukázal im palcové titulky: LIETAJÚCI FORD ANGLIA VYVOLAL ZMÄTOK MEDZI MUKLAMI. A začal nahlas čítať: „Dvaja muklovia z Londýna tvrdia, že videli nad vežou Hlavnej pošty letieť staré auto... v Norfolku vešala napoludnie pani Hetty Baylissová bielizeň a... pán Angus Fleet z Peebles oznámil na polícii, že... dohromady šesť či sedem muklov. Nepracuje náhodou váš otec v Oddelení na odhaľovanie zneužitých muklovských artefaktov?“ opýtal sa a pozrel sa so škodoradostným úsmevom na Rona. „Ten bude mať radosť... jeho vlastný synáčik...“

Harry mal pocit, akoby ho do žalúdka zasiahol hrubý konár zúrivého stromu. Ak sa zistí, že to auto začaroval pán Weasley... na to doteraz veru nepomyslel...

„Pri kontrole parku som si všimol, že váš útok na Zúrivú vrbu tento vzácny strom značne poškodil,“ pokračoval Snape.

„Skôr ona zaútočila na nás...“ vyhrkol Ron.

„*Ticho!*“ zahrmel opäť Snape. „Aká to škoda, že nie ste na mojej fakulte a neprislúcha mi teda právo vylúčiť vás zo školy. Idem však po tých šťastlivcov, ktorí túto moc majú. Počkajte tu.“

Harry s Ronom hľadeli na seba, tváre biele sťa krieda. Harry celkom zabudol, že bol hladný. Cítil sa pod psa. Snažil sa nepozerať na veľké, slizké čudo v zelenej kvapaline na polici za Snapovým stolom. Ak išiel Snape po profesorku McGonagallovú, šéfkou chrabromilskej fakulty, nebudú na tom o nič lepšie. Tá je síce oveľa spravodlivejšia ako Snape, no je zase hrozne prísna.

Uplynulo asi desať minút a profesor Snape sa vrátil v sprievode - koho iného ako profesorky McGonagallovej. Harry videl profesorku McGonagallovú už niekoľkokrát nahnevanú, no buď už zabudol na jej prísne zovreté úzke pery, alebo ju takú nahnevanú ešte nezažil. Len čo vošla do miestnosti, zodvihla nad hlavu svoj čarodejnicky prútik. Harry s Ronom sa mykli, no ona ním ukázala na studený krb, v ktorom sa razom rozhoreli plamene.

„Sadnite si,“ prikázala im a oni ustupovali ku kreslám pri kozube.

„Čakám na vysvetlenie,“ povedala a okuliare sa jej zlovestne leskli.

Ron sa pustil do rozprávania, začal s tým, ako ich stena na nástupišti nechcela pustiť.

„... nemali sme inú možnosť, pani profesorka, nemohli sme sa dostať k vlaku.“

„A prečo ste nám neposlali sovu s odkazom? Máte predsa sovu, či nie?“ opýtala sa profesorka McGonagallová Harryho.

Harry na ňu prekvapene hľadel. Teraz, keď to povedala, mu to pripadalo celkom logické.

„Ja... ani na um mi nezišlo...“

„To som pochopila,“ povedala profesorka McGonagallová odmerane.

V tej chvíli ktosi zaklopal a Snape, ktorý sa tváril čím ďalej spokojnejšie, šiel otvoriť. Za dverami stál riaditeľ školy profesor Dumbledore.

Harry zmeravel. Dumbledore bol nezvyčajne vážny. Obrátil k nim svoj pokrútený nos a Harry si v tej chvíli želal, aby bol s Ronom v pazúroch Zúrivej víby.

Hodnú chvíľu bolo ticho. Potom Dumbledore povedal: „Prosím vás, vysvetlite mi, prečo ste to spravili.“

Cítili by sa oveľa lepšie, keby na nich kričal. Harryho desilo to sklamanie v jeho hlase. Z nejakých neznámych dôvodov sa nedokázal pozrieť Dumbledorovi do očí, a preto začal rozprávať jeho koleným. Povedal Dumbledorovi, ako to všetko bolo, nespomenul však, že pán Weasley vlastní začarované auto, takže to vyznelo, akoby s Ronom na to auto pred stanicou natrafili čírou náhodou. Vedel, že Dumbledore to hneď prekukne, no ten sa na auto vôbec nepýtal. Keď Harry skončil, naďalej na nich uprene hľadel spoza okuliarov.

„Ideme si po svoje veci,“ hlesol Ron zúfalo.

„O čom to hovoríte, Weasley?“ vybrechla naňho profesorka McGonagallová.

„Vylúčite nás predsa,“ zašepkal Ron.

Harry sa rýchlo pozrel na Dumbledora.

„Dnes nie, pán Weasley,“ povedal Dumbledore. „No chceme, aby ste si uvedomili závažnosť toho, čo ste urobili. Dnes večer napíšem vašim rodinám list. Musím vás tiež upozorniť, že ak sa niečo podobné bude opakovať, nezostane mi nič iné, len vás zo školy vylúčiť.“

Snape sa zatváril, akoby niekto práve zrušil Vianoce. Odkášal si a prehovoril: „Profesor Dumbledore, títo chlapci porušili Nariadenie o obmedzeniach pre mladistvých čarodejníkov, vážne poškodili starý a veľmi vzácny strom - a v dôsledku toho...“

„O tom, aký trest dostanú, rozhodne profesorka McGonagallová, Severus,“ povedal Dumbledore pokojne.

„Obaja sú z jej fakulty, takže je to v jej právomoci.“ Obrátil sa k profesorky McGonagallovej. „Musím sa vrátiť do Veľkej sály a vydať ešte niekoľko pokynov, Minerva. Poďte, Severus, chcem ochutnať z tých úžasných pudingových koláčikov...“

Snape fľochol na Rona a Harryho pohľadom plným nenávisťou, lebo kvôli nim musel nedobrovoľne opustiť svoju vlastnú pracovňu, a zanechal ich tam samých s profesorkou McGonagallovou, ktorá na nich zazerala sťa rozzúrený orol.

„Weasley, choďte do nemocničného krídla, tečie vám krv.“

„To nič nie je,“ namietol Ron a úchytkom si utrel krvácajúce obočie do rukáva. „Pani profesorka, chcel by som sa ísť pozrieť na svoju sestru, kam ju klobúk...“

„Triediaca ceremónia sa už skončila,“ prerušila ho profesorka McGonagallová. „Tvoja sestra je v Chrabromile.“

„Ach, to je dobre,“ potešil sa Ron.

„Inak, keď hovoríme o Chrabromile...“ začala profesorka McGonagallová prísne, no Harry jej skočil do reči: „Pani profesorka, keď sme to auto brali, školský rok sa ešte nezačal, takže... takže by ste Chrabromilu nemali strhávať body, alebo áno?“ spýtal sa a ustrašene ju pozoroval.

Profesorka McGonagallová naňho uprela svoj prísny pohľad, Harry si však všimol, že veľa nechýba a usmeje sa. V každom prípade nemala už ústa tak prísne zovreté.

„Nebudem Chrabromilu strhávať body,“ povedala a Harrymu nesmierne odľahlo. „Ale obaja si odpykáte trest.“

Skončilo sa to oveľa lepšie, ako Harry očakával. To, že Dumbledore napíše Dursleyovcom, mu vôbec neprekážalo. Harry si vedel živo predstaviť, akí budú sklamaní, že ho Zúrivá vŕba nerozmiaždila.

Profesorka McGonagallová vytiahla opäť prútik a ukázala ním na Snapov pracovný stôl. Ozvalo sa puknutie a na stole sa objavil veľký tanier s obloženými chlebíkmi, dve strieborné čaše a krčah chladeného tekvicového džúsu.

„Tu sa najete a potom pôjdete rovno na internát,“ povedala. „Musím sa vrátiť k ostatným.“

Keď sa za ňou zavreli dvere, Ron potichu zapískal.

„Myslel som si, že nás vyrazia,“ povedal a vrhol sa na obložené chlebíčky.

„Aj ja,“ priznal Harry a tiež si vzal chlebíček.

„Len nechápem, prečo máme takú smolu,“ mumlal Ron s plnými ústami šunky a kuracieho mäsa. „Fred s Georgeom s tým autom leteli päť, možno šesť rás, a nik ich nevidel.“ Prehltol a s chuťou sa zahryzol do ďalšieho chlebíka. „Prečo sa nám nepodarilo prejsť tou zábranou?“

Harry mykol plecami. „Odteraz si však budeme musieť dávať bacha,“ poznamenal a schutil sa napil tekvicového džúsu. „Škoda, že nemôžeme ísť na slávnostnú uvítaciu hostinu...“

„Profesorka McGonagallová nechce, aby sme sa príliš ukazovali,“ mudroval Ron. „Ostatní by si potom mohli myslieť, že pricesťovať na lietajúcom aute je úplne v poriadku.“

Keď zjedli toľko chlebíkov, čo vládali (nech jedli, koľko jedli, chlebíkov na tanieri neubúdalo), vstali, vyšli z miestnosti a vydali sa po známej trase do Chrabromilskej veže. Hrad bol tichý, zdalo sa, že hostina sa už skončila. Prešli popri zarámovaných podobizniach, ktoré sa medzi sebou rozprávali, okolo vŕzgajúcich brnení a vystúpili po úzkom kamennom schodišti až na spojovaciu chodbu, kde bol za olejomalbou s podobizňou veľmi tučnej ženy v ružových hodvábnych šatách ukrytý tajný vchod do Chrabromilskej veže.

„Heslo?“ opýtala sa ich Tučná pani, keď k nej pristúpili.

„Hm...“ zarazil sa Harry.

Keďže sa ešte nestretli s chrabromilským prefektom, nové heslo nevedeli, no, našťastie, pomoc bola hneď naporúdzi: za chrptom počuli náhliace sa kroky a keď sa otočili, videli, ako sa k nim rúti Hermiona.

„Tu ste! Kde ste boli? Po škole kolujú hrozné chýry - vraj vás vyhodili, lebo ste nabúrali s lietajúcim autom...“

„Neboj sa, nevyhodili nás,“ ubezpečoval ju Harry.

„Hádám mi len nechcete tvrdiť, že ste sem naozaj prileteli?!“ opýtala sa Hermiona a jej vyčítavý tón im pripomenul profesorku McGonagallovú.

„Nechajme to teraz tak,“ povedal Ron netrpezlivo, „povedz nám radšej heslo.“

„Heslo je ‚moriak‘,“ vysypala zo seba Hermiona, „no mňa by zaujímalo...“

V tej chvíli sa však portrét Tučnej panej odsunul a Hermionine slová prehlušil búrlivý potlesk. Vyzeralo to, že v klubovni sa zišla celá chrabromilská fakulta, všetci stáli na stoloch a na mäkkých kreslách a čakali na nich. V otvore za obrazom sa objavilo množstvo rúk, ktoré ťahali Harryho a Rona dovnútra, a Hermiona, ktorú si nik nevšimol, preliezla za nimi otvorom bez pomoci.

„Bombastické!“ jačal Lee Jordan. „Úchvatné! Tomu vravím majestátny príhod! Pristáť s lietajúcim autom priamo na Zúrivej vrbe, aby ľudia na to ešte roky spomínali...“

„Ste fakt dobrí,“ povedal im nejaký piatak, s ktorým sa Harry ešte nikdy nerozprával; ktosi ho potľapkával po chrbte, akoby práve vyhral maratón; davom sa predierali Fred a George a prehovorili s ťa jeden: „Prečo sme nemohli ísť aj my, hm?“ Ron bol v tvári purpurovočervený a hanblivo sa uškŕňal. Harry si odrazu všimol, že v miest-

nosti je niekto, kto sa ako jediný neraduje. Ponad hlavy nadšených prvákov zazrel totiž Percyho, ktorý si k nim razil cestu a zjavne im šiel dohovárať. Harry štychol Rona do rebier a kývol hlavou smerom k Percymu. Ron to okamžite pochopil.

„Ideme už spať - sme unavení,“ povedal a obaja sa začali predierať k dverám na opačnej strane miestnosti, ktoré viedli k točitému schodišťa a internátom.

„Dobrá noc,“ zakričal Harry na Hermionu, ktorá sa tvárila rovnako pohoršene ako Percy.

Podarilo sa im prepracovať sa na opačný koniec klubovne - spolužiaci ich celou cestou potľapkávali - a ocitli sa na prázdnom schodišti. Rýchlo vybehli až na samý vrch a konečne zastali pred svojou starou internátnou izbou, na ktorej bolo napísané DRUHÝ ROČNÍK. Vošli do dôverne známej kruhovej miestnosti s vysokými úzkymi oknami a piatimi posteľami zahalenými červeným hodvábnym baldachýnom. Pri posteliach stáli ich kufre, ktoré im sem medzičasom dopravili.

Ron sa na Harryho previnilo uškrnul.

„Viem, že by som sa mal hanbiť, ale...“

Dvere internátnej izby sa rozleteli a vošli ďalší chrabromilskí druháci - Seamus Finnigan, Dean Thomas a Neville Longbottom.

„*Neuveriteľné!*“ žiaril Seamus.

„*Ohromujúce,*“ dodal Dean.

„*Úžasné,*“ povedal Neville a od strachu sa celý triasol.

Harry si nemohol pomôcť. Musel sa smiať.

ŠIESTA KAPITOLA

GILDEROY LOCKHART

Na druhý deň mu však do smiechu nebolo. Začalo sa to raňajkami vo Veľkej sieni a potom sa to len zhoršovalo. Pod začarovaným stropom (dnes bol pochmúrno-sivý a zamračený) sa štyri dlhé stoly jednotlivých fakúlt prehýbali pod misami ovsenej kaše, táčami údených rýb, horami hriankov, vajec a slaninky. Harry s Ronom zasadli ku chrabromilskému stolu hneď vedľa Hermiony, zahĺbenej do knižky *Úlety s upírmi*, ktorú mala opretú o krčah s mliekom. Spôsob, akým ich pozdravila, Harrymu naznačil, že ešte vždy odsudzuje to, ako na Rokfort prišli. Neville Longbottom ich však na rozdiel od nej privítal nesmierne srdečne. Neville bol povestný zmätkář s oválnou tvárou a najhoršou pamäťou, akú kedy u niekoho Harry zažil.

„O chvíľu príde pošta - babička mi určite pošle nejaké veci, čo som zabudol.“

Harry sa práve pustil do svojej kaše, keď sa im nad hlavami ozvalo šušťanie a dnu vletelo asi sto sov. Krúžili po sále a púšťali listy a balíčky medzi džavotajúci dav študentov. Nevillovi žuchol na hlavu veľký neforemný balík a vzápätí čľuplo Hermione do krčaha čosi dlhé a sivé a oprskalo ich mliekom a pierkami.

„Elvíra!“ zvolal Ron a vytiahol zamáčanú sovu za nohu von. Elvíra nejavila známky života, ležala rozčapená na stole s nohami vytrčenými dohora a v zobáku mala zaseknutú premočenú červenú obálku.

„Ach, nie,“ vzdychol si Ron.

„Neboj sa, žije,“ upokojovala ho Hermiona a jemne štouchala do Elvíry končekom prsta.

„Sova ma ani tak netrápi - ale *toto tu*.“

Ron ukázal na červenú obálku. Harry na nej nevidel nič zvláštne, no Ron s Nevillom na ňu hľadeli, akoby mala každú chvíľu vybuchnúť.

„Čo je vám?“ nechápal Harry.

„Mamka - mamka mi poslala Vrešťaadlo,“ hlesol Ron slabým hláskom.

„Ron, radšej to rýchlo otvor,“ pošepol mu Neville. „Babička mi to tiež raz poslala, ja som ho neotvoril a...“ preglgol, „...bolo to strašné.“

Harryho pohľad skĺzol z ich zhrozených tvári na červenú obálku.

„A čo je to Vrešťaadlo?“ opýtal sa.

Ron však s hrôzou civel na list, ktorému sa z rožkov začínalo dymiť.

„Otvor ho,“ súrila ho Neville. „Niekoľko minút to vydržíš a bude po všetkom...“

Ron sa trasúcou rukou načiahol za obálkou, vytiahol ju Elvíre zo zobáka a roztvoril ju. Neville si vopchal prsty do uší. A Harry hneď aj pochopil prečo. V prvom momente si myslel, že ten list vybuchol. Obrovskou sálou sa totiž rozľahol taký hrozný zvuk, až sa roztriasol plafón a začal z neho padať prach.

„...UKRADNÚŤ AUTO, VÔBEC BY SOM SA NEČUDOVALA, KEBY ŤA ZA TO VYHODILI, LEN POČKAJ, AŽ MI PRÍDEŠ POD RUKU, ZREJME SI NEUVEDOMUJEŠ, ČO SME S

TVOJÍM OTCOM PREŽÍVALI, KEĎ SME ZISTILI, ŽE HO NIET...“

Pani Weasleyová kričala stokrát hlasnejšie než zvyčajne, taniere a príbory na stole rinčali a jej ohlušujúci rev sa odrážal od kamených stien. Ľudia v sále sa obzerali, aby zistili, ktorý nešťastník dostal poštou Vrešťadlo, Ron klesol na stoličku a spoza stola mu trčalo len purpurové čelo.

„...VČERA VEČER PRIŠIEL LIST OD DUMBLEDORA, MYSLELA SOM SI, ŽE TVOJ OTEC ZOMRIE OD HANBY, TAKTO SME ŤA VYCHOVALI? MOHLI STE SA S HARRYM ZABIŤ...“

Harry tušil, že zaznie aj jeho meno a teraz sa zo všetkých síl pokúšal nevnímať ten hlas, čo mu trhal ušné bubienky.

„...SOM NANAJVÝŠ ZNECHUTENÁ - TVOJHO OTCA BUDÚ V PRÁCI VYPOČÚVAŤ A TO VŠETKO LEN A LEN KVÔLI TEBE! AK EŠTE NIEČO VYVEDIEŠ, OKAMŽITE ŤA BERIEME DOMOV.“

Odzrazu sa rozhostilo nepríjemné ticho. Červená obálka vypadla Ronovi z ruky, vzbĺkla a o chvíľu z nej zostal iba popol. Harry s Ronom sedeli ohromení, akoby sa cez nich práve prevalila obrovská prílivová vlna. Zopár ľudí sa zasmialo a čoskoro sa sálou opäť ozývala vrava.

Hermiona zatvorila *Úlety s upírmí* a zvrchu sa zahľadela na Ronovu hlavu.

„Neviem, čo si čakal, Ron, ale...“

„Len nepovedz, že tak mi treba,“ oboril sa na ňu Ron.

Harry od seba odstrčil misku s kašou. Vnútro mu zaplavili výčitky svedomia. Pána Weasleyho budú v práci vypočúvať. Po tom všetkom, čo preňho Weasleyovci toto leto urobili...

Na spytovanie svedomia však veľa času nemal - okolo chrabromilského stola práve prechádzala profesorka McGonagallová a rozdávala žiakom rozvrhy. Harry nazrel do toho svojho a zistil, že ako prvé majú dve hodiny herbológie s Bifľomorom.

Harry, Ron a Hermiona spoločne vyšli z hradu, prešli krížom cez zeleninovú záhradku a vydali sa smerom ku skleníkom, kde rástli zázračné byliny. Vrešťadlo však predsa len bolo na niečo dobré: Hermiona zrejme usúdila, že už boli vytrestaní až-až a správala sa k nim opäť normálne.

Ako sa blížili ku skleníkom, všimli si, že zvyšok triedy tam už čaká. Pripojili sa k ostatným a v tej chvíli zbadali profesorku Sproutovú, ako k nim kráča krížom cez trávnik spolu s Gilderoyom Lockhartom. Profesorka Sproutová niesla plnú náruč obväzov, Harry v diaľke za ňou zazrel Zúrivú vrbu a keď zistil, že niekoľko vetiev má obviazaných hrubou vrstvou fáču, opäť sa v ňom prebudili výčitky.

Profesorka Sproutová bola zavalitá nízka čarodejnica, ktorá nosila na neupravených vlasoch zaplátaný špicatý klobúk. A keby teta Petunia videla tú kopu hliny, čo mávala na šatách i za nechtami, určite by z toho odpadla. Gilderoy Lockhart kráčal vedľa nej v bezchybne vľajúcom tyrkysovom habite a spod dokonale nasadeného tyrkysového klobúka so zlatou obrubou mu vykúkali zlatisté vlasy.

„Zdravím vás!“ zvolal a rozžiaril sa na zhromaždených študentov. „Práve som profesorku Sproutovej ukazoval, ako treba správne ošetriť Zúrivú vrbu! V nijakom prípade nechcem, aby ste si mysleli, že sa vyznám v herbológii lepšie než ona! Na svojich cestách po svete som však natrafil na niekoľko podobných exotických rastlín...“

„Skleník tri, mládež!“ zvolala profesorka Sproutová, ktorá sa tvárila nanajvýš zachmúrene, hoci inokedy bývala veľmi veselá.

Ozvala sa vzrušená vrava. Doposiaľ pracovali len v skleníku jeden - v skleníku tri rástli oveľa zaujímavejšie a nebezpečnejšie rastliny. Profesorka Sproutová vytiahla spoza opaska veľký kľúč a odomkla dvere. Harry zacítil závan vlhkej zeme a hnojiva, miešajúci sa s ťažkou vôňou akýchsi obrovských kvetín veľkosti roztvorených dáždnikov, ktoré viseli zo stropu. Práve chcel s Ronom a Hermionou vojsť dovnútra, keď sa ho zmocnila Lockhartova ruka.

„Harry! Rád by som s vami prehodil pár slov - profesorka Sproutová, nebude vám prekážať, keď príde o niekoľko minút neskôr, však?“

Výraz profesorky Sproutovej naznačoval, že jej to bude prekážať, no Lockhart pokračoval: „Vďaka,“ a zatvoril jej dvere skleníka rovno pred nosom.

„Harry,“ prihovoril sa mu Lockhart, pritom pokyvoval hlavou a biele zuby mu na slnku žiarili. „Harry, Harry, Harry.“

Harry, ktorý vôbec nechápal, o čo ide, mlčal.

„Keď som sa dopočul - áno, samozrejme, bola to len a len moja chyba. Najradšej by som si dal pár faciiek.“

Harry netušil, o čom hovorí. Rozhodol sa, že to Lockhartovi povie, no ten pokračoval: „Nepamätám sa, že by ma niekedy niečo v živote tak šokovalo. Prísť do Rokfortu na lietajúcom aute! Veru, hneď som vedel, prečo ste to urobili. Je to predsa jasné ako facka. Harry, Harry, *Harry*.“

Bolo naozaj pozoruhodné, ako počas rozprávania dokázal odhaliť každúčký zub svojho skvostného chrupu.

„Ukázal som vám, ako chutí sláva, však?“ ceril sa Lockhart. „Nasadil som vám chrobáka do hlavy. Ocitli ste sa spolu so mnou na titulnej stránke novin a nemohli ste odolať pokušeniu dostať sa tam zas.“

„Ach, pán profesor, mýlite sa, viete...“

„Harry, Harry, Harry,“ pokyvoval hlavou Lockhart a schmatol ho za ramená. „*Ja vás úplne chápem*. Keď človek raz privonia k sláve, chce ten pocit zažiť znova - a za to, že sa to stalo, nesiem plnú zodpovednosť ja - ale, mladý muž, nemôžete sa zviditeľňovať tak, že nám tu budete lietať na autách. Musíte sa upokojiť. Na takéto veci máte dosť času, keď budete starší. Áno, áno, viem, čo si teraz myslíte! Jemu sa to ľahko povie, on je medzinárodne uznávaný čarodejník! Ale keď som mal dvanásť, bol som rovnako veľká nula, ako ste teraz vy. Aby som bol úprimný, bol som dokonca ešte väčšia nula! Tým chcem povedať, že zopár ľudí už o vás počulo, je tak? Celá tá záležitosť s Tým-Čo-Ho-Netreba-Menovať!“ Zahľadel sa mu na jazyvu v tvare blesku na čele. „Ja viem, ja viem... nedá sa to porovnávať s Cenou týždenníka *Čarodejka* za najčarovnejší úsmev, ktorý som získal päťkrát za sebou - ale veď to je len začiatok, Harry, len začiatok.“

Dobrosrdečne na Harryho žmurkol a odkráčal preč. Harry tam niekoľko sekúnd stál ako obarený, potom si odrazu spomenul, že má byť v skleníku, otvoril dvere a vkĺzol dnu.

Profesorka Sproutová stála za pracovným pultom v strede skleníka. Na ňom ležalo asi dvadsať párov chráničov na uši rôznych farieb. Keď Harry zaujal miesto medzi Ronom a Hermionou, oznámila im: „Dnes budeme presádzať mandragory. Vie mi niekto povedať, akými vlastnosťami sa mandragora vyznačuje?“

Nikoho neprekvapilo, že Hermionina ruka vyletela do vzduchu ako prvá.

„Madragora, zvaná aj divý mužíček, je veľmi silný regeneračný prostriedok,“ vysypala zo seba Hermiona a tvárila sa, akoby zhltnúť učebnicu. „Pomáha ľuďom, ktorých niekto premenil, teda transfiguroval alebo zakliat, vrátiť sa do pôvodného stavu.“

„Výborne. Desať bodov pre Chrabromil,“ pochválila ju profesorka Sproutová. „Koreň madragory tvorí nevyhnutnú súčasť väčšiny protijedov. Je však tiež veľmi nebezpečný. Povie mi niekto prečo?“

Hermionina ruka len tesne minula Harryho okuliare a opäť vystrelila do vzduchu sť a šíp.

„Výkrik divého mužíčka zabije každého, kto ho začuje,“ odverkovala.

„Presne tak. Máte ďalších desať bodov,“ povedala profesorka Sproutová. „Tieto mandragory sú však ešte veľmi mladé.“

Ukázala smerom k záhonom a všetci pristúpili bližšie, aby lepšie videli. V hriadkách rástla asi stovka drobných, fialovo-zelených chocholatých rastliniek. Vyzerali celkom obyčajne a Harry vonkom nechápal, čo mala Hermiona na mysli, keď hovorili o ‚výkriku‘ divého mužíka.

„Vezmite si chrániče na uši,“ prikázala im profesorka Sproutová.

Študenti sa začali strkať, lebo každý z nich sa chcel čo najskôr zmocniť páru, ktorý nebol ružový ani príliš chlpatý.

„Keď vám poviem, aby ste si ich nasadili, dbajte na to, aby ste mali obe uši *úplne* zakryté,“ prízvukovala profesorka Sproutová. „Keď si ich budete môcť dať dolu, zdvihnem dohora oba palce. Takže - nasadiť chrániče.“

Harry si ich rýchlo dal na uši. Nepočul vôbec nič. Profesorka Sproutová si navliekla ružové chlpaté chrániče, vyhrnula si rukávy na habite, pevne uchopila jednu z rastliniek a prudko potiahla.

Harry od prekvapenia zhíkol, no nik to nepočul.

Namiesto koreňov sa zo zeme vynorilo malé, zablatené a neuveriteľne škaredé dieťa. Listy mu vyrastali priamo z hlavy. Malo bledozelenú fľakatú pokožku a jačalo z pľúc.

Profesorka Sproutová vytiahla spod pracovného pulta veľký kvetináč, vopchala doň divokého mužíka a zasypala ho tmavým, vlhkým kompostom tak, že z neho trčali len chocholaté listy. Oprášila si ruky, zdvihla oba palce a dala si dolu chrániče.

„Keďže naše mandragory sú ešte len priesady, ich krik zatiaľ nie je smrteľný,“ povedala celkom pokojne, akoby to, čo práve urobila, bolo také bežné ako napríklad poliať begóniu. „No môžu vás omráčiť až na niekoľko hodín, a keďže ani jeden z vás určite nechce z prvého dňa nového školského roka nič premeškať, dôkladne sa presvedčte, či vám chrániče počas práce naozaj riadne priliehajú. Keď budeme končiť, dám vám znamenie.“

Po štyroch k jednému záhonu - tu sú prázdne kvetináče - vrecia s kompostom sú tam - a dávajte pozor, aby ste nezavadili o venemus tentacula, práve sa jej prerezávajú zuby.“

Pritom odhrnula tŕňovitú tmavočervenú rastlinu a prinútila ju stiahnuť dlhé tykadlá, ktorými sa zhora pomaličky zakrádala k jej plecu.

K Harrymu, Ronovi a Hermione sa pridala kučeravý chlapec z Biffomoru, ktorého Harry poznal z videnia, no ešte nikdy sa s ním nerozprával.

„Justin Finch-Fletchley,“ predstavil sa a s úsmevom od ucha k uchu triasol Harrymu rukou. „Viem, kto si, ty si ten slávny Harry Potter... a ty si Hermiona Grangerová - vždy najlepšia zo všetkých,“ podal ruku aj jej a Hermiona sa rozžiarila ako slniečko, „a Ron Wesley. To lietajúce auto patrilo tebe?“

Ron sa neusmial. Vrešťadlo mal zrejme ešte vždy v čerstvej pamäti.

„Páni, ten Lockhart je ale trieda, čo?“ rozplýval sa Justin, keď začali plniť kvetináče kompostom z dračieho hnoja. „Neskutočne odvážny chlap. Čítali ste jeho knihy? Ja by som od strachu zomrel, keby som zostal uväznený v telefónnej búde a predom mnou vlkolak, on však ani okom nemihol a odrazu len... prásk... jednoducho úžasné.“

Pôvodne som mal ísť na súkromnú školu do Etonu, viete. Ale poviem vám, som šťastný ako blcha, že som tu. Matka bola trochu sklamaná, to je jasné, ale keď som jej dal prečítať Lockhartove knihy, pochopila, aké užitočné môže byť, keď je v rodine aspoň jeden riadne vyškolený čarodejník...“

Potom sa už nemohli rozprávať. Na ušiach mali opäť chrániče a museli sa sústrediť na mandragory. Keď im profesorka Sproutová ukazovala, ako to majú robiť, vyzeralo všetko veľmi jednoducho, no opak bol pravdou. Mandragorám sa nepáčilo, že ich vyťahujú zo zeme, no nepáčilo sa im ani, keď ich do zeme dávali. Krútili sa, kopali,

bili okolo seba ostrými drobnými pästičkami a škripali zubami. Jedného mimoriadne tučného divého mužička pchal Harry do kvetináča dobrých desať minút.

Na konci hodiny bol Harry, rovnako ako ostatní, celý spotený a dobitý, od hlavy až po päty celý od hlíny. Unavení študenti sa vrátili do hradu, aby sa rýchlo umyli, a Chrabromil sa potom ponáhlal na hodinu transfigurácie.

Hodiny profesorky McGonagallovej im dali vždy riadne zabrať, no dnes mimoriadne trpeli. Harry mal pocit, že počas leta mu z hlavy vyfučalo všetko, čo sa minulý rok naučil. Mal premeniť chrobáka na gombík, celú hodinu však strávil tým, že naháňal chrobáka po stole, pretože ten vytrvalo unikal pred jeho prútikom.

Ron mal ešte väčšie problémy. Zlomený prútik si síce oblepil požičanou lepiacou páskou, ale ten bol zrejme poškodený tak, že sa už nedal opraviť. V nepravidelných intervaloch praskal a prskal a zakaždým, keď sa Ron pokúsil premeniť svojho chrobáka na gombík, zahalil ho hustý sivý dym, ktorý smrdel ako pokazené vajcia. Keďže vôbec nevidel, čo robí, nechtiac laktom chrobáka rozpučil a musel si vypýtať nového. Profesorka McGonagallová nebola veru veľmi nadšená.

Harrymu odľahlo, keď zazvonilo na obedňajšiu prestávku. Hlavu mal ako vyžmýkanú špongiu. Všetci odišli a v triede zostal iba on a Ron, ktorý nazlostene šľahol svoj prútik o lavicu.

„Otrasná... zbytočná... haraburda...“

„Napíš domov, nech ti pošlú nový,“ navrhol Harry, keď z prútika vyšlo niekoľko rán ako z delobucha.

„To akurát, a dostanem ďalšie Vrešťadlo,“ vzdychol si Ron a pchal prútik - ten teraz pre zmenu syčal - do tašky. „*Kto ti za to môže, že si si ho zlomil...*“ napodobil mamin hlas.

Zišli dolu na obed a Ronova nálada sa ešte zhoršila, keď im Hermiona ukázala plnú hrst úplne dokonalých kabátových gombíkov, ktoré sa jej podarilo na hodinách transfigurácie vykúzlíť.

„Čo máme popoludní?“ opýtal sa rýchlo Harry v snahe zmeniť tému.

„Obranu proti čiernej mágii,“ vychrlila Hermiona.

„Prečo...“ zastenal Ron a zmocnil sa jej rozvrhu hodín, „máš pri všetkých Lockhartových hodinách srdiečka?“

Hermiona mu vytrhla rozvrh z rúk a celá očervenela.

Keď dojedli, vyšli na tmavé nádvorie. Hermiona si sadla na kamenný schod a znova sa pohrúžila do *Úletov s upírmi*. Harry stál s Ronom a zhováral sa s ním o metlobale, no po niekoľkých minútach si uvedomil, že ho niekto uprene pozoruje. Obzrel sa a zbadal, že naňho s úžasom hľadí veľmi drobný chlapec s vlasmi sivými ako myš, ktorého si všimol deň predtým pri triediacej ceremónii. V rukách držal čosi, čo vyzeralo ako muklovský fotoaparát, a keď sa naňho Harry pozrel, chlapec sa v tej chvíli zapýril až po koreničky vlasov.

„Neprekáža ti to, Harry? Som - som Colin Creevey,“ dychčal a váhavo urobil krok vpred. „Aj ja chodím do Chrabromilu. Myslíš si, že... nemal by si nič proti tomu, keby... môžem si ťa odfotiť?“ opýtal sa a s nádejou si priložil aparát k očiam.

„Odfotiť?“ opýtal sa Harry neveriacky.

„Aby som mal dôkaz, že som ťa naozaj stretol,“ vysvetľoval Colin Creevey nadšene a pristúpil ešte o kúsok bližšie. „Viem o tebe všetko. Ostatní mi povedali, ako si sa zachránil, keď sa ťa Ved'-Vieš-Kto pokúsil zabiť, aj to, ako zmizol a tebe zostala na čele jazva, čo vyzerá ako blesk,“ očami pátravo hľadel na Harryho ofínu, „a jeden chalan na intráku povedal, že ak ten film vyvolám v správnom elixíre, fotka sa vraj bude *hýbať*.“

Colin sa od samého vzrušenia zhlboka nadýchol a pokračoval: „Je to tu úžasné, však? Kým som nedostal ten list z Rokfortu, vôbec som netušil, že všetky tie čudné veci, čo občas robievam, sú čary. Môj oco je mliekár, ten tomu tiež nemohol uveriť. Tak si tu všetko fotím a potom mu to pošlem. A keby som mal aj teba, bolo by to skvelé...“ Skúmavo sa na Harryho zahľadel. „Nemohol by nás tvoj kamoš odfotiť, a ja by som sa postavil vedľa teba? A mohol by si sa mi potom na tú fotku aj podpísať?“

„*On podpisuje fotografie?* Potter, ty rozdávaš fotky s podpisom?“

Bol to ten známy škrekľavý uštipačný tón. Hlas Draca Malfoya sa ozýval po celom nádvorí. Draco zastal tesne za Colinom, sprevádzaný, ako napokon vždy, keď bol na Rokfote, svojimi obrovskými a brutálnymi kumpánmi Crabbom a Goylom.

„Všetci do radu!“ zahučal Malfoy na ostatných. Harry Potter rozdáva fotky s podpisom!“

„Nič nerozdávam, jasné?“ povedal Harry nahnevane a zaťal päste. „Sklapni, Malfoy.“

„Ty naňho žiarliš,“ zapišťal Colin, ktorého teličko bolo asi také hrubé ako Crabbov krk.

„*Ja a žiarliť?*“ povedal posmešne Malfoy, ktorý už nemusel kričať: polovica študentov na dvore ho pozorne počúvala. „A načo asi tak? Netúžim po hlúpej jazve na čele, to fakt nie. Osobne si však myslím, že keď má niekto rozseknutú hlavu, to ešte neznamená, že je nejaký lumen.“

Crabbe a Goyle sa nasprosto chichúňali.

„Daj sa vypchať, Malfoy,“ povedal Ron nahnevane. Crabbe sa prestal smiať, na tvári sa mu zjavil podlý výraz a začal si šúchať dlane.

„Daj si bacha Weasley,“ zavrčal Malfoy. „Náhodou sa do niečoho namočíš, dobehne sem tvoja mamička a vezme ťa zo školy.“ A pokračoval škrekľavým, uši trhajúcim hlasom: „*Ak ešte niečo vyvedieš...*“

Hlúčik slizonských piatakov, stojacich obďaleč, sa na tom dobre zabával.

„Potter, Weasley by chcel tvoju fotku s podpisom,“ šklľabil sa Malfoy. „Má totiž väčšiu cenu ako celý ich dom...“

Ron vytiahol svoj polepený prútik, Hermiona však v tej chvíli zalapla *Úlety s upírmi* a zašepkala: „Pozor!“

„Čo je to tu?“ Rovno k nim kráčal Gidderoy Lockhart a za chrbtom mu vial tyrkysový habit.

„Kto tu rozdáva fotografie s podpisom?“

Harry mu to chcel vysvetliť, no Lockhart ho chytil okolo pliec a žoviálne zvolal: „Že sa vôbec pýtam! Harry, tak sa opäť stretávame!“

Harry, na ktorého sa Lockhart doslova prilepil, sa šiel od hanby prepadnúť, neuniklo mu, ako sa Malfoy víťazoslávne uškŕňa na ostatných.

„Tak do toho, pán Creevey,“ povzbudzoval Colina a žiarivo sa naňho usmial. „Dvojité portrét bude oveľa vzácnejší a podpíšeme ho obaja.“

Colin nervózne siahol po fotoaparáte a vo chvíli, keď stisol spúšť, ozval sa za ich chrbtom zvonček, ktorý oznamoval začiatok popoludňajšieho vyučovania.

„Tak šup-šup, rýchlo do tried,“ zvolal Lockhart na študentov, pričom naďalej tuho zvieral Harryho, ktorý si túžobne želal, aby ovládal účinné Miznúce zaklínadlo, a vykročil spolu s ním do hradu.

„Dám vám dobrú radu, Harry,“ prihovoral sa mu Lockhart otcovsky, keď vošli do budovy bočným vchodom. „Trochu som vás dnes pred mladým Creeveym podržal - odfotoграфoval aj mňa, takže vaši spolužiaci si nebudú myslieť, že ste sa chceli pred nimi vyťahovať...“

A neberúc ohľady na Harryho chabé protesty, vliekol ho po chodbe lemovanej užasnutými študentmi a potom aj ďalej hore schodmi.

„Chcem vám len povedať, že rozdávať fotografie s podpisom v takomto mladom veku nie je veľmi rozumné - ak mám byť úprimný, Harry, pôsobí to dojmom, že ste tak trochu namyslený. Možno naozaj príde čas, keď budete musieť, podobne ako ja teraz, mať pri sebe vždy zásobu fotografií...“ radostne sa zasmial, „...no myslím si, že na to máte naozaj ešte čas.“

Lockhart Harryho pustil, až keď prišli k učebni. Harry si ponaprával habit, zamieril k stoličke na samom konci triedy a začal si na lavici pred sebou ukladať na seba všetkých sedem Lockhartových kníh tak, aby musel pozerieť na ich autora.

Postupne prišli do triedy aj ostatní žiaci a Ron s Hermionou si sadli k Harrymu, každý z jednej strany.

„Si taký červený, že by sa na tebe dalo upražiť volské oko,“ poznamenal Ron. „Zostáva ti len dúfať, že Creevey sa nestretne s Ginny, tí dvaja by totiž okamžite založili fan club Harryho Pottera.“

„Prestaň,“ zahundral Harry. Nič iné mu už k šťastiu nechýbalo, len aby jeho posledné slová začul Lockhart.

Len čo si všetci posadali, Lockhart si nahlas odkašľal a študenti stíchli. Nahol sa dopredu, vzal z Longbottomovej lavice *Potulky s trolmi* a držal ich tak, aby celá trieda videla jeho žmurkajúci portrét na titulnej strane.

„To som ja,“ ukázal na fotografiu a tiež žmurkol. „Gilderoy Lockhart, Merlinov rad tretieho stupňa, Čestný člen Ligy na obranu proti čiernej mágii, päťnásobný víťaz ankety týždenníka *Čarodejka* - o tom však teraz nechcem hovoriť. Všemocnú vílu banší som nepremohol tým, že som sa na ňu *usmieval!*“

Čakal na výbuchy smiechu: no len pár žiakov sa smelo zasmialo.

„Vidím, že ste si všetci kúpili kompletnú sadu mojich kníh - dobre ste urobili. Dnes by sme mohli začať malým kvízom. Nemusíte sa báť - chcem len vedieť, ako pozorne ste ich čítali a koľko ste si z nich zapamätali...“

Keď rozdal papiere s otázkami, vrátil sa pred lavice a povedal: „Máte na to tridsať minút - začnite – teraz!“

Harry sa pozrel na papier, čo mal pred sebou a čítal:

1. *Aká je obľúbená farba Gilderoya Lockharta?*
2. *Aký je tajný sen Gilderoya Lockharta?*
3. *Aký je, podľa vášho názoru, doposiaľ najväčší záslužný čin Gilderoya Lockharta?*

A tak ďalej, celé tri strany, až po poslednú otázku:

4. *Kedy má Gilderoy Lockhart narodeniny a aký darček by bol preňho najvhodnejší?*

O pol hodiny Lockhart zozbieral testy a začal si v nich listovať.

„Ale, ale - takmer nikto z vás si nezapamätal, že moja obľúbená farba je fialová. Zmienil som sa o tom v diele *Jeseň s yetim*. A niektorí z vás si budú musieť pozornejšie prečítať moje *Výlety s vlkolakmi*. V dvanástej kapitole som sa predsa celkom jasne zmienil o tom, že za ideálny narodeninový darček považujem harmonické spolužitie medzi čarodejníkmi a nečarodejníkmi - aj keď musím povedať, nebránil by som sa ani veľkej fľaši Ogdenskej ohnivej whisky!“

A opäť na nich šibalsky žmurkol. Ron hľadel na Lockharta v nemom úžase. Seamus Finnigan a Dean Thomas, ktorí sedeli celkom vpredu, sa natriasali od smiechu. Naopak, Hermiona Lockharta napäto počúvala, a keď spomenul jej meno, strhla sa.

„...slečna Hermiona Grangerová však vie, že mojou tajnou túžbou je zbaviť svet zla, preniknúť do sveta súčasnej vlasovej kozmetiky a vyvinúť vlastný elixír na vlasy - to je hlavička! Takže,“ chvíľu sa prehrabával v jej teste, „plný počet bodov! Kde sedí slečna Hermiona Grangerová?“

Hermiona zodvihla chvejúcu sa ruku.

„Vynikajúce!“ žiaril Lockhart. „Jednoducho vynikajúce! Desat bodov pre Chrabromil! Tak a... pustíme sa do práce...“

Zohol sa, vytiahol odkiaľsi veľkú zakrytú klietku a položil ju na stôl.

„A teraz... pozor! Mojou úlohou je vystríhať vás pred tými najzákernejšími stvoreniami čarodejníckeho sveta! Je vysoko pravdepodobné, že najväčší strach vo svojom živote zažijete práve v tejto miestnosti. Ale vedzte, že kým som tu ja, nič sa vám nemôže stať. Jediné, čo od vás chcem, je, aby ste zachovali pokoj.“

Harry, hoci nerád, sa vyklonil spoza hřby kníh pred sebou, aby lepšie videl dopredu. Lockhart položil dľaň na zakrytú klietku. Dean a Seamus sa prestali smiať. Neville sa krčil v prvej lavici.

„Nesmiete však vykriknúť,“ povedal Lockhart potichu. „Aby ste ich nevyprovokovali.“

Celá trieda zatajila dych a Lockhart strhol z klietky látku, ktorá ju prikrývala.

„Veru tak,“ povedal tragicky. „*Práve lapení cornwallskí piadimužici.*“

Seamus už nevládal dlhšie zdržiavať smiech. Vyrzil zo seba pazvuk, ktorý Lockhart ani pri najlepšej vôli nemohol považovať za výkrik hrôzy.

„Áno?“ usmial sa naňho.

„Ale, veď tí... tí predsa nie sú... *nebezpeční*... alebo áno?“ zadúšal sa Seamus smiechom.

„Tým si nebudte taký istý!“ povedal Lockhart a vyhrážal sa Seamusovi zdvihnutým ukazovákom. „Tí sa vedia razom zmeniť na zúrivé malé beštie!“

Piadimužici boli oceľovomodrí, každý z nich mal asi dvadsať centimetrov, špicatú tvár a taký škrekľavý hlas, že mal človek pocit, akoby počúval hádajúce sa andulky. Len čo ich odokryli, začali vykrikovať jeden cez druhého, splašene pobehovali sem a tam, lomcovali tyčkami klietky a na ľudí, ktorí boli najbližšie, robili tie najneuveriteľnejšie grimasy.

„Takže, ideme na to,“ zvolal Lockhart. „Uvidíme, ako si s nimi poradíte!“ A otvoril klietku.

Nastalo úplné peklo. Piadimužici vystrelili sťa rakety, každý iným smerom. Dvaja z nich zdrapili Nevilla za uši a vyniesli ho do vzduchu. Niekoľko ich vrazilo v plnej rýchlosti do okna a vzápätí

zasypalo zadné lavice rozbité sklo. Zvyšní piadimužici pokračovali v demolovaní učebne oveľa úspešnejšie ako splašený nosorožec. Zmocnili sa kalamárov a striekali atrament po celej triede, trhali knihy a papiere, strhávali zo stien obrazy, prevrátili kôš na smeti, vrhali sa na tašky a učebnice a vyhadzovali ich cez rozbité okná von. V priebehu niekoľkých minút bola celá trieda pod lavicami, len Neville visel hojdajúc sa na železnom lustri.

„No tak - urobte s nimi niečo, veď sú to len piadimužici,“ kričal na nich Lockhart.

Vysúkal si rukávy, švihol prútikom a zvolal: „*Piadimuži žumi-piad!*“

Nestalo sa však vôbec nič. Jeden z piadimužikov mu vytrhol prútik z ruky a vyhodil ho z okna. Lockhart udivene preglgol, zaliezol pod katedru a len tak-tak sa vyhol Nevillovi, ktorý v tej chvíli zletel na zem aj s lustrom.

Zazvonilo a všetci sa ozlomkrky rozbehli k dverám. Keď zvonenie utíchlo, Lockhart vyliezol spod stola, pozrel sa smerom k Harrymu, Ronovi a Hermione, ktorí práve vychádzali z triedy, a oznámil im: „Vy traja mi pomôžete zahnať zvyšných piadimužikov späť do kletky.“ Prekĺzol popri nich a rýchlo za sebou zabuchol dvere.

„To hádam nie je možné!“ zúrilo Ron, keď sa mu jeden z piadimužikov bolestivo zahryzol do ucha.

„Chcel, aby sme si to sami vyskúšali,“ zastávala sa Lockharta Hermiona, bezchybným Znehybňujúcim zaklínadlom zneškodnila dvoch piadimužikov naraz a napchala ich späť do kletky.

„*Vravíš vyskúšali?*“ opýtal sa neveriacky Harry a neúspešne sa pokúšal dolapiť tancujúceho piadimužika, ktorý naňho vyplazoval jazyk. „Hermiona, veď on vôbec nevedel, čo robí...“

„Hlúposť,“ odvrkla Hermiona. „Čítali ste predsa jeho knihy... spomeňte si na všetky tie úžasné veci, čo urobil...“

„Čo *tvrdí*, že urobil,“ zahundral Ron.

SIEDMA KAPITOLA

HUMUSÁCI A HUNDROŠI

Nasledujúci deň stálo Harryho veľa úsilia nenápadne a včas sa vyhnúť Gilderoyovi Lockhartovi. Oveľa horšie však bolo uniknúť Colinovi Creeveymu, ktorý sa zrejme naučil Harryho rozvrh naspamäť. Colin mal najväčšiu radosť, keď mohol šesť či sedemkrát denne zvolať ‚Všetko okay, Harry?‘ a počuť Harryho, ako odpovedá ‚Ahoj, Colin‘, hoci jeho pozdrav znel raz menej, inokedy viac, no vždy podráždene.

Hedviga sa na Harryho stále hnevala za ten katastrofálny výlet autom a Ronov prútik naďalej štrajkoval, v piatok ráno sa dokonca absolútne prekonal - vystrelil Ronovi z ruky, trafil drobného profesora Flitwicka rovno medzi oči a tomu tam okamžite navrela veľká zelená pulzujúca hrča. Nakopilo sa toho toľko, že Harry bol celkom rád, keď nadišiel víkend. Spolu s Ronom a Hermionou sa chystali v sobotu ráno navštíviť Hagrida. Harryho však niekoľko hodín predtým, ako mal v úmysle vstať, zobudil Oliver Wood, kapitán chrabromilského metlobalového družstva.

„Čo sa robí?“ opýtal sa Harry, napoly ešte spiac.

„Metlobalový tréning!“ zvolal Wood. „Vstávať!“

Harry ospanlivo žmurkal na okno. Ružovozlatú oblohu zahalovala jemná hmla. Teraz, keď už bol hore, nechápal, ako mohol spať pri tom hurhaji, čo robili vtáky vonku.

„Oliver,“ stonal Harry. „Ved' ešte len svitá.“

„Presne tak,“ povedal Wood. Bol to vysoký statný šiestak a oči sa mu práve v tejto chvíli leskli priam chorobným nadšením. „To je súčasť nášho nového tréningového programu. No tak švihom, ber metlu a ideme,“ oznámil mu radostne. „Ostatné družstvá ešte nezačali trénovať, tento rok budeme na tom najlepšie...“

Harry vyliezol z postele, zíval a trasúc sa od zimy zhľadával metlobalový habit.

„Pohni kostrou,“ súril ho Wood, „o pätnásť minút nech si na ihrisku.“

Keď našiel purpurový metlobalový habit a obliekol si teplý plášť, naškriabal Ronovi odkaz, kam išiel, a s Nimbusom 2000 na pleci zišiel točitým schodišťom dolu do klubovne. Pristúpil k podobizni na stene a vtom začul za chrbtom nejaký buchot - dolu schodmi sa rútil Colin Creevey, fotoaparát mu poskakoval na krku a v jednej ruke čosi držal.

„Počul som, že niekto na schodoch spomenul tvoje meno, Harry! Aha, čo mám! Už som to vyvolal. Chcel som ti ju ukázať...“

Harry sa neprítomne zahľadel na fotografiu, ktorou mu Colin mával pred nosom.

Bol na nej čiernobiely Lockhart, ktorý sa hýbal a tuho komusi stískal plece - Harry si uvedomil, že to plece je jeho. Potešilo ho, že jeho „ja“ na fotografii robí, čo môže, aby ušlo zo záberu. O chvíľu bol Harry svedkom toho, ako to Lockhart vzdal a zadychčaný sa oprel o biely okraj fotografie.

„Podpíšeš mi ju?“ opýtal sa Colin dychtivo.

„Nie,“ odvetil Harry odmerane a prebehol pohľadom po klubovni, či tam náhodou nikto nie je. „Prepáč, Colin, ponáhlam sa... mám metlobalový tréning...“

A preliezol cez otvor v stene.

„Super! Počkaj na mňa! Ešte nikdy som nevidel hrať metlobal!“

Colin sa prepchal otvorom hneď za ním.

„Budeš sa tam nudiť,“ vystríhal ho Harry, no Colin mu nevenoval pozornosť, tvár mu horela vzrušením.

„Bol si najmladší hráč metlobalu za posledných sto rokov, však, Harry? Všetky?“ vypytoval sa Colin a cupkal vedľa Harryho. „Musíš byť úžasný. Ja som ešte nelietal. Je to ľahké? To máš vlastnú metlu? Je najlepšia zo všetkých?“

Harry nevedel, ako sa ho striasť. Pripadal si, akoby vrhal nesmierne otravný tieň.

„Metlobalovým pravidlám veľmi nerozumiem,“ dychčal Colin. „Je to pravda, že sa hrá so štyrmi loptami? A že dve z nich lietajú a snažia sa zhodiť hráčov z metiel?“

„Hej,“ odsekol Harry, ktorý nemienil Colinovi dopodrobna vysvetľovať zložité pravidlá metlobalu. „To sú dorážačky. V každom družstve sú dvaja odrážači, ktorí pálkami odrážajú dorážačky čo najďalej od svojich hráčov. Chrabromilskými odrážačmi sú Fred a George Weasley.“

„A na čo slúžia zvyšné dve lopty?“ opýtal sa Colin, pričom sa potkol a preletel niekoľko schodov naraz, lebo s otvorenými ústami cival na Harryho.

„No, jedna je prehadzovačka - to je tá veľká červená, s ktorou sa dávajú góly. Traja triafači na každej strane si ju prihrávajú a pokúšajú sa prehodiť ju cez bránkovú obruč na kraji ihriska - na každom konci sú umiestnené tri dlhé tyče s obručami.“

„A tá štvrtá lopta...?“

„... je ohnivá strela,“ dodal rýchlo Harry, „je veľmi malá, veľmi rýchla a ťažko sa chytá. To je však úloha stíhačov, pretože metlobalový zápas sa končí až vtedy, keď sa jeden zo stíhačov zmocní ohnivej strely. Jeho družstvo za to získa stopäťdesiat bodov.“

„A chrabromilským stíhačom si ty, však?“ spýtal sa Colin s obdivom.

„Áno,“ odvetil Harry a vykročil z hradu na zarosený trávnik. „A ešte je tam strážca. Ten stráži bránkovisko. A to je všetko.“

Colin sa však nevzdával a celý čas, čo kráčali po zvažujúcom sa trávniku smerom k metlobalovému ihrisku, sa ho ustavične čosi vypytoval. Harry sa ho striasol, až keď dorazili k šatniam. Collin za ním piskľavým hláskom zakričal: „Idem si nájsť nejaké dobré miesto, Harry!“ A hnal sa smerom k tribúnam.

Zvyšní hráči chrabromilského družstva sedeli už v šatni. No Wood bol jediný, čo vyzeral, že je naozaj prebratý. Fred a George Weasleyovci sedeli s opuchnutými očami a strapatými vlasmi vedľa štvrtáčky Alice Spinnetovej, ktorá sa opierala hlavou o stenu a drialala. Oproti nej sedeli vedľa seba jej kolegyne triafačky Katie Bellova a Angelina Johnsonová a zívali.

„No konečne, Harry, kde toľko trčíš?“ zvolal nedočkavo Wood. „Takže, skôr ako vyjdeme na ihrisko, chcel by som vám povedať pár slov. Celé leto som totiž pracoval na celkom novom tréningovom pláne, o ktorom som presvedčený, že prinesie zásadný obrat...“

Wood im ukázal veľký nákres metlobalového ihriska, na ktorom boli rôznofarebným atramentom pokreslené samé čiary, šípky a krížiky. Vytiahol čarodejnicky prútik, poklepal ním po náčrtku a šípky na papieri sa začali mrviť s'ťa húsenice. Keď sa Wood rozhovoril o svojej novej taktike, Fred Weasley si oprel hlavu Alici Spinnetovej o plece a začal chrápať.

Vysvetlenie prvého nákresu trvalo Woodovi takmer dvadsať minút, no pod ním bol ďalší a pod tým ešte jeden. Wood rozprával a rozprával a Harry tam otupene sedel a nič z toho nevnímal.

„Takže,“ zvolal Wood napokon a vytrhol Harryho z príjemného snenia o tom, čo by práve v tejto chvíli v hrade asi tak raňajkoval. „Je to jasné? Nejaké otázky?“

„Ja mám jednu, Oliver,“ ozval sa George, ktorý sa práve strhol zo spánku. „Prečo si nám toto všetko nemohol povedať včera večer, keď sme boli hore?“

Woodovi sa to však vôbec nezdalo vtipné.

„Teraz ma dobre počúvajte,“ povedal a zlostne sa na nich zadíval. „Minulý rok sme mali metlobalový pohár vyhrať. Boli sme jednoznačne najlepší. Žiaľ - vzhľadom na nepríjemné okolnosti, ktoré sa vyskytli...“

Harry sa previnilo pomrivil na stoličke. Minulý rok ležal totiž počas posledného zápasu v nemocničnom krídle v bezvedomí, Chrabromil teda hral oslabený o jedného hráča a utrpel najzdravujúcejšiu porážku za posledných tristo rokov.

Woodovi chvíľu trvalo, kým sa opäť upokojil. Bolo nad slnko jasnejšie, že tá posledná prehra mu stále nedá spať.

„Preto budeme tento rok trénovať oveľa tvrdšie ako doteraz... Fajn, takže ideme na to a predved'te moju novú teóriu v praxi!“ zvolal

lal Wood, schmatol svoju metlu a opustil šatňu ako prvý. Jeho družstvo meravo kráčalo za ním a odušu zívalo.

V šatni boli tak dlho, že slnko medzitým vyšlo vysoko na oblohu, no nad trávnikom sa doteraz vznášali zvyšky rannej hmly. Keď Harry prichádzal na ihrisko, zbadal na tribúne Rona s Hermionou.

„Ešte ste neskončili?“ volal naňho Ron začudovane.

„Ešte sme nezačali,“ zakričal Harry a závistlivo hľadel na hrianky s lekvárom, ktoré si Ron s Hermionou priniesli z Veľkej siene. „Wood nás učil nové finty.“

Nasadol na metlu, odrazil sa od zeme a vyletel do vzduchu. Studený ranný vzduch mu šľahal do tváre a prebral ho oveľa účinnejšie ako Woodov dlhý monológ. Bol to skvelý pocit byť opäť na metlobalovom ihrisku. Plnou rýchlosťou obletel celý štadión, v tesnom závесе za Fredom a Geomom.

„Čo to tu tak čudne cvaká?“ zvolal Fred, keď v plnej rýchlosti vyberali zákrutu.

Harry sa pozrel na tribúny. Colin sedel na jednom z najvyšších sedadiel, fotoaparát mal pri oku a cvakal ako divý, niekoľkokrát znásobená ozvena toho zvuku sa rozliehala po prázdnom štadióne.

„Pozri sa sem, Harry! Sem sa pozri!“ vykrikoval Colin nadšene.

„Moje nervy, to je kto?“ opýtal sa Fred.

„Čo ja viem,“ zaklamal Harry a obrovskou rýchlosťou uháňal čo najďalej od Colina.

„Čo to má znamenať?“ mračil sa Wood, keď sa rútil povetrím za nimi. „Prečo tu ten prvák fotí? Nepáči sa mi to. Možno je to slizolinský špión a má za úlohu vyzistiť naše tajné tréningové metódy.“

„Je z Chrabromilu,“ vyviedol ho Harry rýchlo z omylu.

„Slizolinčania nepotrebujú špióna, Oliver,“ poznamenal George.

„Ako to vieš?“ opýtal sa Wood podráždene.

„Lebo sem prišli osobne,“ odvetil George a ukázal nadol.

Po trávniku kráčalo niekoľko postáv v zelených habitoch s metlami v ruke.

„Tak to hádam nie!“ zasyčal Wood pobúrene. „Na dnes som si predsa rezervoval ihrisko ja! Hneď im to vytmavím!“

Wood vystrelil smerom k zemi, v hneve pristál o niečo tvrdšie, než chcel, a keď zosadal z metly, mierne sa zatackal. Harry, Fred a George ho nasledovali.

„Flint!“ zahučal Wood na slizolinského kapitána. „Teraz máme tréning my! Štadión sme si dopredu rezervovali! Takže láskavo vypadnite!“

Marcus Flint bol dokonca ešte vyšší ako Wood. S výrazom zákerného trola povedal: „Je tu dost miesta pre všetkých, Wood.“

Angelina, Alica a Katie medzitým pristáli tiež. V tíme Slizolinu dievčatá nemali. Slizolinčania stáli zoči-voči Chrabromilčanom a posmešne na nich zazerali...

„Ja som si to ihrisko rezervoval!“ kričal Wood a od jedu až pľul. „Mám ho rezervované!“

„Hm,“ uškrnul sa Flint. „Ale ja tu mám povolenie od profesora Snapa. *Ja, profesor S. Snape, povolujem dnes Slizolinu mimoriadny tréning na metlobalovom ihrisku, pretože musia zaškoliť svojho nového stíhača.*“

„Vy máte nového stíhača?“ opýtal sa Wood znepokojene. „Kde?“

Spoza šiestich veľkých postáv sa vynoril o niečo menší chalan a na bledej špicatej tvári sa mu zjavil škodoradostný úškrn. Bol to Draco Malfoy.

„Nie si ty náhodou syn Luciusa Malfoya?“ opýtal sa Fred a vrhol na Malfoya pohľadavý pohľad.

„Čudné, že práve vy spomínate Dracovho otca,“ poznamenal uštipačne Flint a jeho hráči sa škerili od ucha k uchu. „Dovoľte, aby sme vám ukázali, aký štedrý dar dostalo od neho naše družstvo.“

A všetkých sedem hráčov Slizolinu natrčilo svoje metly. Hráči Chrabromilu zazreli sedem novučičkých rúčok s vysokým leskom, na ktorom sa v rannom slnku lesklo sedem zlatých nápisov *Nimbus 2001*.

„Najnovší model. Vyrába sa iba mesiac,“ povedal Flint len tak ledabolo a odfúkol z konca svojej metly smietku prachu. „Osobne si myslím, že v mnohom predčí starú 2000-ku. A čo sa prastarých Ometiel týka,“ usmial sa škodoradostne na Freda a Georgea, ktorí v rukách zvierali svoje Ometlá 5, „vymetie s nimi štadión.“

Hráči Chrabromilu sa hodnú chvíľu nezmohli na slovo. Malfoy sa tak rehotal, až mu z očí zostali len uzučké štrbinky.

„Pozrimeže,“ ozval sa Flint, „tuším budeme musieť čeliť invázii.“

Po trávniku sa k nim blížili Ron s Hermionou, zvedaví, čo sa deje.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa Ron Harryho. „Prečo nehráte? A čo tu robí tento tu?“

Hľadel na Malfoya, ktorý si práve obliekal slizolinský metlobalový habit.

„Som nový stíhač Slizolinu, Weasley,“ uškrnul sa Malfoy. „Všetci práve obdivujú metly, ktoré nám kúpil môj otecko.“

Ron zalapal po dychu a keď zbadal sedem špičkových metiel, zabudol zavrieť ústa.

„Čo povieš? Dobré, nie?“ opýtal sa ho Malfoy úlisne. „Možno sa aj chrabromilskému družstvu podarí zozbierať nejaké to zlato na nové metly. Môžete ponúknuť do dražby tie svoje Ometlá 5, určite bude mať o ne záujem niektoré múzeum.“

Slizolinské družstvo sa išlo popučiť od smiechu.

„Ešte šťastie, že ani jeden hráč Chrabromilu nie je odkázaný na to, aby si musel svoje miesto v družstve kupovať,“ poznamenala Hermiona ostro. „Vystačia si totiž so svojím talentom.“

Malfoyovou tvárou prebleskol povýšenecký výraz.

„Nikto sa ťa nepýtal na tvoj názor, ty, krpatá, všivavá humusáčka,“ odvrkol.

Harry okamžite pochopil, že Malfoy povedal niečo strašne škaredé, pretože videl, ako na jeho slová zareagovali ostatní. Flint sa musel postaviť pred Malfoya, aby zastavil Freda a Georgea, ktorí naňho skočili, Alica zrúkla: „Čo si to dovoľuješ!“, Ron okamžite siahol do svojho habitu, vytiahol prútik a zvolal: „Za toto zaplatíš, Malfoy!“ a namieril ním popod Flinovu pazuchu Malfoyovi na tvár.

Štadiónom sa rozľahol výbuch, z opačného konca Ronovho prútika vyšľahol prúd zeleného svetla, zasiahol Rona rovno do brucha, ten sa zapotácal a padol na zadok do trávy.

„Ron! Ron! Čo je s tebou?“ pišťala Hermiona.

Ron chcel niečo povedať, otvoril ústa, no nevydal nijaký zvuk. Ozvalo sa hlasité grgnutie, z úst mu vyliezlo niekoľko slimákov, ktoré mu dopadli na kolená.

Slizolinskí hráči sa až tak prehýbali od smiechu. Flint sa musel držať metly, aby nepadol. Malfoy bol na štyroch a trieskal päťou

do zeme. Hráči Chrabromilu medzitým obkolesili Rona, ktorý dávil veľké slizké slimáky. Ostatní akoby sa ho štilili čo i len dotknúť.

„Najlepšie bude, ak ho odnesieme k Hagridovi, to je najbližšie,“ povedal Harry Hermiona, ktorá statočne prikývla, a spoločne chytili Rona pod pazuchy.

„Čo sa mu stalo, Harry? Čo je mu? Je chorý? Dostane sa z toho, však?“ Colin zbehol z tribúny a keď odchádzali z ihriska, celý čas poskakoval vedľa nich. Rona naplo a z úst mu vyliezli ďalšie slimáky.

„Ách,“ vzdychol užasnutý Colin a priložil si fotoaparát k oku. „Mohol by si ho chytiť tak, aby sa nehýbal, Harry?“

„Nezavadzaj, Colin!“ oboril sa naňho Harry. Spoločne s Hermionou podopierali Rona celú cestu od štadióna až k Zakázanému lesu.

„Už tam budeme, Ron,“ utešovala ho Hermiona a pred nimi sa vynorila hájnikova chatrč. „O chvíľu ti bude dobre - už sme skoro tam...“

Od Hagridovho príbytku ich delilo asi šesť-sedem metrov, keď sa dvere na chatrči odrazu otvorili, no neobjavil sa v nich Hagrid. V ústrety sa im blížil Gilderoy Lockhart v bledofialovom habite. „Rýchlo, schovajme sa,“ zasipel Harry a ťahal Rona k najbližšiemu kriku. Hermiona ho počúvla, no netvárila sa príliš nadšene.

„Je to celkom jednoduché, ak viete, čo máte robiť!“ povedal Lockhart nahlas Hagridovi. „Ak budete potrebovať moju pomoc, viete, kde ma nájdete! Potom vám dám jednu z mojich kníh. Prekvapuje ma, že ste ešte žiadnu nečítali - dnes večer jednu podpíšem a pošlem vám ju. Zatiaľ dovidenia!“ A vykročil smerom k hradu.

Harry počkal, kým Lockhart nezmizol z dohľadu, potom vytiahol Rona spoza kriku a teperil sa s ním k Hagridovým dverám. Mocne zabúchali.

Vzápätí sa zjavil Hagrid, tváril sa mrzuto, no keď ich zbadal, jeho tvár sa rozjasnila.

„Už som si, namojušu, myslel, že ste sa na mňa vykašľali... len poďte ďalej, poďte... bál som sa, že je to profesor Lockhart...“

Harry s Ronom previedli Rona cez prah dverí do jednoizbovej chatrče; v jednom rohu stála obrovská posteľ, v druhom veselo blkolal ohník. Harry posadil Rona do kresla, v krátkosti Hagridovi vy-

svetlil, čo sa stalo, no nemal pocit, že by ho Ronov problém nejako znepokojil.

„Lepšie, keď lezú von, jak dnu,“ poznamenal dobrosrdečne a hodil pred Rona veľký lavór. „Tam ich vyplŕuj, Ron.“

„Osobne si myslím, že nám nezostáva nič iné, len čakať, kým prestanú vyliezať,“ povedala Hermiona s obavami a pozorovala Rona, ako sa nakláňa nad lavórom. „To je ťažké zaklínadlo samo osebe, nieto ešte so zlomeným prútičkom...“

Hagrid horúčkovito pobiehal okolo nich a pripravoval čaj. Jeho lovecký pes Tesák slintal blahom, že opäť vidí Harryho.

„Hagrid, čo chceš od teba Lockhart?“ opýtal sa Harry, škrabkajúc Tesáka za ušami.

„Mudroval, ako sa mám zbrať vodníkov, čo mi okupujú studňu,“ zabručal Hagrid, odsunul zo stola napoly ošklbanú sliepku a na jej miesto postavil čajovú kanvicu. „A čo som ja na hlavu? Furt mi tu vykladal čosi o nejakej víle banši, ktorú kamsi zahnal. Ak je z toho čo i len slovo pravda, zožeriem čajník, namojdušu.“

Nestávalo sa často, že by Hagrid kritizoval niektorého z rokfortských profesorov, Harryho preto jeho slová dosť prekvapili. Vzápätí sa ozvala Hermiona hlasom, o niečo tenším než inokedy: „Myslím si, že mu trochu krivdiš. Profesor Dumbledore ho podľa všetkého považuje za najspôsobilejšieho uchádzača o vyučovanie daného predmetu...“

„Bol totiž *jediný*,“ zahlásil Hagrid a ponúkol ich melasovými fondánovými pralinkami, Ron zatiaľ vytrvalo vykašľoval slimáky do lavóra.

„Namojdušu, že bol jediný. Je fakt ťažké zohnať profáka, čo by učil obranu proti čiernej mági. O ten džob sa ľudia príliš netrhajú. Akoby bol začarovaný. Nik na tom fleku dlho nevydrží. A teraz s pravdou von,“ zmenil odrazu Hagrid tému. „Koho sa snažil zakliať?“

„Malfoy povedal Hermione, že je - muselo to byť niečo veľmi sprosté, lebo všetkých to riadne napálilo.“

„To si piš, že to bolo sprosté,“ povedal Ron chrapľavo a spod stola sa vynorila jeho bledá, spotená tvár. „Malfoy jej povedal, že je ‚humusáčka‘ ...“

Ron im opäť zmizol z dohľadu, pretože ho premohol príliv vychádzajúcich slimákov. Hagrid sa tváril dosť pobúrene.

„To je hovadina!“ zahučal na Hermionu.

„Naozaj mi to povedal,“ potvrdila mu to Hermiona. „Ale ja neviem, čo to znamená. Viem, že je to niečo neslušné, ale...“

„Je to tá najhoršia urážka, akú mohol vysloviť,“ dychčal Ron, ktorý sa medzitým opäť vynoril spod stola. „Humusák je veľmi sprosté označenie čarodejníka, ktorý sa narodil v muklovskej rodine - kto má rodičov nečarodejníkov. Niektorí čarodejníci - napríklad všetci Malfoyovci - si myslia, že sú lepší ako ostatní, pretože, ako oni vravia, majú čistú krv.“ Ron si slabo odgrgol a do nastavenej dlane mu vypadol jeden jediný slimák. Hodil ho do lavóra a pokračoval: „Jasné, že my ostatní si o tom myslíme svoje. Pozri sa na Nevilla Longbottoma - ten má síce čistú krv, no nevie si ani poriadne rozložiť kotlík.“

„A aj keby sa pretrhli, také kúzlo ako naša Hermiona neurobia,“ dodal Hagrid hrdo, na čo Hermionina tvár nadobudla farbu krvavočervenej fuksie.

„Nazvať niekoho humusákom je nanajvýš nechutné,“ povedal Ron pobúrene a roztraseňou rukou si utrel spotené obočie. „Špinavá krv. Čistá krv. Veď je to smiešne. Väčšina čarodejníkov je dnes aj tak pol na pol. Keby sme sa nesobášili s muklami, vymreli by sme.“

Opäť ho naplo a zmizol pod stolom.

„Nevyčítam ti, že si ho chcel prekliť, Ron,“ povedal Hagrid a zvýšil pritom hlas, aby prehlušil slimáky, ktoré s pleskotom dopadali na dno lavóra. „Ale, namojdušu, je tuším lepšie, že ten tvoj prútik vystrelil z opačnej strany. Vieš, čo by bolo, keby sa Lucius Malfoy vrátil do školy s tým, že niekto začaroval jeho synáčika? Mal by si problém jak delo.“

Harry chcel podotknúť, že určite by to nebolo horšie, ako keď sa človeku z úst valia prúdy slimákov, no nemohol. Hagridov lepka-vý fondán mu totiž dokonale zabetónoval sánky.

„Harry,“ strhol sa odrazu Hagrid, „si ma fakt našťval. Vraj si rozdával fotky s podpisom. A ja prečo žiadnu nemám?“

To Harryho tak rozzúrilo, že sa mu prudkým trhnutím konečne podarilo od seba oddeliť zlepené zuby.

„Nerozdával som nijaké fotky,“ vyhlásil dotknuto. „Ak Lockhart chodí po škole a rozhlasuje to...“

No vtom si všimol, že sa Hagrid smeje.

„Šak ja len srandujem,“ povedal a potľapkal Harryho dobrosrdečne po chrbte, až si ten narazil hlavu do stola. „Ja viem, že je to

somarina. Lockhartovi som povedal, že ty to nepotrebuješ. Si o moc slávnejší jak on a nemusíš si to dokazovať jak niektorí.“

„Určite z toho nebol veľmi nadšený,“ poznamenal Harry a šúchal si bradu.

„To si môžeš byť istý,“ riekol Hagrid a v očiach mu zažiarili šibalské ohníčky. „A potom som mu povedal, že som tie jeho bychle nečítal, a on pochopil, že bude lepšie, keď vypadne. Ron, nedáš si trochu fondánu?“

„Nie, vďaka,“ hlesol Ron. „Radšej to nebudem riskovať.“

„Poďte, ukážem vám, čo pestujem,“ navrhol Hagrid, keď Harry s Hermionou dopili čaj.

V malej záhradke za Hagridovou chatrčou rástli najväčšie tekvice, aké kedy Harry videl. Každá z nich vyzerala ako obrovský balvan.

„To sú kusy, čo?“ tešil sa Hagrid. „Na halloweensku oslavu... dovedty ešte ždíbec narastú.“

„A čím ich zalievaš?“ spýtal sa Harry.

Harry sa obzrel cez plece, či ich nik nepočúva.

„No, jak by som to len... viete... trošku im pomáham...“

Harry si všimol, že o zadnú stenu chatrče je opretý Hagridov kvietkovaný dáždňik. Harry sa už v minulosti presvedčil, že ten dáždňik nie je tak celkom dáždňik; mal dokonca dosť silné podozrenie, že Hagrid v ňom ukrýva svoj starý školský prúťik. Hagrid totiž nesmel čarovať. Keď bol tretiak na Rokforte, tak ho zo školy vyhodili, Harry však nevedel prečo - keď na to prišla reč, Hagrid si vždy hlasno odkašlal a záhadne ohluchol, až kým sa téma rozhovoru opäť nezmenila.

„Zrejme Zväčšujúce zaklínadlo, nemám pravdu?“ povedala Hermiona napoly odsudzujúce, napoly pobavene. „To sa ti naozaj podarilo.“

„To povedala aj tvoja malá sestra,“ pochválil sa Hagrid a kývol smerom k Ronovi. „Včera som ju stretol.“ Hagrid úkosom pozrel na Harryho a bradou mu pošklbávalo. „Vraj sa tu len tak prechádza, no dám krk na to, že vyčkávala niekoho, kto sem za mnou chodíva.“ A žmurkol na Harryho. „Keby si rozdával tie podpísané fotky, tak, namojdušu, že...“

„Prestaň s tým, Hagrid,“ hneval sa Harry. Ron vybuchol smiechom a zastriekal zem ďalšou várkou slimákov.

„Bacha!“ zahrmel Hagrid a odtiahol Rona od svojich vzácnych tekvíc.

Bolo už takmer poludnie. Harry vstával na svitaní a odvtedy zjedol iba kúsok fondánu, nuž sa nevedel dočkať, kedy bude obed. Všetci traja sa s Hagridom rozlúčili a vykročili naspäť k hradu. Ronovi sa síce ešte štikúvalo, no vyšli z neho už len dva malé slimáčky.

Ešte ani poriadne nevškročili do nevykúrenej vstupnej haly, keď sa ozvalo: „Tak tu ste, Potter... Weasley.“ Blížila sa k nim profesorka McGonagallová a tvárila sa veľmi prísne. „Dnes večer si budete odpykávať svoj trest.“

„A čo budeme robiť, pani profesorka?“ opýtal sa Ron a pokúšal sa premôcť blížiace sa grgnutie.

„Vy budete leštiť striebro v Sieni slávy spolu s pánom Filchom,“ povedala profesorka McGonagallová. „A nie aby ste si zmysleli čarovať, Weasley... trochu práce vám nezaškodí.“

Ron preglgol. Školníka Argusa Filcha všetci študenti na škole nenávideli.

„A vy, Potter, pomôžete profesorovi Lockhartovi odpovedať na listy jeho obdivovateľiek,“ pokračovala profesorka McGonagallová.

„Ach, nie... pani profesorka, nemohol by som tiež pomáhať v Sieni slávy?“ opýtal sa Harry zúfalo.

„V žiadnom prípade,“ odvetila profesorka McGonagallová a zvrážtila obočie. „Profesor Lockhart si vyžiadal špeciálne vás. Obaja si svoj trest začnete odpykávať presne o ôsmej.“

Harry s Ronom sa dovliekli do Veľkej sály v stave hlbokej depresie, Hermiona kráčala za nimi a na tvári sa jej usadil výraz typu porušili-ste-predsa-školský-poriadok. Pečená sekaná s cibulkou a zemiakmi, na ktorú sa Harry tak tešil, mu príliš nechutila. Obaja s Ronom mali pocit, že ich nič horšie nemohlo postihnúť.

„Filch ma tam bude držať celú noc,“ vzdychol si Ron smutne. „A nesmiem čarovať! Tých pohárov je tam určite minimálne sto. Muklovské upratovanie sa mi z duše protiví.“

„Hneď by som si to s tebou vymenil,“ poznamenal Harry skrúšene. „U Dursleyovcov som získal skvelú prax. Ale odpovedať na listy Lockhartových obdivovateľiek... to je zlý sen.“

Sobotné popoludnie uplynulo ako voda, ani sa nenazdali a bolo o päť minút osem. Harry nie veľmi nadšene kráčal chodbou na druhom poschodí k Lockhartovej pracovni. Zaťal zuby a zaklopal.

Dvere sa okamžite rozleteli. Lockhart sa naňho žiarivo zaceril. „Á, tu máme toho vagabunda!“ privítal ho. „Poďte ďalej, Harry, poďte...“

Na stenách vo svetle nespočetných sviečok žiarili zarámované fotografie a na všetkých bol Lockhart. Niektoré z nich boli dokonca podpísané. Veľká kopa fotografií ležala i na stole.

„Môžete písať adresy na obálky,“ navrhol Lockhart Harrymu, akoby to bola tá najväčšia pocta. „Táto prvá bude pre Gladys Gudgeonovú, nech jej zdravíčko slúži... patrí k mojim najvernejším obdivovateľkám...“

Minúty sa neuveriteľne vliekli. Harry na Lockhartove poznámky odpovedal príležitostným ‚hm‘, ‚dobre‘, ‚áno‘. Podchvíľou zachytil múdrosti ako „sláva je ako poľná tráva, Harry“, alebo „slávna osobnosť sa musí správať ako slávna osobnosť, to si pamätaj.“

Sviečky sa postupne zmenšovali a ich svetielka tancovali po pohybujúcich sa Lockhartových tvárach, ktoré sa prizerali zo stien. Harry prešiel ubolenou rukou po asi tisícke obálok a priložil k nim ďalšiu s adresou Veroniky Smethleyovej. *Už by ma mohol pustiť*, pomyslel si celý nešťastný, *prosím, nech ma už pustiť...*

A vtedy čosi začul - čosi, čo ani zďaleka nepripomínalo praskanie dohorievajúcich sviečok či Lockhartovo bľabotanie o svojich fanúšikoch.

Bol to hlas, pri ktorom tuhla krv v žilách, hlas plný mrazivej nenávisťi.

„Pod'... pod' bližšie... nech ťa rozpáram... nech ťa roztrhám... nech ťa zabijem...“

Harry sa strhol od hrôzy a na ulici, na ktorej bývala Veronika Smethleyová, sa objavila veľká fialová machuľa.

„Čože?!“ zvolal.

„Veru tak,“ prikyvoval Lockhart. „Celých šesť mesiacov na čele rebríčka najpredávanejších kníh! Prekonal som všetky rekordy!“

„Ale nie,“ povedal Harry ako v tranze. „Ten hlas!“

„Prosím?“ spýtal sa Lockhart nechápavo.

„Ten - ten hlas - nepočuli ste to?“

Lockhart naňho nechápavo hľadel.

„O čom to hovoríte, Harry? Zrejme ste už trochu unavený. Prepánakráľa - vari je už toľko hodín? Veď sme tu skoro štyri hodiny! To som si veru neuvedomil - ale ten čas letí, však?“

Harry neodpovedal. Nastražil uši, či sa ten hlas nezve znova, no nepočul nič - iba Lockharta, ako mu hovorí, že nabudúce, keď si bude zase odpykávať nejaký trest, nemusí mať také šťastie ako dnes. Harry vyšiel z jeho pracovne sťa omráčený.

Bolo už neskoro a chrabromilská klubovňa bola takmer prázdna. Harry zamieril rovno na izbu. Ron sa ešte nevrátil. Harry si obliekol pyžamo, vliezol do postele a čakal. Asi o pol hodiny sa objavil Ron, šúchal si pravé rameno a priniesol so sebou do tmavej izby závan leštiaceho prostriedku.

„Vôbec si ruky necítim,“ zakňučal a zvalil sa do postele. „Štrnásťkrát som musel drhnúť ten poondiaty metlobalový pohár, kým bol spokojný. A keď som sa skláňal nad Čestným ocenením za zásluhy o rozvoj školy, chytil ma slimákový záchvat. Trvalo mi celú večnosť, kým som z neho očistil všetok ten sliz... Čo Lockhart?“

Harry mu pošepky, aby nezobudil Nevillea, Deana a Seamusa, rozpovedal, čo sa mu prihodilo.

„A Lockhart tvrdil, že to nepočul?“ opýtal sa Ron. V žiare mesačného svitu si Harry všimol, že sa Ron mračí. „Myslíš si, že klame? No aj tak tomu nerozumiem - keby to bol niekto neviditeľný, dokázal by si predsa otvoriť dvere, nie?“

„Veď práve,“ súhlasil Harry a zahľadel sa na baldachýnový strop svojej postele. „Ja to veru tiež nechápem.“

ÔSMA KAPITOLA

OSLAVA ÚMRTÍN

Nadišiel október a priniesol so sebou do Rokfortu mrazivú vlhkosť. Zdravotná sestra madam Pomfreyová mala plné ruky práce s čoraz väčším počtom prechladnutých študentov a profesorov. Jej Hrejivý odvar zaberá takmer okamžite, hoci tomu, kto sa ho napil, sa zvyčajne ešte niekoľko hodín parilo z uší. Percy prinútil svoju sestru Ginny Weasleyovú, ktorá bola mimoriadne bledá, aby ho tiež užila. Keď sa jej začal spod ohnivočervených vlasov valiť dym, vyzeralo to, akoby jej horela hlava.

Okenné tabuľky hradu celé dni bičovali dažďové kvapky veľké ako broky, hladina jazera stúpala, kvetinové záhony sa zmenili na potoky blata a Hagridove tekvice napučali do veľkosti záhradnej šopy. Nadšenie Olivera Wooda pre pravidelnosť tréningovej prípravy to však ani v najmenšom neohrozilo a vďaka nemu sa Harry v jedno mimoriadne upršané sobotné predpoludnie, niekoľko dní pred sviat-

kom Všetkých svätých vracal do Chrabromilskej veže do nitky premočený a od hlavy po päty zablatený.

To, že lialo ako z krhly, však nebolo na dnešnom tréningu to najhoršie. Horšie bolo, že Fred a George, ktorí tajne sledovali Slizolinčanov a videli ich preháňať sa na nových Nimbusoch 2001, svorne tvrdili, že slizolinské družstvo, to je teraz sedem rozmazaných čmúh, ktoré križujú vzduch sťa rakety.

Harry sa vliekol opustenou chodbou a odrazu natrafil na niekoho, kto sa tváril rovnako ustarostene ako on. Takmer bezhlavý Nick, duch Chrabromilskej veže, zachmúrene zísal von oknom a hundral si popod nos: „... vraj nespĺňam ich požiadavky... a pritom mi chýba len jeden a štvrt centimetra...“

„Ahoj, Nick,“ pozdravil ho Harry.

„Ahoj, ahoj,“ strhol sa Takmer bezhlavý Nick a rozhliadal sa vôkol seba. Na dlhých zvlnených vlasoch mal narazený švihácky klobúk s pierkami a odetý bol v tunike s volánovým golierom, ktorá pred zrakmi ostatných ukrývala fakt, že mal takmer zoťatú hlavu. Bol priesvitný ako dym a Harry cez neho videl na temnú oblohu a neutíchajúcu dažďovú riu.

„Nejaký si utrápený, Potter,“ prehodil Nick, poskladal akýsi priehľadný list a strčil si ho do kabátca.

„Veď aj ty,“ odvetil Harry.

„Ach,“ vzdychol si Takmer bezhlavý Nick a elegantne mávol rukou, „nie je to nič vážne... vlastne o to miesto ani nestojím... Tak mi zišlo na um, že sa prihlásim, vyzerá to však, že ‚nespĺňam ich požiadavky‘...“

Znelo to síce ľahostajne, no na tvári sa mu usadil trpký výraz. „Čo si myslíš ty,“ vybuchol znenazdajky a vytiahol list z vrecka, „ak niekomu štyridsaťpäťkrát zatnú do krku tupou sekerou, má dotyčný právo, aby ho prijali do Bandy bezhlavých?“

„Pravdaže má,“ pritakal Harry, lebo pochopil, že sa to od neho očakáva.

„Tým chcem povedať, že nikoho netrúpi viac ako mňa, že sa to neurobilo rýchlo a tak, ako sa patrí, teda, že mi hlava neodpadla, ako sa to vyžaduje, čím chcem povedať, že by mi to ušetrilo množstvo bolesti a výsmechu. Žiaľ!...“ Takmer bezhlavý Nick jediným trhnutím ruky list roztvoril a nahnevaný čítal:

„Môžeme prijať len tých uchádzačov, ktorých hlava nemá ani minimálny kontakt s telom. Sami musíte uznať, že v opačnom prípade by bolo pre našich členov nemožné zúčastňovať sa takých aktivít, ako je žonglovanie s hlavou počas jazdy na koni či hlavové pólo. S nevýslovnou ľútosťou Vám preto musíme oznámiť, že nespĺňate naše požiadavky. So srdečným pozdravom

sir Patrick Delaney-Podmor“

Takmer bezhlavý Nick nahnevane napchal list späť do vrečka.

„Hlava mi drží na jednom a štvrt' centimetri kože a šliach, Harry! Väčšina ľudí ti povie, že to je vlastne to isté, ako byť bez hlavy, ale nie, pánovi sirovi Dokonale ufiknutá hlava to nestačí.“

Takmer bezhlavý Nick sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol a prehovoril oveľa pokojnejším hlasom: „Tak... a čo trápi teba? Môžem ti nejako pomôcť?“

„Nie,“ odvetil Harry. „Jedine keby si vedel, kde majú sedem prebytočných Nimbusov 2001, na ktorých by sme mohli nastúpiť proti Slizolinu...“

Zvyšok Harryho vety zanikol v piskľavom mňaučení, ktoré vychádzalo odkiaľsi spomedzi jeho členkov. Sklopil zrak a zbadal dva žlté lampáše. Bola to pani Norrisová, kostnatá sivá mačka, ktorú školník Argus Filch využíval ako svoju pomocníčku v nekonečnom boji proti študentom.

„Radšej už choď, Harry,“ súril ho Nick. „Filch má dnes zlú náladu... dostal chrípku a nejaký tretiak nechtiac postriekal strop v žalári číslo päť žabím mozgom. Celé dopoludnie to upratoval, a keď zbadá, že z teba kvapká blato...“

„Máš pravdu,“ súhlasil s ním Harry a začal ustupovať pred obviňujúcim pohľadom pani Norrisovej, nie však dosť rýchlo. Argusa Filcha musela s tou jeho odpornou mačkou spájať akási záhadná sila, pretože z ničoho nič vyskočil spoza gobelínu po Harryho pravici, supel a zúrivo sa rozhlíadal, ktorý odvážlivec si dovolil porušiť školský poriadok. Hlavu mal obviazanú hrubým károvaným šalom a nos mal nezvyčajne purpurový.

„Ty lump jeden!“ zreval, brada sa mu triasla, oči mu šli od jedu z jamôk vyskočiť a prstom ukazoval na špinavú mláčku, ktorá pochádzala z Harryho kvapkajúceho metlobalového habitu. „Všade

samá špina a neporiadok! Už toho mám po krk, Potter, namojveru! Pod' so mnou!“

Harry teda smutne zakýval Takmer bezhlavému Nickovi a vykročil za Filchom dolu schodmi, zanechávajúc za sebou blatové stopy.

Ešte nikdy nebol vo Filchovej kancelárii, tomu miestu sa všetci študenti zd'aleka vyhýbali. Bola to nevl'údna miestnosť bez okien, ktorú osvetľoval jediný lampáš, visiaci z nízkeho stropu. Vo vzduchu sa vznášal zápach vypráanej ryby. Steny dookola lemovali drevené skrinky so zásuvkami; z nápisov na nich Harry pochopil, že obsahujú aj tie najmenšie podrobnosti každého prečinu, rovnako ako i trestu, ktorý zaň ten-ktorý vinník dostal. Fredovi a Georgeovi Weasleyovcom patrila celá jedna zásuvka. Na stene za Filchovým stolom visela sada vysoko nablýskaných reťazí. Všeobecne sa vedelo, že Filch neustále tlačí na Dumbledora, aby mu dovolil vešať študentov za členky dolu hlavou.

Filch vytiahol z nádobky na stole brko a začal zháňať pergamenu.

„Blato,“ hundral zúrivo, „dymiace dračie sople... žabie mozgy... potkanie vnútornosti... mám toho plné zuby... však ja vám ukážem... kde mám to tlačivo...? Ach, tu je...“

Vydoloval zo zásuvky stola veľkú rolku pergamenu, rozložil si ju pred sebou a namočil dlhé čierne brko do kalamára.

„Meno... Harry Potter. *Priestupok*...“

„Ale veď to bolo len trochu špinavej vody!“ bránil sa Harry.

„Možno pre teba, chlapče, ale pre mňa hodina drhnutia dlážky navyše!“ vrieskal Filch a na konci obrovského rozčapeného nosa sa mu chvela veľká kvapka. „*Priestupok*... znečistenie hradu... *navrhovaný trest*...“

Filch si klopkal po nose, z ktorého mu tieklo, a hrozivo žmurkal na Harryho, ktorý so zatajeným dychom čakal na svoj ortieľ.

No len čo Filch dopísal, ozvala sa rovno nad nimi strašná rana, až sa lampáš divoko rozhojdal.

„ZLODUCH!“ zahrmel Filch a v návale zúrivosti šľahol brko na stôl. „Tentoraz si to odskáčeš!“

Na Harryho sa ani len nepozrel a s dupotom vybehol z kancelárie s pani Norrisovou v päťách.

Duch Zloduch lietal po škole, každému sa vyškieral a nado všetko miloval chaos a zmätok. Harry nemal ducha Zloducha príliš v láske, no teraz mu bol nesmierne vďačný, že sa objavil v pravý čas. Nech už vyviedol čokoľvek (a tentoraz to vyzeralo, že zdemoloval niečo veľmi veľké), Filch aspoň na chvíľu zabudne na Harryho.

Harry teda čakal na Filcha, kým sa vráti, a klesol do kresla prežratého molami. Okrem dopoly vyplneného formulára ležala na stole ešte jedna vec: veľká, ozdobná purpurová obálka so striebornými písmenami. Harry pohľadom skontroloval dvere, či sa Filch náhodou nevracia, chytil do ruky obálku a čítal:

KÚZLOKURZ
Korešpondenčný rýchlokurz
pre čarodejníkov-začiatočníkov

Harrymu to nedalo, otvoril obálku a vytiahol z nej zväzok pergamenu. Ozdobné strieborné písmená na prvej strane oznamovali:

*Cítite sa neistí v modernom čarodejníckom svete?
Sami pred sebou hľadáte výhovorky, prečo nechcete
čarovať? Ste znechutení svojou technikou držania prútika?
Máme tu pre vás odpoveď!*

*Kúzlokurz je jedinečný kurz svojho druhu, pri ktorom
zaručene nezlyháte - učivo si zapamätáte zázračne
rýchlo a výsledky sa dostavia takmer okamžite.
O úžasných metódach Kúzlokurzu sa už presvedčili
stovky čarodejníc a čarodejníkov!*

*Pani Z. Nettlesová z Topshamu nám píše:
„Nemám dobrú pamäť na zaklínadlá a čo sa mojich
elixírov týka, bola som celej rodine na smiech!
No odkedy som absolvovala váš Kúzlokurz, som
stredobodom všetkých osláv a priatelia ma prosia,
aby som im prezradila tajomstvo svojho úspechu!“*

Čarodej D. J. Prod z Didsbury tvrdí:

*„Manželka sa pri mojich chabých pokusoch
o čarovanie vždy len opovržlivo usmievala, no stačil
mesiac Vášho skvelého čarodejníckeho Kúzlokurzu
a podarilo sa mi premeniť ju na tibetského horského
jaka!
Vďaka ti, Kúzlokurz!“*

Harry s úžasom prelistoval aj zvyšné pergameny, ktoré obálka obsahovala. Čo to len do toho Filcha vošlo - zapísať sa do rýchlokurzu čarovania? Že by nebol ozajstným čarodejníkom? Harrymu práve padol zrak na nadpis ‚Prvá lekcia: Držanie čarodejníckeho prútika (niekoľko užitočných rád)‘, keď začul kroky. Rýchlo napchal pergamen späť do obálky, hodil ju na stôl a vzápätí sa otvorili dvere.

Filch mal na tvári víťazoslávny výraz.

„Ten sekretár bol nesmierne cenný!“ povedal natešene pani Norrisovej. „Tentoraz to Zloduchovi zrátame, moja milá...“

Zahľadel sa na Harryho a zrak mu hneď padol na obálku s Kúzlokurzom, ktorá, Harry si to všimol až príliš neskoro, ležala asi o pol metra ďalej ako pôvodne.

Filchova nezdravo bledá tvár sa razom zmenila na tehlovočervenú. Harry sa v duchu pripravoval na obrovský príval hnevu. Filch dokrival k stolu, schmatol obálku a hodil ju do zásuvky.

„Ty si... ty si to čítal...?!“ zreval.

„Nie,“ povedal Harry, ani okom nemihol.

Filch si nervózne šúchal kostnaté ruky.

„Ak si čítal moju súkromnú poštu... teda, niežeby to bolo moje... patrí to jednému môjmu priateľovi... to je vlastne jedno... ale aj tak...“

Harry naňho hľadel v nemom úžase; Filch vyzeral, že sa zbláznil. Gúľal očami, jednou stranou spuchnutej tváre mu začalo pošklbávať a károvaný šál jeho nezdravý výzor len zvýrazňoval.

„Dobre teda... choď... a nikomu ani muk... niežeby som... no ale veď si to nečítal... choď už, musím napísať sťažnosť na Zloducha... choď...“

Harry nemohol uveriť, aké mal šťastie, náhlivo opustil kanceláriu, prešiel chodbou a potom hore schodmi. Odísť z Filchovej kancelárie nepotrestaný, to sa na tejto škole vari ešte nikomu nepodarilo.

„Harry! Harry! Zabralo to?“

Z jednej triedy vyletel Takmer bezhlavý Nick. Za ním zbadal Harry trosky obrovskej čierno-zlatej skrinky, ktorú niekto nechal padnúť z veľkej výšky.

„Nahovoril som Zloducha, aby ju pustil rovno nad Filchovou kanceláriou,“ vysvetľoval mu nadšene Nick. „Myslel som si, že by to mohlo odpútať jeho pozornosť...“

„To si bol ty?“ opýtal sa Harry, od radosti celý bez seba. „Hej, zabralo to, dokonca ma ani nepotreštal. Vďaka, Nick!“ Pokračovali chodbou spoločne. Harry si všimol, že Nick stále žmolí v ruke zamietavý list sira Patricka.

„Škoda, že ti nemôžem nejako pomôcť, čo sa týka tej Bandy bezhlavých,“ vzdychol si Harry.

Takmer bezhlavý Nick v tej chvíli zastal a Harry si to nevšimol a prešiel cez neho. Nebol to veru bohvieaký pocit - akoby na okamih vošiel do ľadovej sprchy.

„Ale čo by si nemohol,“ povedal Nick celý bez seba. „Harry... bolo by odo mňa asi veľmi opovážlivé... nie, to nemôžem...“

„O čo ide?“ opýtal sa Harry.

„Vieš, na tohtoročný Halloween pripadá päťsté výročie mojich úmrtín,“ oznámil mu Takmer bezhlavý Nick veľmi vážne.

„Aha,“ ozval sa Harry, ktorý nevedel, či sa má tváriť smutne, alebo veselo. „Dobre.“

„Usporiadávam večierok v jednom z väčších žalárov. Pozval som svojich priateľov zo široka-d'aleka. Bola by to pre mňa naozaj veľká česť, keby si prišiel i ty. Pán Weasley a slečna Grangerová sú, samozrejme, tiež srdečne vítaní... ale vy budete zrejme chcieť ísť na školský večierok, však?“ A napäto Harryho pozoroval.

„Nie,“ povedal rýchlo Harry, „prídeme...“

„Neuveriteľné! Harry Potter na oslave mojich úmrtín! A...“ zaváhal, na tvári sa mu zračila radosť, „... nemohol by si prípadne pred sirom Patrickom prehodiť pár slov v tom duchu, akým strašidelným a imponantným dojomom pôsobím?“

„Ale... pravdaže,“ odvetil Harry.

Takmer bezhlavý Nick bol od šťastia celý bez seba.

„Oslava úmrtín?“ neverila Hermiona vlastným ušiam, keď sa Harrymu konečne podarilo prezliecť a prišiel za ňou a Ronom do klubovne. „Stavím sa, že neexistuje veľa žijúcich ľudí, ktorí by sa mohli pochváliť, že boli na takom niečom - to bude úžasné!“

„Nechápem, ako môže niekto oslavovať deň, keď zomrel,“ krútil hlavou Ron, ktorý sa práve trápil s úlohou z elixírov a mal náladu pod psa. „To musí byť hrozne depresívne...“

Dážd' neustále bičoval okná, za ktorými vládla čierno-čierna tma, hoci vnútri bolo príjemne a teplučko. Oheň v kozube ožaroval nespočetné mäkučné kreslá, v ktorých si študenti čítali, rozprávali sa, robili si úlohy a niektorí, ako napríklad Fred a George Weasleyovci, sa snažili prísť na to, čo sa stane, ak salamandru nakrmia delobuchmi doktora Fillibustera. Fredovi sa podarilo „zachrániť“ z kabinetu starostlivosti o zázračné tvory nádherného oranžového mloka, žijúceho v ohni. Ten teraz mierne čmudil na stole, okolo ktorého sa zišiel hlúčik zvedavcov.

Harry chcel práve Ronovi a Hermione povedať o Filchovi a rýchlokurze čarovania, keď salamandra odrazu z ničoho nič vystrelila do vzduchu, krúžila zúriivo nad zemou a s rachotom iskrila. Pri pohľade na Percyho, ktorý Fredovi a Georgeovi tak nadával, až z toho zachrípol, ako i na fantastický ohňostroj sýtooranžových hviezd, čo sršali zo salamandry, kým nezmizla v plameňoch kozuba, z ktorého sa ozývali ohlušujúce explózie, Harry na Filcha a jeho obálku celkom zabudol.

Keď nadišiel Halloween, Harry aj oľutoval svoj neuvážený sľub, že príde na oslavu Nickových úmrtín. Zvyšok školy sa s nadšením pripravoval na halloweensku oslavu; Veľkú sieň zdobili ako zvyčajne naozajstné netopiere, z Hagridových obrovských tekvic boli vyrezané lampáše, do ktorých by sa zmestili aj traja dospelí chlapi, a kolovali dokonca správy, že Dumbledore objednal na večer tanečnú skupinu kostlivcov.

„Sľub je sľub,“ pripomenula Hermiona Harrymu veliteľským hlasom. „Povedal si, že na tie úmrtiny pôjdeš.“

A tak presne o siedmej večer prešli Harry, Ron a Hermiona popri vchode do Veľkej siene, v ktorej lákavo žiarili zlaté taniere a sviečky, a zamierili do podzemia.

Chodba vedúca na večierok Takmer bezhlavého Nicka bola tiež osvetlená, to svetlo však v nich nevyvolávalo práve najpríjemnejšie pocity: na stenách horeli sýto-modrým plameňom dlhé, tenké čierne sviečky a na ich živé tváre dopadalo tmené, strašidelné svetlo.

Každým krokom teplota klesala. Harry sa triasol od zimy, zahalil sa preto tuhšie do svojho habitu a odrazu začul nepríjemný zvuk - akoby tisíc nechtov začalo naraz škriabať po obrovskej tabuli.

„Toto má byť hudba?“ zašepkal zhrozene Ron. Zašli za roh a vo dverách s čiernymi zamatovými závesmi zbadali Takmer bezhlavého Nicka.

„Priatelia moji milí,“ privítal ich smútočným hlasom. „Vitajte, vitajte... nesmierne ma teší, že ste prišli...“

Sňal si elegantný klobúk, uklonil sa a pozval ich ďalej.

Naskytol sa im nevídaný pohľad. V žalári bolo niekoľko stovák perleťovobielych, priehľadných hostí, väčšina z nich sa vznášala nad preplneným tanečným parketom a tancovala valčík na ten hrôzostrašný, uši trhajúci zvuk, ktorý vychádzal z orchestra stojaceho na vyvýšenom pódiu, potiahnutom čiernym zamatom. V obrovskom lustri nad ich hlavami svietilo tmavomodrou žiarou asi tisíc ďalších čiernych sviečok. Harrymu, Ronovi a Hermione sa od úst zdvíhala para - pripadali si ako v chladničke.

„Čo keby sme sa tu trochu porozhliadli?“ navrhol Harry, ktorého hrozne oziabali nohy.

„Len pozor, aby sme cez niekoho neprešli,“ poznamenal Ron nervózne a všetci traja vykročili po okraji tanečného parketu. Minuli skupinku zamračených mníšok, ošumelého muža v reťaziach a Tučniaka, dobrosrdečného ducha Biff'omoru, ktorý práve debatoval s nejakým rytierom, čo mal v čele zapichnutý šíp. Harryho neprekvapilo, že Krvavý barón, vyziabnutý, hrôzostrašný duch Slizolinu, pokrytý striebornými krvavými škvrnami, stojí celkom sám, pretože ostatní duchovia si od neho udržiavali odstup.

„Ale nie,“ vzdychla Hermiona a zastala. „Rýchlo preč, rýchlo, nemám chuť rozprávať sa s Umrnčanou Myrtou...“

„S kým?“ opýtal sa Harry, keď sa náhlivým krokom vydali na opačnú stranu.

„Straší v dievčenských záchodoch na prvom poschodí,“ vysvetľovala im Hermiona.

„Ona straší v záchodoch?“

„No. Celý rok nefungujú, pretože sa jej každú chvíľu zmocňujú záchvaty zúrivosti a vytopí ich. Ak je to len trochu možné, vždy sa tomu miestu radšej vyhnem. Neviete si predstaviť, aké je to hrozné, keď sa potrebujete vycikať a ona vám rumázga za chrbtom...“

„Aha, jedlo!“ zvolal Ron. Na opačnej strane väzenia stál dlhý stôl pokrytý čiernym zamatom. Natešene sa k nemu vydali, no keď boli pri ňom, zostali stáť ako prikovaní. Ovanul ich hrozný smrad. Na nádherných strieborných misách boli poukladané veľké, skazené ryby; na táčnách ležali kopy na uhoľ spálených koláčov, obrovské fašírky prelezené červami, pláty syra potiahnuté hrubou vrstvou zelenej plesne a na čestnom mieste stála obrovská sivá torta v tvare náhrobného kameňa, na ktorom bolo čiernou polevou napísané:

*SIR NICOLAS DE MIMSY-PORPINGTON
ZOMREL 31. OKTÓBRA 1492*

Harry sa s úžasom pozeral na tučného ducha, ktorý pristúpil k stolu, nahol sa, doširoka otvoril ústa a tak prešiel cez jedného zo smradľavých lososov.

„Keď prejdete jedlom, cítite, ako chutí?“ opýtal sa ho Harry.

„Tak trochu,“ odvetil duch smutne a odletel.

„Zrejme ho nechávajú zhnit’, aby malo výraznejšiu arómu,“ poznamenala Hermiona, chytila si nos, naklonila sa nad stôl a zblízka si prezerala zhnité fašírky.

„Nejdeme už? Je mi zle,“ ozval sa Ron.

No len čo sa otočili, spod stola sa vyhupol drobný mužiček a zostal visieť rovno pred nimi.

„Ahoj, Zloduch,“ pozdravil ho Harry váhavo.

Na rozdiel od ostatných duchov nebol duch Zloduch ani bledý, ani priesvitný. Mal na sebe krikl’avý oranžový klobúk, ohyzdného motýlika a na šibalskej tvári sa mu usadil široký škodoradostný úškrn.

„Nedáte si?“ opýtal sa sladkým hláskom a ponúkol im misku s plesnivými arašidovými orieškami.

„Nie, ďakujeme,“ odmietla Hermiona.

„Počul som že sa zhovárate o Umrnčanej Myrte, pokračoval Zloduch a očká mu žiarili. „A nehovorili ste o nej veľmi pekne.“ Zhlboka sa nadýchol a zvolal: „HEJ! MYRTA!“

„Nie Zloduch, nepovedz jej, čo sme o nej hovorili, veľmi ju to rozruší,“ prosíkala Hermiona šeptom. „Ja som to tak nemyslela, vôbec mi neprekáža... hm, ahoj, Myrta.“

Nad hlavami sa im odrazu vznášal čupiaci duch akéhosi dievčaťa. Harry veru zachmúrenejšiu osobu nevidel, väčšiu polovicu tváre jej zakrývali dlhé rovné vlasy a hrubé perleťové okuliare.

„Čo si vravel?“ vyzvedala namrzene.

„Ako sa ti darí, Myrta?“ spýtala sa Hermiona s predstieranou veselosťou. „Je to fajn vidieť ťa aj inde ako na záchode.“

Myrta si vzdychla.

„Slečna Grangerová ťa pred chvíľou spomínala...“ pošepol Zloduch Myrte zlomyseľne do ucha.

„Vravela som... vravela som... ako ti to dnes večer pristane,“ vykoktala Hermiona a uštedrila Zloduchovi nahnevany pohľad.

Myrta si Hermionu podozrievavo premerala.

„Ty si zo mňa uťahuješ,“ povedala a v tej chvíli sa jej maličké oči zaliali striebornými slzami.

„Nie naozaj... však som povedala, že jej to dnes veľmi pristane?“ opýtala sa Hermiona Harryho a Rona a pritom ich bolestivo štuchala do rebier.

„Ach, áno...“

„Povedala to...“

„Neklamte ma,“ vzlykala Myrta, slzy sa jej kotúľali po tvári a spokojný Zloduch jej vykúkal ponad plece a robil grimasy. „Si myslíte, že neviem, ako ma ľudia prezývajú za mojím chrbtom? Tučná Myrta! Ohavná Myrta! Mrzutá, umrnčaná, mľandrává Myrta!“

„Zabudla si poďobaná,“ zasyčal jej Zloduch do ucha.

Umrnčaná Myrta sa srdcervúco rozvzlykala a uletela preč z väzenia. Duch Zloduch vyštartoval za ňou, bombardoval ju plesnivými arašidami a reval na ňu: „*Podobaná! Podobaná!*“

„No zbohom,“ vzdychla si smutne Hermiona.

Pomedzi dav k nim letel Takmer bezhlavý Nick.

„Zabávate sa dobre?“

„Vynikajúco,“ zaklamali svorne.

„Celkom slušná spoločnosť,“ povedal Takmer bezhlavý Nick hrdo. „Trúchliaca vdova sem prišla až z Kentu... O chvíľu budem mať prejav, idem upozorniť orchester...“

No orchester v tej chvíli prestal hrať sám od seba. Všetci vo väzení stíchli a keď zaznel poľovnícky roh, vzrušene sa obzerali.

„No, a je to tu,“ dodal Takmer bezhlavý Nick smutne.

Stenou väzenia vletelo do miestnosti dvanásť konských duchov a na každom sedel bezhlavý jazdec. Hostia nadšene tleskali. Aj Harry začal tleskať, no keď zbadal, ako sa Takmer bezhlavý Nick tvári, okamžite prestal.

Kone pricválali do stredu tanečného parketu, tam zastali a vzpínajúc sa nervózne prešľapovali na mieste. Na čele jazdcov bol vysoký duch, ktorý si pod pazuchou držal bradatú hlavu a v tejto polohe fúkal do lesného rohu. Duch zoskočil, zodvihol svoju hlavu vysoko do vzduchu, aby videl ponad dav ľudí (všetci hostia sa smiali), potom si narazil hlavu na krk a vykročil k Takmer bezhlavému Nickovi.

„Nick!“ zahučal. „Ako sa máš? Hlava ti ešte stále visí?“

Srdečne sa zasmial a potľapkal Takmer bezhlavého Nicka po pleci.

„Vitaj, Patrick,“ pozdravil ho Nick trochu odmerane.

„Niekto tu ožil!“ zvolal sir Patrick, keď zočil Harryho, Rona a Hermionu a náročky, akože od prekvapenia, vyskočil, až mu hlava odpadla z krku (hostia sa od smiechu zvíjali).

„Veľmi smiešne,“ poznamenal Takmer bezhlavý Nick nahnevane.

„Nicka si nevšímajte!“ kričala hlava sira Patricka na zemi. „Ešte stále sa hnevá, že sme ho neprijali do našej družiny! Čo na to povedať... veď sa len naňho pozrite...“

„Podľa mňa,“ spustil Harry, keď pochopil Nickov veľavýznamný pohľad, „je Nick naozaj... hrôzostrašný a... hm...“

„Hahaha!“ rehuňala sa Patrickova hlava. „Tak na toto ťa určite nahovoril on!“

„Keby ste mi mohli venovať pozornosť, rád by som povedal pár slov!“ prehovoril Takmer bezhlavý Nick zvýšeným hlasom, vykročil smerom k pódiu a vystúpil do studenomodrej žiary svetiel.

„Moji drahí zosnulí páni a dámy, s hlbokým zármutkom vám...“

No nik ho nepočúval. Sir Patrick s ostatnými členmi Bandy bezhlavých práve začali hrať hokej s hlavami namiesto puku a hostia ich s napätím sledovali. Takmer bezhlavý Nick sa opäť bezúspešne pokúsil zaujať poslucháčov, no keď hlava sira Patricka za nadšených ovácií publika preletela tesne popri ňom, definitívne to vzdal.

Harrymu bolo hrozne zima, nehovoriac o tom, že mu od hladu škvŕkalo v bruchu.

„Už to tu dlhšie nevydržím,“ zamumlal Ron, drkotajúc zubami, len čo orchester znova začal hrať a duchovia opäť zaplnili tanečný parket.

„Podme teda,“ navrhol Harry.

Ustupovali smerom k východu, keď sa na nich niekto pozrel, vždy sa uklonili a silene usmiali, a o chvíľu sa už náhlili chodbou lemovanou čiernymi sviečkami.

„Možno ešte zostalo trochu puding,“ povedal Ron s nádejou v hlase, keď ako prvý vystupoval po schodoch vedúcich do vstupnej haly.

A vtedy to Harry začul.

„... *rozpáram... roztrhám... zabijem...*“

Bol to ten istý, mrazivý, vražedný hlas, ktorý počul aj v Lockhartovej pracovni.

Zatackal sa, zastal, oprel sa o kamennú stenu, natŕčal uši, rozhladal sa okolo seba, pátral očami sem a ta.

„Harry, čo je s te...?“

„Ten hlas... buďte chvíľu ticho...“

„... *som taký hladný... už hrozne dlho...*“

„Počúvajte!“ prikázal im Harry naliehavo a Ron s Hermionou nehybne stáli a pozorovali ho.

„... *zabiť... je čas zabiť...*“

Hlas postupne utíchal. Harry bol presvedčený, že sa vzdáľuje kamsi dohora. Zabladel sa na temný strop a zmocnila sa ho akási zmes strachu a vzrušenia. Ako je len možné, že sa pohybuje nahor? Je to príznak, ktorému neprekážajú kamenné stropy?

„Tadiaľto,“ zvolal a rozbehol sa hore schodmi do vstupnej haly. Hneď však pochopil, že začuť ten hlas znova je úplne nemožné, pretože vo Veľkej sieni bola halloweenska oslava v plnom prúde a ozvena vzrušenej vravy doliehala až do vstupnej haly. Harry vyštartoval po schodišti na prvé poschodie, Ron s Hermionou sa hnali za ním.

„Harry, čo to, prosím ťa...“

„PSSST!“

Harry nastražil uši. Zo stropu nad ním začul vzdialený hlas, ktorý postupne slabol: „...*cítim krv... CÍTIM KRV!*“

Zovrel sa mu žalúdok...

„Chce niekoho zabiť!“ vykrikol a nevšímajúc si začudovane pohľady Rona i Hermiony, vybehol na ďalšie poschodie, bral schody po troch a snažil sa cez dunivú ozvenu vlastných krokov začuť ten neznámy hlas...

Harry preletel druhým poschodím, Ron s Hermionou dychčali za ním, a všetci traja sa zastavili, až keď odbočili na ľudoprázdnú chodbu.

„Harry, čo to má, prosím ťa, znamenať?“ opýtal sa Ron a utieral si spotenú tvár. „Ja nič nepočujem...“

Hermiona však odrazu zhikla a ukazovala na opačnú stranu chodby.

„Aha, tam!“

Na stene pred nimi sa čosi lesklo. Žmúriac do tmy sa k nej pomaly blížili. Medzi dvoma oknami vo svetle horiacich fakiel žiarili rozmazané, asi tridsať centimetrov vysoké písmená.

TAJOMNÁ KOMNATA JE OTVORENÁ. NEPRIATELIA POTOMKA, MAJTE SA NA POZORE

„Čo je to tam - čo to tam visí?“ opýtal sa Ron trasľavým hlasom.

Opatrne pristúpili ešte bližšie, Harry sa pošmykol a takmer spadol, pretože na dlážke bola veľká kaluž vody; Ron s Hermionou ho však zachytili, centimeter po centimetri sa zakrádali k nápisu na stene a upierali oči na tmavý tieň pod ním. No zrazu všetci traja pochopili, čo to je, a uskočili dozadu, rozstrekujejú okolo seba vodu.

Zo stojana na facke visela dolu hlavou za chvost pani Norrisová, školská mačka. Bola tuhá ako lata a oči mala doširoka otvorené.

Niekoľko sekúnd tam všetci traja nehybne stáli. Ako prvý sa zmohol na slovo Ron: „Zmiznime odtiaľto.“

„Mali by sme zistiť, čo sa deje, a pomôcť...“ navrhol Harry.

„Mali by sme vypadnúť,“ opakoval Ron. „Nesmú nás tu nájsť.“

Bolo však už neskoro. Začuli zvuky pripomínajúce vzdialené hrmenie a dovtúpili sa, že oslava sa práve skončila. Z oboch strán chodby, na ktorej stáli, k nim doliehal dupot stoviek párov nôh stúpa-

júcich hore schodmi a hlasitá, veselá vrava dobre najedených ľudí. Vzápätí sa z oboch koncov chodby začali valiť prúdy študentov.

Keď ich spolužiaci zazreli visiacu mačku, haravara odrazu utíchla. Študenti sa tlačili dopredu, aby ten hrôzostrašný výjav videli čo najlepšie. Harry, Ron a Hermiona stáli sami uprostred chodby a vôkol nich mŕtvoločné ticho.

Odrazu niekto skríkol do ticha.

„Nepriatelia potomka, majte sa na pozore! Ďalšími v poradí ste vy, humusáci!“

Bol to Draco Malfoy. Pretlačil sa na čelo davu a pri pohľade na nehybne visiacu mačku sa usmial, chladné oči sa mu rozžiarili a jeho inak bledá tvár zružovela.

DEVIATA KAPITOLA

NÁPIS NA STENE

„Čo sa to tu deje? Čo sa stalo?“ Argus Filch zrejme začul Malfoyov krik a predieral sa davom. Keď zbadal pani Norrisovú, ustúpil a zhrozený si zakryl tvár dlaňami.

„Moja mačka! Čo sa stalo pani Norrisovej?“ škriekal. A jeho vypučené oči spočinuli na Harrym.

„*TY!*“ zvrieskol. „*Ty!* Ty si ju skántril! Zabijem ťa! Ja ťa...“

„*Argus!*“

Na miesto činu sa dostavil Albus Dumbledore spolu s ďalšími učiteľmi. Prešiel sa popri Harrym, Ronovi a Hermione a zvesil pani Norrisovú zo stojana na fakle.

„Poďte so mnou, Argus,“ prikázal Filchovi. „Aj vy, pán Potter, pán Weasley, slečna Grangerová.“

Lockhart pohotovo pristúpil k Dumbledorovi.

„Moja pracovňa je najbližšie, pán direktor... hneď tu hore... pokojne môžete ísť ta...“

„Ďakujem, Gilderoy,“ povedal Dumbledore.

Tichý dav sa v strede rozdelil, aby mohli prejsť. Lockhart sa náhlil za Dumbledorom a tváril sa vzrušene a dôležito, rovnako ako profesorka McGonagallová a Snape.

Keď vošli do Lockhartovej tmavej pracovne, na stenách sa začalo čosi horúčkovito hmýriť, Harry si všimol niekoľkých Lockhartov na fotografiách - na hlavách mali natáčky a snažili sa rýchlo ukryť. Skutočný Lockhart zapálil sviečku na stole a odstúpil. Dumbledore položil pani Norrisovú na vyleštenú stolovú dosku a podrobne si ju obzeral. Harry, Ron a Hermiona si vymenili napäté pohľady, sadli si na stoličky ponorené do tmy a nemo sa prizerali.

Dumbledore sa špičkou dlhého, pokrúteného nosa takmer dotýkal srsti pani Norrisovej. Díval sa na ňu cez polmesiačikové sklá okuliarov a jemne do nej d'obal dlhými prstami. Nad mačkou sa s prižmúrenými očami skláňala aj profesorka McGonagallová. Za nimi v polotieni stál Snape a tváril sa nanajvýš čudne: vyzeralo to, že sa zo všetkých síl premáha, aby sa nerozosmial. Lockhart pobehoval okolo a radil im.

„Určite ju zabila nejaká kliatba - možno Múky premeny - videl som už veľakrát, ako sa používa a veľmi ma mrzelo, že som nebol pri tom, keď sa to stalo, poznám totiž veľmi spoľahlivú protikliatbu, ktorá by jej určite zachránila život...“

Lockhartove poznámky prerušoval Filch svojím hlasným vzlykaním. Sedel zrútený v kresle za stolom, tvár si držal v dlaniach a nedokázal sa na pani Norrisovú ani len pozrieť. Harry síce Filcha neznášal, no teraz mu ho bolo trochu ľúto, aj keď seba mu bolo určite ľúto viac.

Ak dá Dumbledore za pravdu Filchovi, Harryho vylúčia zo školy.

Dumbledore si hundral popod nos nejaké čudné slová, klepkal po pani Norrisovej prútikom, no nič sa nestalo: mačka i naďalej vyzerala, akoby bola vypchatá.

„Pamätám sa, že niečo podobné sa stalo aj v Ouagadougou,“ poznamenal Lockhart, „išlo o niekoľko podobných útokov za sebou, podrobne o tom píšem vo svojej biografii, miestnych ľudí sa mi po-

darilo zachrániť pomocou viacerých amuletov, ktoré ich od tých útokov ochránili...“

Lockhartovia na stenách horlivo prikyvovali. Jeden z nich si zabudol dať z hlavy dolu sieťku na vlasy.

Napokon sa Dumbledore vzpriamili.

„Nie je mŕtva, Argus,“ povedal potichu.

Lockhart od prekvapenia prestal počítat vraždy, ktorým sám zabránil.

„Nie je mŕtva?“ opýtal sa neveriacky Filch a zadíval sa na pani Norrisovú pomedzi prsty. „Ale prečo je potom... taká meravá a tuhá?“

„Skamenela,“ odvetil Dumbledore („Ach! Hned' som si to myslel!“ zvolal Lockhart). „Ako, to však nedokážem povedať...“

„Spýtajte sa *jeho!*“ zvriskol Filch a obrátil uslzenú a fľakatú tvár k Harrymu.

„Žiaden druhák by takéto niečo nedokázal,“ povedal Dumbledore dôrazne. „To má na svedomí niekto, kto sa veľmi dobre vyzná v čiernej mágii...“

„On to bol, on to bol!“ prskal Filch a jeho napuchnutá tvár ofialovela. „Videli ste, čo napísal na stenu! Dozvedel sa... u mňa v kancelárii... on vie, že ja... že ja,“ Filchova tvár sa skrútila do hroznej grimasy. „On vie, že som šmukel!“ vyletelo z neho.

„Pani Norrisovej som sa ani nedotkol!“ vykrikoval Harry a cítil sa veľmi nesvoj, lebo všetci sa naňho pozerali, dokonca aj Lockhartovia na stenách. „A ani neviem, čo to šmukel je.“

„Klame!“ zavrčal Filch. „Videl list, čo mi prišiel z Kúzlokurzu!“

„Rád by som k tomu niečo povedal, pán riaditeľ,“ ozval sa z tieňa Snape a Harryho neblahá predtucha len vzrástla. Bol si totiž istý, že nech už povie Snape čokoľvek, určite to nebude v jeho prospech.

„Potter so svojimi priateľmi bol možno len v nesprávny čas na nesprávnom mieste,“ poznamenal a úškrn na jeho perách prežrádza, že o tom dosť pochybuje. „Ale je tu celý rad podozrivých okolností. Čo robil na tej chodbe? Prečo nebol spolu s ostatnými na halloween-skom večierku?“

Harry, Ron a Hermiona začali vysvetľovať, že boli na oslave úmrtín. „... videlo nás tam niekoľko stoviek duchov, tí vám potvrdia, že sme tam boli...“

„Ale prečo ste neprišli na večierok ani potom?“ opýtal sa Snape a čierne oči sa mu v svetle sviečok hrozivo blýskali. „Prečo ste šli na tú chodbu?“

Ron s Hermionou sa pozreli na Harryho.

„Pretože... pretože...“ začal Harry a srdce mu búšilo. Čosi mu navrávalo, že ak im začne rozprávať o tom hlase bez tela, ktorý nepočuje nik iný len on, bude to znieť veľmi nepravdepodobne.

„Pretože sme boli unavení a chceli sme ísť spať,“ povedal napokon.

„Bez večere?“ opýtal sa Snape a vyziabnutou tvárou mu prebleskol víťazoslávny úsmev. „Pokiaľ viem, jedlo duchov nie je pre živých tvorov veľmi jedlé.“

„Neboli sme hladní,“ vyhlásil Ron a v bruchu mu hlasno zaškákalo.

Snape sa škodoradostne usmieval od ucha k uchu.

„Domnievam sa, pán riaditeľ, že Potter nehovorí pravdu,“ povedal. „Navrhujem zbaviť ho na čas určitých privilégií, kým nám nepovie, ako to naozaj bolo. Osobne si myslím, že kým nám nepovie pravdu, mal by byť vylúčený z chrabromilského metlobalového družstva.“

„Ale, Severus,“ ozvala sa profesorka McGonagallová, „nevidím dôvod, prečo by ten chlapec nemohol hrať metlobal. Nezrazil predsa tú mačku metlou. Nemáme nijaký dôkaz, že by sa Potter niečím previnil.“

Dumbledore sa zahľadel na Harryho spýtavým pohľadom. Keď sa Harry pozrel do jeho trblietavých svetlomodrých očí, mal pocit, akoby bol na röntgene.

„Kým sa nepreukáže jeho vina, je nevinný,“ povedal Dumbledore dôrazne.

Snape zúril. Rovnako ako Filch.

„Nieko mi premenil mačku na skamenelinu!“ skríkol a zagúľal očami. „Žiadam spravodlivý trest!“

„Dostaneme ju z toho, Argus,“ upokojoval ho trpezlivo Dumbledore. „Profesorka Sproutová zaobstarala nejaké mandragory. Len

čo dorastú do normálnej veľkosti, uvarím z nich elixír, ktorý pani Norrisovú oživi.“

„Ja ho uvarím,“ ozval sa Lockhart. „Pripravoval som ho najmenej stokrát. Životodarný odvar z mandragory dokážem namiešať aj v spánku...“

„Prepáčte,“ prerušil ho Snape ľadovým hlasom. „Mám taký pocit, že profesorom elixírov na tejto škole som ja.“

Nastalo trápne ticho.

„Môžete ísť,“ povedal Dumbledore Harrymu, Ronovi a Hermione. Opustili miestnosť tak rýchlo, ako len bolo možné, pričom si dali záležať na tom, aby nebežali. Keď vyšli o poschodie vyššie nad Lockhartovu pracovňu, vošli do prázdnej učebne a potichu za sebou zavreli dvere.

„Podľa vás som im mal povedať o tom hlase, čo som počul?“

„Nie!“ zvolal Ron bez váhania. „Počuť hlasy, ktoré iní nepočujú, je aj v čarodejníckom svete zlé znamenie.“

Niečo v Ronovom hlase však Harryho primalo, aby sa ho spýtal: „Ale ty mi veríš, však?“

„Jasné, že ti verím,“ povedal Ron rýchlo. „Ale... musíš uznať, že je to trochu čudné...“

„Viem, že je to čudné,“ pripustil Harry. „Celé je to nejaké čudné. Čo mal znamenať ten nápis na stene? *Tajomná komnata je otvorená...* ‘Čo to značí?’“

„Je mi to trochu povedomé,“ povedal Ron váhavo. „Mám taký pocit, že mi už o rokfortskej Tajomnej komnate niekto rozprával... tuším Bill...“

„A čo je to ten šmukel?“ chcel vedieť Harry.

Ron sa na jeho prekvapenie začal chichotať.

„No... vieš, ono to nie je veľmi smiešne... ale keď sa to týka Filcha,“ vysvetľoval, „šmukel je niekto, kto sa narodil v čarodejníckej rodine, no nezdedil čarovnú moc. Je to opak čarodejníka, ktorý sa narodil v muklovskej rodine, no šmuklovia sú oveľa zriedkavejší. Ak sa Filch chce naučiť čarovať v Kúzlokurze, potom je na betón šmukel. To vysvetľuje mnohé. Napríklad, prečo tak nenávidí študentov.“ Ron sa spokojne usmial. „Zanevrel na nich.“

Kdesi začali odbíjať hodiny.

„Polnoc,“ povedal Harry. „Radšej už poďme na izbu, lebo sa môže stať, že nás tu nájde Snape a bude nám chcieť opäť niečo pri-

šiť.“ Celá škola niekoľko dní nehovorila o ničom inom, len o útoku na pani Norrisovú. Filch tú udalosť všetkým pripomínal, pretože vo dne v noci hliadkoval na mieste, kde sa tragédia odohrala, akoby čakal, že tu pristihne útočníka. Harry ho videl, ako sa so Zázračným univerzálnym všečistiacim prostriedkom usiluje odstrániť nápis na stene, no bezúspešne, slová na kameni boli stále rovnako výrazné. Ak Filch náhodou nebol na mieste činu, sledil svojimi krvavočervenými očami po chodbách a každú chvíľu sa vyrútil sa nejakého nič netušiaceho študenta a chcel ho potrestať za to, že „nahlas dýchal“ alebo „budil dojem, že je šťastný“.

Ginny Weasleyová veľmi ťažko niesla osud pani Norrisovej. Ron si to vysvetľoval tým, že je veľkou milovníčkou mačiek.

„Veď si pani Norrisovú ani nepoznala,“ utešoval ju Ron. „Ak mám byť úprimný, tak bez nej nám bude lepšie.“ Ginny sa zachvela pera. „Takéto veci sa nestávajú na Rokforte často,“ ubezpečoval ju Ron. „Toho maniaka, čo to spravil, chytia a okamžite ho vyrazia. Len dúfam, že sa mu ešte predtým podarí urobiť skamenelinu aj z Filcha. To som len žartoval...“ dodal rýchlo, keď videl, že Ginny od hrôzy zbledla.

Ten útok otriasol aj Hermionou. To, že Hermiona veľa čítala, bolo všeobecne známe, no teraz už nerobila nič iné. A keď sa jej Harry s Ronom opýtali, čo to študuje, priamej odpovede sa nedočkali, dozvedeli sa to až ďalší týždeň v stredu.

Harry sa po hodine elixírov ešte trochu zdržal v triede, pretože Snape mu prikázal, aby zo všetkých lavíc zoškrabal červíky-nit'ovky. Nahádzal do seba obed a bežal do knižnice, kde sa mal stretnúť s Ronom. Odrazu zbadal, že sa k nemu blíži Justin Finch-Fletchley, bifikomorský študent, s ktorým sa poznal z herbológie. Harry ho chcel pozdraviť, no vtedy ho Justin zbadal, zvrtol sa na päte a rozbehol sa opačným smerom.

Harry našiel Rona v knižnici, ako si meria domácu úlohu z dejín mágie. Profesor Binns im prikázal, aby napísali trištvrtmetrový sloh na tému „Stredoveké zhromaždenie európskych čarodejníkov“.

„To azda nie je možné, ešte vždy mi chýba dvadsať centimetrov...“ zúrili Ron, pustil pergamen a ten sa okamžite zroloval. „Hermiona má stodvadsať centimetrov a pritom píše veľmi husto.“

„Ozaj, kde je?“ opýtal sa Harry, vzal do ruky meter a rozroloval svoju domácu úlohu.

„Tam niekde,“ povedal Ron a ukázal smerom k policiam. „Za-se hľadá nejakú knihu. Asi sa rozhodla, že do Vianoc prečíta celú knižnicu.“

Harry porozprával Ronovi o tom, ako Justin Finch-Fletchley ušiel, keď ho zbadal.

„Nič si z toho nerob, vždy som vravel, že je to idiot,“ vyhlásil Ron, predlžujúc úlohu, pričom sa usiloval písať čo najväčšími písmenami. „Keď ospevoval Lockharta, aký je úžasný...“

Odzrazu sa spomedzi políc s knihami vynorila Hermiona. Tvárika sa podráždene a po dlhom čase prejavila záujem s nimi komunikovať.

„Všetky výtlačky *Dejín Rokfortu* sú rozobrané,“ povedala a sadla si medzi Harryho a Rona. „Keď si to človek objedná, musí dva týždne čakať. A ja som ten svoj musela nechať doma, pretože sa mi kvôli Lockhartovým knihám nezmestil do kufra.“

„A načo ti to je?“ nechápal Harry.

„Na to, na čo aj ostatným,“ odvetila Hermiona, „chcem si prečítať tú legendu o Tajomnej komnate.“

„A čo je na nej také zvláštne?“ čudoval sa Harry.

„Ani neviem. Už sa nepamätám,“ odvetila Hermiona a hrýzla si peru. „A nikde inde ten príbeh nie je...“

„Hermiona, daj mi prečítať úlohu,“ žobronil Ron zúfalým hlasom a pozrel sa na hodinky.

„Nie, nedám,“ odsekla Hermiona. „Mal si na to desať dní, aby si ju dokončil...“

Zazvonilo. Ron s Hermionou sa celou cestou na dejiny mágie hádali.

Dejiny mágie boli najnudnejším predmetom z celého rozvrhu. Profesor Binns, čo ich učil, bol v celom učiteľskom zbore jediný duch a najvzrušujúcejšou vecou, ktorá sa počas jeho hodín udiala, bolo to, že vchádzal do učebne cez tabuľu. Binns bol staručký a scvrknutý a mnohí o ňom tvrdili, že si vraj nevšimol, že je mŕtvy. Jedného dňa jednoducho vstal, že ide učiť, a zabudol si v zborovni v kresle pri kozube telo. Jeho hodiny sa podobali ako vajce vajcu.

Dnešná hodina bola mimoriadne nudná. Profesor Binns si otvoril zošit s poznámkami a čítal z nich monotónnym hlasom, pripomínajúcim dosluhujúci vysávač, takže celá trieda čoskoro upadla do hlbokkej apatie, len z času na čas si niekto zapísal nejaké meno či dá-

tum a spal ďalej. Binns rozprával asi pol hodiny, keď sa stalo čosi nevídané. Prihlásila sa Hermiona.

Profesor Binns, ktorý bol práve v polovici svojej smrteľne nudnej prednášky o Medzinárodnej čarodejníckej konferencii v roku 1289, začudovane zdvihol zrak.

„Slečna... hm...?“

„Grangerová, pán profesor. Chcela som sa vás spýtať, či by ste nám nemohli povedať niečo o Tajomnej komnate,“ povedala Hermiona nahlas.

Dean Thomas, ktorý s otvorenými očami neprítomne hľadel z okna, sa náhle prudko strhol; Lavander Brownová, ktorá spala na lavici s tvárou opretou o skrížené ruky, odrazu zdvihla hlavu, a Nevillovi Longbottomovi, ktorý si podopieral rukou hlavu, sa odrazu zošmykol laket' z lavice.

Profesor Binns zažmurkal.

„Mojím odborom sú dejiny mágie,“ povedal suchým, dýchavičným hlasom. „Mňa zaujímajú *fakty*, slečna Grangerová, nie kadejaké mýty a legendy.“ Odkošľal si, vydal pritom zvuk, ako keby niekto zlomil kriedu, a pokračoval: „V septembri toho roku podvýbor čarodejníkov Sardínie...“

Vzápätí sa zarazil. Hermiona opäť šermovala rukou vo vzduchu.

„Slečna Grangerová?“

„Pán profesor, a nezakladajú sa legendy vždy na nejakých faktoch?“

Profesor Binns hľadel na ňu v nemom úžase a Harrymu bolo jasné, že nikdy doteraz sa mu nestalo, aby ho nejaký študent, či už živý alebo mŕtvy, prerušil.

„No,“ povedal profesor Binns pomaly, „o tom by som s vami mohol polemizovať.“ Hľadel na Hermionu, akoby ešte nikdy nevidel študenta. „Ale legenda, ktorú máte na mysli vy, je nesmierne *vykonštruovaná*, povedal by som, že ide skôr o *absurdný* výmysel...“

No to už celá trieda hltala každúcke jeho slovo. Profesor Binns preletel zrakom po svojich žiakoch a zbadal, že všetky tváre sa upierajú naňho. Harrymu neuniklo, že ho tento nezvyčajný záujem zaskočil.

„Dobre,“ povedal pomaly. „Takže teda... Tajomná komnata... Všetci dobre viete, že Rokfort založili pred vyše tisíc rokmi - presný

dátum sa nám však nezachoval - štyria najväčší čarodejníci a čarodejnice toho obdobia. Po nich sú pomenované naše štyri fakulty. Boli to: Richard Chrabromil, Brigita Bifľomorová, Brunhilda Bystrohlová a Salazar Slizolin. Títo páni a dámy spoločne vybudovali tento hrad, ďaleko od zvedavého zraku muklov, lebo to bolo ešte v období, keď mali obyčajní smrteľníci z čarovných vecí strach, a preto čarodejnice a čarodejníkov prenasledovali.“

Odmlčal sa, rozhladol sa kalným zrakom po triede a pokračoval.

„Niekoľko rokov pracovali zakladatelia školy spoločne, vyhľadávali mladých ľudí, ktorí javili známky čarodejníckych schopností a privádzali ich na hrad, aby im tu dali vzdelanie. No potom medzi Salazarom Slizolinom a zvyšnými tromi zakladateľmi nastali nezhody. Slizolin žiadal, aby sa sprísnil výber žiakov, ktorí môžu študovať na Rokforte. Zastával názor, že čarodejnícke vzdelanie sa má poskytovať iba deťom z výlučne čarodejníckych rodín. Bol proti tomu, aby sa prijímali deti z muklovských rodín, pretože ich považoval za nespoľahlivé. Tieto nezhody po čase prerástli do veľkej hádky medzi Slizolinom a Chrabromilom a Slizolin napokon zo školy odišiel.“

Profesor Binns sa opäť odmlčal, zovrel pery a v tej chvíli pripomínal starú vráskavú korytnačku.

„Toľko, čo sa týka spoľahlivých historických zdrojov,“ povedal. „No tieto skutočné, nefalšované fakty zahmlila akási vymyslená legenda o Tajomnej komnate. Podľa nej Slizolin vybudoval na hrade tajnú komnatu, o ktorej ostatní zakladatelia školy nevedeli. Slizolin vraj Tajomnú komnatu zabezpečil tak, že do nej môže vstúpiť len jeho vlastný potomok. Tento potomok ju bude môcť otvoriť a vypustí z nej všetky hrôzy, ktoré použije na to, aby zo školy vypudil všetkých tých, ktorí nie sú hodní študovať čarodejnícku vedu.“

Keď dohovoril, v triede sa rozhostilo ticho, no nebolo to to zvyčajné ospalé ticho, ktoré na hodinách profesora Binnsa bežne panovalo. Vo vzduchu bolo cítiť napätie, všetci žiaci upierali zrak na profesora Binnsa v očakávaní, že bude pokračovať. Ten sa tváril trochu nahnevane.

„To je však, samozrejme, nehorázna hlúposť,“ povedal. „Prirodzene, že najučenejšie čarodejnice a čarodejníci celú školu niekoľko

ráz dôkladne prehľadali, či takáto komnata naozaj neexistuje. Tomuto výmyslu uveria len tí príliš dôverčiví.“

Hermionina ruka opäť vyletela do vzduchu.

„Pán profesor... čo konkrétne ste mali na mysli, keď ste vraveli, že z nej ‚vypustí všetky hrôzy‘?“

„Zrejme má ísť o nejakú obludu, ktorú dokáže ovládať len potomok Slizolina,“ povedal profesor Binns suchým chrapľavým hlasom.

Žiaci si vymenili ustráchané pohľady.

„No ja vám vravím, že nič také neexistuje,“ pokračoval profesor Binns a skladal si poznámky. „Neexistuje nijaká komnata, ani nijaká obluda.“

„Ale, pane,“ ozval sa Seamus Finnigan, „ak môže komnatu otvoriť iba Slizolinov skutočný potomok, potom ju nenájde nik iný, však?“

„Hlúposť, O’Flaherty,“ vyhlásil profesor Binns podráždene. „Ak na ňu nenatrafil dlhý rad rokfortských riaditeľov a riaditeľiek...“

„Ale, pán profesor,“ prehovorila spevavým hlasom Parvati Patilová, „otvoriť ju zrejme možno len pomocou čiernej mágie...“

„Ak čarodejník *nepoužíva* čiernu mágiu, to ešte neznamená, že by ju *nevedel* použiť, slečna Pennyfeatherová,“ zavrčal profesor Binns. „Znova opakujem, keby Dumbledore...“

„Ale ak ten dotyčný musí byť Slizolinov príbuzný, potom Dumbledore predsa nemôže...“ skočil mu do reči Dean Thomas. Profesor Binns toho mal v tej chvíli už dosť.

„Tak to by stačilo,“ povedal rázne. „Je to výmysel! Nič také neexistuje! Neexistuje nijaký dôkaz, že by Slizolin niekedy postavil čo i len tajnú skrýšu na metly! Sám sebe sa čudujem, že vám tu o niečom takom rozprávam! A teraz, ak dovoľíte, vrátíme sa k *dejinám*, teda k overeným *faktom*, na ktoré sa možno spoľahnúť!“

Neprešlo ani päť minút a triedy sa zmocnil zvyčajný útlm.

„Vždy som si myslel, že Salazar Slizolin bol slizký starý somár,“ povedal Ron Harrymu a Hermione, keď sa predierali chodbami plnými študentov a chceli si ešte predtým, ako pôjdu na večeru, odložiť tašky. „Netušil som však, že to on začal celú tú vec s čistou a špinavou krvou. Na tej ich fakulte by som nebol, ani keby mi za to

platili. Vážne, keby ma Rokfortský klobúk chcel dať do Slizolinu, sadol by som na vlak a frčal domov...“

Hermiona vehementne prikyvovala, no Harry ani nemukol. Cítil, ako sa mu zvierajú žalúdok.

Nepovedal totiž Ronovi a Hermione, že Triediaci klobúk naozaj zvažoval, či ho nepošle do Slizolinu. Pamätal sa, akoby to bolo včera, keď si pred rokom nasadil klobúk na hlavu a tenký hlások mu šepkal do ucha: *Môžeš sa stať slávnym, v hlave máš na to všetko, čo treba, a Slizolin ti môže k sláve dopomôcť, o tom niet pochyb...*

No Harry, ktorý už vedel, že na Slizolinskej fakulte študovala väčšina temných čarodejov, si vtedy zúfalo želel: *Len nie Slizolin! A klobúk napokon povedal: Dobre, keď tak veľmi chceš... tak teda Chrabromil...*

Kráčali po chodbe, zo všetkých strán do nich niekto strkal, a odrazu mu šiel oproti Colin Creevey.

„Čauko, Harry!“

„Ahoj, Colin,“ odvetil Harry automaticky.

„Harry... Harry... jeden chalan z našej triedy povedal, že si...“

Chudučký Colin sa však nedokázal vzoprieť tlakovej vlně, ktorá ho unášala smerom k Veľkej sieni, stihol už len zapíšať „Maj sa, Harry!“ a nebolo ho.

„Čo také mohol povedať ten chalan z ich triedy, nevieš?“ čudovala sa Hermiona.

„Asi že som Slizolinov potomok,“ prehodil Harry a keď si spomenul, ako cez obed Justin Finch-Fletchley ušiel, len čo ho zbadal, opäť mu zovrelo žalúdok.

„Ľudia uveria bársčomu,“ povedal Ron znechutene.

„Naozaj sa nazdávaš, že Tajomná komnata existuje?“ opýtal sa Ron Hermiony.

„Neviem,“ odvetila a zamračila sa. „Dumbledorevi sa pani Norrisovú nepodarilo prebrať, a preto si myslím, že nech už na ňu zaútočil ktokoľvek, možno to... nebol... človek.“

Ako sa rozprávali, zašli za roh a ocitli sa na konci chodby, presne na mieste, kde sa to deň predtým stalo. Zastali a upierali zrak pred seba. Všetko vyzeralo tak, ako v tú osudnú noc, akurát že zo stojana na facke nevisela mačka a pri stene s nápisom „Tajomná komnata je otvorená“ stála prázdna stolička.

„Tam sedáva Filch,“ zašepkal Ron.

Pozreli sa jeden na druhého. Chodba bola prázdna.

„Keď sa tu trochu porozhliadneme, nič sa nemôže stať,“ vyhlásil Harry, hodil tašku na zem, spustil sa na všetky štyri a začal hľadať stopy.

„Akoby tu niečo horelo!“ zvolal. „Tu... aj tu...“

„Pozrite sa na toto!“ skríkla Hermiona. „To je zvláštne...“

Harry vstal a podišiel k oknu vedľa nápisu na stene. Hermiona ukazovala na najvyššiu okennú tabuľku, na ktorej sa hemžilo asi dvadsať pavúkov a všetky sa usilovali dostať uzučkou štrbinou von. Odtiaľ viselo dlhé striebristé vlákno sťa lano, po ktorom sa zrejme jeden po druhom náhlivo vyšplhali hore v snahe dostať sa von.

„Už si niekedy videl, aby sa pavúky takto správali?“ čudovala sa Hermiona.

„Nie,“ odvetil Harry, „a ty, Ron? Ron?“

Pozrel sa cez plece. Ron stál hodný kus za nimi a zdalo sa, že bojuje sám so sebou, aby neušiel.

„Čo ti je?“ opýtal sa ho Harry.

„Ne-zná-šam pav-vú-ky,“ povedal Ron pridusene.

„To som nevedela,“ povedala Hermiona a prekvapene sa pozrela na Rona. „Na elixíroch sme predsa pavúky používali už veľa-krát...“

„Mŕtvi mi neprekážajú,“ vysvetľoval Ron a snažil sa nepozerať na okno. „Hnusí sa mi, ako hýbu nohami...“

Hermiona sa začala chichotať.

„Neviem, čo je na tom smiešne,“ paprčil sa Ron. „Ak by vás to zaujímalo, tak keď som mal tri roky, Fred mi premenil... medvedíka na obrovského chlpatého pavúka, lebo som mu zlomil jeho hračkársku metlu... Asi by sa aj vám hnusili, keby ste si držali svojho macíka a ten by mal z ničoho nič toľko nôh...“

Zarazil sa a celý sa roztriasol. Zdalo sa však, že Hermiona stále premáha smiech. Harry mal pocit, že treba zmeniť tému, a spýtal sa: „Pamätáte sa na tú vodu na zemi? Odkiaľ sa tu vzala? Nieкто ju už utrel.“

„Tá mláka bola niekde tu,“ povedal Ron, keď sa ako-tak spa-mätal a podišiel niekoľko krokov smerom k Filchovej stoličke. „Tu pri týchto dverách.“

Načiahol ruku za mosadznou kľučkou, no odrazu ju prudko stiahol späť, akoby sa popálil.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa Harry.

„Nemôžem ta ísť,“ zavrčal Ron. „To sú babské záchody.“

„Ale, Ron, určite tam nikto nebude,“ presviedčala ho Hermiona a podišla k nemu. „Tu býva Umrňaná Myrta. Pod', pozrieme sa dnu.“

A nedbajúc na veľký nápis NEFUNGUJE, dvere otvorila.

Takú pochmúrnú a depresívnu umyvárku Harry ešte nevidel. Pod veľkým, popraskaným a fľakatým umývadlom bolo niekoľko poobíjaných umývadiel. Dlážka bola vlhká a zrkadlilo sa na nej matné svetlo, vychádzajúce z niekoľkých dohorievajúcich sviečok, ktorých knôty sa takmer dotýkali železných svietnikov. Drevené dvere záchodov boli celé popraskané a doškriabané, jedny boli dokonca vyvalené z pántov.

Hermiona si priložila ukazovák k ústam a vykročila ku kabínke na samom konci radu. Keď k nej došla, zvolala: „Myrta, si tu?“

Harry s Ronom zvedavo nazreli dnu. Umrňaná Myrta sa vznášala nad splachovacou nádržkou a práve si vytláčala vyrážku na brade.

„Toto sú *dievčenské* záchody,“ povedala a podozrieavo si premeriavala Rona a Harryho. „*A oni dvaja* nie sú dievčatá.“

„Nie,“ súhlasila s ňou Hermiona. „Len som im chcela ukázať... hm... aké to tu máš pekné.“

A mávla rukou smerom k špinavému zrkadlu a vlhkej dlážke.

„Opýtaj sa jej, či niečo nevidela,“ precedil Harry pomedzi zuby.

„Čo si to tam šepkáte?“ spýtala sa Myrta a uprene sa naňho zadívala.

„Ale nič,“ zahováral Harry. „Chceli sme sa ťa len spýtať...“

„Nechápem, prečo sa o mne ľudia rozprávajú za mojím chrbtom!“ zvolala Myrta a hlas sa jej triasol od plaču. „Som síce mŕtva, to však neznamená, že nič necítim...“

„Myrta, nechceli sme ťa nahnevať,“ tíšila ju Hermiona. „Harry iba...“

„Nechcete ma nahnevať! To je teda dobré!“ zavýjala Myrta. „Môj život tu bol iba samé utrpenie a teraz za mnou chodia ľudia a kazia mi dokonca i smrť!“

„Chceli sme sa len opýtať, či si tu v poslednom čase nevidela niečo podozrivé,“ skočila jej do reči Hermiona. „Pretože počas vče-

rajšej halloweenskej oslavy niekto pred dverami tvojich záchodov napadol mačku.“

„Nevidela si tu niekoho?“ spýtal sa Harry.

„Nepozerala som sa,“ povedala Myrta dôležite. „Duch Zloduch ma tak rozčúlil, že keď som sem prišla, chcela som sa *zabiť*. No potom som si spomenula, že som... že som...“

„Že si už mŕtva,“ pomohol jej Ron.

Myrta si zúfalo vzdychla, vyletela do vzduchu, preklopila sa, vrhla sa strmhlav do záchoda, ostriekala ich všetkých vodou a zmizla im z dohľadu, no podľa pohybu tlmených vzlykov usúdili, že sa usadila v rúre zahnutej do tvaru písmena U.

Harry s Ronom tam stáli s otvorenými ústami, Hermiona však len pokrčila otrávene plecami a povedala: „Keďže Myrtu poznám, musím povedať, že dnes mala celkom dobrú náladu... Podťe, ideme.“

Harry zatvoril dvere za Myrtinými vzlykmi. V tej chvíli z ničoho nič ktosi zreval a všetci traja od laku až tak nadskočili.

„RON!“

Percy Weasley práve vyšiel po schodoch, na hrudi sa mu blýskal prefektský odznak a na tvári sa mu zračilo zdesenie.

„To sú *dievčenské* záchody!“ zalapal po vzduchu. „Čo ste tam...?“

„Len sme sa tu rozhliadali,“ krčil Ron plecami. „Hľadali sme stopy, vieš...“

Percy sa nafúkol a Harry si nemohol pomôcť, no v tej chvíli mu strašne pripomínal pani Weasleyovú.

„Okamžite - odtiaľ - zmiznite,“ prikázal im Percy, kráčal smerom k nim, tľieskal rukami a vyhánal ich preč. „Neuvedomujete si, čo si môžu ostatní myslieť? Všetci večerajú a vy tu...“

„A prečo by sme tu nemohli byť,“ oboril sa naňho Ron, zastal pred Percym a hľadel mu rovno do očí. „Pozri sa, my sme sa tej mačky ani nedotkli!“

„To isté som tvrdil Ginny aj ja,“ odvrkol Percy, „ona si však stále myslí, že vás vylúčia zo školy, v živote som ju nevidel takú smutnú, ide si oči vyplakať, mohli by ste trochu myslieť aj na ňu, všetci prváci sú z toho, čo sa stalo, úplne vykoľajení...“

„Tebe ani tak nezáleží na Ginny,“ rozohnil sa Ron a uši mal čoraz červenšie. „Bojíš sa, že kvôli mne sa nestaneš hlavným... prefektom.“

„Tak za toto strhám Chrabromilu päť bodov!“ zvolal Percy, klopkajúc si prstami po prefektskom odznaku. „A dúfam, že si z toho vezmeš ponaučenie! Už nijaké *hranie sa na detektívov*, lebo napíšem mame!“

A odpochodoval preč. Krk mal vzadu rovnako červený ako Ron uši.

Harry, Ron a Hermiona sedeli v ten večer na opačnej strane klubovne ako Percy. Ron mal ešte vždy zlú náladu, od zlosti si pokvapkal úlohu z čarovania atramentom. Keď sa neprítomne načiahol za prútikom a chcel odstrániť machule, ktoré tam mal, podpálil si pergamen. Rozzúrený zaklapol *Všeobecnú príručku kúziel, stupeň 2*. Na Harryho prekvapenie Hermiona urobila to isté.

„Kto to len mohol byť?“ opýtala sa tichým hlasom, akoby pokračovali v načatom rozhovore. „Kto chce šmuklom a deťom s muklovským pôvodom nahnať strach?“

„Počkaj,“ povedal Ron, akoby si na niečo spomenul. „Kto z tých, koho poznáme, považuje čarodejníkov z muklovských rodín za menejcenných?“

Pozrel sa na Hermionu. Hermiona jeho pohľad opätovala, no netvárila sa, že by bola príliš presvedčená.

„Ak máš na mysli Malfoya...“

„A koho iného!“ vyskočil Ron dotknuto. „Počula si ho... *Teraz je rad na vás, humusáci!*... stačí sa len pozrieť na ten jeho zákerný potkaní ksicht a hneď je ti všetko jasné...“

„Malfoy a Slizolinov potomok?“ krútila hlavou.

„Vezmi si jeho rodinu,“ povedal Harry, ktorý si medzitým tiež spratal učebnice. „Všetci chodili do Slizolinu - stále sa tým chvastá. Pokojne môžu byť Slizolinovi príbuzní. Veď sa len pozri na jeho otca.“

„Možno vlastnia kľúče od Tajomnej komnaty už celé stáročia!“ povedal Ron. „A odovzdávajú si ich z otca na syna...“

„No,“ zamyslela sa Hermiona, „možné to je...“

„Ale ako to dokážeme?“ opýtal sa Harry smutne.

„O jednej možnosti by som tuším vedela,“ povedala Hermiona pomaly, pozrela sa úchytkom na Percyho na opačnej strane klubovne a stíšila hlas. „Ale bude to ťažké. A nebezpečné, veľmi nebezpečné.“

Podľa mňa pri tom porušíme školský poriadok minimálne päťdesiatkrát...“

„Keď nám to o taký mesiac budeš chcieť naozaj povedať, daj vedieť,“ poznamenal Ron mrzuto.

„Dobre teda,“ povedala Hermiona trochu urazená. „Stačí, ak prenikneme do slizolinskej klubovne a položíme Malfoyovi pár otázok tak, aby nevedel, že hovorí s nami.“

„To sa predsa nedá,“ krútil hlavou Harry a Ron sa začal smiať.

„Ale dá,“ vyviedla ho z omylu Hermiona. „No potrebujeme na to odvar všehodžúsu.“

„A to je čo?“ opýtali sa Ron s Harrym zároveň.

„Snape o ňom hovoril pred niekoľkými týždňami...“

„A ty si myslíš, že my nemáme na hodinách elixírov nič iné na robote ako počúvať Snapa?“ hundral Ron.

„Všehodžús vás premení na niekoho iného. Rozmýšľajte! Mohli by sme sa premeniť na troch študentov Slizolinu. Nik nebude vedieť, že sme to my. A Malfoy nám určite niečo prezradí. Istotne sa aj teraz vystatuje dačím v slizolinskej klubovni, akurát že ho nepočujeme.“

„Len či sa dá na ten všehodžúsový odvar spoľahnúť,“ mračil sa Ron. „Čo ak budeme musieť zvyšok štúdia stráviť ako študenti Slizolinu?“

„Po určitom čase prestane účinkovať,“ vysvetľovala Hermiona a netrpezlivo mávla rukou. „Problém je len v tom, ako získať recept. Snape spomínal, že ho možno nájsť v knihe s názvom *Extra efektívne elixíry*, tá sa však nachádza v Zakázanom oddelení knižnice.“

Existoval iba jeden spôsob, ako sa mohol študent dostať k nejakej publikácii zo Zakázaného oddelenia. Musel mať povolenie od učiteľa.

„Ako vysvetlíme, že tú knihu potrebujeme,“ rozmýšľal Ron nahlas, „a pritom nechceme pripravovať žiaden elixír?“

„Podľa mňa,“ povedala Hermiona, „sa musíme tváriť, že nás zaujíma čisto teória, potom hádam budeme mať akú-takú šancu...“

„Na to nám nik z učiteľov nenaletí,“ poznamenal Ron uštipačne. „Musel by byť na hlavu padnutý...“

DESIATA KAPITOLA

ZÁKERNÁ DORÁŽAČKA

Profesor Lockhart po tom trapase s piadimužikmi do triedy viac živé tvory neprinesol. Namiesto toho žiakom čítal pasáže zo svojich kníh a najdramatickejšie úseky predhrával. Zvyčajne si na to ako pomocníka vyberal Harryho - ten musel doposiaľ nedobrovoľne hrať jednoduchého dedinčana v Transylvánii, ktorého Lockhart zba-vil Kliatby koktania, yetiho, ktorého sužovala hrozná nádcha, a upíra, ktorý do stretnutia s Lockhartom nemohol jesť nič iné, iba hlávkový šalát.

Na poslednej hodine obrany proti čiernej mágii musel Harry pred celou triedou predstierať, že je vlkolak. Keby nemal veľmi vážny dôvod na to, aby si Lockharta nepohneval, určite by to bol odmietol.

„Pekne nahlas zavýjajte, Harry... výborne... no a potom, či veríte alebo nie, som ho trafil... asi takto... hodil som ho o dvere... takto... jednou rukou som ho pritlačil k zemi... a v druhej som mal

to... jednou rukou som ho pritlačil k zemi... a v druhej som mal prútik, ktorý som mu priložil k hrdlu... pozbieral som zvyšky síl a zaklial som ho absolútne dokonalým Zaklínadlom človekopremeny... žalostne zakňučal... no tak, Harry... trochu úpenlivejšie... dobre... srst' mu odrazu zmizla... pazúry sa scvrkli... a zmenil sa na človeka. Jednoduché, ale účinné... a ďalšia dedina bude na mňa navždy spomínať ako na hrdinu, čo ju zbavil hrôzy, ktorú mesiac čo mesiac zažívala, keď v nej vyčíňal vlkolak.“

Vtom zazvonilo a Lockhart vstal.

„Na domácu úlohu... napíšete oslavnú báseň o tom, ako som porazil vlkolaka z Wagga Wagga! Autor najlepšej práce dostane od mňa podpísaný výtlačok knižky *Som úžasný!*“

Žiaci sa pomaly trúsili von. Harry sa vrátil do zadnej časti triedy, kde naňho čakali Ron s Hermionou.

„Ideme na to?“ spýtal sa ich Harry.

„Počkajme, kým všetci odídu,“ pošepla Hermiona nervózne. „Môžeme...“

Pristúpila k Lockhartovmu stolu, v ruke stískala kus papiera a Harry s Ronom stáli hneď za ňou.

„Hm... profesor Lockhart?“ vyjachtala. „Chcela by som... si požičať z knižnice túto knihu. Ako doplnkové čítanie.“ Keď mu podávala papier, ruka sa jej trochu chvela. „Majú ju však iba v Zakázanom oddelení a potrebujem preto súhlas učiteľa... podľa mňa mi táto knižka pomôže lepšie pochopiť pôsobenie jedov so spomaleným účinkom, o ktorých píšete v *Debatách s démonmi...*“

„Ach, *Debaty s démonmi!*“ vzdychol si Lockhart, vzal si od Hermiony kus papiera a doširoka sa na ňu usmial. „To je asi moja najobľúbenejšia kniha. Páčila sa vám?“

„Veľmi,“ povedala Hermiona bez váhania. „Úžasné, ako ste toho posledného uväznili v sitku na čaj...“

„Osobne si myslím, že nikto nebude nič namietat', ak najlepšej študentke ročníka trochu pomôžem,“ povedal Lockhart vrúčne a vytiahol obrovské pávie brko. „Pekné, však?“ opýtal sa Rona, pretože si nesprávne vysvetlil jeho znechutený výraz. „Používam ho, keď podpisujem svoje knižky.“

Na lístok so žiadosťou naškriabal obrovský podpis s nespočetnými kľučkami a slučkami a podal ho späť Hermione.

„Tak čo, Harry?“ pokračoval Lockhart, zatiaľ čo Hermione si trasúcimi sa prstami skladala potvrdenie a dávala ho do tašky. „Ak sa nemýlim, tak zajtra hráte prvý metlobalový zápas sezóny, však? Chrabromil proti Slizolinu, je tak? Počul som, že ste veľmi užitočný hráč. Ja som bol kedysi tiež stíhačom. Chceli ma aj do národného mužstva, no rozhodol som sa zasvätiť svoj život boju proti temným silám. Ale ak by ste chceli, aby som vám dal nejaké súkromné hodiny, neváhajte ma o to požiadať. S radosťou odovzdám svoje odborné znalosti menej zdatným hráčom...“

Harry na to zareagoval nezrozumiteľným pazvukom a ponáhlal sa za Ronom a Hermiou.

„To azda nie je možné,“ zaskučal, keď všetci traja skúmali Lockhartov podpis. „On sa ani len nepozrel, akú knihu chceme.“

„Pretože je úplný pako,“ vyhlásil Ron. „Ale čo tam po ňom, hlavne, že máme, čo potrebujeme...“

„On nie je nijaký pako,“ zapíšťala Hermione, keď sa náhlili do knižnice.

„Jasné, lebo povedal, že si najlepšia v ročníku...“

Keď vošli do tlmeneho ticha knižnice, pokračovali v rozhovore pošepky. Madam Pinceová, knihovníčka, bola vychudnutá, nervózna pani a svojím zovňajškom pripomínala podvyživeného šupa.

„*Extra efektívne elixíry?*“ spýtala sa podozrievavo a pokúšala sa vytrhnúť Hermione lístok z ruky, tá ho však nechcela ani za svet pustiť.

„Rada by som si ho nechala,“ povedala Hermione takmer bez dychu.

„Prestaň, prosím ťa,“ zahriakol ju Ron, lístok jej vydrapil a podal ho madam Pinceovej. „Takých podpisov ti zoženieme, koľko len chceš. Lockhart podpíše všetko, na čom drží atrament.“

Madam Pinceová pridržala papier proti svetlu so zjavným úmyslom dokázať, že je to podvrh, no podpis v skúške obstál. Zmizla medzi policami zavalenými knihami a o niekoľko minút sa vrátila s objemnou knihou, ktorá vyzerala, že ledva drží pokope. Hermione si ju opatrne vložila do tašky a všetci traja spoločne vyšli z knižnice, pričom si dávali pozor, aby nekráčali príliš rýchlo a netvářili sa previnilo.

O päť minút už boli zabarikádovaní v nefungujúcom záchode Umrňanej Myrty. Hermione sa podarilo zlomiť Ronov odpor tvrde-

ním, že toto je to posledné miesto, kde by ich niekto hľadal, a že ich tu zaručene nik nevyruší. Umrnčaná Myrta nahlas vzlykala vo svojej kabínke, oni si ju však nevšimli, rovnako ako ona ich.

Hermiona opatrne roztvorila *Extra efektívne elixíry* a všetci traja sa naklonili nad zvlhnuté stránky. Už na prvý pohľad im bolo jasné, prečo je tá kniha v Zakázanom oddelení. Účinky niektorých elixírov boli také, že už len pomyslieť na ne bolo príšerné, v knihe bolo niekoľko veľmi nechutných ilustrácií, bol tam napríklad muž, ktorý mal vnútrajšok vyvrátený von, a ježibaba, ktorej z hlavy vyrastal ďalší pár rúk.

„Tu je to,“ povedala Hermiona vzrušene, keď nad'abila na stránku s nadpisom *Odvar všehodžúsu*. Ilustrácie zobrazovali ľudí v štádiu premeny na iných ľudí. Harry len dúfal, že tie bolestné výrazy na ich tvárach sú výsledkom maliarovej nezvyčajne veľkej predstavivosti.

„Tak toto je najzložitejší elixír, s akým som sa stretla,“ poznamenala Hermiona, len čo si zbežne prečítala recept. „Muchy zlatoočky, pijavice, úhorník liečivý a stavikrv vtáčí,“ hundrala si popod nos a prstom prechádzala po zozname prísad. „To získame ľahko, všetko je v študentskom príručnom sklade... ale, pozrite sa, drvený roh dvojrožca - veru neviem, kde ho zoženieme - kožu afrického hada *Dispholidus typus* - to bude tiež dosť problematické - a, to je jasné, kúsok toho, na koho sa chceme premeniť.“

„Prosím?“ zhrozil sa Ron. „Čo tým myslíš, kúsok niekoho, na koho sa chceme premeniť? Nevypijem nič, v čom budú plávať Crabbove nechty...“

Hermiona si ho nevšimla a pokračovala.

„S tým si teraz nemusíme lámať hlavu, to tam pridáme až celkom nakoniec...“

Ron sa mlčky obrátil na Harryho, ktorého však trápilo čosi iné.

„Uvedomuješ si, Hermiona, že kopu vecí z toho musíme ukradnúť? Koža z hada *Dispholidus typus* určite nebude v študentskom sklade. To sa chceš vlámať do Snapovho kabinetu? Neviem, či je to práve najlepší nápad...“

Hermiona knihu prudko zaklapla.

„Ak máte vy dvaja strach, dobre,“ vyhlásila. Na líca jej vystúpili červené fľaky a oči sa jej nezvyčajne leskli. „Nemám vo zvyku porušovať predpisy, to dobre viete. Môj názor však je, že zastrašovať

Ľudí s muklovským pôvodom je oveľa horšie ako namiešať zložitý elixír. No ak nechcete vedieť, či to bol Malfoy, hneď teraz zájdem za madam Pinceovou a tú knihu jej vrátim...“

„V živote by som neveril, že raz nadíde deň, keď nás ty budeš nahovárať, aby sme urobili niečo, čo sa nesmie,“ poznamenal Ron. „Dobre, ideme do toho. Ale nijaké nechty, jasné?“

„Ozaj, ako dlho trvá tá príprava?“ opýtal sa Harry Hermionu, ktorá s radostným výrazom na tvári opäť listovala v knihe.

„No, keďže úhorník treba trhať za splnu mesiaca a muchy sa musia variť dvadsaťjeden dní... za predpokladu, že sa nám podarí získať všetky ingrediencie, malo by to byť hotové tak o mesiac.“

„O mesiac?“ zhrozil sa Ron. „Dovtedy Malfoy zaútočí na polovicu žiakov z muklovských rodín, čo tu študujú!“ Hermionine oči sa však opäť nebezpečne zúžili, preto rýchlo dodal: „No lepší plán nemáme, takže plnou parou vpred, priatelia.“

Ale kým Hermiona zisťovala, či je vzduch čistý a či môžu vyjsť zo záchodov, pošepol Harrymu: „Oveľa jednoduchšie by bolo, keby si Malfoya zajtra zhodil z metly.“

Harry sa v sobotu zobudil zavčas ráno, hodnú chvíľu ležal v posteli a premýšľal o nadchádzajúcom metlobalovom zápase. Bol nervózny, zvlášť pri pomyslení na to, čo im povie Wood, keď Chrabromil prehrá, desila ho však i predstava, že majú nastúpiť proti družstvu hrajúcemu na najrýchlejších metlách, aké momentálne dostať. Hádám ešte nikdy tak veľmi netúžil po tom, aby Slizolin porazili. Polhodinu premýšľal, od nervozity sa mu celý čas zvieral žalúdok, vstal, obliekol sa a zišiel dolu na raňajky, kde pri dlhom, opustenom chrabromilskom stole sedel hlúčik jeho spoluhráčov, ktorí sa tvárili zachmúrene a veľa toho nenahovorili.

Pred jedenástou sa celá škola vydala k metlobalovému štadiónu. Bolo dusno a v diaľke sa ozývalo hrmenie. Ron s Hermionou čakali Harryho pred šatňou, aby mu zaželali veľa šťastia. Harry a jeho spoluhráči sa prezliekli do chrabromilských habitov, potom si sadli a počúvali Woodov pravidelný predzápasový príhovor.

„Slizolin má lepšie metly ako my,“ začal. „To nemožno poprieť. No na našich metlách sedia lepší hráči. Trénovali sme oveľa tvrdsie ako oni, lietali sme za každého počasia...“ („To nech ani ne-

spomína,“ šomral George Weasley. „Od augusta neviem, čo je to mať na sebe suché handry“) „... a dnes im to ukážeme, oľutujú deň, keď dopustili, aby si ten úlisný Malfoy kúpil miesto v ich družstve.“

Wood od samého vzrušenia vypál hrud' a obrátil sa k Harrymu.

„Je to všetko na tebe, Harry, ukáž im, že mať bohatého otecka nestačí, aby bol človek dobrým stíhačom. Buď získaš ohnivú strelu skôr ako Malfoy, alebo polož svoj život v boji o ňu, pretože dnes musíme vyhrať, musíme!“

„Takže nijaký stres,“ poznamenal Fred a sprisahanecky naňho žmurkol.

Keď vychádzali na ihrisko, diváci ich búrlivo vítali. Väčšina z nich nadšene tleskala, pretože aj Bystrohlav a Bifľomor si túžobne priali, aby Slizolin porazili, fanúšikov Slizolinu však bolo počuť tiež - písali a húkali. Madam Hoochová, profesorka metlobalu, vyzvala Flinta a Wooda, aby si podali ruky, čo aj urobili, pričom po sebe vrhali nenávistné pohľady a ruky si stisli podstatne silnejšie, než sa vyžadovalo.

„Keď zapískam, začnete hrať,“ pripomenula im madam Hoochová. „Tri... dva... jeden...“

Za búrlivého pokriku divákov vyštartovalo proti sivočiernej oblohe štrnásť hráčov. Harry vyletel najvyššie a obzeral sa po ohnivej strele.

„Tak ako, zjazvený ksicht?!“ zakričal naňho Malfoy, keď ako blesk prefrčal pod ním, demonštrujúc tak rýchlosť svojej metly.

Harry nemal čas, aby mu odpovedal. V tej chvíli sa totiž priamo naňho rútila ťažká čierna dorážačka, len tak-tak odskočil, cítil, ako sa mu obtrela o vlasy.

„To bola tesnotka, Harry!“ zvolal George, ktorý sa vynoril vedľa neho s pálkou v ruke, pripravený odraziť dorážačku späť na slizolinských hráčov. Harry videl, ako ju prudko vystrelil priamo na Adriana Puceyho, no lopta v polovici dráhy zmenila smer a opäť zaútočila na Harryho.

Harry sa jej vyhol a George loptu mocne odrazil na Malfoya. Ale dorážačka opísala oblúk a letela s' a bumerang naspäť, rovno Harrymu do hlavy.

Harry sa zaprel do metly a vyštartoval na opačnú stranu ihriska. Počul, ako dorážačka presvišťala tesne popri ňom. Čo sa deje?

Ved' dorážačky sa nikdy nesústredia iba na jedného hráča, ich úlohou predsa je pokúsiť sa zasiahnúť čo možno najväčší počet hráčov...

Na opačnej strane ihriska čakal na dorážačku Fred Weasley. Harry zohol hlavu a Fred z celej sily udrel - dorážačka letela opačným smerom.

„A je pokoj!“ zvolal Fred spokojne, no mýlil sa. Harry ju priťahoval sťa magnet - dorážačka opäť letela priamo naňho a Harry plnou rýchlosťou uhol.

Začalo pršať. Harry cítil, ako mu na tvár dopadajú ťažké kvapky a stekajú mu po okuliaroch. Nemal potuchy, ako tento zápas dohrá, začul komentátora Lee Jordána, ktorý oznámil: „Slizolin vedie 60:0...“

Špičkové metly slizolinských hráčov zrejme urobili svoje a o zvyšok sa postarala bláznivá dorážačka, ktorá robila, čo mohla, aby Harryho zhodila z metly. Fred s Geomom teraz lietali tak tesne vedľa neho, že Harry okrem ich šermujúcich rúk nevidel vôbec nič, šanca, že zazrie ohnivú strelu, bola preto mizivá, ani nehovoriac o tom, že by ju mal aj chytiť.

„Nieкто... tú... dorážačku... začaroval...“ nadával Fred a z celej sily sa po nej zahnal, pretože znova na Harryho zaútočila.

„Potrebujeme oddychový čas,“ povedal George, pokúšal sa dať Woodovi signál a zároveň odraziť dorážačku, ktorá sa práve chystala zlomiť Harrymu nos.

Wood okamžite pochopil, o čo ide. Madam Hoochová odpískala, Harry, Fred a George leteli smerom na zem, pričom sa celý čas obratne vyhýbali otravnej dorážačke.

„Čo sa deje?“ nechápal Wood, keď sa chrabromilskí hráči zhrkli do hlúčika a priaznivci Slizolinu jasali. „Dávajú nám riadne na frak. Fred, George, kde ste boli, keď jedna z dorážačiek zastavila Angelinu tesne pred bránkoviskom?“

„Oliver, boli sme sedem metrov nad ňou a pokúšali sme sa zabrániť druhej dorážačke, aby Harrymu rozbila kečku,“ poznamenal George nahnevane. „Nieкто ju zakliol - nenechá Harryho ani chvíľu na pokoji. Počas celej hry nezaútočila na nikoho iného. V tom budú mať prsty Slizolinčania.“

„Ale ved' dorážačky sme po poslednom tréningu zamkli v kabínete madam Hoochovej, a vtedy im predsa nič nebolo...“ povedal Wood znepokojene.

Blížila sa k nim madam Hoochová. Ponad jej plece Harry videl, ako sa družstvo Slizolinu raduje a posmešne si na nich ukazuje.

„Počujte,“ ozval sa Harry, keď bola skoro pri nich, „keď budete vy dvaja naďalej lietať tesne pri mne, tak ohnivú strelu chytím jedine vtedy, ak mi vletí do rukáva. Vráťte sa k ostatným hráčom, ja si s tou zákernou dorážačkou už nejako poradím.“

„Len aby si na to nedoplátil,“ poznamenal Fred. „Odrazí ti gebulu.“

Wood kĺzal pohľadom z Harryho na Weasleyovcov.

„Oliver, to je choré,“ povedala Alica Spinnetová nahnevane. „Nemôžeš predsa nechať Harryho, aby to zvládol sám. Požiadaj o preskúmanie...“

„Ak sa teraz zápas preruší, s víťazstvom sa môžeme rozlúčiť!“ zvolal Harry. „A neprehráme predsa proti Slizolinu kvôli nejakej hlúpej dorážačke! No tak, Oliver, povedz im, nech ma nechajú na pokoji!“

„To je všetko tvoja vina,“ oboril sa George zlostne na Wooda. „Chyť ohnivú strelu, alebo polož svoj život v boji o ňu...“

Madam Hoochová zastala pri nich.

„Môžeme pokračovať?“ opýtala sa Wooda.

Wood sa zahľadel na Harryho odhodlanú tvár.

„Áno,“ povedal. „Fred, George, počuli ste Harryho... nechajte ho, nech si s tou dorážačkou poradí sám.“

Pršalo čoraz silnejšie. Madam Hoochová zapískala, Harry sa odrazil od zeme a okamžite začul, ako mu pri uchu sviští dorážačka. Letel stále vyššie; kľučkoval, robil vývrtky, zvrátil sa, prevracal, uskakoval. Trochu sa mu krútila hlava, no oči mal doširoka otvorené, vrtko sa vyhýbal dorážačke, dážď mu sa mu rinul po sklách okuliarov, a keď visel dolu hlavou, stekal mu rovno do nosných dierok. Z hľadiska k nemu doliehal smiech. Vedel, že to, čo robí, musí vyzeráť veľmi smiešne, no zákerná dorážačka bola ťažká a nedokázala meniť smer tak rýchlo ako on. Krúžil po ihrisku, jeho let pripomínal jazdu na obrovskej horskej dráhe a žmúril cez striebřistý závoj dažďových kvapiek smerom k chrabromilskému bránkovisku, kde sa Adrian Pucey práve pokúšal obísť Wooda...

Svišťanie pri uchu Harryho upozornilo, že ho dorážačka opäť tesne minula. Rýchlo sa zvrtol a vyrazil opačným smerom.

„Nacvičuješ balet, Potter?“ zakričal naňho Malfoy. Harry musel urobiť vo vzduchu smiešnu vývrtku, aby sa zbavil neodbytnej lopty a letel ďalej, s prenasledujúcou dorážačkou v päťach. Zlostne sa obzrel za Malfoyom, a zbadal - *ohnivú strelu*. Vznášala sa niekoľko centimetrov nad Malfoyovým ľavým uchom - a Malfoy, ktorý sa stále rehotal na Harrym, si ju vôbec nevšimol.

Harry, prežívajúc obrovské muky, visel nehybne vo vzduchu, no neodvážil sa vyraziť proti Malfoyovi, aby si tú strelu nevšimol.

BUCH!

Váhal o sekundu dlhšie, ako sa vyplatilo. Dorážačke sa konečne podarilo zasiahnúť ho, vrazila mu do lakťa a Harry cítil, že mu zlomila ruku. Od bolesti sa mu zakrútila hlava, zošmykol sa z klzkej metly, stihol sa ešte zachytiť jednou nohou, no pravá ruka mu bezvládne visela po boku - dorážačka sa už vracala, aby znova zaútočila, tentoraz smerovala priamo na jeho tvár - Harry uhol a v otupenej mysli sa mu usadila jediná myšlienka: *musí sa stoť čo stoť dostať k Malfoyovi*.

Napriek prívalu dažďa a bolesti sa vrhol strmhlav pod seba a videl, ako sa Malfoyovi od strachu zúžili zreničky - myslel si totiž, že Harry útočí naňho.

„Čo to...“ hlesol, uhýbajúc Harrymu z cesty.

Harry sa zdravou rukou pustil metly a načiahol sa pred seba; prsty ovinul okolo ohnivej strely, držal sa metly len nohami, rútil sa na zem, z tribún k nemu doliehali výkriky a on sa zo všetkých síl snažil neodmlietť.

Capol do blata, okolo neho sa rozstrekol prúd vody a on sa skotúľal z metly. Ruka mu ležala po boku vo veľmi čudnej polohe. Bolest' mu celkom zatemnila zmysly, počul, ako k nemu z obrovskej diaľky dolieha piskot a krik. Pozrel sa na svoju zdravú ruku, v ktorej zvieral strelu.

„Aha,“ pomyslel si ako v mrákotách. „Vyhrali sme.“

A stratil vedomie.

Keď precitol, stále ležal na trávniku, dažď mu omýval tvár a ktosi sa nad ním skláňal. Zazrel žiarivobiely chrup.

„Ach, nie, nie, nie,“ zakňučal.

„Nevie, čo hovorí,“ povedal Lockhart nahlas ustarostenému hlúčiku Chrabromilčanov, ktorí sa zhĺkli okolo neho. „Nebojte sa, Harry. Ja vám tú ruku dám hneď do poriadku.“

„Nie!“ zreval Harry. „Chcem ju mať takúto, ďakujem...“

Pokúsil sa sadnúť si, no premohla ho neznesiteľná bolesť. Odrazu začul kdesi nablízku povedomé cvakanie.

„Colin, nefot' ma,“ prosil úpenlivo.

„Zostaňte ležať, Harry,“ upokojoval ho Lockhart. „Je to veľmi jednoduché zaklínadlo, použil som ho už nespočetne veľa krát...“

„Prečo ma neodnesiete do nemocničného krídla?“ opýtal sa Harry so zaťatými zubami.

„Nemali by sme ho tam vziať, pán profesor?“ poznamenal za-
blatený Wood, ktorý bol šťastný, že vyhrali, a usmieval sa i napriek tomu, že sa im zranil stíhač. „Skvelá finta, Harry, naozaj úžasná, naj-
lepšia, akú si doteraz predviedol...“

Cez les nôh zbadal Harry Freda a Georgea Weasleyovcov, ako sa márne pokúšajú zavrieť vzpierajúcu sa dorážačku do debničky. Tá sa ani teraz nemienila vzdať.

„Ustúpte,“ prikázal Lockhart ľuďom okolo Harryho a začal si vyhrňat' nefritovozelené rukávy.

„Ne - rob - te - to,“ namietol Harry chabo, no Lockhart už šer-
moval prútikom a vzápätí mu ním mieril na ruku.

Harry odrazu pocítil v pleci akési čudné šteklenie, ktoré sa šíri-
lo po celej ruke a prešlo mu až do končekov prstov. Mal pocit, akoby
mu celá ruka spl'asla. Neodvážil sa pozrieť, čo sa mu s ňou stalo. Mal
zatvorené oči, tvár držal odvrátenú, no keď ľudia nad ním začali hí-
kať a Colin Creevey fotografoval ako divý, vedel, že jeho najhoršia
predtucha sa naplnila. Ruka ho už nebolela - ale mal pocit, akoby to,
čo tam teraz mal, ani nebola ruka.

„Ach,“ vzdychol Lockhart. „Nič to. To sa stáva. Podstatné je,
že kosti už nie sú zlomené. To treba mať v prvom rade na pamäti.
Takže, Harry, vstaňte a choďte do nemocničného krídla... pán Weas-
ley, slečna Grangerová, odprevadíte ho tam? Madam Pomfreyová mu
s tým... hm... už niečo spraví.“

Harry sa postavil a pripadal si akýsi nesúmerný. Zhlboka sa
nadýchol a pozrel sa napravo. To, čo tam uvidel, spôsobilo, že znova
takmer zamdlel.

Z habitu mu vytŕčalo čosi, čo vyzeralo ako hrubá gumená na-
podobenina ruky. Pokúsil sa pohnúť prstami. Nepodarilo sa mu to.

Lockhart Harrymu kosti nenapravil. On mu ich odstránil.

Madam Pomfreyová nebola vôbec nadšená.

„Mal si hneď a zaraz prísť ku mne!“ hnevala sa, keď Harrymu nadvihla smutný, bezvládný zvyšok čohosi, čo bolo ešte pred polhodinou funkčnou rukou. „Vyrobiť kosti za sekundu veru neviem... musím ich nechať znova narásť...“

„Ale dokážete to, však?“ opýtal sa Harry zúfalo.

„Samozrejme, že to dokážem, ale bude to veľmi bolestivé,“ odvetila madam Pomfreyová zachmúrene a hodila Harrymu pyžamo. „Budeš tu musieť prespať...“

Ron pomohol Harrymu prezliecť sa a Hermiona zatiaľ čakala za závesom. Trvalo hodnú chvíľu, kým spoločnými silami napchali dlhočiznú gumenú ruku do rukáva.

„Nechápem, Hermiona, prečo sa Lockharta aj po tomto všetkom zastávaš!“ zakričal Ron cez záves a pokúšal sa pretiahnuť Harryho necitlivú ruku cez úzku manžetu pyžamového kabáta. „Keby Harry chcel byť bez kostí, tak to povie.“

„Každý sa môže zmýliť,“ riekla Hermiona. „Aspoň už necíti bolesť, však, Harry?“

„Nie,“ hlesol Harry a štvoral sa do postele. „Teraz pre zmenu necítim vôbec nič.“

Hodil sa na posteľ a ruka bezvládne plesla vedľa neho.

Záves sa rozhrnul a k posteli pristúpila madam Pomfreyová s Hermionou. V ruke držala veľkú fľašku čohosi označeného ako *Kostro-rast*.

„Čaká ťa ťažká noc,“ povedala, naliala plnú odmerku pariacej sa tekutiny a podala mu ju. „Obnovovanie kostí je veľmi náročný proces.“

To isté platilo aj o užívaní *Kostro-rastu*. Keď ho Harry prehltoľ, začali ho hrozne páliť ústa i hrdlo, rozkašľal sa a prskal na všetky strany. Madam Pomfreyová sa vzdialila, hundrúc si čosi o nebezpečných druhoch športu a neschopných učiteľoch, a Ron s Hermionou zatiaľ pomáhali Harrymu prehltnúť trochu vody.

„Ale vyhrali sme,“ vyhlásil Ron a na tvári mu zažiaril úsmev. „Chytil si ju parádne, to ti teda poviem. Keby si videl Malfoya... keby mohol, zabije ťa...“

„Zaujímalo by ma, čo spravili s tou dorážačkou,“ poznamenala Hermiona nahnevane.

„Môžeme si to poznačiť na zoznam otázok, ktoré sa chceme Malfoya opýtať, keď vypijeme ten všehodžús,“ navrhol Harry a opäť klesol na vankúš. „Len dúfam, že bude chutiť lepšie než táto kostro-rastová žbrnda...“

„Keď tam budú plávať kúsky Slizolinčanov? Žartuješ, nie?“ podotkol Ron.

V tej chvíli sa dvere nemocničného krídla rozleteli a vošli Harryho spoluhráči, celí premáčaní a zablatení.

„Letel si úplne bombasticky, Harry,“ vyhrkol George. „Marcus Flint práve ziapal na Malfoya. Vraj či je slepý, či nevidí, že má pri uchu ohnivú strelu. Malfoy sa netváril bohvieako nadšene.“

Spoluhráči priniesli zákusky, cukríky a niekoľko fliašiek tekvicového džúsu, posadali si okolo Harryho na posteľ a práve sa chystali riadne to osláviť, keď do miestnosti vtrhla madam Pomfreyová a zrevala: „Ten chlapec si potrebuje odpočinúť, do rána mu musí narásť tridsaťtri kostí! Von! VON!“

A tak Harry osamel a nebolo nikoho, kto by ho rozptýlil, aby nemusel myslieť na bodavú bolesť v bezvládnej ruke.

O niekoľko hodín neskôr sa Harry strhol zo spánku, vykrikol od bolesti a zahľadel sa do hľbokej tmy. Mal pocit, akoby mal ruku plnú obrovských triesok. Práve sa chcel zamyslieť nad tým, čo ho prebudilo, keď si s hrôzou uvedomil, že mu ktosi v tej tme utiera vlhkým uteráčikom čelo.

„Nechajte ma!“ zvolal a hneď nato: „*Dobby!*“

Domový škriatok vyvaloval na Harryho oči ako tenisové lop-tičky. Dolu dlhým, špicatým nosom sa mu kotúlala slza.

„Harry Potter sa vrátil do školy,“ zašepkal žalostne. „Dobby Harryho Pottera varoval a varoval. Pane, prečo ste Dobbyho nepočúvli? Prečo sa Harry Potter nevrátil domov, keď zmeškal vlak?“

Harry sa zodvihol z podušky a odstrčil Dobbyho ruku s uteráčikom.

„Čo tu robíš?“ opýtal sa. „A ako vieš, že som nestihol vlak?“

Dobbymu sa roztriasla pera a Harryho sa zmocnilo podozrenie.

„To si bol *ty!*“ povedal pomaly. „*Ty* si začaroval tú stenu, aby sme ňou nemohli prejsť!“

„Presne tak, pane,“ priznal sa Dobby a odušu prikyvoval, až mu ušiská plieskali. „Dobby sa ukryl, počkal na Harryho Pottera a zapečatil vchod a doma si potom musel prejsť po prstoch horúcou žehličkou,“ a ukázal Harrymu desať dlhých zafačovaných prstov, „ale Dobbymu to neprekážalo, pane, myslel si, že Harry je v bezpečí, *Dobbymu by ani vo sne* na um neprišlo, že Harry Potter sa dostane do školy iným spôsobom!“

Pohojdával sa vpred a vzad a krútil ohyzdnou hlavou. „Dobby bol v takom šoku, keď sa dozvedel, že Harry Potter sa vrátil na Rokfort, až pripálil svojmu pánovi obed! Taký výprask Dobby ešte nezažil, pane...“

Harry sa zvalil na vankúš.

„Kvôli tebe nás s Ronom skoro vyrazili,“ povedal nahnevane. „Radím ti, zmizni, kým mi dorastú kosti, Dobby, lebo ťa zaškrtím.“ Dobby sa chabo usmial.

„Dobby je zvyknutý, že sa mu vyhrážajú smrťou, pane. Dobby to doma počuje najmenej päťkrát za deň.“

Vysmrkal sa do rožka špinavej vankúšovej obliečky, čo mal na sebe, a tváril sa tak skľúčene, že z Harryho, hoci sa tomu bránil, sa hnev začal vytrácať.

„Prečo v tom chodíš, Dobby?“ opýtal sa ho zvedavo.

„V tomto?“ Dobby zaťahal za obliečku. „To je symbol zotročenia domového škriatka, pane. Dobby sa môže stať slobodným iba vtedy, keď mu jeho pán daruje šaty. Preto si rodina, u ktorej slúžim, dáva pozor, aby nepodala Dobbymu ani len ponožku, pretože tým by mu darovala slobodu a Dobby by od nich navždy odišiel.“

Dobby si utrel vypučené oči a odrazu rázne vyhlásil: „Harry Potter musí ísť domov! Dobby si myslel, že jeho dorážačka Harryho Pottera prinúti, aby...“

„*Tvoja dorážačka?*“ neveril Harry vlastným ušiam a znova v ňom vzkypel hnev. „Čo tým chceš povedať, že tvoja dorážačka? To ty si ju začaroval tak, že ma takmer zahlušila?“

„Nie zahlušila, pane, nie zahlušila!“ bľabotal Dobby zhrozene. „Dobby chcel Harrymu Potterovi zachrániť život! Radšej nech ide ťažko ranený domov, než by mal ostať tu, pane! Dobby chcel, aby sa Harry Potter zranil tak, aby sa vrátil domov!“

„Naozaj?! To myslíš vážne?!“ zručol naňho Harry. „Predpokladám však, že mi neprezradíš, prečo si chcel, aby som domov cestoval po častiach?“

„Ach, keby len Harry Potter tušil!“ kvíľil Dobby a na dotrhanú obliečku sa mu valili potoky sĺz. „Keby len tušil, čo pre nás znamená, pre nás nízkych, zotročených, čo sme spodinou čarodejníckeho sveta! Dobby si pamätá, ako sa žilo, keď bol Ten-Čo-Ho-Netreba-Meno-vať pri moci, pane! S nami, domovými škriatkami, sa vtedy zaobchádzalo ako s najpodradnejšou háved'ou, pane! K Dobbymu sa tak síce správajú stále, pane,“ pripustil a utieral si tvár do povliečky. „Ale odkedy ste zvíťazili nad Tým-Čo-Ho-Netreba-Menovať, sa život mojich druhov v mnohom zlepšil. Harry Potter prežil, moc temného lorda pominula a nastal nový úsvit, pane, Harry Potter žiaril ako páv nádeje pre nás všetkých, ktorí sme si mysleli, že doba temná sa nikdy neskončí, pane... Teraz sa však na Rokforte budú diať strašné veci, možno sa už aj dejú, a Dobby nemôže pripustiť, aby tu Harry Potter ostal, teraz, keď sa história opakuje a Tajomná komnata je opäť otvorená...“

Dobby sa zarazil, v tvári sa mu zračila hrôza, schmatol Harryho krčah s vodou, ktorý stál na stolíku pri posteli, treskol si ním o hlavu, zapotácal sa a zmizol Harrymu z dohľadu. O malú chvíľu sa opäť vyšplhal na posteľ, neskutočne škúľil a hundral si popod nos: „Zlý Dobby, veľmi zlý Dobby...“

„Takže Tajomná komnata existuje,“ zašepkal Harry. „A... nepovedal si, že bola otvorená už aj *predtým*?! No tak, hovor, Dobby!“

Dobby sa opäť načiahol za džbánom, no Harry ho chytil za kostnaté zápästie. „Ale ja som nemal rodičov muklov... aké nebezpečenstvo mi teda hrozí?“

„Ach, pane, už sa úbohého Dobbyho na nič nepýtajte,“ jachtal škriatok a veľikánske oči mu v tme svietili. „Na tomto mieste sa majú diať temné činy, no keď sa to stane, Harry Potter tu už nesmie byť... choďte domov, Harry Potter, choďte domov. Harry Potter sa nesmie do toho zapliesť, pane, je to veľmi nebezpečné...“

„Kto je za tým, Dobby?“ opýtal sa Harry a pevne stisol Dobbymu zápästie, aby si opäť nezačal trieskať džbánom o hlavu. „Kto ju otvoril? Kto ju otvoril naposledy?“

„Dobby nemôže, pane, Dobby nemôže, Dobby to nesmie prezradiť!“ pišťal škriatok. „Chodťe domov, Harry Potter, chodťe domov!“

„Nikam nepôjdem!“ zahučal naňho Harry. „Moja najlepšia kamoška je z muklovskej rodiny. Ak je tá komnata naozaj otvorená, bude prvá na rane...“

„Harry Potter riskuje kvôli priateľom vlastný život!“ drmolil Dobby ako vo vytržení. „Je taký šľachetný! Taký statočný! Musí však zachrániť sám seba, musí, Harry Potter nesmie...“

Dobby odrazu zmĺkol, netopierie uši sa mu trepotali. Harry tiež niečo začul. Z chodby k nim doliehali blížiac sa kroky.

„Dobby musí ísť!“ dychčal škriatok ustráchané. Ozvalo sa puknutie a Harry zvieral v pästi len vzduch. Hodil sa na vankúš, načúval zvuku krokov a upieral zrak na tmavé dvere.

O chvíľu do nich nacúval Dumbledore, na sebe mal dlhú vlnenú nočnú košeľu a čiapku na spanie. Držal jeden koniec čohosi, čo vyzeralo ako socha. Vzápätí sa objavila profesorka McGonagallová, ktorá držala tej soche nohy. Spoločne ju potom položili na posteľ.

„Chodťe po madam Pomfreyovú,“ zašepkal Dumbledore, profesorka McGonagallová prešla náhlivým krokom popri Harryho posteli a zmizla. Harry nehybne ležal a tváril sa, že spí. Začul naliehavú vravu a o chvíľu zbadal profesorku McGonagallovú a hneď za ňou madam Pomfreyovú, ktorá si na nočnú košeľu práve navliekala pletenú vestu. Odrazu zhíkla.

„Čo sa stalo?“ zašepkala smerom k Dumbledorovi a sklonila sa nad sochou na posteli.

„Ďalší útok,“ povedal Dumbledore. „Minerva ho našla na schodoch.“

„Vedľa neho ležal stravec hrozna,“ pokračovala profesorka McGonagallová. „Domnievame sa, že sa chcel potajomky prešmyknúť k Potterovi.“

Harrymu zovrelo žalúdok. Pomaličky a opatrne sa nadvihol tak, aby videl na sochu na posteli. Na užasnutú tvár dopadal pás mesačného svitu.

Bol to Colin Creevey. Oči mal doširoka otvorené, obe ruky pred sebou a v nich zvieral fotoaparát.

„Zmeravel?“ zašepkala madam Pomfreyová.

„Áno,“ odvetila profesorka McGonagallová. „Desím sa však čo i len pomyslieť... keby si Albus nešiel dolu po šálku horúcej čokolády... ktovie, čo by sa...“

Všetci traja uprene hľadeli na Colina. Potom sa Dumbledore naklonil a vypáčil z Colinovho tuhého zovretia fotoaparát.

„Myslíte si, že sa mu podarilo útočníka odfotografovať?“ ožila profesorka McGonagallová.

Dumbledore neodpovedal. Otvoril zadnú časť fotoaparátu.

„Prepánajána!“ zhikla madam Pomfreyová.

Z fotoaparátu sa vyvalil dym. Harry, ležiaci o tri posteľe ďalej, zacítil štipľavý zápach spálenej umelej hmoty.

„Roztopil sa,“ žasla madam Pomfreyová. „Načisto sa roztopil...“

„Čo to znamená, Albus?“ spýtala sa profesorka McGonagallová nástojčivým hlasom.

„To znamená,“ povedal Dumbledore, „že Tajomná komnata je opäť otvorená.“

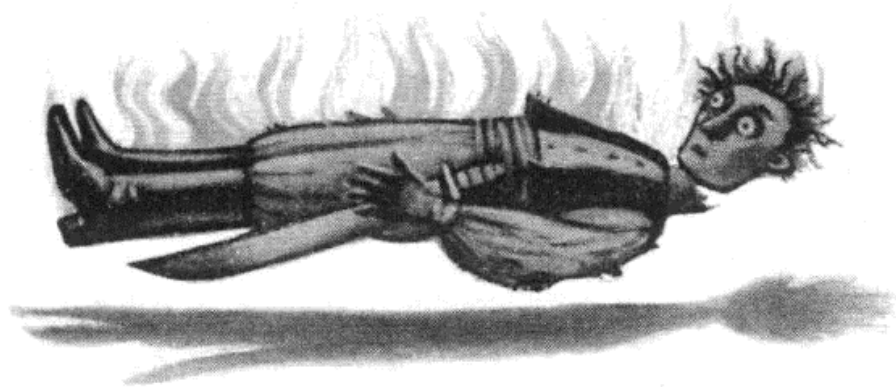
Madam Pomfreyová si zakryla dlaňou ústa. Profesorka McGonagallová neveriacky civela na Dumbledora.

„Ale... Albus... to hádam... *kto*?“

„Nie je dôležité *kto*,“ povedal Dumbledore, nespúšťajúc pritom pohľad z Colina, „ale *ako*...“

Harry hľadel na tvár profesorky McGonagallovej, ponorenej v tieni, a bolo mu jasné, že z toho nie je o nič múdrejšia ako on sám.

JEDENÁSTA KAPITOLA

KLUB DUELANTOV

Keď sa Harry v nedeľu ráno prebudil, izbu zalievalo zimné slnko. Ruku mal síce veľmi stuhnutú, no boli v nej kosti. Rýchlo sa posadil a pozrel smerom ku Colinovej posteli, výhľad mu však zakrývali dlhé závesy, za ktorými sa včera aj on prezliekal. Madam Pomfreyová si všimla, že je už hore, docupkala k nemu s podnosom s raňajkami a začala mu ohýbať a natáľovať ruku i prsty.

„Všetko v poriadku,“ oznámila mu, zatiaľ čo sa ľavou rukou nemotorne krmil ovsenou kašou. „Keď doješ, môžeš ísť.“

Harry sa obliekol najrýchlejšie, ako vedel, a trielil do Chrabromilskej veže - už sa nemohol dočkať, kedy Ronovi a Hermione rozpovie o Colinovi a Dobbym, ani jedného však nenašiel. Vybral sa ich teda hľadať, hoci netušil, kde by mohli byť, a pravdu povediac, trochu sa ho dotklo, že ich ani nezaujíma, či mu tie kosti dorástli, alebo nie.

Keď miňal knižnicu, práve z nej vychádzal Percy. Mal oveľa lepšiu náladu, ako keď sa videli naposledy.

„Ach, ahoj, Harry,“ pozdravil ho veselo. „Podal si včera skvelý výkon, naozaj skvelý. Chrabromil sa dostal na čelo v celkovom hodnotení súťaže o školský pohár - za víťazstvo v metlobale sme si pripísali päťdesiat bodov!“

„Nevidel si Rona s Hermionou?“ prerušil ho Harry.

„Nie, nevidel,“ odvetil Percy a úsmev z tváre mu zmizol. „Dúfam, že sa Ron zase nezašívá na dievčenskom záchode...“

Harry sa silene zasmial, počkal, kým Percy odíde, a zamieril rovno k záchodom Umrňanej Myrty. Nevedel síce, čo by tam Ron s Hermionou teraz robili, no keď sa presvedčil, že nablízku nie je Filch ani žiaden z prefektov, otvoril dvere a začul ich hlasy zo zamknutej kabínky.

„To som ja,“ zavolal a zatvoril za sebou dvere. V kabínke čosi cinklo, potom sa ozvalo spláchnutie a prekvapený výkrik a Harry zazrel v kľúčovej dierke Hermionino oko.

„Harry!“ vykrikla. „Ty si nás riadne naľakal... pod' sem... čo ruka?“

„Fajn,“ povedal Harry a vkĺzol do kabínky. Na záchodovej mieste trónil starý kotlík a čosi pod ním praskalo - Harry okamžite pochopil, že je to ohník. Vyčarovať prenosný, vodovzdorný oheň, to bola Hermionina špecialita.

„Chceli sme ísť za tebou, no potom sme sa rozhodli, že sa najskôr pustíme do prípravy všehodžusu,“ vysvetľoval Ron Harrymu, ktorému sa s menšími problémami konečne podarilo zamknúť dvere kabínky. „Rozhodli sme sa, že tento úkryt bude najbezpečnejší.“

Harry im začal rozprávať o Colinovi, no Hermiona ho prerušila.

„Už vieme - počuli sme dnes ráno profesorku McGonagallovú, vravela to Flitwickovi. Preto sme sa rozhodli, že to nesmieme odkladať...“

„Čím skôr vymámime od Malfoya priznanie, tým lepšie,“ zavrčal Ron. „Viete, čo si myslím? Že po tom včerajšom zápase si potreboval na niekom vybiť zlosť, a odniesol si to Colin.“

„Ale je tu ešte niečo,“ povedal Harry, pozorujúc Hermionu, ako trhá chumáče stavikrvu a hádže ich do odvaru. „V noci bol za mnou Dobby.“

Ron s Hermionou sa naňho zarazene pozreli. Harry im rozpovedal všetko, čo mu Dobby povedal - i to, čo nepovedal. Hermione s Ronom ho počúvali s otvorenými ústami.

„Tajomná komnata bola už raz otvorená?“ čudovala sa Hermiona.

„Tým sa vysvetľuje mnohé,“ vyhlásil Ron víťazoslávne. „Otvoril ju Lucius Malfoy, keď tu kedysi študoval, a teraz poradil svojmu drahému synáčikovi Dracovi, aby spravil to isté. Je to jasné. Len škoda, že ti Dobby neprezradil, aká obluda to tam číha. Nechápem totiž, ako je možné, že by si ju tu nik nevšimol.“

„Možno vie byť neviditeľná,“ povedala Hermione a hádzala na dno kotlíka pijavice. „Alebo sa vie premieňať - napríklad na brnenie - čítala som o démonovi chameleónovi...“

„Priveľa čítaš, Hermiona,“ zahriakol ju Ron a nasypal na pijavice mŕtve muchy zlatoočky. Prázdne vrecúško od múch potom pokrkvál a zahľadel sa na Harryho.

„Takže Dobby nám najskôr zabránil dostať sa k vlaku a potom ti zlomil ruku...“ pokrútil hlavou. „Vieš čo, Harry? Ak sa bude i naďalej snažiť zachrániť ti život, určite ťa raz zabije.“

* * *

V pondelok ráno sa chýr o tom, že napadli Colina a ten teraz leží v nemocničnom krídle s ťabý mŕtvy, rozletel po celej škole. Na hrade zavládla atmosféra neistoty a podozrievania. Prváci sa začali pohybovať po hrade v skupinkách, chodili vždy tesne jeden vedľa druhého, akoby sa báli, že ak sa odvážia urobiť čo i len krok vpred, neznámy démon na nich zaútočí.

Ginny Weasleyová, ktorá na hodinách čarovania sedávala vedľa Colina Creeveyho, bola od strachu celá bez seba, a Harry zastával názor, že Fred s Georgeom si nevybrali práve najlepší spôsob, ako ju rozveseliť. Striedavo si, raz jeden, raz druhý, pričarovali srst' alebo hnusné vyrážky, a keď to najmenej čakala, vyskakovali na ňu spoza sôch na chodbe. Prestali s tým, až keď im Percy, od zlosti celý popolavý, oznámil, že napíše pani Weasleyovej, lebo Ginny sa bojí a nemôže v noci spať.

Žiaci začali potajomky, za chrbtami učiteľov, obchodovať so všakovakými talizmanmi, amuletmi a ďalšími vecami, ktoré mali

človeka ochrániť od temných síl. Neville Longbottom si kúpil obrovskú, neskutočne zapáchajúcu zelenú cibuľu, špicatý purpurový kryštál a rozkladajúci sa mločí chvost, no potom mu nejaký chlapec z Chrabromilu vysvetlil, že jemu nijaké nebezpečenstvo nehrozí; má predsa čistú krv, a preto je veľmi nepravdepodobné, že by naňho zaútočili.

„Ako prvého chceli nastrašiť Filcha,“ povedal vyplašený Neville. „A každý vie, že ja tiež nemám od šmukla ďaleko.“

Druhý decembrový týždeň, tak ako každý rok, obišla profesorka McGonagallová študentov a zapisovala si mená tých, ktorí zostanú počas Vianoc na Rokforte. Na zoznam sa podpísali aj Harry, Ron a Hermiona. Počuli, že aj Malfoy ostáva, a zdalo sa im to dosť podozrivé. Vianočné prázdniny boli ideálnym obdobím na to, aby vyskúšali všehodžús a vymámili z Malfoya priznanie.

No odvar nebol ešte zďaleka hotový. Stále im chýbal roh dvojročca a koža juhoafrického hada Dispholidus typus a jediným miestom, kde bolo možné oboje nájsť, bol Snapov kabinet. Harry si v duchu pomyslel, že by veru radšej stál zoči-voči tej oblude Salazara Slizolina, než by ho mal Snape prichytiť vo svojom kabinete.

„Viem, ako to urobíme,“ vyhlásila Hermiona vo štvrtok popoludní pred dvojhodinovou elixírov, „vyvoláme v triede chaos. A potom sa jeden z nás prešmykne do Snapovho kabinetu a vezme, čo potrebujeme.“

Harry s Ronom sa na ňu nervózne pozreli.

„Najlepšie bude, ak to kradnutie necháte na mňa,“ vyhlásila vecným tónom. „Vy dvaja sa nesmiete do ničoho zapliesť, lebo by vás vyhodili, ja mám záznam čistý. Takže vašou úlohou bude spôsobiť v triede zmätok a Snapa na takých päť minút zamestnať.“

Harry sa chabo usmial. Robiť výtržnosti na Snapovej hodine elixírov bolo niečo podobné ako pichať spiaceho draka do oka.

Hodiny elixírov sa konali v jednom z veľkých žalárov. Štvrtkové vyučovanie prebiehalo ako zvyčajne. Medzi drevenými lavicami, na ktorých stáli mosadzné váhy a nádobky s prísadami, bolo rozložených dvadsať kotlíkov, z ktorých sa parilo. Snape sa zakrádal dymom, uštipačne sa vyjadroval na adresu práce študentov z Chrabromilu, zatiaľ čo nad kotlíkmi slizolinských študentov sa uznanlivo

usmieval. Draco Malfoy, Snapov najobľúbenejší študent, neustále hádzal po Ronovi a Harrym oči morského štvorzubca, tí však vedeli, že keby sa nechali vyprovokovať, leteli by zo školy skôr, než by stihli povedať ,to nie je fér‘.

Harryho Roztok puchnutia bol príliš riedky, jeho však teraz trápilo čosi celkom iné. Čakal na Hermionin signál a Snape, ktorý práve kritizoval jeho vodnatý odvar, takmer nevnímal. Keď sa Snape zvrtol a odkračal, aby znemožnil Nevilla, Hermiona zachytila Harryho pohľad a prikývla.

Harry sa prikrčil za kotlíkom, z vrecka vytiahol Fredov delobuch doktora Fillibustera a dotkol sa ho prúťikom. Delobuch začal syčať a prskať. Harry vedel, že nesmie strácať čas, rýchlo vstal, zacielil a hodil - delobuch zasiahol cieľ a skončil rovno v Goylovom kotlíku.

Goylov odvar vybuchol a ostriekal celú učebňu. Žiaci, ktorých Roztok puchnutia zasiahol, jačali ako diví. Malfoy dostal plný zásah do tváre a nos mu napuchol ako balón, Goyle sa tackal po triede a dľaňami si zakrýval oči, ktoré sa mu zväčšili do rozmeru obedových tanierov - Snape sa pokúšal žiakov utíšiť a zistiť, čo sa stalo. Harry v tom zmätku zazrel Hermionu, ako sa prešmykla do Snapovho kabinetu.

„Ticho! TICHŮ!“ reval Snape. „Koho to ostriekalo, nech si príde sem ku mne po Odvar splasnutia - keď zistím, kto to bol...“

Harry zbadal Malfoya, ako beží k učiteľskému stolu s hlavou sklonenou pod váhou nosiska veľkého sťa dyňa, a mal čo robiť, aby nevybuchol do smiechu. Pri Snapovom stole sa zhromaždila takmer polovica triedy, niektorí žiaci boli zhrbení, lebo mali ruky ako bejzbalové pátky, iní nemohli rozprávať, pretože im neuveriteľne spuchli pery. Harry si všimol, že Hermiona medzitým nenápadne vkĺzla späť do triedy a habit sa jej vpredu trochu vydúval.

Keď všetci postihnutí vypili za hit protilátky a opuchy im konečne splasli, Snape sa prihnal ku Goylovmu kotlíku a vylovil z neho pokrútený čierny zvyšok delobuchu. V triede to len tak zašumelo.

„Ak zistím, kto to tam hodil,“ zašepkal Snape, „okamžite poletí zo školy.“

Harry sa zo všetkých síl usiloval tváriť prekvapene. Snape hľadel priamo naňho a zvonec, ktorý sa ozval o desať minút neskôr, bol preňho skutočným vyslobodením.

„Vedel, že som to bol ja,“ povedal Harry Ronovi a Hermione, keď sa všetci traja spoločne náhlili k záchodom Umrnčanej Myrty. „Na betón.“

Hermiona nahádzala ukoristené ingrediencie do kotlíka a energicky celú zmes pomiešala.

„O dva týždne bude hotový,“ oznámila im a celá sa rozžiarila.

„Snape nemá ako dokázať, že si to bol ty,“ upokojoval Harryho Ron. „Čo také môže vymyslieť?“

„Ako ho poznám, tak niečo veľmi podlé,“ povedal Harry vo chvíli, keď odvar začal peniť a bublať.

O týždeň prechádzali Harry, Ron a Hermiona vstupnou halou a zbadali hlúčik študentov, ako sa tlačia pred nástenkou a čítajú kus pergamenu, čo tam visel. Seamus Finnigan s Deanom Thomasom na nich kývali a na tvárach sa im zračilo vzrušenie.

„Otvárajú Klub duelantov!“ volal Seamus. „Prvé stretnutie je už dnes večer! Príprava na boj zoči-voči nepriateľovi nie je na zahodenie, to sa môže človeku v týchto dňoch zísť...“

„Hádám si nemyslíš, že Slizolinova obluda ťa bude vyzývať na súboj?“ smial sa Ron a so záujmom sa začítal do oznamu na nástenke.

„Nie je to zlá vec,“ oznámil Harrymu a Hermione cestou na večeru. „Pôjdeme tam?“

Harry s Hermionou boli za, a tak o ôsmej zišli opäť do Veľkej siene. Dlhé stoly zmizli, pri jednej zo stien vyrástlo zlaté pódium a nad ním sa vznášali tisíce sviečok, ktoré ho ožarovali. Strop bol znova zamatovočierny a pod ním sa zišla skoro celá škola, všetci mali so sebou čarodejnícke prútky a tvárili sa napäto.

„Ktovie, kto to bude učiť,“ poznamenala Hermiona, keď sa pripojili k debatujúcim študentom. „Ktosi mi vravel, že Flitwick bol za mlada šampión v súbojoch - možno on.“

„Len aby to nebol...“ začal Harry a vzápätí vydal zúfalý pazvuk: na pódium vystúpil Gilderoy Lockhart vo vlajúcom slivkovomodrom habite a za ním - kto iný než Snape, ako zvyčajne celý v čiernom.

Lockhart pokynul študentom, aby sa utíšili, a zvolal: „Rozostavte sa okolo pódia, rozostavte sa okolo pódia! Vidíte na mňa vše-

tcí? Počujete ma všetci? Výborne! Takže, profesor Dumbledore súhlasil so založením takého malého Klubu duelantov, v ktorom sa naučíte, ako sa brániť v prípade, že to budete potrebovať, tak ako sa to stalo mne už nespočetnekrát... ak sa chcete dozvedieť všetky podrobnosti, prelistujte si moje publikované práce.

Dovoľte mi, aby som vám predstavil svojho pomocníka, profesora Snapa,“ pokračoval Lockhart a zaceril sa. „Zdôveril sa mi, že čo-to o súbojoch vie, a súhlasil, že skôr ako začneme, bude mi asistovať pri krátkej ukážke, čo považujem od neho za veľmi športové gesto. Rád by som vás, milí študenti, ubezpečil, že sa nemáte čoho báť - profesora elixírov vám nezabijem, sľubujem!“

„Mohli by sa zahlušiť navzájom, čo ty na to?“ pošepol Ron Harrymu do ucha.

Snapovi sa od hnevu triasla horná pera. Harry nechápal, ako sa môže Lockhart usmievať. Keby naňho Snape takto zazeral, neváhal by ani chvíľu a utekal by od neho čo najďalej.

Lockhart a Snape sa obrátili tvármi k sebe a uklonili sa - teda Lockhart sa uklonil, pričom nervózne pohyboval prstami, zatiaľ čo Snape len zlostne mykol hlavou. Potom na seba namierili prútiky sťa meče.

„Ako ste si iste všimli, držíme prútiky v predpísanej bojovej pozícii,“ prihovoral sa Lockhart mlčiacemu davu. „Keď poviem tri, každý z nás vyriekne zaklínadlo. Ani jeden z nás však nebude chcieť svojho súpera zabiť, to je pochopiteľné.“

„Na jeho mieste by som si tým nebol až taký istý,“ zahundral Harry, keď videl, ako Snape zatína zuby.

„Raz... dva... tri...“

Obaja zdvihli prútiky nad hlavu a namierili ich jeden na druhého. Snape vykrikol: „*Expelliarmus!*“ Z prútika vyšľahla šarlátovo-červená žiara a Lockhart vyletel do vzduchu: preletel do zadnej časti pódia, vrazil do steny, zviezol sa po nej dolu a zostal rozčapený ležať na dlážke.

Malfoy spolu so svojimi spolužiakmi zo Slizolinu jasali. Hermiona nervózne prešľapovala. „Čo poviete, stalo sa mu niečo?“ pískala a zakrývala si dlaňami tvár.

„Koho to trápi,“ odvetili Harry s Ronom naraz.

Lockhart horko-ťažko vstal. Klobúk mu odletel a vlasy mu vzađu na hlave odstávali.

„Takže ste to videli,“ zvolal a šplhal sa späť na pódium. „Toto bolo Odzbrojovacie zaklínadlo... určite ste si všimli, že som prišiel o prútik... ach, ďakujem, slečna Brownová... áno, to bol veľmi dobrý nápad predviesť im práve toto, profesor Snape, dúfam, že sa na mňa nebudete hnevať, ale dopredu som vedel, čo urobíte. Keby som vám v tom chcel zabrániť, bolo by to až príliš jednoduché... napadlo mi však, že názorná ukážka tohto zaklínadla bude pre študentov oveľa poučnejšia...“

Snape ho prepichoval vražedným pohľadom. Lockhart si to zrejme všimol, pretože povedal: „Dost' bolo názorných ukážok! Teraz zídem dolu a zadelím vás do dvojíc. Profesor Snape, buďte taký milý a pomôžte mi...“

Obaja chodili medzi študentmi a dávali ich do párov. Lockhart dal dokopy Nevilla s Justinom Finchom-Fletchleym, k Harrymu a Ronovi dorazil však ako prvý Snape.

„Je načase rozdeliť našu nerozlučnú dvojicu,“ uškrnul sa. „Weasley, vy budete s Finniganom, Potter...“

Harry sa automaticky postavil k Hermione.

„Nie, nie, chlapče,“ na Snapovej tvári sa zjavil mrazivý úsmev. „Pán Malfoy, poďte sem. Uvidíme, ako si poradíte so slávnym Harrym Potterom. A vy, slečna Grangerová... vy budete vo dvojici so slečnou Bulstrodovou.“

Malfoy si pyšne vykračoval smerom k nim a vyškieral sa. Za ním išla jeho spolužiačka, ktorá Harrymu pripomínala fotografiu z knižky *Besedy s bosorkami*. Bola vysoká, zavalitá a sánka jej hrozivo vytŕčala. Hermiona sa na ňu chabo usmiala, no ona jej úsmev neopätovala.

„Obráťte sa tvárou k súperovi!“ zvolal Lockhart, ktorý stál opäť na pódiu. „A pokloňte sa mu!“

Harry i Malfoy takmer nepohli hlavami a nespúšťali oči jeden z druhého.

„Prútičky pripraviť!“ zvolal Lockhart. „Keď narátam do troch, vyrieknite zaklínadlo a odzbrojte súpera - máte ho iba odzbrojiť - nechceme tu nijaké zranenia... raz... dva... tri...“

Harry zdvihol svoj prútik nad hlavu, no Malfoy začal už na „dva“: jeho zaklínadlo zasiahlo Harryho tak tvrdo, že mal pocit, ako by ho niekto tresol panvicou po hlave. Zapotácal sa, no keďže usúdil,

že sa mu nič vážne nestalo, nestrácal čas, namieril prútik priamo na Malfoya a zvolal: „*Rictusempra!*“

Malfoya zasiahol prúd strieborného svetla do žalúdka, zvolal sa na zem a ťažko dýchal.

„*Povedal som, že len odzbrojit!*“ kričal zmätený Lockhart ponad hlavy bojujúcich študentov. Keď Malfoy klesol na kolená, Harry ho zasiahol Štekliacim zaklínadlom, takže sa od smiechu nevládal ani pohnúť. Harry vyčkával, lebo mal pocit, že by od neho nebolo fér, keby zaútočil na Malfoya, keď je na zemi, no urobil veľkú chybu. Malfoy zalapal po dychu, namieril prútik na Harryho kolená a priškrteným hlasom zvolal: „*Tarantallegra!*“ a v tej chvíli začalo Harrymu nekontrolovateľne mykať nohami, ako keby tancoval nejaký divoký tanec.

„Stačí! Stačí!“ vrieskal Lockhart, no velenie prevzal Snape.

„*Finite Incantatem!*“ zvolal. Harryho nohy prestali tancovať, Malfoy sa prestal rehotáť a všetci hľadeli na Snapa.

Nad nimi sa vznášal zelenkastý dym. Neville i Justin ležali na zemi a dychčali. Ron pomáhal vstať Seamusovi, ktorý mal popolavosivú tvár, a ospravedlňoval sa mu za vyčíňanie svojho zlomeného prútika. Hermiona s Millicent Bulstrodovou však ešte neskončili; Millicent držala Hermionu ako vo zveráku a tá kňučala od veľkej bolesti. Harry pribehol k nim a snažil sa od nej Millicent odtrhnúť. No nedarilo sa mu to - bola oveľa väčšia ako on.

„Ale, ale,“ krútil hlavou Lockhart, keď cupkal medzi žiakmi, hľadiac na výsledky súbojov. „Vstaňte, Macmillan... opatrne, slečna Fawcettová... Boot, silno si to zatlačte, hneď vám to prestane krvácať...“

„Asi bude lepšie, keď vás najskôr naučím, ako odblokovať útočnickovo kúzlo,“ povedal Lockhart nervózne, stojac v strede sály. Pozrel sa na Snapa, ktorému sa čierne oči hrozivo leskli, a rýchlo odvrátil zrak. „Potrebujem dvoch dobrovoľníkov - Longbottom a Finch-Fletchley, poďte sem...“

„To nie je dobrý nápad, profesor Lockhart,“ prerušil ho Snape a plachtil smerom k nemu, pripomínajúc obrovského zlostného netopiera. „Longbottom dokáže spôsobiť pohromu aj pri tom najjednoduchšom kúzele. Aby sme nemuseli to, čo z Fincha-Fletchleyho zvýši, posielat' do nemocničného krídla v zápalkovej škatuľke.“

Nevillova ružová tvár nadobudla ešte sýtejší odtieň. „Čo takto Malfoy s Potterom?“ navrhol Snape a uškrnul sa.

„Výborný nápad!“ potešil sa Lockhart a pokynul Harrymu a Malfoyovi, aby prišli do stredu sály. Ostatní im uvoľňovali cestu. „Takže, Harry,“ poučal ho Lockhart. „Keď na vás Draco namieri prútikom, urobte toto.“

Zdvihol prútik nad hlavu, začal ním zúrivo mávať všetkými smermi, až mu odletel. Snape sa zaškľabil a Lockhart sa rýchlo zohol po prútik so slovami: „Hop... môj prútik je akýsi rozrušený...“

Snape pristúpil k Malfoyovi, sklonil sa k nemu a pošepkal mu čosi do ucha. Malfoy sa uškrnul. Harry sa nervózne pozrel na Lockharta a spýtal sa: „Pán profesor, mohli by ste mi to odblokovanie ukázať ešte raz?“

„Máš plné gate, čo?“ zamrmlal Malfoy tak, aby to Lockhart nepočul.

„Z teba určite,“ precedil Harry cez zuby.

Lockhart zovrel Harryho radostne okolo pliec. „Stačí, ak urobíte to, čo som pred chvíľou robil ja, Harry!“

„To mám hodiť prútik na zem!?“

Lockhart ho však nepočúval.

„Tri... dva... jeden... teraz!“ zvolal.

Malfoy zdvihol prútik a zreal: „*Serpensortia!*“

Z konca prútika zaznel výbuch. Zhrozený Harry sa prizeral, ako z neho vystrelil dlhočizný čierny had, sťažka dopadol na dlažbu medzi nimi a vzopäl sa, pripravený zaútočiť. Spomedzi rýchlo ustupujúcich študentov sa ozývali výkriky.

„Nehýb sa, Potter,“ prikázal mu Snape a bolo na ňom vidno, že mu robí potešenie sledovať, ako tam Harry stojí zoči-voči rozdráždenému hadovi. „Ja sa oňho postarám...“

„Nechajte mňa, ja to urobím!“ zvolal Lockhart. Niekoľkokrát sa po hadovi ohnal prútikom a ozvala sa rana. Had namiesto toho, aby zmizol, vyletel zopár metrov nad zem a potom s hlasným buchnutím dopadol na zem. Zúrivo syčal a kízal sa rovno k Justinovi Finchovi-Fletchleymu, tesne pred ním sa vztýčil, odhalil svoje jedovaté zubiská a chystal sa zaútočiť.

Harry nevedel, čo to doňho vošlo. Nebol si dokonca vôbec istý, či to chcel urobiť. Uvedomoval si len, že sa rúti vpred, akoby stál na šliapacom koliesku, a že reve na hada: „Daj mu pokoj!“ A akoby

zázrakom - celkom nepochopiteľne - sa had mäkučko, sťa hrubá čierna hadica, skrútil na zem, pričom nespúšťal oči z Harryho. Harry cítil, že z neho strach pomaly vyprcháva. Vedel, že had už na nikoho nezaútočí, no vedel i to, že nedokáže vysvetliť prečo.

Pozrel sa na Justina a usmial sa naňho v domnienke, že Justinovi sa na tvári bude zračiť úľava, údiv, či aspoň vďačnosť - ale že bude nahnevaný a vystrašený, to veru nečakal.

„Na čo sa to tu hráš?!“ zreval naňho Justin a skôr než Harry stihol otvoriť ústa, otočil sa a vybehol zo sály.

Harry pristúpil bližšie, mávol prúťikom a had sa vyparil, ostal po ňom iba oblak čierneho dymu. Aj Snape sa naňho pozeral akosi čudne: jeho odsudzujúci a vyčítavý pohľad sa veru Harrymu vôbec nepáčil. Zdalo sa mu tiež, akoby sa od stien odrážal akýsi zlovestný šepot. Vtom pocítil, že ho ktosi ťahá vzadu za habit.

„Pod?“, pošepol mu do ucha Ronov hlas. „Hýb sa... no tak, pod?...“

Ron ho navigoval smerom von, Hermiona drobčila vedľa nich. Keď prechádzali dvermi, študenti po oboch stranách im ustupovali, akoby sa báli, že od nich chytia dáku chorobu. Harry nechápal, čo sa deje, ani Ron, ani Hermiona sa mu neunúvali niečo vysvetliť, len ho vliekli hore schodmi do prázdnej chrabromilskej klubovne. Ron vtlačil Harryho do kresla a povedal: „Ty si Parselan. Prečo si nám to nepovedal?“

„Čo som?“ nechápal Harry.

„*Parselan!*“ zakričal Ron. „Rozprávaš sa s hadmi!“

„Ja viem,“ pripustil Harry. „Teda, dnes sa mi to stalo len druhý raz. Raz som v ZOO nechtiac poštvál na svojho bratranca Dudleyho veľhada amerického - to je na dlhšie rozprávanie - skrátka, povedal mi, že v živote nebol v Brazílii, a ja som ho, bez toho, aby som si to uvedomoval, pustil na slobodu... ale to bolo ešte predtým, ako som sa dozvedel, že som čarodejník...“

„Veľhad americký ti povedal, že nikdy nebol v Brazílii?“ opakoval Ron ako v mrákotách.

„No a?“ čudoval sa Harry. „Stavím sa že, hadej reči rozumie kopec študentov.“

„To sa teda mylíš,“ povedal Ron. „Je to veľmi ojedinelá schopnosť. Harry, je to zlé.“

„Čo je zlé?“ spýtal sa Harry a pomaly sa začínal na Rona hnevovať. „Čo sa vám všetkým porobilo? Počujte, keby som tomu hadovi nepovedal, aby na Justina neútočil...“

„To si mu naozaj povedal?“

„Čo tým myslíš? Ved' si tam bol... počul si ma...“

„Počul som, že vravíš niečo v parseľčine,“ odsekol Ron. „V jazyku hadov. Mohol si povedať čokoľvek - nečudo, že sa Justin zľakol, vyzeralo to, že toho hada proti nemu huckáš...“

Harry naňho neveriacky zízal.

„Ja som hovoril iným jazykom? Ale... vôbec som si to neuvedomil... ako môžem hovoriť iným jazykom a nevedieť o tom, že to robím?“

Ron pokrútil hlavou. On i Hermiona sa tvárili, akoby niekto umrel. Harry nechápal, čo je na tom také strašné.

„Môžete mi láskavo vysvetliť, čo je zlé na tom, že som zabránil obrovskému hadovi, aby odhryzol Justinovi hlavu?“ opýtal sa Harry. „Nezáleží preda sa na tom, ako som to urobil, podstatné je, že Justin nemusí žiadať o prijatie do Bandy bezhlavých, nie?“

„Záleží na tom, a dost,“ prehovorila Hermiona ustráchaným hlasom, „človek, ktorý bol známy tým, že sa rozpráva s hadmi, sa totiž volal Salazar Slizolin. Preto má Slizolinská fakulta vo svojom znaku hada.“

Harry od prekvapenia otvoril ústa.

„Presne tak,“ dodal Ron, „a teraz si celá škola bude myslieť že si jeho pra-pra-pra-pravnuk alebo niečo také...“

„Nie som,“ bránil sa Harry, no zmocňoval sa ho nepokoj, ktorý si nevedel dosť dobre vysvetliť.

„Ale ako to dokážeš?“ spýtala sa Hermiona. „Salazar žil pred tisíc rokmi a z toho, čo vieme, by si jeho potomkom pokojne aj mohol byť.“

* * *

Harry tej noci takmer oka nezažmúril. Medzierkou medzi baldachýnovými závesmi sa pozeral, ako za oknom ich veže začína padať sneh a premýšľal...

Čo ak je naozaj potomkom Salazara Slizolina? Koniec koncov, o svojich rodičoch nič bližšie nevie. Dursleyovci mu zakázali pýtať sa na svojich čarodejnických príbuzných.

Harry si skúsil potichu povedať niekoľko slov v parselčine. Nikaké mu neprišli na myseľ. Zrejme musí stáť zoči-voči hadovi, keď tak chce rozprávať.

Som predsa v Chrabromile, pomyslel si. Rokfortský klobúk by ma sem nezaradil, keby som mal Slizolinovu krv...

Ale, ale, ozval sa škodoradostný hlások v jeho mysli, Rokfortský klobúk ťa predsa chcel dať do Slizolinu, nepamätáš sa?

Harry sa obrátil na druhý bok. Zajtra na herbológii pôjde za Justinom a vysvetlí mu, že on toho hada naňho nehuckal, ale ho od neho odháňal. To predsa (nahnevane búchal päťami do vankúša) musel vidieť každý trul'.

Sneženie sa však do rána zmenilo na takú hustú chumelicu, že posledná hodina herbológie v starom roku musela byť zrušená: profesorka Sproutová mala v pláne navliecť mandragorám teplé ponožky a šály, čo bola ozaj náročná procedúra, a navyše teraz, keď veľmi záležalo na tom, aby diví muži vyrástli čo najrýchlejšie a mohli čo najskôr oživiť pani Norrisovú a Colina Creeveyho, spolažila sa radšej len sama na seba.

Harry sedel zadumaný pri kozube v chrabromilskej klubovni, zatiaľ čo Ron s Hermionou využili voľný čas na partičku šachu.

„Prepánakráľa, Harry,“ rozčúlila sa Hermiona, keď jej jeden z Ronových strelcov zhodil z koňa jazdca a vliekol ho preč zo šachovnice. „Ak ti na tom tak záleží, tak choď za Justinom a porozprávaj sa s ním.“

A tak Harry vstal, preliezol cez otvor v stene a vydal sa Justina hľadať.

Za oknami sa chumelil hustý sivý sneh a hoci bol biely deň, hrad bol oveľa tmavší než inokedy. Harry sa triasol od zimy a prechádzal popri triedach, v ktorých sa vyučovalo, pričom počul útržky toho, čo sa v nich dialo. Profesorka McGonagallová práve kričala na niekoho, aspoň to tak znelo, kto premenil svojho spolužiaka na jazveca. Harry mal nutkanie nazrieť dnu, no premohol ho a kráčal ďalej, premýšľajúc, že Justin možno využil voľnú hodinu na štúdium, a rozhodol sa zájsť najskôr do knižnice.

V zadnej časti knižnice naozaj sedel hlúčik biffomorských študentov, ktorým tiež odpadla herbológia, no nevyzerali, že sa učia. Dlhou uličkou medzi vysokými policami Harry videl, že majú hlavy blízko seba a o čomsi zanietene debatujú. Nevšimol si, či bol medzi nimi aj Justin. Harry vykročil smerom k nim, keď k nemu doľahlo čosi, čo ho prinútilo v oddelení s knihami o neviditeľnosti zastať a načúvať.

„Preto som Justinovi povedal,“ prehovoril nejaký robustný chalan, „aby sa skryl v našej izbe. Ak si ho Potter označil ako ďalšiu obeť, bude lepšie, keď sa mu nejaký čas nebude ukazovať na oči. Justin čakal, že sa niečo také stane, raz sa totiž pred Potterom preriekol, že má rodičov muklov. Nepovedal to síce priamo, ale spomenul, že mal ísť študovať na Eton. A s takým niečím sa neradno chváliť pred Slizolinovým potomkom, no nemám pravdu?“

„Ernie, ty si naozaj myslíš, že to bol Potter?“ opýtalo sa ustráchané dievča s plavými vrkočmi.

„Hannah,“ povedal ten robustný chlapec veľavýznamne, „hovorí po parselsky. A každý vie, že to je znamenie temných čarodejov. Počuli ste o tom, že by sa nejaký uznávaný čarodejník rozprával s hadmi? Samotného Slizolina prezývali Hadí jazyk.“

Ozvalo sa súhlasné mrmlanie a Ernie pokračoval: „Pamätáte sa, čo bolo napísané na tej stene? *Nepriatelja potomka, majte sa na pozore*. Potter mal nejakú potýčku s Filchom. Všetci dobre vieme, čo sa potom stalo Filchovej mačke. A čo ten prvák Creevey, ktorý otravoval Pottera počas metlobalového zápasu a fotil ho, keď ležal v blate? Vieme, čo sa s ním stalo - Harry sa mu pomstil.“

„Vždy sa mi zdal taký milý,“ povedala Hannah nesmelo. „On sa predsa zaslúžil o to, že Veď-Viete-Kto zmizol. Takéto niečo by neurobil!“

Ernie tajomne stíšil hlas, Biffomorčania dali hlavy dokopy a Harry sa prikradol trochu bližšie, aby zachytil, čo hovorí.

„Nik nevie, ako sa mu podarilo ten útok Veď-Viete-Koho prežiť. Bol predsa celkom malý, keď sa to stalo. Ako to, že z neho neostali len franforce? Takú kliatbu môže prežiť len veľmi mocný temný čarodej.“ A celkom pošepky dodal: „Preto sa ho Veď-Viete-Kto rozhodol zabiť. Nechcel, aby mu z neho vyrástol silný protivník, s ktorým by musel neskôr bojovať. Ktovie, aké temné schopnosti v sebe ešte Potter ukrýva.“

Harry to už nemohol dlhšie vydržať. Nahlas zakašľal a vystúpil z uličky medzi policami. Keby s ním nelomcovala toľká zlosť, možno by mu to bolo aj smiešne: keď ho totiž študenti Biflbomoru zbadali, všetci akoby skameneli a Ernie celkom ozelenel.

„Ahojte,“ pozdravil ich Harry. „Hľadám Justina Finch-Fletchleyho.“

Najhroznejšie obavy Biflbmorčanov sa teda potvrdili. Všetci ustráchané hľadeli na Ernieho.

„A čo od neho chceš?“ opýtal sa Ernie trasľavým hlasom.

„Rád by som mu vysvetlil, ako to bolo s tým hadom v Klube duelantov,“ odvetil Harry.

Ernie si hrýzol biele pery, zhlboka sa nadýchol a povedal: „My sme to videli. Vieme, ako to bolo.“

„Tak potom ste museli vidieť aj to, že keď som sa tomu hadovi prihovoral, tak sa stiahol,“ povedal Harry.

„Videl som len to,“ pokračoval Ernie tvrdohlavo, hoci sa triasol na celom tele, „že si hovoril parselčinou a hnal si toho hada rovno na Justina.“

„To nie je pravda!“ vykrikoval Harry a hlas mu od hnevu preskaľoval. „Veď sa ho ani nedotkol!“

„Ale veľa nechýbalo,“ povedal Ernie. „A keby dačo,“ dodal rýchlo, „môžeš si to pokojne aj zistiť, deväť pokolení mojich predkov tvoria výlučne čarodejnice a čarodejníci, mám teda absolútne čistú krv...“

„Tvoja krv ma vôbec nezaujíma!“ skríkol Harry nazlostene. „Čo by som mal z toho, keby som útočil na tých, čo majú muklovský pôvod?“

„Počul som, že nenávidíš muklov, u ktorých si vyrastal,“ odvetil mu pohotovo Ernie.

„Dursleyovcov by nenávidel každý,“ povedal Harry. „Chcel by som vidieť teba, čo by si robil na mojom mieste.“

Zvrtol sa na päte a vypochoďoval z knižnice, čím si vyslúžil odsudzujúci pohľad madam Pinceovej, ktorá práve leštila pozlátenu obálku akejsi veľkej čarodejnickej knihy.

Rútil sa chodbou a bol taký nazlosteneý, že ani nevedel, kam ide. A tak sa stalo, že vrazil do čohosi velikánskeho a pevného a ocitol sa na zemi.

„Ach, ahoj, Hagrid,“ pozdravil, keď sa pozrel nad seba.

Hagrid mal síce hlavu i tvár zahalenú vo vlnenej kukle, ktorú pokrývala hrubá vrstva snehu, no musel to byť on, pretože bol odetý v kabáte z krtka a bola ho plná chodba. V mohutnej rukavici držal mŕtveho kohúta.

„Nestalo sa ti nič, Harry?“ opýtal sa, keď si stiahol kuklu tak, aby mohol hovoriť. „Prečo nie si na vyučku?“

„Odpadlo nám,“ povedal Harry a vstal. „A čo tu robíš ty?“
Hagrid mu ukázal bezvládneho kohúta.

„Už druhý v tomto školskom roku,“ vysvetľoval. „Bud' sú to líšky, alebo Krv sajúci démon. Musím ísť za riaditeľom, aby mi dal povolenie začarovať kurník.“

Zahľadel sa na Harryho spodod huňatého, zasneženého obočia.

„Fakticky si okej? Si dáky napenený...“

Harry nebol vstave zopakovať, čo o ňom povedal Ernie a jeho spolužiaci.

„Nič mi nie je,“ riekol. „Už musím ísť, Hagrid, o chvíľu máme transfiguráciu a musím si ísť ešte po knihy.“

A odišiel, neustále mysliac na Ernieho slová.

„Justin čakal, že sa niečo také stane, raz sa totiž pred Potterom preriekol, že má rodičov muklov...“

Harry vybehol hore schodmi a zabočil na ďalšiu chodbu, ktorá bola úplne tmavá. Cez vybitú okennú tabuľku prúdil dovnútra silný ľadový vietor a zhasol všetky fagle na stenách. Asi v polovici chodby sa Harry o niečo potkol a opäť sa ocitol na zemi.

Otočil sa a žmurkal do tmy, čo to bolo. Od hrôzy mu zovrelo žalúdok.

Na dlážke ležal Justín Finch-Fletchley, tuhý a studený, na zamrznutej tvári sa mu zračil úžas a doširoka otvorené oči upieral do stropu. Ale to nebolo všetko. Vedľa neho ležal ešte niekto - Harrymu sa naskytol neskutočný pohľad.

Bol to Takmer bezhlavý Nick, nebol však perlet'ovo-biely a priehľadný, ale čierny a nejasný, vznášal sa nehybne asi pätnásť centimetrov nad zemou. Hlavu mal napoly odklopenú a na tvári mal rovnako užasnutý výraz ako Justin.

Harry sa postavil, zhlboka dýchal a srdce mu bubnovalo o reb-
rá. Rýchlo skontroloval oba konce opustenej chodby a všimol si, že od nehybných tiel náhlivo cupká zástup pavúkov. Okrem tlmených hlasov učiteľov za dverami priľahlých tried nebolo počuť nič.

Keby rýchlo ušiel, nik by sa nedozvedel, že tu bol. Nemôže však odísť a nechať ich tu len tak... Musí zavolať pomoc... No uveria mu, že s tým nemá nič spoločné?

Ako tam tak stál, nevediac, čo si počať, odrazu sa s buchotom rozleteli najbližšie dvere. A z nich vystrelil duch Zloduch.

„Pozrimeže, pľuhavý Potter!“ chichotal sa Zloduch a prehnal sa tak tesne popri ňom, že mu skoro zhodil okuliare. „Čo má Potter za lubom? Prečo sa tu tak zakráda...“

Zloduch chcel urobiť vo vzduchu kotrmelec, no keď bol dolu hlavou, zarazil sa. Zbadal totiž Justína a Takmer bezhlavého Nicka. Okamžite sa zvrtol hlavou nahor a z plných pľúc zreval: „ÚTOK! ÚTOK! ĎALŠÍ ÚTOK! ŽIADEN SMRTEĽNÍK ANI DUCH NIE JE VIAC V BEZPEČÍ! UTEKAJTE, AK VÁM JE ŽIVOT MILÝ! ÚTOOOK!“

Buch... buch... buch... všetky dvere na chodbách sa rozleteli a žiaci sa vyvalili na chodbu. V priebehu niekoľkých minút zavládla taká panika, že Justina takmer udupali a niekoľkí žiaci dokonca stáli priamo v Takmer bezhlavom Nickovi. Učitelia kričali, nech sú žiaci ticho, a Harry si uvedomil, že stojí pritlačený k stene. Do stredu chodby sa blížila profesorka McGonagallová a za ňou celá jej trieda, jeden z jej žiakov bol ešte stále pokrytý bielo-čiernou srsťou. Mávla prútikom, ozvala sa rana ako z dela, a keď nastalo ticho, prikázala žiakom, aby sa vrátili do svojich tried. Chodba sa pomaly vyprázdnila a na miesto činu odrazu dobehol zadychčaný Ernie z Biflbmoru.

„Konečne ťa prichytili pri čine!“ zrúkol, tvár mal bielu ako stena a prstom ukazoval na Harryho.

„To by stačilo, Macmillan!“ zahriakla ho profesorka McGonagallová prísny hlasom.

Duch Zloduch sa vznášal nad nimi, škodoradostne sa vyškieľal a s uspokojením sa prizeral na výjav pod sebou. Zloduch miloval zmätok. Kým sa nad Justinom a Takmer bezhlavým Nickom skláňali učitelia a zisťovali, čo sa stalo, Zloduch si začal pospevovať:

*„Pozor na Pottera, hrozného netvora,
každý to už tuší, že on ľudí hluší.“*

„Dost' už, Zloduch!“ zvolala profesorka McGonagallová a Zloduch sa pomaly vzdal'oval, pričom vyplazil na Harryho jazyk.

Profesor Flitwick a profesorka Sinistrová, ktorá učila astronómiu, odniesli Justina do nemocničného krídla, no nik nevedel, čo s Takmer bezhlavým Niekom. Napokon profesorka McGonagallová vyčarovala zo vzduchu veľký vejár a odovzdala ho Erniemu s príkazom, aby Takmer bezhlavého Nicka vyvial hore schodmi. Ernie ju poslúchol a Nick poletoval pred ním ako čierne nehlučné vznášadlo. Harry zostal na chodbe sám s profesorkou McGonagallovou.

„Poďte so mnou, Potter,“ prikázala mu.

„Pani profesorka,“ ozval sa Harry, „prisahám, že ja som to...“

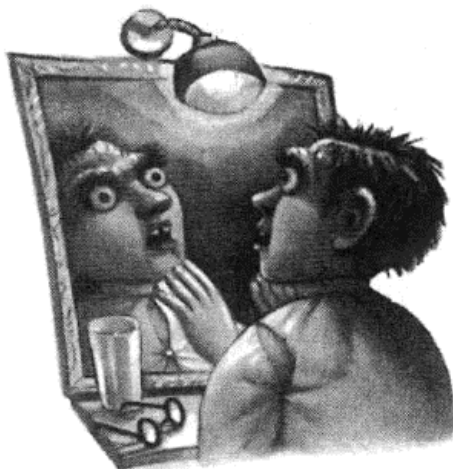
„Bez rečí, Potter,“ zahriakla ho prísne.

Prešli mlčky za roh a zastali pred obrovskou a veľmi ohavnou kamennou obludou.

„Citrónový drops!“ zvolala profesorka McGonagallová. Muselo to byť heslo, pretože obluda odrazu ožila, uskočila nabok a stena za ňou sa rozdvojila. Harry aj napriek obavám z toho, čo ho čaká, tíško žasol. Za stenou bolo točité schodisko, ktoré sa pohybovalo nahor ako eskalátor. Keď sa naň s profesorkou McGonagallovou postavili, Harry začul, ako sa stena za nimi zatvorila. Viezli sa špirálovito čoraz vyššie a vyššie, Harrymu sa už krútila hlava, keď sa pred nimi vynorili naleštené dubové dvere s mosadzným klopadlom v tvare grifa, zázračného zvierat'a s hlavou a krídlami orla a telom leva.

Teraz už vedel, kde sú. Tu nemôže bývať nik iný ako Dumbledore.

DVANÁSTA KAPITOLA

ODVAR VSEHODŽÚSU

Vyviezli sa po kamennom schodišti až na samý vrch a profesorka McGonagallová zaklopala na dvere. Tie sa potichu otvorili a oni vošli dnu. Profesorka McGonagallová prikázala Harrymu, aby tam počkal, a odišla.

Harry sa rozliadol vôkol seba. Jedna vec bola istá: zo všetkých učiteľských pracovní, ktoré v tomto roku navštívil, bola Dumbledoreova najzaujímavejšia. Keby sa tak hrozne nebál, že ho vyhodia zo školy, bol by nevýslovne šťastný, že má príležitosť poobzerať si to tu.

Nachádzal sa vo veľkej kruhovej miestnosti, plnej akýchsi smiešnych jemných zvukov. Na stolíkoch s dlhými tenkými nohami ležalo množstvo všakovakých strieborných nástrojov, ktoré jemne bzučali a vychádzali z nich obláčiky dymu. Na stenách viseli podobizne bývalých riaditeľov a riaditeľiek školy, ktorí si spokojne po-

driemkavali vo svojich rámoch. Bol tam aj obrovský stôl, ktorý stál na vtáčích nohách s pazúrmí, a vzadu za ním na polici ležal starý, ošúchaný čarodejnický klobúk - Rokfortský triediaci klobúk.

Harry zaváhal. Hodil očkom po spiacich čarodejníkoch a čarodejníkoch na stenách. Hádám by sa nič nestalo, keby si ho nasadil ešte raz? Len na chvíľu, aby... aby sa ubezpečil, že ho *naozaj* zaradil do tej správnej fakulty...

Opatrne obišiel okolo stola, vzal z police klobúk a pomaly si ho položil na hlavu. Bol mu veľký a zošuchol sa mu až na nos, presne ako keď si ho skúšal naposledy. Harry hľadel do tmavého vnútra klobúka a čakal. Vtom mu tenký hlások prehovoril rovno do ucha: „Tak tebe to nedá pokoj, Harry Potter, však?“

„Hm, no,“ šepkal Harry, „hm... prepáčte, že vás otravujem... chcel som sa len spýtať...“

„Rozmýšľaš nad tým, či som ťa zaradil do správnej fakulty,“ povedal klobúk bez váhania. „Áno... mal som s tým značné problémy. Ale trvám na to, čo som povedal,“ Harrymu srdce poskočilo od radosti, „v Slizoline by sa ti tiež darilo...“

Harrymu zovrelo žalúdok. Schmatol klobúk za špičku a strhol si ho z hlavy. Obratý a vyblednutý klobúk mu teraz ochabnuto visel v ruke. Harry ho položil späť na policu a cítil sa mizerne.

„Mýliš sa,“ povedal nahlas nemému klobúku. Ten sa ani nepohol. Harry ustúpil, nespúšťajúc z neho oči. Odrazu sa za jeho chrbtom ozval čudný pridusený zvuk a on sa strhol.

Nebol tu sám. Na zlatom bidielku na dverách stál akýsi vypĺznutý vták, ktorý pripomínal napoly ošklbaného moriaka. Harry zísal na vtáka a vták hľadel uhrančivo na Harryho, pričom opäť vydal ten smiešny zvuk. Harrymu sa zdalo, že musí byť veľmi chorý. Mal mútne oči a kým sa Harry naňho pozeral, vypadli mu z chvosta ďalšie perá.

Harrymu preblesklo mysl'ou, že by mu už nič iné ku šťastiu nechýbalo, len aby Dumbledorovo domáce zvieratko zomrelo vo chvíli, keď je s ním v pracovni celkom sám. No vták zrazu vzbĺkol.

Harry od hrôzy vykrikol a ustupoval k stolu. Horúčkovo sa obzeral, či niekde nezazrie pohár s vodou, ale nijaký tam nebol. Vták sa medzitým premenil na horiacu guľu, hlasno zaškriekal a zostala z neho iba tlejúca kôпка popola.

Dvere pracovne sa otvorili. Do miestnosti vošiel Dumbledore a tváril sa veľmi zachmúrene.

„Pán profesor,“ povedal Harry nešťastne. „Ten vták... nemohol som mu pomôcť... z ničoho nič začal horieť...“

Dumbledore sa na Harryho prekvapenie usmial.

„Už bolo veru načase,“ povedal. „V posledných dňoch vyzeral dosť zle. Stále som mu vravel, aby s tým niečo spravil.“

Keď zbadal Harryho začudovaný výraz, nahlas sa rozosmial.

„Félix je fénix, Harry. Keď fénixovia cítia, že sa blíži ich koniec, vzbĺknu, aby opäť vstali z popola. Len sa naňho pozri...“

Harry sa pozrel na zem a zbadal, ako z popola vykúka hlavička drobného, pokrivaného, práve vyliahnutého vtáčatka. Bolo približne také škaredé ako jeho predchodca.

„To ma mrzí, že si sa s ním zoznámil akurát v deň, keď horí,“ povedal Dumbledore a sadol si za stôl. „Inak máva krásne červeno-zlaté perie. Nádherné vtáky, títo fénixovia. Dokážu odniecť veľmi ťažký náklad, ich slzy majú hojivé účinky a sú to úžasne *oddané* zvieratá.“

Keď Félix vzbĺkol, Harryho sa zmocnila taká hrôza, že úplne zabudol, prečo tu je, no len čo sa Dumbledore usadil vo vysokom kresle za stolom a uprel naňho svoje prenikavé bledomodré oči, hneď sa na všetko rozpamätal.

No kým Dumbledore stihol niečo povedať, dvere na pracovni sa s obrovským rachotom rozleteli a dnu sa vrátil Hagrid, oči sa mu divo leskli, vlnenú kuklu mal zrolovanú na vrchu strapatej čiernej hlavy a v ruke sa mu hompáľal mŕtvy kohút.

„To nebol Harry, pán profesor Dumbledore!“ zvolal Hagrid nahliavo. „Debatoval som s ním pár sekúnd predtým, ako toho chalana našli, pane, to by namojdušu nestihol...“

Dumbledore chcel niečo povedať, no Hagrid sa nedal zastaviť, zúrivo mával kohútom, z ktorého lietalo perie na všetky strany.

„... on to fakt nebol, odprisahám to trebárs aj pred Ministerstvom mágie...“

„Hagrid, ja...“

„... šmária, chytili ste toho nepravého, pane, Harry by nikdy...“

„*Hagrid!*“ zrúkol naňho Dumbledore. „Ja si predsa nemyslím, že tých ľudí napadol Harry.“

„Ach,“ zarazil sa Hagrid a kohút mu opäť bezvládne visel pri nohe. „Jasné. Dočkám vonku, pán riaditeľ.“

A s dupotom vypochoďoval von, tváriac sa veľmi zmätene.

„Pán profesor, vy si naozaj nemyslíte, že som to bol ja?“ opýtal sa Harry uľahčene, zatiaľ čo Dumbledore zhŕňal zo stola perie.

„Nie, Harry, nemyslím,“ povedal Dumbledore, ale tváril sa pritom veľmi vážne. „No i tak potrebujem s tebou hovoriť.“

Dumbledore si oprel končeky dlhých prstov o seba, uprene sa na Harryho zahľadel a ten nervózne čakal, čo bude.

„Chcem sa ťa, Harry, spýtať, či neexistuje niečo, s čím by si sa mi chcel zdôveriť,“ povedal milo. „Nech je to čokoľvek.“

Harry nevedel, čo na to povedať. Spomenul si na Malfoya, ako kričí: „Ďalšími v poradí ste vy, humusáci!“ i na odvar všehodžúsu, bubľajúci v záchode Umrnčanej Myrty. Potom sa mu v mysli vybavil ten hlas bez tela, ktorý začul dva razy, a spomenul si i na to, čo povedal Ron: „*Počuť hlasy, ktoré iní nepočujú, je aj v čarodejníckom svete zlé znamenie.*“ Spomenul si tiež na to, čo o ňom hovoria ostatní študenti, a znovu sa ho zmocnila hrôza, že má predsa len niečo spoločné so Salazarom Slizolinom...

„Nie,“ povedal napokon. „O ničom takom neviem, pán profesor...“

Dvojitý útok na Justina a Takmer bezhlavého Nicka spôsobil, že strach, ktorý na škole panoval, sa zmenil na skutočnú hrôzu. Bolo zvláštne, že študentov sa najviac dotkol osud Takmer bezhlavého Nicka. Čo je to za temnú silu, ktorá dokáže ublížiť aj duchovi? pýtali sa žiaci jeden druhého. Aká strašná moc to musí byť, keď dokáže ublížiť niekomu, kto je už dávno mŕtvy? Študenti si ozlomkrky bežali rezervovať miesta v Rokfortskom eksprese, aby mohli ísť na sviatky domov.

„Keď to pôjde takto ďalej, zostaneme tu sami,“ povedal Ron Harrymu a Hermione. „My, Malfoy, Crabbe a Goyle. To budú úžasné prázdniny!“

Crabbe a Goyle, ktorí vždy robili to, čo Malfoy, sa tiež zapísali na zoznam študentov, ktorí zostávajú na Rokforte. Inak bol Harry rád, že väčšina žiakov odchádza. Už bol nervózny z toho, že sa mu ľudia na chodbách vyhýbajú, akoby mal na nich každú chvíľu vy-

ceriť obrovské tesáky alebo ich opluť jedom; už mal po krk toho šuškania, ukazovania prstom a syčania, ktoré nasledovalo vždy, keď sa niekde objavil.

Fred a George však celú situáciu brali s humorom. Vykračovali si po chodbách pred Harrym a vykrikovali: „Uvoľnite cestu Slizolinnému potomkovi, prichádza skutočný temný čarodej...“

Percy ich správanie veľmi rozhodne odsudzoval.

„To vôbec nie je na smiech,“ povedal odmerane.

„Uhni z cesty, Percy,“ odbil ho Fred. „Harry sa ponáhľa.“

„Hej, je na ceste do Tajomnej komnaty, chce si tam dať šálku čaju so svojou slizkou zubatou obludkou,“ vyhlásil George zadušajúc sa smiechom. Ani Ginny to nepovažovala za smiešne. „Ach, prestaň s tým,“ nariekala vždy, keď sa Fred nahlas pýtal Harryho, koho má v pláne omráčiť ako ďalšieho, alebo keď George predstieral, že od seba odháňa Harryho veľkým strúčikom cesnaku.

Harrymu to bolo jedno. Pravdu povediac, cítil sa lepšie, keď videl, že aspoň Fred s Georgeom považujú myšlienku, že by bol Slizolinným potomkom, za úplne absurdnú. Ich šašoviny však dráždili Draca Malfoya. Vždy, keď ich stretol, tváril sa neuveriteľne kyslo.

„To preto, lebo má sto chutí všetkým vytrúbiť, že tým potomkom je on,“ vyhlásil Ron dôležito. „Viete predsa, že hrozne neznáša, keď ho niekto v niečom porazí, a vyzerá to tak, že všetky zásluhy za jeho špinavú prácu teraz prislúchajú tebe.“

„O chvíľu bude všetko inak,“ ozvala sa Hermiona a v jej hlase bolo cítiť spokojnosť. „Odvar všehodžúsu je takmer hotový. Už len pár dní a Malfoy nám vyklopí pravdu.“

Škola sa konečne skončila a na hrad sa znieslo ticho hlboké ako sneh na priľahlých pozemkoch. Harry z toho nemal stiesnený pocit, naopak, to ticho považoval za upokojujúce a tešil sa, že on, Hermiona a Weasleyovci sú teraz pánni Chrabromilskej veže, čo znamenalo, že mohli hrať hlučnú Rachotiacu sedmu a nikoho tým nerozčuľovali, a nikým nerušení usporadúvali súboje vo dvojiciach. Fred, George a Ginny mali možnosť ísť s pánom a pani Weasleyovcami za Billom do Egypta, no rozhodli sa, že zostanú radšej v škole. Percy, ktorý odsudzoval, ako to on nazval, ich ‚detinské správanie‘, netrúvil v chrabromilskej klubovni veľa času. Nezabudol im tým

svojím povýšeneckým spôsobom oznámiť, že *on* zostal počas Vianoc na Rokforte len preto, že je prefekt a jeho povinnosťou je pomôcť učiteľom počas tohto - pre nich veľmi náročného - obdobia.

Slnko práve vychádzalo do chladného, bieleho sviatočného dňa. Harryho s Ronom, ktorí zostali na izbe sami, zobudila zavčas rána Hermiona, ktorá k nim vtrhla, dávno prezlečená, s plným náručím darčiekov.

„Hore sa!“ zvolala roztáhujúc závesy.

„Hermiona - toto je chalanská izba...“ zavrčal Ron a zakrýval si oči pred svetlom.

„Ja som hore už hodinu, prisypala som do odvaru ešte trochu múch. Je hotový.“

Harry sa posadil na posteli, čulý ako rybička.

„To myslíš vážne?“

„Jasné,“ odvetila Hermiona a odsunula potkana Prašivca tak, aby si mohla sadnúť na jeden zo štyroch rohov Ronovej baldachýnovej postele. „Ak to chceme urobiť, navrhujem, aby sme to spravili dnes večer.“

V tej chvíli vletela do izby Hedviga a v zobáku niesla maličký balíček.

„Ahoj,“ pozdravil ju Harry natešene, keď pristála na jeho posteli. „Tak ty sa so mnou už rozprávaš?“

Ďobla ho nežne do ucha a z toho mal oveľa väčšiu radosť ako z darčeka, čo mu priniesla - ukázalo sa, že je od Dursleyovcov. Poslali mu špáradlo na zuby s odkazom, nech zistí, či by na Rokforte nemohol zostať aj počas letných prázdnin.

Ostatné darčekom, čo dostal, ho potešili oveľa viac. Hagrid mu poslal veľkú plechovicu fondánových praliniiek. Harry sa rozhodol, že skôr než ich začne konzumovať, nechá ich zmäknúť na ohni; Ron mu dal *Lietanie s kanónmi*, knižku zaujímavostí o svojom obľúbenom metlobalovom klube, a Hermiona mu kúpila luxusné orlie brko. Harry si rozbalil aj posledný darček a našiel tam nový, ručne pletený pulóver od pani Weasleyovej a obrovský kus slivkového koláča. Keď Harry čítal kartičku, čo mu tam priložila, spomenul si na auto pána Weasleyho (ktoré od tej kolízie so Zúrivou vrbou nik nevidel) a na ďalšie niekoľkonásobné porušenie školského poriadku, ktoré s Ronom práve plánovali, a opäť pocítil výčitky svedomia.

Všetci, čo zostali na Rokforte, dokonca i tí, ktorých desila predstava, že čoskoro požívajú odvar všehodžúsu, sa počas štedrovečernej hostiny skvele zabávali.

Veľká sieň vyzerala fantasticky. Okrem tuča vianočných stromčekov, ktoré pokrýval srieň, a hustých girland z cezminy a imela, križujúcich sálu, padal zo začarovaného stropu aj teplý, suchý sneh. Hagrid bol s každou čašou vaječného koňaku o niečo hlučnejší. Percy, ktorý si nevšimol, že mu Fred začaroval prefektský odznak, na ktorom teraz stálo namiesto *hlavný prefekt - v hlave defekt*, sa ustavične všetkých vypytoval, na čom sa smejú. Harry dokonca ignoroval Draca Malfoya, ktorý mal pri slizolinskom stole hlučné narážky na jeho nový pulóver. Pri troche šťastia stihne Malfoya už o niekoľko hodín zaslúžený trest.

Harry s Ronom ešte ani poriadne nedojedli tretiu porciu vianočného pudingu, keď ich Hermiona vyháňala zo siene von, aby išli dokončiť svoj večerný plán.

„Už nám chýbajú len kúsky z ľudí, na ktorých sa chceme premeniť,“ oznámila im Hermiona vecným tónom, akoby ich posielala do supermarketu po prací prášok. „A najlepšie by bolo, keby ste získali niečo z Crabba a Goyla. Sú to Malfoyovi najlepší kamoši, tým povie všetko. A tiež treba zabezpečiť, aby nám tam Crabbe s Goylom nevošli, keď budeme z Malfoya ťahať rozumy.“ Zmĺkla.

„Všetko som premyslela,“ pokračovala o chvíľu, nevšímajúc si Harryho a Ronove ohromené pohľady. Vytiahla dva pomliaždené kúsky čokoládovej torty. „Pridala som do nich obyčajný Odvar spánku. Vašou úlohou je postarať sa o to, aby to Crabbe s Goylom našli. Viete, akí sú pažraví, určite na to skočia. Len čo zaspia, vytrhnete im zopár vlasov a oboch schováte v kumbále.“

Harry s Ronom na seba neveriacky pozreli.

„Hermiona, ale veď...“

„To sa nemusí dobre skončiť...“

Hermione sa však v očiach zračilo mrazivé odhodlanie, nie nepodobné tomu, aké mávala niekedy i profesorka McGonagallová.

„Bez Crabbových a Goylových vlasov nám bude ten odvar nanič,“ povedala prísne. „Chcete sa predsa od Malfoya niečo dozvedieť, alebo nie?“

„No, dobre, dobre,“ upokojoval ju Harry. „A čo ty? Komu budeš šklbať vlasy?“

„Ja už mám, čo potrebujem!“ pochválila sa im Hermiona natešene, vytiahla z vrecka malú fľaštičku a ukázala im vlas, čo v nej mala. „Pamätáte sa, ako som na prvej hodine Klubu duelantov bojovala s Millicent Bulstrodivou? Tak toto zanechala na mojom habite, keď sa ma pokúšala uskrtiť! A na Vianoce odišla domov - takže stačí, keď Slizolinčanom poviem, že som si to rozmyslela a vrátila som sa.“

Keď sa Hermiona vychytila, že ide ešte raz skontrolovať odvar všehodžúsu, Ron sa otočil k Harrymu s tragickým výrazom v tvári.

„Už si niekedy počul o pláne, v ktorom môže zlyhať toľko vecí?“

A na Harryho a Ronovo obrovské prekvapenie prvý krok operácie prebehol presne tak hladko, ako hovorila Hermiona. Striehli za vianočným stromčekom v opustenej vstupnej hale a čakali na Crabba a Goyla, ktorí sedeli pri slizolinskom stole sami a hltali už štvrtý ovocný pohár s piškótami a so šľahačkou. Harry položil čokoládovú tortu na koniec zábradlia. Keď zbadali, že Crabbe s Goylom vychádzajú z Veľkej siene, rýchlo sa skryli za brnením stojacim oproti hlavnému vchodu.

„Tí chcú mať azda sto kíľ,“ zašepkal Ron, keď Crabbe natešene ukázal na tortu. Obaja po nej skočili. Hlúpo sa usmievali a napchali si tortu do svojich obrovských papúľ. Chvíľu obaja zúrivo prežúvali a na tvári sa im zjavil víťazoslávny výraz. A v nasledujúcej chvíli, s tým istým výrazom na tvári, padli na zem ako podľatí.

Najt'ažšie na celej úlohe bolo dostať ich do kumbála na opačnej strane vstupnej haly. Keď boli bezpečne uskladnení medzi vedrami a metlami, Harry vykmasol Goylovi dve štetiny z ofiny a Ron vyškľbol niekoľko vlasov Crabbovi. Zobrali obom topánky, pretože tie ich boli oveľa menšie a s Crabbovými a Goylovými nohami by ich určite neobuli. Chvíľu žasli nad tým, čo práve urobili, a potom vyštartovali k záchodu Umrnčanej Myrty.

Z kabínky, v ktorej Hermiona miešala odvar v kotlíku, sa valil hustý čierny dym, cez ktorý takmer nič nevideli. Prehodili si habity cez hlavy a jemne zaklopali na dvere.

„Hermiona?“

Počuli zaštrkotat' zámok a vzápätí sa objavila Hermionina rozžiarená tvár. Lepkavý odvar za ňou hlasito bublal. Na záchodovej doske stáli pripravené tri sklenené poháre.

„Tak čo, máte?“ opýtala sa bez dychu Hermiona.

Harry jej ukázal Goylov vlas.

„Dobre. Ja som vám zase priniesla z pracovne náhradné šaty,“ povedala a podávala im malé vrecko. „Keď budete Crabbom a Goylom, budete potrebovať o niečo väčšie číslo.“

Všetci traja sa zahľadeli na kotlík. Odvar pripomínajúci husté, tmavé blato lenivo bublal.

„Som presvedčená, že som urobila všetko tak, ako treba,“ vyhlásila Hermiona a ešte raz očami nervózne preletela zmáčanú stránku *Extra efektných elixírov*. „Tu píšu, že by to malo... že keď to vypijeme, máme presne hodinu, kým sa znova premeníme na seba.“

„Čo teraz?“ zašepkal Ron.

„Rozlejeme to do troch pohárov a pridáme vlasy.“

Hermiona naberačkou naliala do každého pohára rovnaký diel nechutnej hmoty. A potom trasúcou sa rukou vysypala z fľaštičky vlas Millicent Bulstrodovej do prvého z nich.

Odvar nahlas zasyčal ako čajník s variacou sa vodou a začal zúrivo peniť. O sekundu neskôr sa zmenil na hustú žltú masu.

„Fuj... vývar z Millicent Bulstrodovej,“ povedal Ron a znechutene sa na to pozeral. „Stavím sa, že to bude riadny hnus.“

„Hod' tam ten svoj,“ súrila ho Hermiona.

Harry vložil Goylov vlas do stredného pohára a Ron Crabbov do toho posledného. Obsah oboch pohárov sa spenil a zasyčal: ten s Goylom nadobudol farbu zeleného šušňa, Crabbov zostal špinavohnedý.

„Počkajte,“ zastavil Harry Rona s Hermionou, ktorí sa načiahli za svojimi pohármi. „Nepime to tu... Keď sa premeníme na Crabba a Goyla, nezmesíme sa sem. A Millicent Bulstrodová tiež nie je žiadny cíbik.“

„Správna pripomienka,“ ocenil to Ron a odomkol dvere. „Každý do jednej kabínky.“

Harry vkĺzol do strednej kabínky, pričom dával veľký pozor, aby nevyliat ani kvapku svojho všehodžúsu.

„Pripravení?“ zavolať.

„Pripravení,“ ozvali sa Ron s Hermionou svorne.

„Raz... dva... tri...“

Harry si chytil nos a vypil odvar na dva glyg. Chutil ako rozvarená kapusta.

Okamžite mu začalo krútiť vnútornosťami, akoby prehltol živé hady - zohol sa, mal pocit, že bude musieť vracat' - no pálivý pocit sa mu odrazu začal šíriť zo žalúdka do končekov prstov - potom zadýchaný padol na všetky štyri a zdalo sa mu, že sa roztápa; koža na celom tele mu bublala ako vriaci vosk - na vlastné oči videl, ako sa mu zväčšujú ruky, nafukujú prsty, rozširujú nechty, nadúvajú hánky - plecia sa mu bolestivo rozťahovali a šteklenie nad čelom mu napovedalo, že mu pučia nové vlasy - hrud' sa mu vzdula a roztrhla habit, čo mal na sebe, ako keď sud rozrazí obruče, ktoré ho väznia vo svojom zovretí - chodidlá v topánkach o štyri čísla menších mu spôsobovali neskutočné muky...

Celé sa to skončilo tak náhle, ako sa to začalo. Harry ležal doľuznačky na studenej kamennej dlažbe a počul Myrtu, ako nahnevane hundre v poslednej kabínke. Horko-t'ážko zo seba skopal topánky a postavil sa. Takže takto sa človek cíti, keď je Goylom. Trasúcou sa obrovskou rukou stiahol zo seba habit, ktorý mu visel dobrého pol metra nad členkami, navliekol si náhradný a zaviazal si šnúrky na Goylových topánkach pripomínajúcich lode. Chcel si odhrnúť vlasy z očí, no nahmatal iba krátke štetiny, pevné ako drôty. Vtom si uvedomil, že vidí zahmlené, zrejme preto, že okuliare, ktoré mal stále na nose, boli Goylovi zbytočné - dal si ich teda dolu a zvolal: „Hej, vy dvaja, všetko v poriadku?“ hlas, ktorý mu vychádzal z úst, nápadne pripomínal Goylov hrubý chrapot.

„Áno,“ zahundral Crabbe z kabínky napravo.

Harry odomkol dvere, vyšiel von a zastal pred popraskaným zrkadlom. Odtiaľ naňho zízal svojimi vodnatými, hlbokými očami Goyle. Harry sa poškrabal za uchom. To isté spravil aj Goyle.

Otvorili sa dvere na Ronovej kabínke. Obaja na seba hľadeli. Ron vyzeral trochu bledý a vystrašený, no nebolo pochyb, že tie vlasy, zostrihané akoby podľa Serbia, a dlhé gorilie ruky patria Crabbovi.

„To je neuveriteľné,“ žasol Ron, keď predstúpil pred zrkadlo a stláčal si Crabbov rozčapený nos. „*Neuveriteľné.*“

„Radšej už pod'me,“ povedal Harry a povolil si remienok na hodinkách, pretože sa mu zarezával do Goylovho tučného zápästia.

„Musíme nájsť slizolinskú klubovňu. Ja len dúfam, že stretieme niekoho, kto nás ta zavedie...“

Ron vyvalene zísal na Harryho a po chvíli povedal: „Nevieš si predstaviť, aké je to absurdné vidieť Goyla, ako *rozmyšľá*.“ Zabúchal na Hermionine dvere. „Pod' už, musíme ísť...“

Odpovedal im neuveriteľne piskľavý hlas.

„Ja... ja som si to rozmyslela. Choďte bezo mňa.“

„Hermiona, vieme, že Millicent Bulstrodová je škrata, tak nerob fóry...“

„Nie... vážne... nikam nejdem. Vy dvaja sa poponáhľajte, nestrácajte čas...“

Harry sa nechápavo pozrel na Rona.

„Teraz si celý Goyle,“ zhodnotil Ron. „Takto tupo hladí vždy, keď sa ho učiteľ niečo spýta.“

„Hermiona, nestalo sa ti nič?“ opýtal sa.

„Nie... nič mi nie je... choďte už...“

Harry sa pozrel na hodinky. Päť drahocenných minút zo šesťdesiatich už uplynulo.

„Dobre, stretneme sa potom tu, áno?“ povedal.

Harry s Ronom opatrne otvorili dvere, skontrolovali, či je vzduch čistý, a vyrazili.

„Nemávaj tak tými rukami,“ pošepol Harry Ronovi.

„Čo?“

„Crabbe ich máva spustené pri tele...“

„Takto?“

„Hej, tak je to lepšie.“

Zišli dolu mramorovým schodišťom. Teraz musia nájsť niekoho zo Slizolinu, čo by ich doviedol do slizolinskej klubovne, no na nikoho takého nenatrafili.

„Máš nejaký nápad?“ zahundral Harry.

„Slizolinčania prichádzajú na raňajky vždy odtiaľ,“ povedal Ron a kývol hlavou smerom k vchodu do podzemných žalárov. Ledva to dopovedal, objavilo sa tam dievča s dlhými, kučeravými vlasmi.

„Prepáč,“ prihovoril sa jej Ron, keď náhlivo pristúpil k nej. „Zabudli sme, ako sa ide do našej klubovne.“

„Prosím?“ opýtala sa dievčina odmerane. „Do našej klubovne? Ja som z Bystrohlavu.“

Odkráčala preč, pričom sa neustále obzerala a podozrievavo si ich premeriavala.

Harry s Ronom zbehli po kamenných schodoch dolu do tmy, ozvena ich krokov bola presne taká dunivá, ako keď po dlažbe dupotali obrovské nožiská Crabba a Goyla. Obaja si uvedomovali, že to, čo ich čaká, nebude zrejme také jednoduché, ako si mysleli.

V labyrinte podzemných chodieb nikoho nestretli. Schádzali čoraz nižšie do útrob školy a neustále sa pozerali na hodinky, koľko času im ešte zostáva. Uplynula asi štvrt'hodina, pomaly si začínali zúfať, keď sa odrazu v tme pred nimi čosi pohlo.

„Aha!“ zvolal Ron natešene. „Tam je jeden od nich!“

Z bočnej miestnosti sa vynorila akási postava. Keď k nej pribehli, ich radosť razom pominula. Nebol to študent Slizolinu, ale Percy.

„Čo hľadáš tu dole?“ opýtal sa prekvapený Ron.

Percy sa tváril dotknuto.

„To ťa nemusí zaujímať,“ odvrkol. „Ty si Crabbe, však?“

„Čo si to... ach, áno,“ odvetil Ron.

„Tak choď na svoj internát,“ povedal Percy prísne. „V týchto dňoch nie je príliš bezpečné potulovať sa po tmavých chodbách.“

„A ty tu môžeš byť?“

„Ja,“ povedal Percy a vypol hrud', „ja som prefekt. Mne nik neublíži.“

Odrazu sa za Harrym a Ronom ozval akýsi hlas. Blížil sa k nim Draco Malfoy a Harry bol po prvý raz v živote rád, že ho vidí.

„Tak tu ste,“ povedal afektovane a hľadel na nich. „Už ste vo Veľkej sieni všetko zožrali? Celý čas vás zháňam. Chcem vám ukázať niečo hrozne smiešne.“

Malfoy vrhol na Percyho zlostný pohľad.

„A ty tu čo robíš, Weasley?“ uškrnul sa.

Percy zúrilo.

„Nevšimol si si, že sa zhováraš so školským prefektom?“ rozčuľoval sa. „Tak sa láskavo podľa toho správaj!“

Malfoy sa opäť uškrnul a pokynul Harrymu s Ronom, aby ho nasledovali. Harry sa už-už chcel Percymu ospravedlniť, no našťastie sa včas spamätal. Spolu s Ronom sa náhlil za Malfoyom, ktorý práve zahol za roh a povedal: „Ten Peter Weasley...“

„Percy,“ opravil ho Ron bez rozmýšľania.

„To je fuk,“ odvrkol Malfoy. „V poslednom čase som ho tu videl obšmietat' sa už niekoľkokrát. Mám pocit, že viem, o čo mu ide. Dúfa, že sa mu podarí chytiť Slizolinovho potomka.“

Posmešne sa zasmial. Harry s Ronom si vymenili natešené pohľady.

Malfoy odrazu zastal pri holej zvlhnutej stene.

„Aké je to nové heslo?“ opýtal sa Harryho.

„Hm...“ zarazil sa Harry.

„Ach, už viem - *čistá krv!*“ zvolal Malfoy nevšímajúc si ho a kamenné dvere, ukryté v stene, sa otvorili. Malfoy vošiel dnu a Harry s Ronom ho nasledovali.

Slizolinská klubovňa bola dlhá, nízka podzemná miestnosť s nevľúdnyimi kamennými stenami a stropom, z ktorého na reťaziach viseli guľaté zelenkasté lampáše. Pred nimi pod ozdobnou rímsou kozuba blkotal oheň a pri ňom v kreslách s vysokými operadlami zazreli niekoľkých slizolinských študentov.

„Počkajte tu,“ prikázal Malfoy Harrymu a Ronovi a ukázal na dve prázdne kreslá trochu bokom od ohňa. „Donesiem to... foter mi to poslal, dostal som to len pred chvíľou...“

Harry s Ronom si sadli, usilovali sa tváriť ako doma a premýšľali, čo také im chce Malfoy ukázať.

Malfoy bol asi o minútu späť a v ruke držal čosi, čo vyzeralo ako výstrižok z novín. Strčil to Ronovi pod nos.

„To sa narehocete,“ povedal.

Harry si všimol Ronov zhrozený pohľad. Ron si výstrižok rýchlo prečítal, silene sa zasmial a podal ho Harrymu.

Bol to článok z *Denného Proroka*, v ktorom sa písalo:

VYŠETROVANIE NA MINISTERSTVE MÁGIE

Artur Weasley, vedúci Oddelenia na odhaľovanie zneužitých muklovských artefaktov, musel dnes zaplatiť pokutu päťdesiat galleónov za to, že začaroval muklovské auto.

Pán Lucius Malfoy, člen Správnej rady Rokfortskej strednej školy čarodejníckej, kde toto auto pred niekoľkými

mesiacmi havarovalo, dnes požiadal o odstúpenie pána Weasleyho.

„Weasley robí nášmu ministerstvu hanbu,“ povedal pán Malfoy nášmu spravodajcovi.

„Je evidentne nespôsobilý navrhovať zákony a ten jeho pochybný Zákon na ochranu muklov by sa mal dať okamžite zošrotovať.“

Pána Weasleyho sa nám, žiaľ, zastihnúť nepodarilo, no jeho manželka sa novinárom vyhrážala, že ak okamžite nezmiznú, pošle na nich rodinného záhrobného ducha.

„No?“ spýtal sa Malfoy netrpezlivo, keď mu Harry podával výstrižok späť. „Nie je to sranda?“

„Ha, ha,“ zasmial sa Harry smutne.

„Artur Weasley je do tých svojich muklov taký zamilovaný, že si pokojne môže zlomiť prútik na dve polovice a pridať sa k nim,“ povedal Malfoy opovržlivo. „Keď tých Weasleyovcov človek pozoruje, ako sa správajú, v živote by nepovedal, že sú čistokrvní.“

Ronova - teda lepšie povedané Crabbova - tvár sa od zlosti zmrštila.

„Čo je s tebou, Crabbe?“ oboril sa naňho Malfoy.

„Bolí ma brucho,“ zavrčal Ron.

„Tak zbehni do nemocničného krídla a nakop za mňa všetkých tých humusákov do zadku,“ povedal Malfoy a škodoradostne sa uškrnul. „Čudujem sa, že v *Dennom Prorokovi* o tých útokoch ešte nepísali,“ pokračoval zamyslene. „Dumbledore sa to určite snaží udržať v tajnosti. Ak totiž tie útoky neprestanú, vyrazia ho. Môj foter vždy vravel, že starý Dumbledore je tá najväčšia pohroma, aká mohla túto školu postihnúť. Nadfža tým, čo majú muklovský pôvod. Slušný riaditeľ by sem nikdy neprijal takého chudáka, ako je Creevey.“

Malfoy začal fotografovať s imaginárnym fotoaparátom a dosť surovým, aj keď verným spôsobom, napodobil Colina: „Potter, môžem si ťa odfotiť? Potter, však sa mi podpíšeš? Prosím, Potter, môžem ti olízať topánky?“

Spustil ruky a zahľadel sa na Harryho s Ronom.

„Čo je dnes s vami?“

Harry s Ronom sa, aj keď dost' oneskorene, začali nasilu smiať, no zdalo sa, že Malfoy je spokojný. Crabbe s Goylom zrejme tiež reagovali na všetko spomalene.

„Svätý Potter, ochranca všetkých muklov,“ povedal Malfoy a-fektovane. „To je tiež jeden z tých, čo nemajú čarodejnícke cítenie, inak by sa nepresúšal po škole s tou namyslenou humusáčkou Grangerovou. A všetci si myslia, že *on* je Slizolinovým potomkom!“

Harry s Ronom čakali so zatajeným dychom: Malfoy im teraz zaručene povie, že tým potomkom je on... no mylili sa...

„Keby som tak vedel, kto to je,“ pokračoval Malfoy netrepezli-vo.

Ronovi padla sánka, a tak Crabbe pôsobil ešte natvrdnutejším dojmom ako inokedy. Našťastie si to Malfoy nevšimol, Harry sa rýchlo spamätal a spýtal sa: „Ale musíš predsa tušiť, kto je za tým...“

„Dobre vieš, že netuším, koľkokrát ti to mám vravieť, Goyle?“ zavrčal Malfoy. „A foter mi nechce povedať, čo sa stalo, keď sa Tajomná komnata otvorila naposledy. Dobre, bolo to pred päťdesiatimi rokmi, teda ešte predtým, ako sem prišiel, on o tom však všetko vie, no povedal mi, že vtedy sa to vraj držalo v tajnosti, a bolo by teda veľmi podozrivé, keby som o tom vedel viac ako ostatní. Jedno však viem určite - keď otvorili Tajomnú komnatu naposledy, *zomrela* vraj nejaká humusáčka. Preto tipujem, že je len otázkou času, kedy skape jeden z nich... Dúfam, že to bude Grangerová,“ povedal natešene.

Ron zatímal Crabbove mohutné päste. Harry, ktorý si uvedomoval, že by bolo dost' podozrivé, keby Ron teraz Malfoyovi jednu tresol, naňho varovne pozrel a opýtal sa Malfoya: „A nevieš, či toho, kto naposledy otvoril Tajomnú komnatu, chytili?“

„Hej, chytili ho... a nech to bol ktokoľvek, vyrazili ho,“ odvetil Malfoy. „Možno je ešte stále v Azkabane.“

„V Azkabane?“ čudoval sa Harry.

„V Azkabane - v *čarodejníckom väzení predsa*, Goyle,“ povedal Malfoy a neveriacky naňho hľadel. „Prisámvačku, keby ti to myslelo ešte o trochu pomalšie, tak si už asi fakt zaostalý.“

Nervózne sa pomrivil v kresle a povedal: „Foter vraví, aby som sa do toho nestaral a nechal to na Slizolinovho potomka, ten si s tým vraj poradí. Tvrdí, že škola potrebuje, aby ju niekto zbavil tej humusáckej špiny, ale že sa do toho netreba miešať. Celkom ho chápem,

má toho naozaj veľa. Viete o tom, že minulý týždeň prišla z Ministerstva mágie na naše panstvo kontrola?“

Harry sa pokúsil vystrúhať na Goylovej tupej tvári ustarostený výraz.

„Veru...“ pokračoval Malfoy, „ešte šťastie, že toho veľa nenašli. Foter má totiž doma zopár *veľmi* vzácnych kúskov, týkajúcich sa čiernej mágie. Nevedeli však, že pod obývačkou máme vlastnú tajnú komnatu...“

„Au!“ vykrikol Ron.

Malfoy sa naňho prekvapene pozrel. Rovnako i Harry. Ron sa začervenal. Očerveneli mu dokonca i vlasy. Nos sa mu začal predlžovať - ich čas pomaly vypršal, Ron začal opäť získavať svoju starú podobu a súdiac podľa Ronovho vystrašeného pohľadu, to isté sa začínalo diať aj s Harrym.

Vyskočili na rovné nohy.

„Idem si vziať niečo proti boleniu brucha,“ zahundral Ron a bez ďalšieho otáľania obaja prebehli slizolinskou klubovňou, vyrútili sa cez kamennú stenu a uháňali ozlomkrky chodbou dúfajúc, že Malfoy si nič nevšimol. Harry cítil, ako sa mu scvrkáva chodidlo a ločká mu v Goylovej ozrutánskej topánke sem a tam, musel si nadvihnúť habit, aby sa oň nepotkol. Vybehli po schodoch do vstupnej haly, ktorou sa rozliehal tlmený buchot vychádzajúci z kumbála, v ktorom boli zamknutí Crabbe a Goyle. Harry s Ronom im položili pred dvere topánky a len v ponožkách sa vyrútili hore mramorovým schodišťom k záchodom Umrčanej Myrty.

„Nebola to úplná strata času,“ dychčal Ron, keď zatváral za sebou dvere. „Síce sme sa nedozvedeli, kto je za tými útokmi, no hneď zajtra napíšem tatkov, aby sa pozreli Malfoyovcom pod obývačku.“

Harry sa skontroloval v popraskanom zrkadle. Jeho stará podoba sa mu už vrátila. Dal si okuliare a Ron zatiaľ búchal na dvere Hermioninej kabínky.

„Hermiona, vylez, keď ti povieme, čo sme sa dozvedeli...“

„Choďte preč!“ zapišťala Hermiona.

Harry s Ronom si vymenili nechápavé pohľady.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa Ron. „Veď už si zase normálna, či nie? My dvaja...“

Odrazu cez dvere kabínky vyletela Umrčaná Myrta. Harry ju ešte nikdy nevidel takú šťastnú.

„Joooj, len počkajte, až ju uvidíte. Vyzerá *príšerne*...“

Počuli cvaknúť zámok a vo dverách kabínky stála Hermiona - vzlykala a cez hlavu mala prehodený habit.

„Čo ti je?“ opýtal sa Ron neistým hláskom. „Zostal ti Millicentin nos, či čo?“

Hermiona spustila habit a Ron od prekvapenia ustúpil k umývadlu.

Hermioninu tvár pokrývala čierna srst'. Oči mala žlté a spomedzi vlasov jej vytrčali dlhé, špicaté uši.

„To bol chl p z m-mačky!“ plakala. „M-Millicent Bulstrodová m-má určite m-mačku! A ten o-odvar sa nemá p-používať na transformáciu z-zvierat!“

„Hmm,“ zarazil sa Ron.

„Uvidíš, ako *hrozne* si budú z teba všetci uťahovať,“ povedala Myrta šťastne.

„To nič, Hermiona,“ utešoval ju Harry. „Vezmeme ťa do nemocničného krídla. Madam Pomfreyová sa nikdy veľmi nevyptuje...“

Trvalo im dlho, kým presvedčili Hermionu, aby vyšla zo záchoda. Umrnčaná Myrta letela vedľa nich a srdečne sa chichúňala: „A počkaj, čo bude, keď zistia, že máš aj *chvost*!“

TRINÁSTA KAPITOLA

VELMI TAJNÝ ZÁPISNÍK

Hermiona zostala v nemocničnom krídle niekoľko týždňov. Keď sa zvyšok osadenstva školy vrátil z vianočných prázdnin, vynorili sa v spojení s jej zmiznutím rôzne dohady, pretože všetci si, samozrejme, mysleli, že sa stala ďalšou obeťou útoku. Okolo nemocničného krídla sa obšmietali davy študentov, ktorí sa pokúšali dostať k nej, madam Pomfreyová preto umiestnila okolo Hermioninej postele závesy, aby ju ušetrila od hanby, že niekto zazrie jej chľapatú tvár.

Harry s Ronom ju navštevovali každý večer. Keď sa opäť začala škola, nosievali jej úlohy.

„Keby mne narástli mačacie fúzy, ani by mi na um nezišlo učiť sa,“ povedal Ron, keď raz večer ukladal Hermione na nočný stolík haldu kníh.

„Nebud' smiešny, Ron, vieš, koľko toho musím doháňať?“ odvetila Hermiona. Mala už oveľa lepšiu náladu, pretože srst' jej z tváre zmizla a farba očí sa pomaly začínala meniť zo žltej na hnedú. „Tak čo, máte nejaké nové stopy?“ pokračovala pošepky, aby ju madam Pomfreyová nepočula.

„Nie,“ odvetil Harry smutne.

„Bol som si istý, že je to Malfoy,“ povedal Ron hádam už po stýkrát.

„Čo to tam máš?“ opýtal sa Harry a ukázal na niečo zlatisté, čo vytrčalo spod Hermioninho vankúša.

„To je len pohľadnica,“ zahovárala rýchlo Hermiona a pokúšala sa ju zastrčiť hlbšie pod vankúš, no Ron bol rýchlejší. Vytiahol kartičku, roztvoril ju a nahlas čítal:

„Slečne Hermione Grangerovej skoré uzdravenie praje jej ustarostený učiteľ profesor Gilderoy Lockhart, Merlinov rad tretieho stupňa, čestný člen Ligy na obranu proti čiernej mágii a päťnásobný víťaz ankety týždenníka Čarodejka za najčarovnejší úsmev.“

Ron sa znechutene pozrel na Hermionu.

„A to spávaš s týmto pod hlavou?“

Do miestnosti však práve vtedy vošla madam Pomfreyová s večernou dávkou liekov a ušetrila Hermionu odpovede.

„Lockhart je ten najúlisnejší chlap, akého som kedy stretol, nemám pravdu?“ opýtal sa Ron Harryho, keď vyšli z ošetrovne a zamierili ku schodom vedúcim k Chrabromilskej veži. Snape im dal hrozne veľa domácich úloh, Harry si trpko pomyslel, že kým ich napíše, bude už možno v šiestom ročníku. Ron mu práve vravel, že sa mohli Hermiony spýtať, koľko potkaních chvostov treba pridať do Odvaru na rast vlasov, keď odrazu začuli, ako niekto o poschodie vyššie nadáva.

„To je Filch,“ zašepkal Harry a obaja vybehli hore schodmi, kde zastali a nepozorovaní načúvali.

„Myslíš si, že opäť na niekoho zaútočili?“ opýtal sa Ron ustráchané.

Stáli tam v tichosti a natrčali uši, aby lepšie počuli Filchov hlas, ktorý znel naozaj hystericky.

„... zase ďalšia robota! Celý večer utierať dlážku, akoby som nemal nič iné na práci! Nie, už toho mám naozaj dosť, idem za Dumbledorem...“

Ozvena jeho krokov sa vzd'alovala chodbou a oni počuli, ako treskli dvere.

Vykukli spoza rohu. Filch zjavne sedel na svojom stanovišti: opäť raz hliadkoval na mieste, kde prepadli pani Norrisovú. Hneď pochopili, čo ho tak rozčúlilo. Polovica chodby bola zaplavená a všetko nasvedčovalo tomu, že voda ešte vždy vyteká spod dverí záchoda Umrňanej Myrty. Teraz, keď Filch odišiel, bolo zo záchoda počuť Myrtin nárek.

„Čo sa jej zase stalo?“ krútil hlavou Ron.

„Poďme tam a uvidíme,“ navrhol Harry. Obaja si nadvihli habity a kráčali obrovskou mláskou k dverám s nápisom NEFUNGUJE, ktorý, ako napokon vždy, ignorovali a vošli dnu.

Zdalo sa im, že Umrňaná Myrta plače oveľa hlasnejšie a srdcervúcejšie než kedykoľvek predtým. Zvuky vychádzali z jej obvyklej kabínky. V umyvárke bola úplná tma, pretože keď sa zo záchodov vyvalil prúd vody, pozhasínal všetky sviečky a ostali po ňom premôčené steny a mokrá dlážka.

„Čo sa stalo, Myrta?“ ozval sa Harry.

„Kto je to?“ vzlykala zúbožená Myrta. „Zase do mňa chcete niečo hodit?“

Harry sa prebrodil k jej záchodu a spýtal sa: „Prečo by som mal do teba niečo hádzať?“

„Mňa sa nepýtaj!“ vrešťala Myrta a vynorila sa spolu s prílivom ďalšej vody, ktorá s čľupotom dopadala na mokrú podlahu. „Ja si tu čučím, do nikoho sa nestarám, a niekto považuje za veľmi vtipné, keď do mňa šmarí knihu...“

„Ak do teba niekto niečo hodí, nemôže ti predsa ublížiť,“ poznamenal Harry celkom logicky. „Chcel som tým povedať, že aj tak to tebou preletí, či nie?“

Ale to nemal povedať. Myrta sa nafučala a jačala: „Dobre, tak teraz všetci začnite po Myrte hádzať knihy, ona predsa nič necíti! Ak jej to preletí cez brucho - desať bodov! Ak jej to preletí hlavou - päťdesiat bodov! Výborne, ha ha ha! To je ale úžasná hra, čo poviete?“

„A kto ju do teba hodil?“ opýtal sa Harry.

„Neviem... sedela som si v potrubí a premýšľala o svojej smrti, keď mi tá kniha odrazu preletela čelom,“ povedala Myrta a nespúšťala z nich oči. „Tam leží, voda ju vyplavila von...“

Harry s Ronom sa pozreli pod umývadlo, kam ukazovala Myrta. Ležala tam akási tenká knižka. Mala ošúchané čierne dosky a bola celá nasiaknutá vodou, koniec koncov tak ako všetko naokolo. Harry pristúpil bližšie, že ju zodvihne, no Ron ho prudko zastavil.

„Čo je?“ nechápal Harry.

„Zbláznil si sa?“ oboril sa naňho Ron. „Môže to byť nebezpečné.“

„*Nebezpečné?*“ smial sa Harry. „Ale, prosím ťa, prečo by to malo byť nebezpečné?“

„To by si sa čudoval,“ povedal Ron a skúmavo sa na knihu zahľadel. „Medzi knihami, čo ministerstvo zhabalo, sa veru našli už všelijaké - to viem od tatka - jedna z nich, napríklad, vypaľovala ľuďom oči. A ten, kto si prečíta *Čarodejníckove sonety*, do smrti hovorí vo veršoch. A jedna stará ježibaba v mestečku Bath mala knihu, ktorú *nebolo možné prestať čítať!* Musel si všade chodiť s nosom v knižke a všetko robiť jednou rukou. A...“

„Dobre, dobre, pochopil som,“ zastavil ho Harry.

Malá knižočka ležala na dlážke, neprebádaná a zmáčaná.

„Keď sa do nej nepozrieme, nebudeme vedieť, čo je zač,“ vyhlásil, obišiel Rona a zdvihol ju zo zeme.

Harry hneď pochopil, že je to čísi zápisník, vyblednutý dátum na obálke mu napovedal, že má už päťdesiat rokov. Nedočkavo ho otvoril. Na prvej strane bolo rozpitým atramentom napísané meno „T. M. RIDDLE“.

„Počkaj,“ zastavil ho Ron, opatrne pristúpil bližšie a nakúkal Harrymu cez plece. „To meno poznám... T. M. Riddle získal pred päťdesiatimi rokmi cenu Za zásluhy o rozvoj školy...“

„A to vieš odkiaľ?“ nevychádzal z údivu Harry.

„Filch ma vtedy prinútil leštiť tú tabuľku vari päťdesiatkrát,“ rozčúlil sa Ron. „Podarilo sa mi ju totiž celú ogreat' slimákmi. Keby si hodinu drhol z nejakého mena sliz, tiež by si si ho zapamätal.“

Harry rozlepoval vlhké stránky. Boli úplne čisté. Nebola v nich ani čiarka, žiaden záznam, nič, dokonca ani poznámky typu *Narodeniny tety Mabel* alebo *O trištvrte na tri zubár*.

„Nič si tam nezapísal,“ usúdil Harry sklamane.

„Prečo sa ho potom rozhodol niekto spláchnuť?“ čudoval sa Ron.

Harry sa pozrel na zadnú stranu obálky a našiel tam adresu londýnskeho obchodu so zmiešaným tovarom na Vauxhall Road.

„Musel mať muklovský pôvod,“ zamyslel sa Harry. „Keď si kupoval zápisník na Vauxhall Road...“

„Takže ti je na nič,“ povedal Ron a vzápätí stíšil hlas: „Päťdesiat bodov, ak trafiš Myrtu do nosa.“

Harry si však aj napriek tomu vopchal zápisník do vrečka.

Začiatkom februára opustila Hermiona nemocničné krídlo - bez fúzov, bez chvosta a bez srsti. Večer jej Harry v Chrabromilskej veži ukázal zápisník T. M. Riddla a vyrozprával jej, ako sa k nemu dostali.

„Fíha, môže v sebe ukrývať tajomnú moc,“ potešila sa Hermiona, vzala do ruky zápisník a skúmavo sa naň zahľadela.

„Ak je to tak, ako vravíš, potom ju ukrýva veľmi dobre,“ ozval sa Ron. „Možno bol hanblivý. Nechápem, prečo ho nevyhodiš, Harry.“

„Keby som len tušil, prečo sa ho chcel niekto zbaviť,“ rozmýšľal Harry nahlas. „Ale aj tak by som rád vedel, za čo dostal Riddle tú cenu Za zásluhu o rozvoj Rokfortu.“

„Mohlo to byť za hocičo,“ povedal Ron. „Možno to bol bifľoš a získal z tridsiatich predmetov V.Č.Ú., alebo zachránil učiteľa pred obrovskou sépiou. Možno zabil Myrtu - tým sa určite zavďačil každému...“

Harry však zo zarazeného výrazu Hermiony vycítil, že aj ona si myslí to, čo on.

„Čo vy na to?“ nadhodil Ron a pozeral sa raz na jedného, raz na druhého.

„Takže, Tajomná komnata bola naposledy otvorená pred päťdesiatimi rokmi, je tak?“ spýtal sa Harry. „To nám povedal Malfoy.“

„Hej...“ odvetil Ron zamyslene.

„Aj *tento zápisník* má päťdesiat rokov,“ povedala Hermiona a vzrušene po ňom klepkala prstami.

„No a?“

„Ach, Ron, preber sa,“ osopila sa naňho Hermiona. „Vieme, že toho, čo tú komnatu otvoril, *pred päťdesiatimi rokmi* vyhodili. Vieme aj to, že T. M. Riddle dostal *pred päťdesiatimi rokmi* cenu Za záslu-

hy. A čo ak tú cenu získal za to, že *chytil Slizolinovho potomka*? Jeho zápisník by nám mohol všeličo prezradiť - kde je tá komnata, ako ju možno otvoriť, čo za obludu tam žije - ten, čo je zodpovedný za terajšie útoky, by bol určite nerád, keby sa tu ten zápisník len tak považoval, nie?“

„To je *skvelá* teória, Hermiona,“ vyhlásil Ron, „má len jedinú chybičku. *V tom zápisníku nie je vôbec nič napísané.*“

Hermiona však vytiahla z tašky svoj prútik.

„Možno je písaný neviditeľným atramentom!“ zašepkala.

Poklepala tri razy po zápisníku a zvolala: „*Aparecium!*“

Nestalo sa však nič. No Hermiona sa nevzdávala, strčila opäť ruku do tašky a vylovila odtiaľ čosi, čo vyzeralo ako sýtočervená guma na gumovanie.

„To je Odhaľovač, kúpila som si ho v Šikmej uličke,“ vysvetlila im.

Začala gumovať *1. január*. Nestalo sa však nič.

„Vravím vám, že tam niet čo nájsť,“ povedal Ron. „Riddle dostal na Vianoce zápisník, no nenapísal doň nič, lebo sa mu nechcelo.“

Harry si nevedel dosť dobre vysvetliť, prečo Riddlov zápisník jednoducho nezahodí. Vedel, že je prázdny, no tu a tam ho predsa len vzal do ruky a listoval v ňom, akoby chcel dočítať napínavý príbeh. A hoci si bol istý, že meno T. M. Riddla doteraz nepočul, stále mal pocit, akoby bol s ním nejako spätý, akoby bol Riddle jeho priateľom z detstva, na ktorého už skoro zabudol. Bola to však hlúposť. Kým neprišiel na Rokfort, nikdy nijakého kamaráta nemal, za čo vďačil Dudleymu.

Napriek tomu bol Harry pevne odhodlaný zistiť o Riddlovi niečo viac, hneď na druhý deň zamieril cez prestávku do Siene slávy, aby si zblízka pozrel Riddlovu mimoriadnu cenu, sprevádzala ho aj zvedavá Hermiona a nedôverčivý Ron, ktorý im povedal, vraj v Siene slávy strávil toľko času, že mu to stačí dokonca života.

Riddlova naleštená zlatá tabuľka bola zastrčená celkom v rohu. Neobsahovala nijaké podrobnosti, ktoré by vysvetľovali, prečo ju dostal práve on („Ako dobre, lebo by bola oveľa väčšia a leštil by som ju ešte teraz,“ poznamenal Ron). Riddlovo meno však našli aj na

starej Medaile za mimoriadne čarodejnícke zásluhy i na zozname bývalých hlavných prefektov.

„To bol zrejme podobný typ ako Percy,“ povedal Ron a pokrčil znechutene nosom. „Prefekt, hlavný prefekt... určite bol vo všetkom najlepší...“

„Vraviš to takým tónom, akoby na tom bolo niečo zlé,“ povedala Hermiona trochu dotknuto.

Slnko opäť nesmelo svietilo na Rokfort. Nálada v hrade bola badateľne optimistickejšia. Od útoku na Justina a Takmer bezhlavého Nicka sa nič zlé nestalo a profesorka Sproutová prišla s dobrou správou, že mandragory začínajú byť náladové a tajnostkárске, čo značí, že čoskoro dorastú.

„Keď im zmizne akné, budeme ich môcť opäť presadiť,“ počul Harry, ako vraví raz popoludní profesorka Sproutová Filchovi. „Potom už nepotrvá dlho a budeme ich môcť rozrezať a uvariť. Ani sa nenazdáte a pani Norrisová bude opäť pri vás.“

Možno, že Slizolinov potomok stratil nervy, zišlo Harrymu na um. Otvoriť Tajomnú komnatu musí byť čoraz riskantnejšie, keď je celá škola taká ostražitá a podozrievavá. A možno sa tá obluda, nech už je to čokoľvek, medzitým uložila na ďalší päťdesiatročný zimný spánok...

Ernie Macmillan z Biffomoru však jeho veselú náladu nezdiedľal. Ešte vždy bol presvedčený, že tým vinníkom je Harry, lebo vtedy v Klube duelantov sa vraj „prezradil“. Duch Zloduch celú situáciu len komplikoval; objavoval sa na chodbách, pospevujúc si „Pozor na Pottera, hrozného netvora...“ a teraz sa pri tom aj vlnil do rytmu.

Gilderoy Lockhart bol toho názoru, že útoky zastavil on. Harry počul, ako sa tým chváli profesorke McGonagallovej, keď raz stál spolu s ostatnými študentmi pred učebňou transfigurácie.

„Myslím si, že už nijaké problémy nebudú, Minerva,“ povedal jej, veľavýznamne si pritom ťukal po nose a žmurkol na ňu. „Tajomná komnata je podľa mňa zamknutá už nadobro. Páchatel' musel tušiť, že je len otázkou času, kedy ho chytím. Vedel, že bude rozumnejšie, keď s tým prestane teraz, skôr než naňho riadne pritlačím. Osobne som presvedčený, že študenti teraz potrebujú niečo, čo by im zlepšilo náladu. Niečo, čo by prehlušilo nepríjemné spomienky na

prvý polrok! Viac vám teraz neprezradím, ale nazdávam sa, že to zaberie...“

Znova si poklepal po nose a odišiel.

Čo mal Lockhart na mysli, keď vravel o zlepšovaní nálady, to sa ukázalo štrnásteho februára pri raňajkách. Harry si veľa nepospal, pretože deň predtým mal dlho do noci metlobalový tréning, teraz trochu meškal a náhlivo schádzal do Veľkej siene. Chvíľu si myslel, že vošiel do nesprávnych dverí.

Všetky steny boli vyzdobené velikánskymi sýtoružovými kvetmi. Čo však bolo horšie, z bledomodrého stropu padali konfety v tvare malých srdiečok. Harry zamieril ku chrabromilskému stolu a našiel tam Rona, ktorý sa tváril, akoby mu bolo zle od žalúdka, zatiaľ čo Hermiona sa chichotala ako pomätená.

„Čo sa tu robí?“ opýtal sa Harry, prisadol si k nim a odhrnul si konfety zo svojej porcie slaninky.

Ron ukázal k profesorskému stolu a bol taký znechutený, že ani nevládal hovoriť. Lockhart mal na sebe krikľavoružový habit, zrejme aby ladil s okolitou výzdobou, a práve študentom naznačoval, aby sa utíšili. Učitelia, sediaci z jednej i druhej strany, mali kamenné tváre. Harry zo svojej stoličky videl vážnu tvár profesorky McGonagalovej. Snape sa tváril, akoby mu dal práve niekto vypiť veľkú odmerku Kostro-rastu.

„Prajem vám šťastného Valentína!“ zvolal Lockhart. „Zároveň ďakujem štyridsiatim šiestim dámam, ktoré mi poslali valentínky! Takže, dovolil som si pripraviť pre vás toto malé prekvapenie - ale to ešte nie je všetko!“

Lockhart zatlieskal a zo vstupnej haly vpochodovalo dovnútra dvanásť nevrlo sa tváriacich škriatkov. Neboli to však ledajakí škriatkovia. Lockhart im zrejme prikázal, že všetci musia mať zlaté krídla a harfu.

„Moji milí, toto sú kupidovia, roznášajúci kartičky s odkazmi!“ žiaril Lockhart. „Dnes budú chodiť po škole a doručovať vaše valentínky! A ešte niečo! Pevne verím, že aj moji kolegovia budú chcieť niečím prispieť do atmosféry tohto jedinečného sviatku! Požiadajte preto profesora Snapa, aby vás naučil, ako sa pripravuje Nápoj lásky! A keď sme už pri tom, profesor Flitwick, ten starý prešibaný lišiak, pozná viac Zaklínadiel zamilovania než ktorýkoľvek iný čarodejník!“

Profesor Flitwick si zaboril tvár do dlaní. Výraz na Snapovej tvári naznačoval, že prvému človeku, ktorý si dovoľí požiadať ho o Nápoj lásky, vleje do krku jed.

„Hermiona, prosím ťa, povedz, že nie si jednou z tých štyridsiaticich šiestich,“ obrátil sa na ňu Ron, keď vyšli z Veľkej siene a ponáhľali sa na prvú hodinu. Hermiona sa v tej chvíli začala intenzívne hrabať v taške, tváriac sa, že hľadá rozvrh, a neodpovedala.

Počas celého dňa sa neprestajne otvárali dvere na jednotlivých triedach a dnu vchádzali škriatkovia s valentínkami, z čoho veru učitelia veľkú radosť nemali, a keď sa popoludní chrabromilskí študenti presúvali na hodinu čarovania, jeden zo škriatkov pristavil aj Harryho.

„Ľej ty! ’Arry Potter!“ zakričal na Harryho jeden mimoriadne odpudzujúci škriatok a laktami si k nemu razil cestu.

Harryho obliala horúčava už len pri pomyslení, že dostane valentínku priamo pred zízajúcimi prvákmi, medzi ktorými bola aj Ginny Weasleyová, a preto sa rozhodol ujsť. Škriatok mu však odrezal ústupovú cestu, kopol niekoľkých žiakov do pišťaly a bol pri Harrym skôr, než ten stihol urobiť dva kroky.

„Mám tu z’udobnenú správu, ktorú musím odovzdať do rúk ’Arryho Pottera osobne,“ oznámil mu a výhražne zabrnkal na harfe.

„Tu nie,“ zasyčal Harry a pokúšal sa znova zdupkať.

„Ani sa nepo’ni!“ zavrčal škriatok, zdrapil Harryho za tašku a ťahal ho naspäť.

„Okamžite ma pust’!“ oboril sa naňho Harry, mykajúc sa z celej sily.

Odrazu čosi prasklo a Harryho taška sa rozletela na dva kusy. Knihy, prútik, pergamen i brko sa mu vysypali na zem a na to všetko sa vyliat atrament z rozbitého kalamára.

Harry sa spustil na všetky štyri a usiloval sa pozbierať si všetko skôr, ako začne škriatok spievať a spôsobiť na chodbe zápchu.

„Čo sa to tu deje?“ ozval sa mrazivý preafektovaný hlas Draca Malfoya. Harry začal horúčkovo pchať veci do roztrhutej tašky v zúfalej snahe zmiznúť skôr, než by Malfoy mohol počuť jeho zhudobnenú valentínku.

„Čo je to tu za zmätok?“ ozval sa ďalší známy hlas a hneď nato sa objavil Percy Weasley.

Harry celkom stratil hlavu, rozbehol sa kade ľahšie, no škriatok ho chytil okolo kolien a on sa s buchotom zvalil na zem.

„Takže,“ povedal spokojne, sediac Harrymu na členkoch. „Tu je tvoja spievajúca valentínka.“

*„Zelené oči ropúch, čerstvo naložených,
a tabuľovo čierne vlasy má.
Len po ňom túžim, on je pravý ženich,
Temného lorda zdolal, hrdina.“*

Harry by dal všetko svoje zlato v Gringottbanke za to, keby sa mohol na mieste vypariť. Hrdinsky sa pokúsil smiať spolu s ostatnými, postavil sa, chodidlá mu stúpili od toho, ako mu škriatok na nich sedel. Percy Weasley sa medzitým usiloval prinútiť ostatných študentov, z ktorých väčšina od smiechu plakala, aby sa rozišli.

„Ponáhľajte sa, ponáhľajte sa, už zvonilo pred piatimi minútami,“ zaháňal mladších študentov. „Aj už ty, Malfoy...“

Harry sa pozrel tým smerom a zbadal Malfoya, ako sa poobzeral a vzápätí čosi uchmatol. So škodoradostným výrazom to ukazoval Crabbovi a Goylovi a Harry si uvedomil, že je to Riddlov zápisník.

„Okamžite mi to vráť,“ povedal Harry potichu.

„Čo také si tam ten Potter môže zapisovať?“ povedal posmešne Malfoy, ktorý si zjavne nevšimol dátum na obale a bol presvedčený, že drží Harryho zápisník. Okolostojaci študenti stíchli. Ginny preskakovala pohľadom zo zápisníka na Harryho a tvárila sa veľmi vystrašene.

„Daj mu to, Malfoy,“ prikázal mu Percy prísne.

„Až keď si ho prečítam,“ odvrkol Malfoy a provokatívne zamával zápisníkom Harrymu pred nosom.

Percy sa nevzdával: „Ako školský prefekt...“ - no Harry už stratil trpezlivosť. Vytiahol svoj prútik a zvolal: „*Expelliarmus!*“ a podobným spôsobom, ako Snape odzbrojil Lockharta, aj Malfoyovi odrazu vyskočil zápisník z ruky a vyletel do vzduchu. Ron sa spokojne uškrnul a chytil ho.

„Harry!“ zvolal Percy nahnevane. „Na chodbách sa nečaruje. Budem to musieť nahlásiť!“

Harrymu to však bolo fuk, podarilo sa mu Malfoya prekabátiť a to mu za tých päť bodov, o ktoré Chrabromil príde, stálo. Malfoy

zúrila, a keď Ginny prešla popri ňom, aby sa dostala do triedy, zlomyseľne za ňou volal: „Potterovi sa tuším tá tvoja valentínka nepáčila!“

Ginny si skryla tvár do dlaní a vbehla do triedy. Ron zavrčal a vytiahol svoj prútik, ale Harry ho zadržal. Nechcel, aby Ron celú hodinu čarovania strávil tým, že bude dávať slimáky.

Keď prišli pred učebňu profesora Flitwicka, Harry si uvedomil, že s Riddlovým zápisníkom sa stalo čosi nezvyčajné. Všetky knihy mal zabrané od šarlátovočerveného atramentu. Jedine zápisník bol rovnako čistý ako predtým, než sa naň vylial kalamár. Chcel to povedať Ronovi, no ten opäť bojoval so svojím prútikom. Z jeho konca vychádzali veľké purpurové bubliny a Ron zjavne nemal náladu počúvať o Riddlovom zápisníku.

* * *

Harry šiel v ten večer spať ako prvý z ich izby. Bolo to čiastočne aj preto, že už nemohol počúvať, ako Fred s Georgeom v klubovni stále dokola vyspevujú „Zelené oči ropúch, čerstvo naložených“, a jednak i preto, že chcel znova preskúmať Riddlov zápisník a vedel, že Ron by to považoval iba za stratu času.

Harry sa posadil na posteľ s baldachýnom, prelistoval stránky, no na žiadnej nebola ani stopa po purpurovom atramente. Potom vybral z nočného stolíka nový kalamár, namočil doň brko a kvapol na prvú stránku zápisníka.

Atrament zažiaril na papieri, zrazu však, akoby ho čosi vtiahlo do papiera, zmizol. Harry opäť rýchlo namočil brko a napísal: „Volám sa Harry Potter.“

Slová na okamih zostali na stránke, no vzápätí znova zmizli bez stopy. A potom sa to stalo.

Z papiera začal naspäť presakovať ten istý atrament, no slová, ktoré sa objavili, Harry nikdy nenapísal.

„Ahoj, Harry Potter. Ja som Tom Riddle. Ako si sa dostal k môjmu zápisníku?“

Aj tieto slová vzápätí vybledli, ale to už Harry odpisoval:

„Nieko sa ho pokúsil spláchnuť.“

A s napätím čakal na Riddlovu odpoveď.

„Ešte šťastie, že som svoje spomienky zaznamenal niečím trvácnejším, ako je atrament. Vždy som vedel, že budú i takí, ktorých nebude zaujímať, čo som napísal.“

„Ako to myslíš?“ naškriabal Harry a od samého vzrušenia sa mu podarilo urobiť machuľu.

„Tým chcem povedať, že tento zápisník obsahuje hrôzostrašné veci. Opisuje totiž určité udalosti. Udalosti, ktoré sa stali na Rokfortskej strednej škole čarodejníckej.“

„Aj ja chodím na Rokfort,“ odpísal Harry náhlivo, „a tiež sa tu dejú hrôzostrašné veci. Vieš niečo o Tajomnej komnate?“

Srdce sa mu rozbúchalo ako zvon. Riddlova odpoveď sa objavila okamžite, jeho písmo však už nebolo také úhľadné, akoby chcel rýchlo napísať všetko, čo vie.

„Samozrejme, že viem o Tajomnej komnate. V škole nám vtedy vraveli, že je to len výmysel, že nič také neexistuje. Bola to však lož. Keď som bol piatak, komnatu ktosi otvoril, obluda zaútočila na niekoľkých študentov a jednu študentku dokonca zabila. Ja som dolapil človeka, ktorý komnatu otvoril, a toho potom vylúčili. Ale riaditeľ, profesor Dippet, ktorý sa hanbil, že sa také niečo na Rokforte vôbec stalo, mi zakázal povedať pravdu. Vymyslel historku o tom, že to dievča zomrelo nešťastnou náhodou. Ja som dostal za námahu krásnu, lesklú, gravírovanú trofej a bolo mi povedané, že mám držať jazyk za zubami. Vedel som však, že sa to môže stať znova. Obluda žije ďalej a ten, čo ju môže kedykoľvek vypustiť, neskončil za mrežami.“

Harry sa tak ponáhlal s odpoveďou, že takmer prevrhol kalamár.

„Teraz sa to deje znova. Nieкто napadol troch študentov a nikto nevie, kto to spravil. Kto to bol naposledy?“

„Ak chceš, ukážem ti ho,“ odpovedal Riddle. „Mojim slovám veriť nemusíš. Môžem ťa však preniesť do svojich spomienok na tú noc, keď som ho chytil.“

Harry chvíľu váhal, pero nehybne viselo nad zápisníkom. Čo tým Riddle myslel? Ako môže niekoho preniesť do svojich spomienok? Nervózne sa pozrel smerom k dverám izby, v ktorej sa pomaly zotmelo. Keď sa opäť zahľad na zápisník, vynárali sa z neho ďalšie slová.

„Dovoľ, aby som ti to ukázal.“

Harry sa na okamih zamyslel a potom napísal dve písmená.

„O.K.“

Stránky zápisníka sa začali samy obracať, akoby do nich zafúkal silný vietor, a zastavili sa v polovici, na mesiaci jún. Harry s otvorenými ústami hľadel, ako sa štvorček s dátumom 13. jún premenil na miniatúrnu televíznu obrazovku. Trasúcimi sa rukami zápisník zdvihol a priložil oko k malému okienku, ale skôr ako si stihol uvedomiť, čo robí, začal sa nakláňať dopredu. Okno sa zväčšovalo, zrazu prestal cítiť posteľ pod sebou a letel dolu hlavou otvorom v stránke do víru farieb a tieňov.

Odrazu zacítil, že sa nohami dotkol pevnej zeme, stál, chvejúc sa na celom tele, a rozmazané obrisy vôkol neho sa postupne zaostrovali.

Hneď vedel, kde je. Kruhovú miestnosť so spiacimi podobizňami bola predsa Dumbledorova pracovňa - za stolom však sedel ktosi iný. Akýsi scvrknutý, vetchý čarodejník, na hlave mal iba niekoľko chumáčov bielych vlasov, čítal pri sviečke list. Harry toho muža nikdy predtým nevidel.

„Prepáčte,“ ozval sa nespoko. „Nechcel som vás vyrušiť...“

Ale čarodejník sa ani nepohol. Ďalej čítal a trochu sa pritom mračil. Harry podišiel bližšie k stolu a vyjachtal: „Hm... tak ja pôjdem, dobre?“

Čarodejník si ho však naďalej nevšimol. Zdalo sa, že ho ani nepočul. Harrymu zišlo na um, že je možno nahluchlý, preto zvýšil hlas.

„Prepáčte, že som vás vyrušil. Už idem,“ zvolal.

Čarodejník si vzdychol, poskladal list, vstal, prešiel popri Harrym, ani sa naňho nepozrel, pristúpil k oknu a zatiahol závesy.

Obloha za oknom bola rubínovočervená, zrejme práve zapadalo slnko. Čarodejník sa vrátil k stolu, znova si sadol a nečinne hľadel na dvere.

Harry sa rozhliadal po miestnosti. Nevidel fénixa Félixu - ani žiadne bzučiace strieborné vynálezy. Toto bol Rokfort tak, ako ho poznal Riddle, takže riaditeľom je teraz tento neznámy čarodejník, nie Dumbledore, a on, Harry, je čosi ako príznak, pre ľudí spred päťdesiatich rokov absolútne neviditeľný.

Odrazu ktosi zaklopal na dvere.

„Ďalej,“ povedal starý čarodejník slabým hláskom.

Vošiel asi šestnásťročný chlapec a sňal si z hlavy špicatý klo-
búk. Na hrudi sa mu leskol prefektský odznak. Bol oveľa vyšší od
Harryho, mal však rovnaké, uhľovočierne vlasy.

„Ach, Riddle,“ povedal riaditeľ.

„Chceli ste so mnou hovoriť, profesor Dippet?“ opýtal sa Rid-
dle. Zdalo sa, že je veľmi nervózny.

„Sadnite si,“ pokynul mu Dippet. „Práve som si prečítal list,
ktorý ste mi poslali.“

„Aha,“ hlesol Riddle. Sadol si a pevne zopäl ruky.

„Môj milý chlapče,“ prihovoril sa mu Dippet milo, „vyzerá to
tak, že nebudete môcť zostať cez leto v škole. Naozaj nechcete ísť na
prázdniny domov?“

„Nie,“ odvetil Riddle bez váhania. „Oveľa radšej by som zostal
na Rokforte, nechcem sa vrátiť do toho... do toho...“

„Cez prázdniny zostávate v muklovskom sirotinci, je tak?“ o-
pýtal sa Dippet so záujmom.

„Áno, pane,“ odpovedal Riddle a mierne sa zapýril.

„Vy pochádzate z muklovskej rodiny?“

„Som pol na pol,“ odvetil Riddle. „Otec mukel, mama čarodej-
nica.“

„A obaja vaši rodičia sú...?“

„Mama zomrela, keď som sa narodil, pane. V sirotinci mi po-
vedali, že mi ešte stihla dať meno - Tom po otcovi, Marvoloso po
starom otcovi.“

Dippet súcitne mľaskol jazykom.

„Problém je v tom,“ vzdychol si, „že vo vašom prípade by sme
síce mohli urobiť výnimku, no za súčasnej situácie...“

„Máte na mysli tie útoky, pane?“ spýtal sa Riddle a Harrymu
až tak srdce poskočilo. Rýchlo pristúpil bližšie, aby mu nič neuniklo.

„Presne tak,“ povedal riaditeľ. „Môj milý chlapče, určite do-
kážete pochopiť, že by to bolo odo mňa bláznovstvo, keby som vám
dovolil zostať tu, keď sa skončí školský rok. Zvlášť keď vezmeme do
úvahy nedávnu tragédiu... smrť toho úbohého dievčatka... V tom
vašom sirotinci budete v oveľa väčšom bezpečí. Ak mám byť úprim-
ný, Ministerstvo mágie vraj uvažuje o zatvorení tejto školy. Nepoda-
rilo sa nám totiž objasniť... hm... zdroj všetkých týchto neprijemnos-
tí...“

Riddlovi sa zúžili zreničky.

„Pane... a keby sme chytili vinníka... keby to všetko prestalo...“

„Ako to myslíte?“ opýtal sa Dippet chrapľavým hlasom a vzpriamal sa v kresle. „Riddle, chcete mi azda naznačiť, že o tých útokoch niečo viete?“

„Nie, pane,“ odvetil rýchlo Riddle.

Ale Harry bol presvedčený, že Riddle to ‚nie‘ povedal podobným spôsobom, ako on nedávno Dumbledorovi.

Dippet sa opäť zhrbil v kresle a zatváril sa trochu sklamane.

„Môžete ísť, Tom...“

Riddle vstal a vykĺzol z miestnosti. Harry vyšiel za ním.

Zišli dolu točitým schodišťom a vynorili sa na tmavej chodbe hneď vedľa kamennej obludy. Riddle zastal, Harry urobil to isté a pozoroval ho. Vycítil, že Riddle premýšľa o niečom dôležitom. Hryzol si totiž pery a na čele sa mu urobili vrásky.

A odrazu, zrejme celkom náhle, dospel k rozhodnutiu, vykročil a Harry sa nehlučne kízal za ním. Po celý čas nikoho nestretli, no keď prišli do vstupnej haly, z mramorového schodišťa zavolať na Riddla vysoký čarodejník s dlhými gaštanovými vlasmi a bradou.

„Čo tu robíte tak neskoro večer, Tom?“

Harry nemohol od toho čarodejníka oči odtrhnúť. Nebol to nik iný ako Dumbledore, len o päťdesiat rokov mladší.

„Bol som u riaditeľa, pane,“ vysvetľoval Riddle.

„Dobre, ale teraz už choďte rovno do postele,“ prikázal mu Dumbledore a zahľadel sa na Riddla prenikavým pohľadom, ktorý Harry tak dôverne poznal. „V týchto dňoch je lepšie nepotĺkať sa zbytočne po chodbách. Odkedy...“

Hlboko si vzdychol, zaželel Riddlovi dobrú noc a vzdialil sa. Riddle počkal, kým mu zmizne z dohľadu, a potom náhlivo vykročil smerom ku kamennému schodišťa vedúcemu do podzemných žalárov, s Harrym v päťách.

No aké bolo Harryho sklamanie, keď ho Riddle nezaviedol do tajnej chodby, ani do utajeného tunela, ale do žalára, v ktorom mávali hodiny elixírov so Snapom. Všetky fakle boli pozhasínané a keď Riddle privrel dvere, Harry videl iba obrysy tmavej postavy, ktorá nehybne stála pri dverách a pozorovala chodbu.

Harry mal pocit, že tam čakali asi hodinu. Riddle ešte vždy stál ako socha a medzierkou medzi dverami hľadel von. Harryho to už

prestávalo baviť, najradšej by sa bol vrátil do súčasnosti, keď sa odrazu za dverami ozval akýsi zvuk.

Ktosi sa zakrádal po chodbe. Nech už to bol ktokoľvek, prešiel popri žalári, v ktorom sa ukrývali spolu s Riddlom. Riddle potichučky ako myška vykĺzol z dverí a vyšiel na chodbu. Harry kráčaľ po prstoch za ním a celkom zabudol, že ho vlastne nik nepočuje.

Asi päť minút prenasledovali tie kroky, keď tu Riddle náhle zastal a naklonil hlavu smerom k novým zvukom. Harry počul, ako niekde zaškrípali dvere a ktosi chrapľavo šepká.

„No pod?... musíš ísť preč... no tak pod?... vlez si sem...“

Ten hlas mu bol dáky povedomý...

Odrazu Riddle vyskočil spoza rohu. Harry za ním. Zbadal tieň akéhosi velikánskeho chlapca, ktorý sa hrbil pred otvorenými dverami a vedľa neho stála velikánska debna.

„Zdravím ťa, Rubeus,“ povedal Riddle ostro.

Chlapec zabuchol dvere a oprel sa o ne.

„Čo tu robíš, Tom?“

Riddle pristúpil bližšie k nemu.

„Je po všetkom,“ povedal. „Rozhodol som sa, že to na teba poviem, Rubeus. Chcú totiž zatvoriť školu, ak sa tie útoky neskončia.“

„Šmária, o čom to...“

„Viem, že si nechcel nikoho zabiť. Ale chovať obludy ako domáce zvieratká, to nie je najlepší nápad. Vypustil si ju zrejme len preto, aby si trochu pobehala...“

„Nikdy nikoho nezabila!“ zvolal veľký chlapec a pritisol sa silnejšie o dvere. Harry počul, ako sa spoza neho ozýva čudné šušťanie a cvakanie.

„No tak, Rubeus,“ pokračoval Riddle a pristúpil tesne k nemu. „Zajtra sem prídu rodičia toho mŕtveho dievčaťa. Jediné, čo môže Rokfort spraviť, je ubezpečiť ich, že tá obluda, čo zabila ich dcéru, je už zneškodnená...“

„On to neurobil!“ zreval chlapec a ozvena jeho hlasu sa rozliehala po tmavej chodbe. „On to neurobil! Namojdušu, že nie!“

„Ustúp,“ prikázal mu Riddle a vytiahol prútik.

Chodbou prebleskla oslnivá žiara. Dvere za mohutným chlapcom sa rozleteli s takou silou, že ho hodilo o náprotivnú stenu. Harry pri pohľade na to, čo z nich vyšlo, vyrazil zo seba dlhý, prenikavý výkrik, ktorý však nik nepočul...

Obrovské, spleťité chlpaté telo a kľbko čiernych nôh; lesk početných očí a pár hryzadiel ostrých ako britva - Riddle opäť zdvihol prúťik nad hlavu, no prineskoro. Obluda ho odhodila nabok, odcupitala chodbou a zmizla z dohľadu. Riddle s námahou vstal a hľadel za ňou. Zodvihol prúťik, no ten veľký chalan naňho skočil, prúťik mu vytrhol, odhodil ho a pritom reval: „NIEEEEE!“

Odrazu sa všetko okolo neho začalo krúťiť a úplne sa zotmelo. Harry cíťil, že padá a padá, až napokon s rachotom dopadol na svoju baldachýnovú posteľ v chrabromilskom internáte a ostal tam ležať rozťiahnutý s Riddlovým rozťvoreným zápisníkom na bruchu.

Ešte ani nestihol poriadne lapiť dych, keď sa dvere izby otvorili a vošiel Ron.

„Tak tu si,“ potešil sa.

Harry sa posadil. Potil sa a triasol na celom tele.

„Čo ti je?“ preľakol sa Ron.

„Bol to Hagrid. Hagrid pred päťdesiatimi rokmi otvoril Tajomnú komnatu.“

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

KORNELIUS FUDGE

Harry, Ron a Hermiona vedeli, že Hagrid holduje dost' nešťasnej záľube v obrovských a hrôzostrašných tvoroch. Keď boli prváci, pokúšal sa chovať vo svojej drevenej chatrči draka. Veľmi dlho tiež trvalo, kým zabudli na ďalšiu príšeru - trojhlavého psa, ktorého pomenoval „Chlpáčik“. A Harrymu bolo úplne jasné, že keď sa Hagrid ako chlapec dozvedel o nejakej oblude, ukrytej kdesi v hrade, urobil všetko pre to, aby sa k nej priblížil. Zrejme sa nevedel zmieriť s tým, že obluda je tak dlho zatvorená, a mal pocit, že by si mala trochu pretiahnuť svoje početné nohy; Harry si vedel živo predstaviť, ako sa trinásťročný Hagrid pokúša nasadiť jej dokonca obojok s retiazkou. Bol si však absolútne istý, že Hagrid nikdy nemal v úmysle niekoho zabiť.

Harry veru aj oľutoval, že prišiel na to, ako funguje Riddlov zápisník. Ron s Hermionou ho nútili, aby im stále dokola rozprával o tom, čo videl, mal toho už po krk, rovnako ako mal po krk stále tých istých debát, čo nasledovali.

„Čo ak Riddle chytil toho nesprávneho?“ rozmýšľala Hermiona nahlas. „Možno bola v tom čase na hrade aj iná obluda a tá napádala ľudí...“

„Ty si myslíš, že sa tu budú premávať obludy v zástupoch a nik si ich nevšimne?“ poznamenal Ron sucho.

„Vedeli sme predsa, že Hagrida vyhodili,“ povedal Harry smutne. „A keď Hagrida vykopli, zrejme tie útoky prestali. Inak by Riddlovi predsa nedávali tú cenu.“

Ron to skúsil z inej strany.

„Riddle mi hrozne pripomína Percyho - a vôbec, kto ho nútil, aby Hagrida udal?“

„Ale tá obluda niekoho *zabila*, Ron,“ pripomenula mu Hermiona.

„A keby Rokfort zavreli, Riddle by musel ísť do nejakého muklovského sirotinca,“ doplnil ju Harry. „Vôbec sa mu nečudujem, že tu chcel zostať...“

„Ty si stretol Hagrida v Zašitej uličke, však, Harry?“

„Kupoval tam mäsožravý prostriedok proti slimákovi,“ povedal Harry rýchlo.

Všetci traja zmlkli. Po dlhej chvíli napokon Hermiona váhavoým hlasom vyslovila to, čoho sa všetci tak obávali.

„Nemyslíte si, že by sme mali za ním zísť a *opýtať sa ho na to?*“

„To už len bude návšteva,“ poznamenal Ron. „Ahoj, Hagrid. Prezrad' nám, nevypustil si z hradu v poslednom čase niečo zúrivé a chlpaté?“

Napokon sa dohodli, že pokiaľ nedôjde k ďalšiemu útoku, Hagridovi nič nepovedia. Odvtedy, čo Harry naposledy začul ten hlas bez tela, uplynulo veľa dní a oni dúfali, že sa s Hagridom už nebudú musieť rozprávať o tom, prečo ho vyhodili zo školy. Odo dňa, čo Justin a Takmer bezhlavý Nick znehybneli, prešli už skoro štyri mesiace a na Rokforte boli takmer všetci presvedčení, že útočník, nech už to bol ktokoľvek, to zrejme nadobro vzdal. Duchu Zloducha už unavila tá jeho odrhovačka „Pozor na Pottera, hrozného netvora...“ Ernie Macmillan raz na herbológii dokonca Harryho slušne požiadal, aby mu podal vedro so skákajúcimi žabami, a v marci v skleníku číslo tri zorganizovalo niekoľko mandragor hlučný a neviazaný žúr. Profesorka Sproutová z toho mala veľkú radosť.

„Vo chvíli, keď začnú liezť jedna druhej do kvetináča, budeme vedieť, že sú už úplne dospelé,“ povedala Harrymu. „A potom budeme môcť konečne oživiť tých nešťastníkov v nemocničnom krídle.“

Cez veľkonočné prázdniny sa však druháci museli pasovať s celkom iným problémom. Mali si premyslieť, o aké predmety majú v treťom ročníku záujem, a Hermiona, hádam ako jediná, pristupovala k tomu smrteľne vážne.

„Môže to ovplyvniť našu budúcnosť,“ povedala Harrymu s Ronom, ktorí si šli nad zoznamom nových voliteľných predmetov oči vyočiť a sem-tam niektorý zaškrtili.

„Elixíry rozhodne vypustím,“ povedal Harry.

„Tie sú povinné,“ vzdychol si Ron smutne. „Všetky staré predmety nám zostávajú, keby sa dalo, ja by som ako prvý vyčiarkol obranu proti čiernej mágii.“

„Ten predmet je predsa nesmierne dôležitý!“ pohoršovala sa Hermiona.

„Nesmel by ho však učiť Lockhart,“ odsekol Ron. „Doteraz nás naučil iba to, ako sa z klietky vypúšťajú piadimužíci.“

Nevillovi poslali všetky čarodejnice a čarodejníci z ich rodiny listy, v ktorých mu radili, pravdaže, každý inak, ktorý predmet si má vybrať. Zmätený a ustarostený čítal ten zoznam znova a znova, pomáhajúc si pritom jazykom, a podchvíľou sa vypytoval ľudí, či je podľa nich aritmotyka ťažšia ako štúdium starovekých magických znakov. Dean Thomas, ktorý podobne ako Harry vyrastal u muklov, to napokon vzdal, zatvoril oči a niekoľkokrát priložil k pergamentu špičku prútika; predmety, ktorých sa dotkla, zaškrtol. Hermiona sa neradila s nikým a prihlásila sa na všetky predmety.

Harry sa trpkou usmial pri pomyslení, ako by asi strýko Vernon s tetou Petuniou reagovali, keby sa chcel s nimi poradiť o svojej čarodejníckej budúcnosti. Nie že by mu nemal kto poradiť: Percy Weasley sa s ním s radosťou podelil o svoje skúsenosti.

„Záleží na tom, čo chceš robiť,“ povedal. „Nikdy nie je príliš skoro myslieť na budúcnosť, preto by som navrhol veštenie. Ľudia vravia, že život a zvyky muklov za veľa nestoja, ja osobne si však myslím, že čarodejníci by sa mali podrobne oboznámiť aj s nečaro-

dejníckym svetom, zvlášť ak uvažujú o tom, že budú možno neskôr pracovať v úzkom kontakte s nimi - pozri sa na môjho tatka, ten sa s muklami stretáva dennodenne. Brat Charlie odjakživa inklinoval skôr k práci v teréne, preto si zvolil starostlivosť o zázračné tvory. Vyber si, čo ti je najbližšie, Harry.“

No Harrymu sa zdalo, že jediné, čo mu je blízke, je metlobal. Napokon si vybral tie isté predmety čo Ron, povedal si totiž, že ak sa mu aj nebude dariť, je dobré mať nablízku niekoho, kto mu ochotne pomôže.

V nasledujúcom metlobalovom zápase mal Chrabromil nastúpiť proti Biff'omoru. Wood naliehal, že musia trénovať každý deň aj po večeri, takže Harry okrem metlobalu a domácich úloh nič iné nestíhal. Ešte šťastie, že sa umúdrilo počasie, konečne už nepršalo, a keď Harry večer pred sobotňajším zápasom kráčal po schodoch na internátnu izbu, aby si odložil metlu, mal pocit, že Chrabromil ešte nikdy nemal také šance na zisk Školského pohára ako tento rok.

Jeho radostná nálada však netrvala dlho. Keď vyšiel po schodoch vedúcich k ich izbe, zrazil sa s Nevillom Longbottomom, ktorý bol od hrôzy celý bez seba.

„Harry... neviem, kto to urobil... keď som vošiel, už to tak bolo...“

Ustráchané hľadel na Harryho a otvoril dvere.

Obsah Harryho kufra bol rozhádzaný po celej izbe. Na zemi ležal jeho roztrhnutý habit. Postel'né obliečky boli zvrátené, všetky zásuvky na nočnom stolíku povyťahované a ich obsah vysypaný na matraci.

Harry podišiel k posteli, ústa dokorán, a stúpil na niekoľko listov, vytrhnutých z *Potuliek s trolmi*. Keď spolu s Nevillom naťahovali na posteľ plachtu, vošli do izby Ron s Deanom a Seamusom. Dean nahlas zanádal.

„Čo sa stalo, Harry?“

„Netuším,“ odvetil Harry. Ron však skúmavo hľadel na Harryho habity. Vrecká na nich boli povyvracané.

„Vyzerá to tak, že čosi hľadali,“ povedal Ron. „Nechýba ti nič?“

Harry začal dvíhať veci zo zeme a hádzal ich do kufra. Keď hodil dnu poslednú z Lockhartových kníh, zistil, čo chýba.

„Zmizol Riddlov zápisník,“ pošepol Ronovi.

„Čože?“

Harry kývol hlavou ku dverám a spoločne s Ronom vyšli von. Zbehli do chrabromilskej klubovne. Bola poloprázdna. Prisadli si k Hermione, ktorá sedela sama a čítala knihu s názvom *Ako čo najrýchlejšie rozlúštiť magické znaky*.

Hermionu tá správa úplne vydesila.

„Ale veď... to mohol vziať iba niekto z Chrabromilu... nik iný predsa nevie heslo...“

„Máš pravdu,“ súhlasil s ňou Harry.

Na druhý deň ráno sa zobudili do nádherného dňa, svietilo slniečko a pofukoval svieži vetrík.

„Ideálne podmienky na metlobal!“ zvolal Wood nadšene pri chrabromilskom stole, keď nakladal hráčom na tanieri praženicu.

„Harry, vzchop sa, musíš sa poriadne najesť.“

Harry pohľadom kízal po ľuďoch sediacich pri plnom chrabromilskom stole a rozmýšľal, či je medzi nimi aj nový majiteľ Riddlovho zápisníka. Hermiona mu dohovárala, aby tú krádež oznámil, Harrymu sa však tá myšlienka nepozdávala. Musel by učiteľom porozprávať všetko o tom zápisníku, a koľko ľudí na škole vie, prečo Hagrida pred päťdesiatimi rokmi vyhodili zo školy? Nechcel byť tým, kto ten prípad opäť vytiahne na svetlo.

Keď spolu s Ronom a Hermionou vychádzal z Veľkej siene a šiel si po veci na metlobal, do jeho neustále sa rozrastajúceho zoznamu starostí pribudla ďalšia. Len čo položil nohu na mramorové schodište, začul to znova...

„*Chcem zabiť... dovoľ mi rozpárať... roztrhať...*“

Nahlas vykrikoval a Ron s Hermionou od laku uskočili.

„Ten hlas!“ zvolal Harry, obzerajúc sa ponad plece. „Zasa som ho počul - vy nie?“

Ron pokrútil hlavou, oči mal doširoka roztvorené. Hermiona si však plesla dlaňou do čela.

„Harry... tuším som na niečo prišla! Musím rýchlo do knižnice!“

A vybehla hore schodmi.

„Na čo také mohla prísť?“ spýtal sa Harry roztržito a stále sa rozhliadal vôkol seba, či nezistí, odkiaľ ten hlas vychádzal.

„Určite na niečo, na čo by som ja v živote neprišiel,“ krútil Ron nechápavo hlavou.

„Ale prečo išla do knižnice?“

„Pretože tam chodí vždy,“ pokrčil plecami Ron. „Keď si niečím nie je istá, beží do knižnice.“

Harry tam váhavo stál, pokúšal sa znova zachytiť ten hlas, no z Veľkej siene sa medzitým začali trúsiť študenti, nahlas sa rozprávali a hrnuli sa k hlavnému vchodu, aby si obsadili dobré miesta na metlobalovom štadióne.

„Radšej si švihni,“ súrili ho Ron. „Už je takmer jedenásť... zápas...“

Harry vybehol do Chrabromilskej veže, schytil svoj Nimbus 2000 a pridral sa k bzučiacemu davu na trávniku pred školou, hoci myslou bol ešte stále v hrade pri tom hlase bez tela. Keď si v šatni navliekal chrabromilský habit, v duchu sa utešoval tým, že v hrade nik nezostal, lebo všetci sú na metlobalovom zápase.

Príchod oboch tímov sprevádzal ohlušujúci potlesk. Oliver Wood vyletel do vzduchu a dal si zahrievací okruh okolo bránkoviska. Madam Hoochová vypustila lopty. Hráči Biffomorou, hrajúci v kanárikovožltom, stáli v hlúčiku a tréner im dával posledné pokyny.

Harry práve vysadal na metlu, keď stredom ihriska napoly kráčala, napoly bežala profesorka McGonagallová a v ruke držala obrovský purpurovočervený megafón.

Harry mal pocit, akoby mu akási ľadová ruka zovrela srdce.

„Zápas sa ruší,“ oznámila profesorka McGonagallová cez megafón plným tribúnam. Ozvalo sa húkanie a výkriky. Zronený Oliver Wood pristál na trávniku a bežal k profesorky McGonagallovej, ani nezosadol z metly.

„Ale, pani profesorka!“ protestoval. „Musíme predsa hrať... ide nám o pohár... *Chrabromil*...“

Profesorka McGonagallová si ho však nevšímala a ďalej kričala do megafónu:

„Všetci študenti nech sa hneď a zaraz zhromaždia vo svojich klubovniach, vedúci jednotlivých fakúlt im povedia, čo majú robiť. Podľa možnosti čo najrýchlejšie!“

Potom spustila megafón a pokynula Harrymu, aby prišiel k nej. „Potter, vy poďte so mnou...“

Harry premýšľal, čo také zasa vyparatil, a vtom si všimol, že z nahnevaného davu študentov sa oddelil Ron. Pribehol k nim a spoločne zamierili k hradu. Harryho prekvapilo, že profesorka McGonagallová proti tomu nič nenamietala.

„Áno, bude lepšie, ak pôjdete s nami aj vy, Weasley...“

Niektorí študenti dávali nahlas najavo svoju nespokojnosť s odvolaním zápasu, iní sa tvárili znepokojene. Harry s Ronom kráčali za profesorkou McGonagallovou späť do školy a potom mramorovými schodmi nahor. Tentoraz však nešli do pracovne niektorého z učiteľov.

„Bude to pre vás asi šok,“ prihovorila sa im profesorka McGonagallová, keď sa blížili k ošetrovni. „Znova sa to stalo.. a opäť dvojité útok...“

Harrymu skrútilo žalúdok. Profesorka McGonagallová otvorila dvere a oni s Ronom vošli dnu.

Madam Pomfreyová sa práve skláňala nad nejakou piatačkou s kučeravými vlasmi. Harry si uvedomil, že to je tá študentka z Bystrohlavu, ktorej sa vtedy pýtali na cestu do slizolinskej klubovne. A na vedľajšej posteli...

„Hermiona!“ zastenal Ron.

Hermiona ležala celkom nehybne, sklovité oči mala dokorán.

„Našli ich neďaleko knižnice,“ povedala profesorka McGonagallová. „Vie mi to niektorý z vás vysvetliť? Toto ležalo na zemi vedľa nej...“

Ukázala im malé, okrúhle zrkadielko.

Harry s Ronom pokrútili hlavou a nepúšťali oči z Hermiony.

„Odprevadím vás do Chrabromilskej veže,“ povedala napokon profesorka McGonagallová ustarosteným hlasom. „Musím dať žiakom ďalšie inštrukcie.“

„Všetci študenti musia byť najneskôr o šiestej večer v klubovni! Po tomto čase nesmie nik opustiť internát! Na každú vyučovaciu hodinu vás odprevadí príslušný učiteľ! Nikto zo žiakov nesmie ísť bez dozoru ani na WC! Všetky metlobalové tréningy a zápasy sa odkladajú na neurčito! Večerné aktivity sa rušia!“

Žiaci v preplnenej chrabromilskej klubovni počúvali profesorku McGonagallovú mlčky. Tá zrolovala pergamen, z ktorého čítala, a

tak trochu priduseným hlasom povedala: „Nemusím azda dodávať, že dávno som už nebola taká ustarostená. Je nanajvýš pravdepodobné, že ak v dohľadnom čase nechytíme vinníka, zodpovedného za všetky tie útoky, našu školu zatvoria. Preto naliehavo žiadam každého, kto má pocit, že by v tejto veci vedel pomôcť, aby nám to oznámil.“

Tak trochu nemotorne preliezla cez otvor v stene a medzi študentmi Chrabromilu vypukla živá debata.

„Medzi obeťami sú dvaja študenti z Chrabromilu, samozrejme, ak nerátame chrabromilského ducha, jeden z Bystrohlavu a jeden z Bifľomorú,“ vypočítaval na prstoch Jordan Lee, ktorý sa priatelil s weasleyovskými dvojčkami. „To si vážne *ani jeden* z učiteľov nevšimol, že medzi postihnutými nie je nik zo Slizolinu? Podľa mňa je úplne jasné, že to robí niekto od nich. Slizolinov *potomok*, slizolinská *obluda*... prečo všetkých Slizolinčanov jednoducho nevyrazia?“ zvolal na plné hrdlo, zatiaľ čo ostatní prikyvovali a kde-tu sa dokonca ozval potlesk.

Percy Weasley sedel v kresle za Jordanom, no svoj názor výnimočne nezverejnil. Bol veľmi bledý a na tvári mal nechápavý výraz.

„Percyho to riadne vzalo,“ pošepol George Harrymu. „To dievča z Bystrohlavu - Penelopa Clearwaterová - je tiež prefekta. Zrejme si doteraz nepripustil, že by obluda mohla napadnúť aj *prefekta*.“

Harry ho však počúval iba na pol ucha. V mysli sa mu stále vynáral obraz Hermiony, ako leží na nemocničnom lôžku s'aby vytesaná do kameňa. Ak toho útočníka v dohľadnom čase nedolapia, na veky bude musieť žiť s Dursleyovcami. Tom Riddle zradil Hagrida, lebo sa nedokázal zmieriť s tým, že keď zatvoria školu, bude sa musieť vrátiť do sirotinca. Harry teraz presne vedel, ako sa vtedy Riddle cítil.

„Čo urobíme?“ pošepol Ron Harrymu do ucha. „Myslíš si, že podozrievajú Hagrida?“

„Musíme sa s ním porozprávať,“ povedal Harry odhodlane. „Neverím, že to tentoraz bol on, no ak pred päťdesiatimi rokmi naozaj tú obludu vypustil, bude vedieť, ako sa dostať do Tajomnej komnaty, a to nám stačí.“

„Ale profesorka McGonagallová kázala, aby sme mimo vyučovania zostali vo veži...“

„Mám taký pocit,“ povedal Harry sprisahanecky, „že je načase prevetrať otcov neviditeľný plášť.“

Harry po svojom otcovi zdedil jediná vec: dlhý, striebřistý neviditeľný plášť. A to bola teraz ich jediná možnosť, ako sa dostať zo školy za Hagridom tak, aby ich nikto nevidel. Lahli si spať ako zvyčajne, počkali, kým sa Neville, Dean a Seamus prestanú rozprávať o Tajomnej komnate a konečne zaspia, potom vstali, znova sa obliekli a prehodili cez seba plášť.

Cesta po chodbách, inokedy tmavých a pustých, však nebola taká jednoduchá. Harry mal už za sebou niekoľko nočných potuliek, no nikdy tu nebolo po západe slnka tak rušno ako teraz. Učítelia, prefekti i duchovia sa premávali po hrade vo dvojiciach a sledili, či nevidia niečo podozrivé. Neviditeľný plášť ich síce ukryl, no zvuky, ktoré vydávali, neutlmil, a Ron sa v jednej chvíli potkol iba pár metrov od miesta, kde hliadkoval Snape.

Ešte šťastie, že práve v okamihu, keď Ron zahrešil, Snape kýchol. Obom úžasne odľahlo, keď dorazili k dubovej bráne a vykľzli z hradu von.

Bola jasná mesačná noc. Náhlili sa k vysvieteným oknám Hagridovej chatrče a plášť si vyzliekli, až keď stáli na prahu jeho dverí.

Vzápätí zaklopali a Hagrid prudko otvoril dvere. Stáli mu zočivoči a on na nich mieril kusou. Za ním zúrivo brechal Tesák.

„Ach,“ vydýchol si, spustil kušu a prekvapený na nich hľadel. „Šmária, čo vy tu?“

„To máš načo?“ spýtal sa ho Harry, keď vošli dnu, ukazujúc na kušu.

„Ale... to len tak...“ hundral Hagrid. „Som si myslel, že... ved' je to fuk... sadnite si... spravím čaj...“

Vôbec však nevedel, čo robí. Takmer uhasil oheň, keď mu naň z kotlíka vyšplechla voda, potom zas obrovskou rukou nešikovne drgol do kanvice na čaj a tá sa rozbila.

„Je ti niečo, Hagrid?“ opýtal sa ho Harry. „Ozaj, počul si o Hermione?“

„Hej, počul, počul,“ odvetil Hagrid zlomeným hlasom.

Celý čas nervózne hľadel na okná. Obom nalial do obrovských šálok vriacu vodu (na čajové vrecúška celkom zabudol) a práve klá-

dol na tanier kusisko ovocnej torty, keď ktosi silno zabúchal na dvere.

Hagridovi vypadla torta z rúk. Harry s Ronom si vymenili vystrašené pohľady, rýchlo cez seba prehodili neviditeľný plášť a schovali sa do rohu. Hagrid pohľadom skontroloval, či ich naozaj nevidno, schmatol kušu a opäť prudko roztvoril dvere.

„Dobrý večer, Hagrid.“

Bol to Dumbledore. Vošiel dnu a tváril sa smrteľne vážne. Za ním sa objavil veľmi čudne vyzerajúci pán.

Neznámy muž mal strapaté sivé vlasy, tváril sa zmätene a na sebe mal neuveriteľnú kombináciu odevov: páskovaný oblek, šarlátovočervenú kravatu a špicaté ružové topánky. Pod pazuchou si držal trávovozelený klobúk.

„To je tatkov šéf!“ zašepkal Ron. „Kornelius Fudge, minister mágie!“

Harry drgol Rona laktom, aby bol ticho.

Hagrid zbledol a začal sa potiť. Klesol do jedného z kresiel a vystrašene pozeral raz na Dumbledora, raz na Fudgea.

„Je to zlé, Hagrid,“ prehovoril Fudge priškrtené. „Veľmi zlé. Musel som prísť. Štyri útoky na ľudí s muklovským pôvodom. Zašlo to príďaleko. Ministerstvo musí konať.“

„Ja som fakt nikdy...“ začal Hagrid a skúmavo sa zahľadel na Dumbledora. „Pán profesor Dumbledore, šak vy viete, že som nikdy...“

„Bol by som rád, Kornelius, keby ste zvážili, že Hagrid má moju plnú dôveru,“ povedal Dumbledore, mračiac sa na Fudgea.

„Pozrite sa, Albus,“ povedal Fudge nervózne. „Hagridove záznamy hovoria proti nemu. Ministerstvo musí konať... členovia správnej rady školy čakajú...“

„Ja vás však, Kornelius, opätovne upozorňujem, že ak Hagrida odvediete, absolútne nič tým nevyriešite,“ prerušil ho Dumbledore. Modré oči mu blčali, Harry ho takého nahnevaného ešte nevidel.

„Pozrite sa na to z môjho pohľadu,“ vysvetľoval mu Fudge a nervózne sa pritom hral s klobúkom. „Som pod obrovským tlakom. Musím niečo urobiť. Ak sa ukáže, že to nebol Hagrid, vráti sa späť, akoby sa nič nestalo. Teraz však musí ísť s nami. Musí. Je mojou povinnosťou...“

„S vami?“ opýtal sa Hagrid zhrozene a celý sa roztriasol. „A kam?“

„Nebude to nadhlo,“ povedal Fudge a vyhol sa Hagridovmu pohľadu. „Nemá to byť trest, Hagrid, len bezpečnostné opatrenie. Ak chytia niekoho iného, pustíme vás a dodatočne sa vám ospravedlníme...“

„Šak nie do Azkabanu?“ opýtal sa Hagrid priduseným hlasom.

No skôr ako Fudge stihol odpovedať, znova ktosi zabúchal na dvere.

Dumbledore šiel otvoriť. Tentoraz štuchol Harry Rona, ten zjojkol.

Do Hagridovej chatrče vošiel pán Lucius Malfoy zahalený v dlhom čiernom cestovnom plášti a na tvári mal ten svoj mrazivý a spokojný výraz. Tesák začal vrčať.

„Tak už ste tu, Fudge,“ povedal uznanlivo. „Dobre, dobre...“

„Čo tu chcete?“ obrátil sa naňho Hagrid nevrlo. „Vypadnite z môjho domu!“

„Milý môj, verte, že mi nie je príliš veľkým potešením byť vo vnútri vášho... hm... tomuto hovoríte dom?“ Lucius Malfoy sa rozhlíadal po malej miestnosti a posmešne sa uškrnul. „Volal som do školy a tam mi povedali, že riaditeľ a nájdem tu.“

„A čo ste mi chceli povedať, Lucius?“ opýtal sa Dumbledore. Správal sa síce zdvorilo, no plamene mu v modrých očiach blčali naďalej.

„*Hroznú vec*, Dumbledore,“ povedal Malfoy afektovane, vyťahujúc dlhý zvitok pergamentu, „členovia správnej rady sú toho názoru, že je najvyšší čas, aby ste odstúpili. Toto tu je príkaz na dočasné zbavenie funkcie - je na ňom všetkých dvanásť podpisov. Mrzí ma to, no zdá sa nám, že sa vám to vymklo z rúk. Ku koľkým útokom doteraz došlo? Dnes popoludní to boli ďalší dvaja, nie? Ak to takto pôjde ďalej, o chvíľu nebude na Rokforte jediného študenta s muklovským pôvodom, a všetci dobre vieme, aká *hrozná* strata by to bola pre školu.“

„Tak to teda nie, Lucius,“ zvolal Fudge vystrašene, „zbaviť Dumbledora funkcie... nie, nie... nič horšie by sme v tejto situácii nemohli urobiť...“

„Vymenovanie... a odvolávanie... riaditeľa školy je záležitosťou správnej rady, Fudge,“ povedal pán Malfoy úlisne. „A keďže sa Dumbledorovi nepodarilo tie útoky zastaviť...“

„Pozrite sa, Malfoy, ak im nedokázal zabrániť *Dumbledore*,“ ozval sa Fudge a nad hornou perou sa mu objavili kvapky potu, „kto iný to podľa vás dokáže?“

„Čas ukáže,“ odvetil mu Malfoy s posmešnou grimasou. „No keďže sme všetci dvanásť hlasovali...“

Hagrid odrazu vyskočil a huňatá čierna hlava sa mu dotkla pláťonu.

„A koľkým ste sa vyhrážali, aby boli za, Malfoy, čo?“ zahučal.

„Milý môj, kroťte sa, ten váš divý temperament vám môže narobiť nepríjemnosti,“ povedal pokojne Malfoy. „Radím vám, aby ste sa so strážcami v Azkabane nerozprávali takýmto tónom. Určite sa im to nebude páčiť.“

„Len dajte Dumbledora preč!“ zrúkol Hagrid, na čo sa Tesák od strachu schúlil a zaliezol do svojho koša. „Dajte ho preč a muklovským čarodejníkom už nič nepomôže! Všetkých ich vyhubia!“

„Upokojte sa, Hagrid,“ zahriakol ho Dumbledore. Pozrel sa na Luciusa Malfoya.

„Ak si správna rada želá, aby som odstúpil, samozrejme, že to urobím...“

„Ale...“ jachtal Fudge.

„Nie!“ zreval Hagrid.

Dumbledorove prenikavé modré zreničky uprene hľadeli do ľadovosivých očí Luciusa Malfoya.

„Chcem však povedať,“ pokračoval Dumbledore, pričom slová vyslovoval veľmi pomaly a zreteľne, aby mu všetci dobre rozumeli, „že z tejto školy *naozaj* odídem až vtedy, ak sa tu nenájde jediný človek, ktorý by si ma ešte vážil. A chcem tiež, aby ste vedeli, že každému, kto ma bude na Rokforte potrebovať, ochotne pomôžem.“

V jednej chvíli by bol Harry odprisahal, že Dumbledorove oči zabľúdili do rohu, v ktorom stáli oni dvaja s Ronom.

„Úžasne dojemné,“ povedal Malfoy a sklonil hlavu. „Budete nám všetkým chýbať... hm... máte naozaj svojský názor na to, ako riadiť školu, Albus, ja len dúfam, že vášmu nástupcovi sa podarí zabrániť ďalšiemu... hm... *zabíjaniu*.“

Podišiel k dverám, otvoril ich a vyprevadil Dumbledora von. Fudge žmolil v rukách klobúk a čakal, kým sa Hagrid pohne, ten však stál ako prikovaný, zhlboka sa nadýchol a pomaly vyhlásil: „Ak sa chce niekto dozvedieť *viac*, nech ide za *pavúkmi*. Ukážu mu cestu! To je, namojdušu, všetko.“

Fudge naňho nechápavo hľadel.

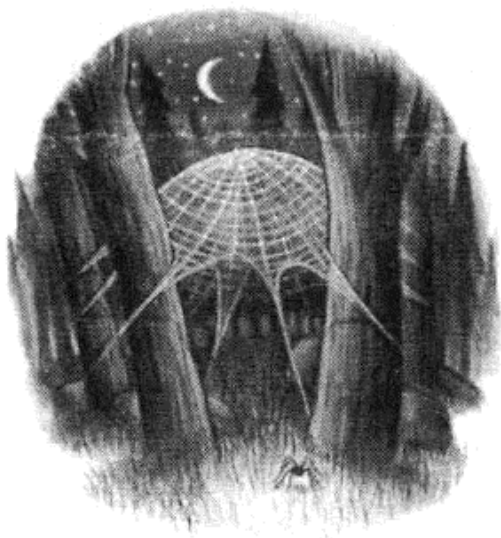
„Už idem,“ povedal potom a obliekol si svoj kabát z krtka. No keď vychádzal za Fudgeom von, opäť zastal a nahlas povedal: „A niekto nech dá Tesákovi žrat', keď tu nebudem.“

Dvere sa zabuchli. Ron strhol zo seba neviditeľný plášť.

„A sme v riadnej kaši,“ povedal zachrípnutým hlasom. „Vzali nám Dumbledora. Mali by školu zavrieť hneď. Len čo Dumbledore odíde, znova sa to stane, uvidíš.“

Tesák začal zavýjať a zúrivo škriabal na dvere.

PÄTNÁSTA KAPITOLA

ARAGOG

Po trávnikoch vôkol hradu sa pomaly zakrádalo leto. Obloha i jazero sa zmenili na fialkovomodré a v skleníkoch rozkvitli kvety, veľké ako kapustné hlavy. Z hradných okien však nebolo vidieť Hagrida, ako si vykračuje po školskom pozemku s Tesákom pri nohe, Harry sa preto z tej nádhery vonku vôbec netešil - a navyše, vo vnútri hradu sa začalo všetko uberať zlým smerom.

Harry s Ronom sa niekoľkokrát pokúsili zísť za Hermionou, no návštevy mali teraz vstup do nemocničného krídla prísne zakázané.

„Nemôžeme si dovoliť riskovať,“ povedala im madam Pomfreyová pomedzi odchýlené dvere ošetrovne. „Nie, je mi naozaj

ľúto, no útočník môže kedykoľvek prísť až sem, aby s týmito ľuďmi skoncoval nadobro...“

Odkedy zo školy odišiel Dumbledore, v škole sa natoľko usídlil strach, až sa zdalo, že slniečko zohrievajúce hradné múry nepreniklo ďalej ako za okenné rámy. V celej škole nebolo azda nikoho, kto by sa netváril ustarostene či napäto, a ak aj chodbou zaznel na chvíľu smiech, pôsobil křčovito a neprirodzene a veľmi rýchlo opäť utíchol.

Harry si v duchu jednoducho opakoval Dumbledorove slová: „*Z tejto školy naozaj odídem až vtedy, ak sa tu nenájde jediný človek, ktorý by si ma ešte vážil... Každému, kto ma bude na Rokforte potrebovať, ochotne pomôžem.*“ Čo však mali tieto slová znamenať? Vedť kto by teraz žiadal Dumbledora o pomoc, všetkých až príliš premohol zármutok a strach.

Hagridovej narážke o pavúkoch rozumel síce Harry o niečo lepšie - no v celom hrade akoby nezostal ani jediný, ktorého by mohli sledovať. Harry sa pozeral všade a Ron mu pritom (aj keď len veľmi neochotne) pomáhal. Ich úsilie však marila skutočnosť, že teraz nesmeli chodiť po škole sami; po hrade sa neustále presúvali v sprievode ďalších študentov Chrabromilu. Väčšina ich spolužiakov bola rada, že ich učitelia vodia z triedy do triedy ako nejaké stádo, no Harrymu to šlo hrozne na nervy.

Ale medzi študentmi bol i niekto, komu celá tá atmosféra teroru a podozrievania viditeľne spôsobovala potešenie. Draco Malfoy si vykračoval po škole, akoby ho práve vymenovali za prefekta. Harry si nevedel jeho správanie vysvetliť, pochopil to až raz počas hodiny elixírov, asi dva týždne po Dumbledorovom a Hagridovom odchode, keď - sediac za Malfoyom - začul, ako sa ten vyťahuje pred Crabbom a Goylom.

„Mal som také tušenie, že foter bude jedným z tých, čo Dumbledora odvolajú,“ vyhlásil, ani sa neunúval stíšiť hlas. „Vravel som vám, že považuje Dumbledora za najhoršieho riaditeľa, aký tu kedy bol. Možno konečne dostaneme niekoho na úrovni. Niekoho, kto bude chcieť Tajomnú komnatu *naozaj* zatvoriť. McGonagallka tu dlho nebude, zaskakuje len dočasne...“

Snape prešiel popri Harrym, no zdržal sa akejkol'vek poznámky na účet neprítomnej Hermiony.

„Pane,“ ozval sa Malfoy, „prečo sa neuchádzate o miesto riaditeľa?“

„Ale, ale, Malfoy,“ pokarhal ho naoko Snape, no nedokázal na úzkych perách potlačiť úsmev. „Profesora Dumbledora odvolala správna rada len dočasne. Ani sa nenazdáme a bude opäť medzi nami.“

„To určite,“ uškrnul sa Malfoy. „Keby ste sa na to miesto prihlásili, môj otecko by vám určite dal svoj hlas - ja mu poviem, že ste ten najlepší učiteľ na škole...“

Snape pobehoval po učebni a uškrňal sa a našťastie si nevšimol Seamusa Finnigana, ktorý predstieral, že dávi do kotlíka.

„Nechápem, prečo sa humusáci ešte nezbalili,“ pokračoval Malfoy. „Stavím sa o päť galleónov, že ten ďalší určite zomrie. Škoda, že to nebude Grangerová...“

Ešte šťastie, že v tej chvíli zazvonilo. Počas jeho posledných slov totiž rozzúrený Ron vyskočil zo sedadla, no ostatní si už pchali knihy a zošity do tašiek a jeho útok na Malfoya si v tom hrmote a šuchote nevšimli.

„Pustite ma,“ vrčal Ron na Harryho a Deana, ktorí mu držali ruky. „Je mi to jedno, nepotrebujem prútik, zadrhnem ho vlastnými rukami...“

„Poponáhľajte sa, musím vás odvieť na herbológiu,“ vybrechol Snape na triedu a Harry s Ronom a Deanom vyšli z triedy ako poslední, držiac ustavične sa vzpierajúceho Rona. Pustili ho, až keď ich Snape vyviedol pred hrad a oni vykročili krížom cez zeleninovú záhradku k skleníkom.

Žiaci na hodine herbológie boli nezvyčajne mlkvi. Chýbali im už dvaja spolužiaci - Justin a Hermiona.

Profesorka Sproutová im kázala prestrihať etiópske scvrknuté figy. Harry chcel práve hodiť na kompostovú kopy za náruč suchých vetvičiek, keď sa ocitol zoči-voči Erniemu Macmillanovi. Ernie sa zhlboka nadýchol a prehovoril trochu oficiálnym tónom: „Mrzí ma, že som ťa upodozrieval, Harry, len to som ti chcel. Viem, že by si Hermione Grangerovej nikdy neublížil a ospravedlňujem sa ti za to, čo som povedal. Sme teraz na jednej lodi, takže...“

Podal Harrymu mohutnú ruku a on ju stisol.

Ernie a jeho kamarátka Hannah prestrihávali potom zošúverenú figu spolu s Harrym a Ronom.

„Ten Draco Malfoy je vážne neznesiteľný,“ poznamenal Ernie, odlamujúc zoschnuté vetvičky, „tvári sa, akoby mal radosť z toho, čo sa tu deje. Vážne si začínam myslieť, že tým Slizolinovým potomkom je možno on.“

„Ale nevrav,“ povedal uštipačne Ron, ktorý mu nevedel tak rýchlo odpustiť ako Harry.

„Myslíš si, že je to Malfoy, Harry?“ spýtal sa Ernie.

„Nie,“ odvetil Harry tak rázne, až to Ernieho s Hannah prekvapilo.

Vtom si Harry čosi všimol.

Na vonkajšej strane skleníka cupkalo po zemi niekoľko veľkých pavúkov. Pohybovali sa dosť neprirodzene - kráčali za sebou v zástupe, akoby sa ponáhľali najkratšou možnou cestou na vopred dohovorené stretnutie. Harry plesol Rona po ruke záhradníckymi nožnicami.

„Au! Čo ti...“

Harry ukázal na pavúky a žmúriac proti slnku sledoval, kam majú namierené.

„Dobre, vidím,“ poznamenal Ron, ktorý sa síce usiloval prejať nadšenie, no veľmi sa mu to nedarilo. „Teraz však nemôžeme ísť za nimi...“ Ernie s Hannah zvedavo načúvali. Harry s prižmúrenými očami sledoval pavúky. Ak nezmenia smer, niet pochýb, kam idú.

„Vyzerá to, že idú k Zakázanému lesu...“

V tej chvíli sa Ron zatváril ešte nešťastnejšie.

Po hodine ich profesorka Sproutová odprevadila na hodinu obrany proti čiernej mágii. Harry s Ronom za ostatnými trochu zaostávali, aby nik nepočul, o čom sa zhovávajú.

„Budeme musieť znova použiť neviditeľný plášť,“ povedal Harry Ronovi. „Zoberiem so sebou aj Tesáka. Chodieval s Hagridom často do lesa, môže sa nám zísť.“

„Dobre,“ súhlasil Ron a nervózne žmolil v prstoch svoj čarodějnícky prútik. „Hm... a nie sú v tom lese... náhodou vlkolaky?“ opýtal sa, keď si sadli do poslednej lavice v Lockhartovej triede.

Harry sa vyhol priamej odpovedi so slovami: „Žijú tam aj dobré bytosti. Kentauri sú, napríklad, neškodní, jednorožce tiež...“

Ron ešte nikdy nebol v Zakázanom lese. Harry doň vstúpil len raz a pevne veril, že to bolo naposledy.

Do triedy ladným krokom vplával Lockhart a trieda naňho hľadela v nemom úzase. Ostatní učitelia boli viditeľne zachmúrenejší, no Lockhart sa stále usmieval.

„Ale no tak!“ zvolal a žiaril šťastím. „Prečo sa tvárite tak tragicky?“

Žiaci naňho nechápavo civeli, no nik neprehovoril.

„Milí moji, vy ste nepostrehli,“ povedal pomaly, akoby boli mierne natvrdnutí, „že nebezpečenstvo už pominulo? Vinníka predsa odviedli...“

„A to kto povedal?“ opýtal sa Dean Thomas nahlas.

„Ale mladý muž, minister mágie by predsa Hagrida neodviedol, keby nebol stopercentne presvedčený o jeho vine,“ povedal Lockhart takým tónom, akoby sa snažil niekomu vysvetliť, že dva a dva sú štyri.

„No urobil to,“ vyhlásil Ron, ešte hlasnejšie ako Dean.

„Nechcem sa chváliť, pán Weasley, ale o jeho zatknutí viem určite viac ako vy,“ povedal Lockhart s uspokojením.

Ron chcel už-už odseknúť, že o tom dosť pochybuje, no Harry mu pod lavicou uštedril poriadny kopance.

„Neboli sme tam, jasné?“ precedil na pol úst.

Lockhart však svojou veselosťou, svojimi rečami o tom, ako vždy vedel, že Hagrid je darebák, svojím nezlomným presvedčením, že teraz je už všetko v poriadku, Harryho tak provokoval, až mal sto chutí hodiť mu *Debaty s démonmi* rovno medzi oči. Ovládol sa však a naškriabal Ronovi na lístok: *Pôjdeme tam dnes v noci*.

Ron si to prečítal, preglgol a pohľadom zablúdil na prázdne sedadlo, kde zvyčajne sedávala Hermiona. Ten pohľad mu zrejme dodal odvahy, pretože prikývol.

V chrabromilskej klubovni bolo v týchto dňoch stále plno, lebo študenti Chrabromilu nemali po šiestej večer kam inam ísť. A navyše stále bolo o čom rozprávať, takže miestnosť sa zvyčajne pred polnocou nevyprázdnila. Harry si hneď po večeri vybral z kufra neviditeľný plášť, potom celý večer v klubovni na ňom sedel a čakal, kým všetci pôjdu spať. Fred s Georgeom vyzvali Harryho a Rona na partičku Rachotiacej sedmy, zatiaľ čo Ginny mlčky sedela v kresle, v ktorom zvyčajne sedávala Hermiona, a pozerala sa na nich. Harry s

Ronom náročky prehrávali, chceli totiž čo najskôr dohrať, no keď sa Fred s Geomom a Ginny konečne pobrali spať, bolo aj tak už dávno po polnoci.

Harry s Ronom sa ešte naposledy započúvali do tlmených zvukov zatvárajúcich sa dverí internátnych izieb, rýchlo si obliekli neviditeľný plášť a preliezli otvorom v stene.

Čakala ich ďalšia namáhavá cesta hradom, v ktorom sa to len tak hmýrilo učiteľmi. Napokon dorazili až k dubovej bráne, potiahli železnú západku, veľmi opatrne ju otvorili a vykročili na trávnik, zaliaty mesačným svetlom.

„Môže sa nám pokojne stať,“ povedal odrazu Ron, „že prideme do lesa, a nič tam nenájdem. Čo ak tie pavúky išli niekam celkom inam? Vyzeralo to síce, že smerovali ta, ale...“

Radšej sa odmlčal.

Dorazili k Hagridovej chatrči, stála pred nimi opustená a smutná, v oknách sa nesvietilo. Harry otvoril dvere a Tesák sa od samej radosti išiel zbláznit. Zľakli sa, že svojím ohlušujúcim brechotom zbuntoší celý hrad, preto mu z rímsy kozuba podali zopár fondánových pralínok, ktoré mu dokonale zlepili zuby.

Harry položil neviditeľný plášť na Hagridov stôl. V lese, kde je tma ako v rohu, im nebude na nič.

„Tak poď, Tesák, ideme na prechádzku,“ prihovoriť sa mu Harry a potľapkal ho po chrbte. Tesák radostne vybehol z domu a uháňal až k lesu, kde pred veľkým platanom zdvihol zadnú labu.

Harry vytiahol svoj prútik, zašepkal „*Lumos!*“ a na jeho konci sa rozžiarilo svetielko, ktorým si posvietili na chodník a pozerali sa, či nevidia nejaké pavúky.

„Dobrý nápad,“ ocenil jeho počínanie Ron. „Urobil by som to isté, ale vieš... zase by niečo vybuchlo...“

Harry poklepal Rona po pleci a ukázal do trávy. Dva osamotené pavúky náhlivo ustupovali pred svetielkom na konci prútika a schovali sa v tieni stromov.

„Dobre,“ vzdychol si Ron, akoby čakal na to najhoršie, „som pripravený. Poďme.“

A tak vošli do lesa, Tesák vedľa nich poskakoval, oňuchával korene stromov a listy. Kráčali po lesnom chodníku za súvislým prúdom pavúkov, na ktoré dopadala žiara z Harryho prútika. Išli asi dvadsať minút, ani jeden z nich neprehovoril, natŕčali uši, či okrem

praskania vetvičiek a šušťania listov nezačujú aj niečo iné. Keď zašli hlboko do lesa, kde boli stromy také husté, že zakrývali výhľad na oblohu s hviezdami a svetielko z Harryho prútika žiarilo ako svätójánska muška uprostred širej temnoty, všimli si, že pavúky schádzajú z chodníka.

Harry zastal, pokúšal sa zistiť, kam majú pavúky namierené, no okrem malého svetielka, vychádzajúceho z prútika, vládla všade nakoľo čiernočierna tma. Ešte nikdy nebol tak hlboko v lese. Pamätal sa na to, ako mu Hagrid, keď tu s ním bol naposledy, prízvukoval, že za nič na svete nemá zísť z chodníka. Hagrid však bol teraz na míle ďaleko, možno sedí zavretý v cele Azkabanu, a to, že majú ísť za pavúkmi, im predsa poradil on sám.

Odrazu sa mu o ruku obtrelo čosi vlhké, od ľaku uskočil a dupol Ronovi na nohu, ale bol to len Tesákov ňufák.

„Čo navrhuješ?“ spýtal sa napokon Rona, ktorého našiel iba podľa toho, že sa mu v očiach odrážalo svetielko z prútika.

„Čo už, keď sme prišli až sem,“ odvetil Ron. A tak vykročili za pohyblivými pavúčimi tieňmi medzi stromy. Postupovali však len veľmi pomaly; potkýnali sa o korene stromov, o pníky, ktoré takmer nebolo vidno. Harry cítil na ruke Tesákov horúci dych. Niekoľkokrát museli zastať, Harry sa zohol, aby si prútikom posvietil na zem a skontroloval, či sa im pavúky nestratili.

Kráčali niečo vyše polhodiny, habity sa im každú chvíľu zachytávali o spodné vetvy stromov a ostružinové kríky. Stromy boli stále nepreniknuteľne husté a po chvíli si uvedomili, že zem pod nohami sa im zvažuje.

Odrazu Tesák ohlušujúce zabrechal a Harry s Ronom od strachu takmer vyleteli z kože.

„Čo sa deje?!“ skríkol Ron, žmúril do tmy a zdrapil Harryho bolestivo za laket’.

„Niečo sa tam hýbe,“ zastonal Harry. „Pozri sa... musí to byť dačo veľké...“

Nastražili uši. Po ich pravici si čosi obrovské razilo cestu konármi a sunulo sa pomedzi stromy.

„Ach, nie,“ zakňučal Ron. „Nie, nie, nie, nie...“

„Bud’ ticho,“ oboril sa naňho Harry. „Začuje ťa.“

„Mňa?“ spýtal sa Ron nezvyčajne piskľavým hlasom. „Počul predsa Tesáka!“

Mali pocit, akoby im tma zatlačala očné buľvy, stáli tam na smrť vydesení a čakali. Čosi zarachotilo a rozhostilo sa ticho.

„Čo myslíš, čo robí?“ opýtal sa Harry.

„Asi sa pripravuje a o chvíľu na nás zaútočí,“ zašepkal Ron. Čakali, triasli sa ako osiky a neodvážili sa ani pohnúť.

„Podľa teba to odišlo?“ zašepkal Harry.

„Neviem...“

Odrazu po ich pravej strane vyšľahol z tmy záblesk svetla, taký ostrý, že si obaja okamžite zakryli dľaňami tvár. Tesák zavyl a pokúsil sa ujsť, no uviazol v spleti tŕňov a zavyl ešte úpenlivejšie.

„Harry!“ skríkol Ron natešene. „Harry, veď to je naše auto!“

„Čože?“

„Poďme k nemu!“

Harry zamieril za svetlom, potkynal sa a zakopával, a o chvíľu sa ocitli na čistinke.

Pred nimi v obkľúčení mohutných stromov, pod strechou z hustých konárov stálo auto pána Weasleyho - prázdne a s rozžiarеныmi reflektormi. Ron vykročil s otvorenými ústami k autu a ono sa mu pomaly sunulo naproti. Vyzeralo to, akoby obrovský tyrkysový pes vítal svojho pána.

„Celý čas bolo tu!“ zvolal Ron radostne a obišiel ho. „Len sa pozri, ako v tom lese zdivelo...“

Boky auta boli doškriabané a celé od blata. Zrejme sa vozilo po lese sem a ta. Tesák z toho veru nebol veľmi múdry. Držal sa pri Harrym a ten cítil, ako sa mu pri nohe trasie. Harry už dýchal opäť normálne a schoval si prútik naspäť do habitu.

„A my sme si mysleli, že chce na nás zaútočiť!“ smial sa Ron, oprel sa o autíčko a hladkal ho. „A ja som si lámal hlavu, kam sa len podelo!“

Harry skíazol pohľadom na svetlom zaliatu zem a hľadal pavúky, všetky však zrejme utiekli pred žiarou reflektorov.

„Stratili sme ich,“ povedal. „Pod', musíme ich nájsť.“

Ron neodpovedal. Ani sa nepohol. Oči mal vytreštené, hľadel kamsi dohora, za Harryho, a tvár mal popolavú od hrôzy.

Harry sa ani nestihol obrátiť. Začul hlasité cvaknutie a odrazu cítil, ako sa mu čosi dlhé a chlpaté ovinulo okolo pása, zdvihlo ho to do vzduchu tak, že odrazu sa ocitol dolu hlavou. Zmocnila sa ho hrôza, kopal nohami, rozhadzoval rukami, ozvalo sa ďalšie cvaknutie a

videl, ako Ronove nohy opustili zem, a počul Tesáka, ako kvíli a zavýja - potom len cítil, že ho to niečo unáša medzi tmavé stromy.

Visiac dolu hlavou si všimol, že to niečo, čo ho drží, má šesť obrovských, chlpatých nôh a ďalšie dve ho tuho zvierajú a nad sebou zazrel pár čiernych hryzadiel. Za chrbtom počul druhé, také isté stvorenie, ktoré zrejme nieslo Rona. Išli priamo do stredu lesa. Harry začul Tesáka, ktorý sa pokúšal vyslobodiť zo zovretia tretej obludy, nahlas kňučal, Harry však kričať nemohol, ani keby ako chcel. Mal pocit, akoby jeho hlas zostal na čistinke pri aute.

Nevedel odhadnúť, ako dlho bol v pazúroch tej obludy. Uvedomoval si len to, že tma sa odrazu rozplynula a on videl, že na listoch posiatej zemi pod ním sa to len tak hemží pavúkmi. Natrčal krk, obzeral sa na všetky strany a všimol si, že dorazili na okraj obrovskej úžľabiny, v ktorej nerástol jediný strom. Svit hviezd mu v plnej kráse vyjavil ten najstrašnejší pohľad, aký sa mu kedy naskytol.

Pavúky. Nie tie maličké, čo pobejú po listoch dolu pod ním. Pavúky veľké ako ťažné kone, s ôsmimi očami, ôsmimi nohami, čierne, chlpaté a hrôzostrašné. Obor, čo niesol Harryho, začal schádzať strmým úbočím do stredu úžľabiny, ku klenutej pavučine zahalenej v hmle, no jeho druhovia ďalej nešli, rozostúpili sa po okraji úžľabiny, hľadeli na Harryho a vzrušene cvakali hryzadlami.

Pavúkovo zovretie povolilo a Harry padol na zem na všetky štyri. Ron a Tesák žuchli vedľa neho. Ronov výzor zodpovedal presne tomu, ako sa Harry cítil. Ústa mal rozťahnuté do nemého výkriku a oči vypučené.

Harry si odrazu uvedomil, že pavúk, ktorý ho pustil, niečo hovorí. Nebolo mu však dobre rozumieť, pretože pri každom slove cvakol hryzadlami.

„Aragog!“ volal. „Aragog!“

A zo stredu zahmlenej vydutej pavučiny vyšiel veľmi pomaly pavúk, veľký ako slonie mláďa. Čierne chlpy na nohách a tele sa tu a tam miešali so sivými a všetky oči na jeho ohyzdnej hlave s hryzadlami boli mliečnobiele.

„Čo je to?“ opýtal sa, cvakajúc hryzadlami.

„Ludia,“ odcvakal pavúk, ktorý predtým držal Harryho.

„Je to Hagrid?“ spýtal sa Aragog, podišiel o niečo bližšie a jeho osem mútnych očí neprítomné blúdilo sem a tam.

„Cudzinci,“ cvakol pavúk, ktorý priniesol Rona.

„Zabite ich,“ zacvakal Aragog namrzene. „Práve som spal...“

„Sme Hagridovi priatelia!“ zvolal Harry. Srdce akoby mu z hrude vyskočilo a búšilo až kdesi v hrdle.

Cvak, cvak, cvak, cvakali hryzadlami pavúky na okraji úžľabiny.

Aragog sa zarazil.

„Hagrid do našej úžľabiny ešte nikdy neposlal ľudí,“ povedal pomaly.

„Hagrid má problémy,“ vysypal zo seba Harry a ledva lapal po dychu.

„Aké problémy?“ spýtal sa starý pavúk a Harrymu sa zazdalo, že v jeho hlase, strácajúcom sa v cvakaní hryzadiel, bolo cítiť obavy. „Prečo vás za nami poslal?“

Harrymu preblesklo hlavou, že by mohol vstať, no hneď si to rozmyslel, aj tak by ho nohy zrejme neudržali. Zostal teda ležať na zemi a prehovoril tak pokojne, ako len vedel.

„V škole si myslia, že Hagrid poštvá na študentov - nejakú obludu. Odviedli ho do Azkabanu.“

Aragog zúrivo cvakal hryzadlami a ten zvuk znásobovala ozvena cvakajúceho davu pavúkov. Znelo to ako potlesk, s tým rozdielom, že z neho by Harrymu asi nenaskakovali také zimomriavky od strachu.

„To sa predsa stalo pred mnohými rokmi,“ povedal Aragog podráždene. „Pred mnohými a mnohými rokmi. Pamätám sa na to veľmi dobre. Preto musel odísť zo školy. Všetci boli presvedčení, že ja som tá obluda, čo číha v tej ich Tajomnej komnate. Mysleli si, že Hagrid tú komnatu otvoril a mňa z nej vypustil.“

„A vy... vy ste nevyšli z Tajomnej komnaty?“ opýtal sa Harry a na čelo mu vystúpil studený pot.

„Ja?!“ cvakol Aragog zlostne. „Nenarodil som sa v hrade. Pochádzam z ďalekej krajiny. Hagridovi ma dal jeden cestovateľ, keď som bol vajíčko. Hagrid bol vtedy ešte len chlapec, no staral sa o mňa, schoval ma v hrade do kumbálu a krmil zvyškami zo stola. Hagrid je môj priateľ, je to dobrý človek. Keď ma objavili a obvinili zo smrti toho dievčaťa, chránil ma. Odvtedy žijem tu v lese a Hagrid ma chodieval navštevovať. Dokonca mi našiel aj ženu, Mosag, vidíte, ako sa naša rodina rozrástla, za to vďačíme len a len Hagridovi...“

Harry pozbieral posledné zvyšky odvahy.

„Takže vy ste nikdy... nikdy na nikoho nezaútočili?“

„Nikdy,“ povedal starý pavúk chrapľavo. „Riadim sa síce svojimi pudmi, no z úcty k Hagridovi som človeku doteraz neublížil. Telo toho zabitého dievčaťa sa našlo na záchode. Ja som bol celý čas zavretý v kumbále a inú časť hradu som ani nikdy nevidel. My máme radi tmu a ticho...“

„Ale kto potom... neviete, kto zabil to dievča?“ spýtal sa Harry. „Pretože nech to bol ktokoľvek, vrátil sa a útočí znova...“

Jeho slová prehlušilo mohutné cvakanie a šušťanie nespočetných nôh, ktoré sa dali nahnevane do pohybu. Čierňava pavúčich tiel sa približovala.

„Tá vec, čo žije v hrade,“ prehovoril Aragog, „je prastará bytosť, ktorej sa my pavúky nadovšetko bojíme. Veľmi dobre si spomínam na to, ako som prosil Hagrida, aby ma pustil, keď som zacítil, že tá beštia chodí po škole.“

„Ale čo je to?“ spýtal sa Harry naliehavým hlasom.

Opäť sa ozvalo mohutné cvakanie a šušťanie nôh, tentoraz ho pavúky obkľúčili.

„O tej oblude zásadne nehovoríme!“ povedal Aragog nahnevane. „Jej meno nespomíname! Dokonca ani Hagridovi som neprezradil, ako sa tá hrôzostrašná prišera volá, hoci ma o to prosil, a nie raz.“

Harry nechcel byť dotieravý, pretože obkľúčenie pavúkov sa zužovalo. Zdalo sa, že Aragoga dlhé rozprávanie unavilo. Pomaly sa vracal do svojho domu s pavučinovou strechou, no jeho druhovia sa i naďalej, centimeter po centimetri, blížili k Harrymu a Ronovi.

„Tak my teda pôjdeme!“ zavolal Harry zúfalo na Aragoga. Za sebou počul šušťanie.

„Čože?“ prehovoril Aragog unavene. „To sotva...“

„Ale... ale...“

„Moji synovia a dcéry Hagridovi neublížia, lebo im to nedovôlim. Nemôžem im však zakázať čerstvé mäso, keď príde samo, dobrovoľne priamo k nám. Zbohom, Hagridov priateľ.“

Harry sa obzrel za seba. Pol metra od neho sa týčila mohutná stena z pavúkov, všetky zúrivo cvakali a početné oči na odporných čiernych hlavách sa im zlovestne leskli.

Podvedome siahol po prútku, vedel však, že je to zbytočné, bolo ich priveľa. No len čo vstal, rozhodnutý zomrieť v boji, ozvalo sa prenikavé, dlhé zahúkanie a úžľabinu ožiarilo ostré svetlo.

Dolu strmým kopcom sa rútilo auto pána Weasleyho, reflektory mu žiarili, húkačka trúbila, a rozrážalo si cestu medzi pavúkmi. Niekoľko z nich sa ocitlo na chrbte a bezmocne trepalo do vzduchu nohami. Auto so škripotom zabrzdilo tesne pri Harrym a Ronovi a dvere sa rozleteli.

„Ber Tesáka!“ zreval Harry a skočil na predné sedadlo. Ron schmatol loveckého psa a dychčiac pod jeho ťarchou hodil ho na zadné sedadlo - dvere sa zapleskli - Ron sa plynového pedálu ani nedotkol, nebolo však treba; motor naskočil sám od seba a auto sa rozbehlo, pričom zasiahlo ďalšie pavúky. Hnali sa hore kopcom, preč z tej úžľabiny, a o chvíľu sa rútili lesom, auto kľučkovalo medzi stromami, uháňalo po ceste, ktorú zrejme poznalo, a konáre stromov mu bičovali okná.

Harry sa úkosom pozrel na Rona. Ten mal ústa stále dokorán akoby v nemom výkriku, no oči mu už z jamôk tak nevytŕčali.

„Si v poriadku?“

Ron civel pred seba, no nevládal prehovoriť.

Rozrážali kríky, Tesák na zadnom sedadle zavýjal, a keď sa prehnali popri obrovskom dube, odletelo im spätné zrkadielko. Desať minút to všade okolo nich len tak praskalo, hučalo a nadhadzovalo, a potom akoby sa rozostupy medzi stromami začali zväčšovať a kde-tu presvitala obloha.

Auto zrazu náhle zastalo a obaja len-len že nenarazili hlavou do predného skla. Boli na kraji lesa. Tesák sa tlačil na okienko v zúfalej snahe dostať sa von, a keď Harry otvoril dvere, vystrelil ako raketa a so stiahnutým chvostom trielil pomedzi stromy k Hagridovej chatrči. Harry stál pri aute a čakal asi minútu, kým sa Ronovi vráti cit do nôh a bude schopný vystúpiť, čo sa mu napokon aj podarilo, hoci mal krk stále stuhnutý a v očiach neprítomný pohľad. Harry autíčko vdľačne pohladkal, ono zacúvalo späť do lesa a zmizlo im z dohľadu.

Harry sa zastavil v Hagridovej chatrči po plášť. Tesák sa triasol pod dekou vo svojom koši. Keď Harry vyšiel von, našiel Rona dávať pri tekvicovej hriadke.

„Choďte za pavúkmi,“ hlesol a utrel si ústa do rukáva. „Toto Hagridovi v živote neodpustím. Máme z pekla šťastie, že sme vôbec nažive.“

„Určite si myslel, že Aragog jeho priateľom neublíži,“ zastával sa ho Harry.

„To je jeho problém!“ zreval Ron a trieskal do steny chatrče. „Nedá si povedať, že obludy sú naozaj nebezpečné, a pozri, kam ho to doviedlo! Do cely v Azkabane!“ Ron sa príšerne triasol na celom tele. „Načo nás tam vlastne posielal? To by som teda rád vedel, o čo sme teraz múdrejší?“

„Vieme, že Hagrid Tajomnú komnatu neotvoril,“ povedal Harry, prehodil cez oboch plášť a džugol do Rona, nech sa pohne. „Je teda nevinný.“

Ron zavrčal. Chovať Aragoga v kumbále zjavne za poľahčujúcu okolnosť nepovažoval.

Keď sa blížili k hradu, Harry ich tesnejšie zavinul do plášťa, potom pomaly odchytil vŕzgajúcu drevenú bránu. Opatrne prešli vstupnou halou a hore mramorovým schodišťom, potom so zatajeným dychom mňali chodby, po ktorých sa prechádzali ostražité hliadky. Konečne dorazili do bezpečia chrabromilskej klubovne, oheň v kozube už dávno dohorel, tleli v ňom len žeravé uhlíky. Vyzliekli si neviditeľný plášť a vyšli po točitých schodoch na internátnu izbu.

Ron sa zvalil na posteľ, ani sa neunúval vyzliecť. Harrymu sa však vôbec nechcelo spať. Posadil sa na kraj svojej baldachýnovej postele a premýšľal o tom, čo im povedal Aragog.

Tá obluda, čo sa zakráda po hrade, mu tak trochu pripomínala hrozného Voldemorta - iné obludy sa ju tiež neodvážili nazvať po mene. Ani jemu, ani Ronovi sa však nepodarilo zistiť, čo to je a akým spôsobom na svoje obete útočí. Dokonca ani Hagrid sa nikdy nedozvedel, čo za obluda sa v Tajomnej komnate ukrýva.

Harry si vyložil nohy na posteľ, oprel sa o podušku a hľadel na mesiac, ktorý naňho žiaril cez okno.

Nemal potuchy, čo ďalej. Ocitli sa v slepej uličke.

Riddle lapil toho nesprávneho, Slizolinov potomok je na slobode a nik nevie, či je to tá istá osoba, čo otvorila Tajomnú komnatu aj tentoraz, alebo je to niekto iný. A nebolo nikoho, koho by sa na to spýtali. Harry si ľahol, no v hlave mu stále vŕtali Aragogove slová.

Už takmer zaspával, keď mu zišlo na um čosi, čo sa odrazu javilo ako ich posledná nádej, a prudko sa posadil.

„Ron,“ zasyčal do tmy, „Ron...“

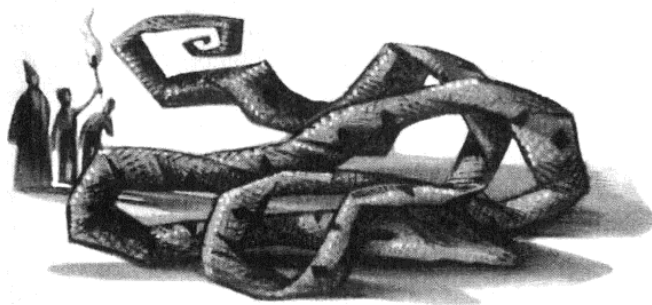
Ron sa strhol a zaskučal ako Tesák, divoko sa rozhliadal okolo seba, až zbadal Harryho.

„Ron... to dievča, čo zomrelo. Aragog povedal, že ho našli na záchodoch,“ povedal Harry, nevšímajúc si chrápanie, ktoré vychádzalo z Nevillovej postele v rohu izby. „Čo ak ten záchod nikdy neopustilo? Čo ak je ešte stále tam?“

Ron si pretieral oči a mračil sa do mesačného svetla.

„Hádam si len *nemyslíš*... ty myslíš, že je to *Umrnčaná Myrta*?“

ŠESTNÁSTA KAPITOLA

TAJOMNÁ KOMNATA

„Keď sme sa zašivali na tých záchodoch, bola len o tri kabínky ďalej,“ povedal Ron smutne pri raňajkách, „pokojne sme sa jej mohli na to opýtať, ale teraz...“

Úplne im stačilo to, čo zažívali, keď sledovali pavúky. No utiecť učiteľom a získať toľko času, aby sa prešmykli do záchodov, do *dievčenských* záchodov, a navyše presne tých, pred ktorými došlo k prvému útoku, bolo viac ako nemožné.

Na prvej hodine, hodine transfigurácie, sa však stalo niečo, čo po prvý raz po niekoľkých týždňoch vytlačilo z ich mysli Tajomnú komnatu. Uplynulo asi desať minút z hodiny, keď im profesorka McGonagallová oznámila, že skúšky sa budú konať prvého júna, teda presne o týždeň.

„Skúšky?“ žalostne zvolal Seamus Finnigan. „To budeme robiť aj skúšky?“

Za Harrym sa ozvala rana. Nevillovi Longbottomovi totiž vyklzol prútik z ruky a ako padal na zem, odčaroval jednu nohu lavice. Profesorka McGonagallová jediným mávnutím prútika nohu pričarovala a vrhla na Seamusa zamračený pohľad.

„Školu nezavreli len preto, aby ste mohli prebrať všetko predpísané učivo,“ povedala prísne. „Takže skúšky sa budú konať tak, ako obvykle, a ja dúfam, že sa na ne všetci usilovne pripravujete.“

Usilovne sa pripravovať na skúšky! Harrymu ani vo sne nenapadlo, že ich v takejto situácii bude niekto skúšať. Triedou sa rozľahlo nespokojné hundranie a profesorka McGonagallová si premerala žiakov temným pohľadom.

„Profesor Dumbledore nám pri odchode prikázal, že pokiaľ to bude len trochu možné, škola má fungovať tak ako zvyčajne,“ povedala. „A nemusím azda zdôrazňovať, že tým myslel aj preverovanie vedomostí, ktoré ste za tento školský rok nadobudli.“

Harry hľadel na pár bielych králikov, ktoré mal premeniť na papuče. Čo sa tento rok naučil? Nevedel si spomenúť na nič, čo by mohol na skúške použiť.

Ron sa tváril, akoby mu práve niekto povedal, že sa má odsťahovať do Zakázaného lesa.

„Nevieš mi vysvetliť, ako mám robiť skúšky s týmto tu?“ opýtal sa Harryho a otrčil mu prúťik, ktorý práve začal hlasno písať.

Tri dni pred prvou skúškou im profesorka McGonagallová oznámila pri raňajkách ďalšiu novinu.

„Mám dobré správy,“ začala a Veľká sieň, namiesto toho, aby stíchla, prepukla do obrovského jasotu.

„Dumbledore sa vrátil!“ zvolalo niekoľko študentov natešene.

„Chytili ste Slizolinovho potomka!“ zapišťalo dievča pri bystrolavskom stole.

„Metlobalový turnaj pokračuje!“ zahučal Wood nadšene.

Keď haravara trochu utíchla, profesorka McGonagallová pokračovala: „Profesorka Sproutová ma informovala o tom, že mandragory sa už môžu trhať. Dnes večer teda konečne oživíme žiakov, ktorí skameneli. Nemusím hádam ani pripomínať, že sa medzi nimi azda nájde jeden, ktorý nám bude vedieť povedať, kto alebo čo ich napadlo. Dúfam, že tento hrozný rok úspešne zakončíme tým, že toho útočníka chytíme.“

Nasledoval výbuch nadšenia. Harry sa pozrel smerom k slizolinskému stolu a vôbec ho neprekvapilo, že Draco Malfoy sa ani trochu neraduje. Ron, naopak, sa už dávno tak netešil ako teraz.

„Takže napokon je celkom jedno, že sme sa na to Umrňanej Myrty nespýtali,“ pošeapol Harrymu. „Keď ich oživia, Hermiona nám určite povie, ako to bolo. Len nezabúdaj, že sa asi zblázni, keď zistí, že o tri dni máme skúšky. Vôbec sa totiž neučila. Možno by bolo pre ňu lepšie, keby ju zobudili, až bude po všetkom.“

V tej chvíli k nim podišla Ginny Weasleyová a sadla si vedľa Rona. Vyzerala akási čudná a vystrašená a Harry si všimol, že si pod stolom nervózne žmolí ruky.

„Čo ti je?“ spýtal sa jej Ron a nakladal si na tanier kašu.

Ginny neodpovedala, no ustrašene hľadela raz na jeden, raz na druhý koniec chrabromilského stola, a Harrymu v tej chvíli hrozne niekoho pripomínala, hoci si nevedel spomenúť koho.

„Nože to vyklop,“ povzbudzoval ju Ron, nespúšťajúc z nej oči.

Harry si odrazu uvedomil, koho mu Ginny pripomína. Pohojďovala sa na stoličke dopredu a dozadu, presne ako to robil Dobby tesne predtým, než mu vyzradil niečo, čo nemal.

„Čosi vám musím povedať,“ zamrmlala, vyhýbajúc sa Harryho pohľadu.

„Čo také?“ spýtal sa jej Harry.

Zdalo sa, že Ginny hľadá tie správne slová.

„No čo je?“ znervóznel Ron.

Ginny otvorila ústa, no hlások z nich nevyšiel. Harry sa naklonil k nej a celkom potichu, aby ho počuli len Ron s Ginny, povedal:

„Súvisí to nejako s Tajomnou komnatou? Videla si niečo? Videla si niekoho podozrivého?“

Ginny zatajila dych a presne v tom okamihu sa zjavil Percy, unavený a bledý.

„Ak si už dojedla, Ginny, tak ma pusti. Umieram od hladu, až teraz sa mi skončila služba.“

Ginny vyskočila, akoby jej do stoličky pustil niekto elektrinu, vrhla na Percyho vyplašený letmý pohľad a odcupkala preč. Percy si sadol a načiahol sa za šálkou v strede stola.

„Percy!“ oboril sa naňho Ron zlostne. „Práve nám chcela povedať niečo veľmi dôležité!“

Percy sa v tej chvíli začal dusiť čajom.

„A čo také?“ rozkašľal sa.

„Pýtal som sa jej, či videla niečo nezvyčajné, už-už nám to chcela povedať...“

„Ale... ved' to... to nemá nič spoločné s Tajomnou komnatou,“ povedal rýchlo Percy.

„Ako vieš?“ spýtal sa Ron so zdvihnutým obočím.

„No, ak to musíte vedieť, Ginny, hm, ma nedávno stretla, keď som... akoby som to... skrátka, videla ma, ako niečo robím, hm, a ja som ju poprosil, aby to nikomu nehovorila. Pravdu povediac, myslel som si, že dodrží slovo. Naozaj nejde teraz o nič vážne, takže sa upokojte...“

Harry ešte nikdy nevidel Percyho takého veľmi rozrušeného.

„Čo si robil, Percy?“ mračil sa Ron. „No tak, prezrad' nám to, nebudeme sa smiať.“

Percy sa však neusmial.

„Podaj mi tie rožky, Harry, som hladný ako vlk.“

Harry vedel, že všetko sa zrejme vysvetlí na druhý deň aj bez ich pričinenia, rozhodol sa však, že ak sa naskytné príležitosť pohovárať sa s Myrtou, nenechá si ju ujsť - a tá sa mu veru naskytna, keď ich Gilderoy Lockhart krátko pred poľudním viedol na dejiny mágie.

Lockhart, ktorý ich tak často ubezpečoval, že nebezpečenstvo už pominulo a napokon sa aj tak ukáže, že mal pravdu, bol teraz absolútne presvedčený, že vodiť žiakov po chodbách je naozaj úplne zbytočné. Dnes nemal taký dokonalý účes ako inokedy, zrejme mal celú noc službu a hliadkoval na štvrtom poschodí.

„Pamätajte na moje slová,“ vyhlásil, keď so študentmi odbočil za roh. „Prvé, čo tí skamenení úbožiaci povedia, keď otvoria ústa, bude *‚Bol to Hagrid‘*. Naozaj ma prekvapuje, že profesorka McGonagallová stále trvá na prísnych bezpečnostných opatreniach.“

„Súhlasím s vami, pane,“ pritakal mu Harry a Ronovi od prekvapenia spadli učebnice na zem.

„Ďakujem vám, Harry,“ povedal blahosklonne Lockhart, keď zastali, aby dali prednosť dlhému zástupu študentov z Bifľomorú. „Viete, my učitelia už toho máme naozaj dosť, vodiť študentov po škole za ručičku, celú noc nespať a strážiť...“

„Úplne vás chápem,“ povedal Ron, ktorému to medzitým zaplo. „Ved' nás tu nechajte, prejdeme ešte touto chodbou a sme tam...“

„Ďakujem vám, Weasley, tuším to naozaj tak urobím,“ potešil sa Lockhart. „Potrebujem si pripraviť veci na ďalšiu hodinu...“

A náhlivo sa vzdialil.

„Pripraviť si veci na hodinu,“ uškrnul sa Ron. „Ide si určite naondulovať frizúru.“

Pustili spolužiakov pred seba a vyštartovali spojovacou chodbou k Myrtiným záchodom. No práve keď si navzájom blahoželali, ako geniálne to vymysleli...

„Potter! Weasley! Čo tu robíte?“

Bola to profesorka McGonagallová a ústa mala zovreté do tenulilinkej čiary.

„My sme... my sme...“ koktal Ron. „Chceli sme sa ... chceli sme sa ísť pozrieť...“

„Na Hermionu,“ dokončil Harry.

Ron s profesorkou McGonagallovou sa naňho prekvapene pozreli.

„Dávno sme ju už nevideli, pani profesorka,“ pokračoval Harry rýchlo, pričom nenápadne dupol Ronovi na nohu, „viete, mysleli sme si, že sa nám podarí prešmyknúť do nemocničného krídla, chceli sme jej len povedať, že mandragory sú už zrelé, aby sa nebála...“

Profesorka McGonagallová z neho stále nespúšťala zrak a Harry čakal, že už-už vybuchne, no potom prehovorila akýmsi priškrteným hlasom.

„Pravdaže,“ povedala a na Harryho veľké prekvapenie sa jej v oku zaleskla slza. „Chápem, že pre takých blízkych priateľov to musí byť naozaj veľmi ťažké... úplne to chápem. Áno, Potter, samozrejme, že môžete ísť za slečnou Grangerovou. Povedzte madam Pomfreyovej, že som vám to dovolila.“

Harry s Ronom teda odišli, no stále nemohli uveriť, že vyviazli bez trestu. Keď zabočili za roh, celkom zreteľne začuli, ako profesorka McGonagallová smrká do vreckovky.

„Teda,“ povedal Ron natešene, „to bola tá najlepšia výhovorka, akú si kedy vymyslel.“

Neostávalo im nič iné, len ísť do nemocničného krídla a povedať madam Pomfreyovej, že profesorka McGonagallová im dovolila navštíviť Hermionu.

Madam Pomfreyová ich pustila, hoci dost' neochotne.

„Nechápem, prečo sa chcete rozprávať so *skameneným* človekom,“ povedala a keď obaja sedeli na stoličkách pri Hermioninej posteli, museli pripustiť, že mala pravdu. Bolo jasné ako facka, že Hermiona o tom, že má návštevu, vôbec nevie, a bolo úplne jedno, či sa rozprávajú s ňou alebo s jej nočným stolíkom.

„Podľa teba toho útočníka videla?“ spýtal sa Ron, nespúšťajúc oči z Hermioninej meravej tváre. „Lebo ak sa k nim prikradol odzadu, možno vôbec nevedia...“

Harry však nehľadel Hermione na tvár. Viac ho zaujímala jej pravá ruka. Mala ju položenú na prikrývke, zovretú v päsť, a keď sa pozrel lepšie, zbadal, že v nej drží akýsi pohnutý papierik.

Presvedčil sa, či madam Pomfreyová nie je nablízku, a povedal to Ronovi.

„Skús jej to vybrať,“ zašepkal Ron a posunul sa aj so stoličkou tak, aby Harryho kryl.

Nebolo to však jednoduché. Hermionina ruka bola tuho zovretá a Harry sa bál, že ten papierik roztrhne. Zatiaľ čo Ron strážil, on opatrne ťahal a krútil papierikom, až sa mu ho po niekoľkých napätých minútach konečne podarilo uvoľniť.

Bola to stránka vytrhnutá z veľmi starej knihy z knižnice. Harry ju vzrušene povyrovnával, Ron sa naklonil k nemu a spoločne čítali.

Spomedzi mnohých obávaných príšer a oblúd žijúcich o našej krajine je tým najzvláštnejším a najvražednejším bazilisk, známy aj ako kráľ hadov. Tento had, ktorý dorastá do obrovských rozmerov a žije niekoľko storočí, sa liahne zo slepačieho vajca, ktoré vylodila ropucha. Bazilisk zabíja tými najneuveriteľnejšími spôsobmi: okrem smrtiacich jedovatých zubov má i vražedný pohľad a každý, koho zasiahne lúč vychádzajúci z jeho oka, okamžite zahynie. Pavúky pred baziliskom utekajú, pretože je to ich úhlavný nepriateľ. Bazilisk sa bojí jedine kohúta, pretože jeho kikiríkание je preňho smrteľné.

A Harry si všimol, že pod tým bolo Hermioninou rukou dopísané jedno jediné slovo. Potrubie.

Odzraz mal pocit, akoby sa mu v hlave rozsvietila žiarovka.

„Ron,“ vydýchol Harry. „To je ono. Tým sa všetko vysvetľuje. Obluda v Tajomnej komnate je bazilisk - obrovský had! Preto počujem ten hlas len ja a vždy na inom mieste. Ovládam predsa parselčinu...“

Harry sa rozhladol po okolitých posteliach.

„Bazilisk zabíja ľudí tak, že sa na nich pozrie. Ani jedna z jeho obetí však nezomrela - pretože mu nik nehľadel priamo do očí. Colin sa naňho pozeral cez fotoaparát. Bazilisk prepálil film a Colin iba zmeravel. Justin... Justin ho zrejme videl cez Takmer bezhlavého Nicka! Nick schytil síce celý zásah, nemohol však umrieť *znova*... a vedľa Hermiony a tej prefektky z Bystrohlavu sa našlo zrkadielko. Hermiona krátko predtým zistila, že tou obludou je bazilisk. Stavím sa s tebou o čo chceš, že prvého človeka, ktorého stretla, upozornila, že keď zahýba za roh, musí sa vždy najskôr pozrieť do zrkadielka! To dievča vytiahlo svoje zrkadielko... a...“

Ron naňho hľadel s ústami dokorán.

„A čo pani Norrisová?“ zašepkal vzrušene.

Harry sa zamyslel a v duchu si predstavil tú chodbu počas hallovenskej noci.

„Voda...“ povedal pomaly. „Potopa zo záchodov Umrňanej Myrty. Pani Norrisová určite zazrela len jeho odraz vo vode...“

Harry ešte raz prebehol očami po stránke, čo držal v ruke. Čím dlhšie na ňu hľadel, tým mu bolo všetko jasnejšie.

„... jeho kikiríkanie... je preňho smrteľné!“ prečítal nahlas. Hagridovi niekto zabíjal kohúty! Slizolinov potomok sa postaral o to, aby po otvorení komnaty nebolo v okolí hradu ani jediného! *Pavúky pred ním utekajú!* To všetko sedí!“

„Ale ako sa ten bazilisk pohybuje po hrade?“ nechápal Ron. „Je to predsa obrovský had... takého len tak neprehliadneš...“

Harry však ukázal na slovo, ktoré Hermiona pripísala celkom dolu.

„Potrubie,“ povedal. „Potrubie... Ron, on chodí vodovodným potrubím. Ten hlas, čo som počul, vychádzal vždy zo steny...“

Ron odrazu schmatol Harryho za plece. „Vchod do Tajomnej komnaty!“ riekol chrapľavo. „Čo ak sú to nejaké záchody? Čo ak sú to...“

„... záchody Umrnčanej Myrty,“ vyhrkol Harry. Sedeli tam a stále tomu nemohli uveriť. „Ale to znamená,“ povedal po chvíli Harry, „že nie som na škole jediný, kto hovorí parselčinou. Ovláda ju aj Slizolinov potomok. A dáva baziliskovi pokyny.“

„Čo urobíme?“ opýtal sa Ron a v očiach sa mu rozhoreli ohníky. „Zájdeme za profesorkou McGonagallovou?“

„Poďme do zborovne,“ vyskočil Harry. „O takých desať minút tam bude. Každú chvíľu bude zvonieť.“

Zbehli dolu schodmi. Nechceli, aby ich niekto pristihol, ako pobejú po škole bez sprievodu, vošli preto hneď do prázdnej zborovne. Bola to veľká obdĺžniková miestnosť, v ktorej sa nachádzalo mnoho stoličiek z tmavého dreva. Harry s Ronom si nesadli, boli takí rozrušení, že sa prechádzali po zborovni sem a tam. Stále však nezvonilo.

Namiesto toho sa chodbou rozoznel hlas profesorky McGonagallovej, zrejme si ho začarovala, lebo znel niekoľkonásobne hlasnejšie.

„Všetci študenti nech sa odoberú do svojich klubovní. Všetci učitelia sa zhromaždia v zborovni. Okamžite, prosím.“

Harry sa obrátil k Ronovi.

„Žeby ďalší útok? A práve teraz?“

„Čo urobíme?“ opýtal sa zdesený Ron. „Vrátíme sa na internát?“

„Nie,“ povedal Harry a rozhliadol sa vôkol seba. Naľavo od neho stála stará skriňa, v ktorej mali učitelia plášte. „Schováme sa tam. Vypočujeme si, čo sa deje. A potom im môžeme povedať, čo sme zistili.“

Vliezli teda do skrine a nad hlavami sa im ozýval hrmot a loz moz stoviek náhliacich sa študentov. Netrvalo dlho a dvere zborovne sa rozleteli. Harry s Ronom nakúkali medzi krami pomedzi zatuchnuté plášte von a videli, ako do miestnosti prúdia učitelia. Niektorí sa tvárili zmätene, iní nanajvýš vystrašene. Napokon sa objavila aj profesorka McGonagallová.

„Obluda opäť zaútočila,“ povedala do ticha zborovne. „Zajala jednu študentku. A odniesla si ju so sebou do Tajomnej komnaty.“

Profesor Flitwick zapišťal. Profesorka Sproutová si vystrašene zakryla rukami ústa. Snape mocne zovrel opierku stoličky a spýtal sa: „Ako to viete?“

„Slizolinov potomok,“ vysvetľovala profesorka McGonagallová, bledá ako krieda, „nechal na stene nápis. Hneď pod tým prvým. *„Jej kosti budú navždy ležať v Tajomnej komnate.“*“

Profesor Flitwick sa rozplakal.

„Kto to je?“ opýtala sa madam Hoochová, ktorej sa podlomili kolená a klesla na stoličku. „Ktorú študentku vzal?“

„Ginny Weasleyovú,“ zašepkala profesorka McGonagallová.

Harry cítil, ako sa Ron nečujne zosunul na dno skrine.

„Zajtra musíme poslať všetkých žiakov domov,“ vyhlásila profesorka McGonagallová. „Toto je koniec Rokfortskej strednej Školy čarodejníckej. Dumbledodore vždy vravieval...“

Dvere zborovne sa znova otvorili. Harry si bol na okamih istý, že je to Dumbledore. Bol to však Lockhart, vysmiaty ako slniečko.

„Prepáčte... trochu som si zdriemol... zmeškal som niečo dôležité?“

Vôbec nezaznamenal, že si ho ostatní učitelia premeriavajú ne-návisťným pohľadom. Snape urobil krok dopredu.

„Náš hrdina,“ povedal. „Prišiel náš hrdina. Obluda odvliekla jedno dievča, Lockhart. Vzala si ho so sebou do Tajomnej komnaty. Konečne nadišla vaša chvíľa.“

Lockhart zbledol.

„Presne tak, Lockhart,“ dodala profesorka Sproutová. „Nevraveli ste včera večer, že od samého začiatku viete, kde je vchod do Tajomnej komnaty?“

„Ja... no, ja...“ zajakával sa Lockhart.

„Áno, áno, mne ste vraveli, že viete aj to, čo je vnútri,“ zapišťal profesor Flitwick.

„N-naozaj? Nepamätám sa...“

„Presne si spomínam, ako ste sa sťažovali, že ste sa s tou obludou nestihli porátať predtým, ako Hagrida zatkli,“ vravel Snape. „Nepovedali ste náhodou, že celá tá akcia bola zle zorganizovaná a jej vedením mali hneď od začiatku poveriť vás a dať vám voľnú ruku?“

„Ja... som naozaj nikdy... asi ste mi zle rozumeli...“

„Necháme to teda na vás, Gilderoy,“ povedala profesorka McGonagallová. „Dnes večer dostanete príležitosť, aby ste sa prejavili. Postaráme sa o to, aby vám do toho nik nezasahoval. Môžete s tou obludou skončiť celkom sám. Dávam vám voľnú ruku.“

Lockhart sa vydesene rozhliadal okolo seba, no nik mu neprišiel na pomoc. Tentokrát vôbec nepôsobil oslnivo. Pery sa mu triasli a teraz, keď sa mu z tváre vytratil jeho nacvičený zubatý úsmev, vyzerala jeho tvár akási nevýrazná a mľandavá.

„T-to som rád,“ vysúkal zo seba. „Ja... budem vo svojej pracovni... idem sa pripraviť.“

A odišiel.

„Tak to by sme mali,“ ozvala sa profesorka McGonagallová a nozdry sa jej rozšírili, „aspoň sa nám tu nebude motať. Vedúci jednotlivých fakúlt nech informujú študentov o tom, čo sa stalo. Povedzte im, že Rokfortský expres ich hneď zavčas rána odvezie domov. A vy ostatní, dohliadnite, prosím, na to, aby sa nikto zo študentov nezdržoval mimo svojho internátu.“

Učítelia vstali a opustili zborovňu.

Bol to azda najhorší deň v Harryho živote. Sedeli spolu s Ronom, Fredom a Georgeom v rohu chrabromilskej klubovne, ani jeden z nich nebol schopný slova. Percy s nimi nebol. Išiel poslať pánovi a pani Weasleyovcom sovu a potom sa zavrel do svojej izby.

Popoludnie sa ešte nikdy tak nevlieklo a Chrabromilská veža nebola nikdy taká plná a mlkva. Keď začalo zapadať slnko, Fred s Georgeom sa rozhodli ísť spať, nevládali už ďalej len tak nečinne sedieť.

„Ona určite niečo vedela, Harry,“ prehovoril Ron po prvý raz od chvíle, čo vošli do tej skrine v zborovni. „Preto ju tam odvliekol. A vôbec to nebola nejaká kravina, čo robil Percy. Musela prísť na niečo, čo súviselo s Tajomnou komnatou. A vtedy nám to určite chcela...“ Ron si nervózne šúchal oči. „Má predsa čistú krv. Muselo v tom byť niečo iné.“

Harry hľadel na krvavočervené slnko na horizonte. Takto ťažko mu hádam ešte nebolo. Keby len mohol niečo urobiť. Hocičo.

„Harry,“ povedal Ron. „Myslíš si, že je... veď vieš...“

Harry nevedel, čo na to povedať. Pochyboval totiž o tom, že by Ginny bola ešte nažive.

„Vieš čo?“ ozval sa opäť Ron. „Mali by sme zísť za Lockhartom. Povieme mu, čo vieme. Vravel, že sa pokúsi vojsť do Tajomnej komnaty. Môžeme mu povedať, kde asi je, i to, že sa tam ukrýva bazilisk.“

Harrymu nezišlo na um nič lepšie, a keďže hrozne túžil urobiť aspoň niečo, súhlasil. Spolužiaci, ktorí sedeli okolo nich, boli nemsierne zničení a bolo im Weasleyovcov tak ľúto, že keď obaja vstali, prešli krížom cez klubovňu a preliezli otvorom v stene, nik sa ich nepokúsil zastaviť.

Kým prišli pred Lockhartovu pracovňu, vonku sa zotmelo. Vnútri sa čosi dialo. Bolo odtiaľ počuť akési škriabanie, buchot a náhlivé kroky.

Harry zaklopal a razom všetky zvuky ustali. Vzápätí sa dvere pootvorili a v škáročke sa objavilo Lockhartovo oko.

„Ach... pán Potter... pán Weasley...“ povedal a otvoril dvere o kúsok viac. „Som teraz veľmi zaneprázdnený... nemám mnoho času...“

„Pán profesor, chceme vám povedať niečo veľmi dôležité,“ začal Harry. „Určite vám to pomôže.“

„Hm... dobre... ale nemyslím si...“ tá strana Lockhartovej tváre, na ktorú videli, nevyzerala veru bohvieako nadšená. „Chcem povedať... no... dobre...“ Otvoril dvere a oni vošli.

Jeho pracovňa bola takmer prázdna. Na zemi stáli dva otvorené kufre. V jednom z nich ležali narýchlo poskladané habity; nefritovo-zelený, sýtofialový, tmavomodrý, a v druhom boli len tak ledabolo nahádzané knihy. Fotografie, ktoré predtým viseli na stenách, boli nastrkané v škatuliach na stole.

„Vy niekam idete?“ začudoval sa Harry.

„Hm, hej, áno,“ povedal Lockhart, strhol zo zadnej strany dverí svoj plagát a začal ho rolovať. „Súrny telefonát... neodkladná záležitosť... musím odísť...“

„A čo moja sestra?“ opýtal sa Ron nahnevane.

„No, mrzí ma to... je to veľká tragédia...“ povedal Lockhart, vyhol sa ich pohľadom, mykol zásuvkou a začal jej obsah prekladať do tašky. „Neviete si predstaviť, ako mi to je ľúto...“

„Učíte predsa obranu proti čiernej mágii!“ zvolal Harry. „Nemôžete odísť, teraz, keď sa tu dejú také hrozné veci!“

„No... musím povedať... keď som nastupoval na toto miesto...“ hundral Lockhart a ukladal si na habity ponožky, „v popise práce nebolo nič o... nečakal som, že...“

„Má to azda znamenať, že chcete *zdupkať*?“ opýtal sa Harry, neveriac vlastným ušiam. „Po tom všetkom, čo ste popísali vo vašich knihách...?“

„Knihy môžu byť niekedy zavádzajúce,“ namietol chabo Lockhart.

„Písali ste ich predsa vy sám!“ skríkol Harry.

„Chlapče môj zlatý,“ vzdychol si Lockhart, vystrel sa a vrhol na Harryho nahnevaný pohľad. „Zamyslite sa trochu. Moje knihy by sa zďaleka tak dobre nepredávali, keby ľudia neverili, že som všetky tie veci naozaj urobil. Nik nemá chuť čítať o šerednom starom čarodejovi, aj keď zachránil dedinu pred vlkolakmi. Jeho fotografia na obálke knihy by pôsobila odstrašujúce. Nevie sa ani poriadne obliecť. A čarodejnica, ktorá v Bandone bojovala s vílou banší a premohla ju, má zase rázštep pery. Tým chcem povedať, že...“

„Takže vy ste sa chválili tým, o čo sa zaslúžili iní!“ zvolal Harry neveriacky.

„Harry, Harry,“ netrepezlivo krútil hlavou Lockhart, „je to všetko oveľa zložitejšie. Je v tom aj kus mojej práce. Musel som tých ľudí nájsť. Opýtať sa ich, ako urobili to, čo urobili. Potom som musel na nich použiť Zabúdacie zaklínadlo, aby si nepamätali, že to urobili. Na svoje Zabúdacie zaklínadlo som inak mimoriadne hrdý. Nie, Harry, stálo ma to veľa námahy. To nie sú len reklamné fotografie a verejné podpisovanie kníh, to si nemyslíte. Ak chcete slávu, musíte byť pripravený na dlhú a namáhavú drinu.“

Zaklopil veko na jednom i na druhom kufri a oba zamkol.

„Takže,“ povedal, „to by bolo všetko. Áno. Zostáva už len jedna vec.“

Vytiahol prútik a otočil sa k nim.

„Je mi to veľmi ľúto, chlapci, ale musím na vás použiť Zabúdacie zaklínadlo. Nemôžem pripustiť, aby ste každému vytárali moje tajomstvo. To by som už nepredal ani jedinú knihu...“

Harry v poslednej chvíli vytiahol svoj prútik. Lockhart ten svoj práve dvíhal nad hlavu, keď Harry zvolal: „*Expelliarmus!*“

Lockhart odletel dozadu, potkol sa o jeden z kufrov a skydol sa na zem. Jeho prútik vyletel vysoko do vzduchu, Ron ho chytil a vyhodil cez otvorené okno von.

„Nemali ste profesorovi Snapovi dovoliť, aby nás to naučil,“ kričal rozzúrený Harry a odkopol Lockhartov kufor nabok. Lockhart naňho hľadel a od strachu akoby sa scvrkol. Harry naňho stále mieril prútikom.

„Čo odo mňa chcete?“ zastonal Lockhart. „Neviem, kde je Tajomná komnata. Nemôžem vám pomôcť.“

„Máte šťastie,“ povedal mu Harry, pichol doňho špičkou prútika a donútil ho vstať. „My tušíme, kde je. A čo je v nej. Pod’me.“

Prinútili Lockharta vyjsť zo svojej pracovne, spoločne zišli najbližším schodištom, prešli chodbou, kde na stene žiarili oba odkazy, a zamierili k Myrtiným záchodom.

Ako prvého poslali dnu Lockharta. Harrymu pôsobilo potešenie vidieť ho, ako sa trasie.

Umrnčaná Myrta sedela na nádržke s vodou vo svojej kabínke celkom na konci.

„Ach, to ste zasa vy,“ vzdychla Myrta, keď zbadala Harryho. „Čo chcete?“

„Opýtať sa ťa, ako si zomrela,“ povedal Harry.

Myrtina tvár sa odrazu rozjasnila. Akoby jej ešte nik nepoložil takú lichotivú otázku.

„Áááá, bolo to strašné,“ povedala s úsmevom. „Stalo sa to presne tu. Zomrela som v tejto kabínke. Schovala som sa tu, lebo Oliva Hornbyová sa mi smiala, že nosím okuliare. Dvere boli zamknuté, ja som plakala a vtom som počula, že niekto vošiel. Ozval sa nejaký čudný hlas. Myslela som si, že ten človek hovorí nejakým cudzím jazykom. Zarazilo ma však, že to bol chlapčenský hlas. Odomkla som preto dvere, chcela som mu povedať, aby vypadol a šiel na svoj záchod, no odrazu...“ Myrta sa dôležito vypála a tvár jej žiarila radosťou, „som zomrela.“

„Ale ako?“ spýtal sa Harry.

„To netuším,“ zašepkala Myrta dôverne. „Pamätám si len to, že som videla pár velikánskych, žltých očí. Potom akoby sa niekto zmocnil môjho tela a ja som sa začala vznášať...“ Pozrela sa na Harryho zasneným pohľadom. „A potom som opäť prišla k sebe. A roz-

hodla som sa, že budem Olivu Hornbyovú strašiť. Tá veru veľakrát oľutovala, že sa mi posmievala.“

„A na ktorom mieste si videla tie oči?“ zvedavo sa opýtal Harry.

„Niekde tam,“ povedala Myrta a ledabolo mávla smerom k umývadlu pred svojou kabínkou.

Harry s Ronom náhlivo pristúpili k umývadlu. Lockhart stál obďaleč a v tvári sa mu zračila hrôza.

Umývadlo sa ničím neodlišovalo od ostatných. Preskúmali ho centimeter po centimetri, zvonka i znútra, dokonca i sifón pod ním. A odrazu si Harry niečo všimol: na boku jedného medeného vodovodného kohútika bol vyrytý maličký had. „Tie kohútiky nikdy nefungovali,“ povedala Myrta natešene, keď ich chcel otočiť.

„Harry,“ povedal odrazu Ron. „Povedz niečo. Povedz niečo v parselčine.“

„Ale...“ Harry sa tuho zamyslel. Parselským jazykom hovoril doteraz vždy len vtedy, keď sa ocitol zoči-voči skutočnému hadovi. Uprene sa zahľadel na vyrytého hada a predstavoval si, že je živý. „Otvor sa,“ povedal.

Pozrel sa na Rona, no ten pokrútil hlavou. „Tomu som rozumel,“ povedal. Harry sa znova pozrel na hada a úporne sám seba presviedčal, že je živý. Keď trochu uklonil hlavu, v dopadajúcom svetle sviečky sa mu zdalo, ako keby sa naozaj hýbal.

„Otvor sa,“ prikázal.

Počul však niečo celkom iné: z úst mu vyšlo akési čudné syčanie, kohútik sa rozžiaril nádherným bielym svetlom a začal sa točiť. Vzápätí sa začalo hýbať aj umývadlo. Odrazu kamsi zmizlo a odkrylo obrovské potrubie - také veľké, že by sa doň zmestil i dospelý človek.

Harry počul Rona, ako zhíkol, a znova sa zadíval na otvorené potrubie. Na chvíľu sa zamyslel a potom sa rozhodol.

„Idem dolu,“ vyhlásil.

Nemohol nejst', teraz, keď objavili vchod do Tajomnej komnaty, keď existovala, hoci len celkom malilinká, nepatrná šanca, že Ginny ešte žije. „Aj ja,“ povedal rozhodne Ron. Nastalo ticho.

„No, mňa k tomu už asi nepotrebuje,“ ozval sa Lockhart a chabo sa zaceril „tak ja teda...“

Položil ruku na kľučku dverí, no Ron i Harry naňho mierili prútikom.

„Môžete ísť prvý,“ zavrčal Ron.

Bez prútika a biely ako stena Lockhart pristúpil k otvoru.

„Chlapci,“ povedal tenkým hlasom. „Chlapci, komu to prospieje?“

Harry ho postrčil prútikom. Lockhart zasunul do potrubia najskôr jednu, potom druhú nohu.

„Ja si naozaj myslím...“ začal, no Ron ho postrčil a Lockhart im zmizol z dohľadu. Harry ho rýchlo nasledoval. Opatrne vliezol do rúry a už ho nebolo.

Akoby letel nekonečnou, mazľavou, tmavou kĺzačkou. Videl množstvo iných rúr, rozvetvujúcich sa na všetky strany, ani jedna však nebola taká veľká ako ich. Tá sa krútila a zahýbala raz sem, raz tam, Harry letel stále nadol a vedel, že padá niekam hlboko, už musel byť niekde pod hradnými žalármi. Za sebou počul Rona, ktorý s jemným žuchnutím vyberal zákruty.

A keď si už začínal robiť starosti, čo sa stane, keď dopadne na zem, potrubie sa prestalo zvažovať, napokon zostalo vo vodorovnej polohe, odrazu ho vystrelilo von a on sa s čľupnutím rozčapil na mokrej podlahe tmavého kamenného tunela, ktorý bol taký vysoký, že sa v ňom dalo postaviť.

Kúsok od neho práve vstával zo zeme Lockhart, bol celý od slizu a bledý ako duch. Harry ustúpil nabok a z konca potrubia zavesiľal Ron.

„Musíme byť niekoľko kilometrov pod školou,“ vyhlásil Harry a tmavým tunelom sa niesla ozvena jeho slov.

„Možno sme pod jazerom,“ povedal Ron a s prižmúrenými očami sa rozhliadal po tmavých, slizkých stenách.

Všetci traja sa zahľadeli do tmy pred sebou.

„*Lumos!*“ prikázal Harry svojmu prútikovi a ten sa rozsvietil. „Poďte,“ pokynul Ronovi a Lockhartovi, všetci traja vykročili, ťap-kajúc hlasito nohami po mokrej zemi.

V tuneli bola taká tma, že takmer nič nevideli. Ich tiene na vlhkých stenách pôsobili vo svetle Harryho prútika hrôzostrašne.

„Nezabudnite,“ pripomínal im Harry potichu, keď opatrne postupovali vpred, „len čo zaregistrujete nejaký pohyb, okamžite zavorte oči...“

V tuneli však bolo ticho ako v hrobe a prvým nečakaným zvukom bolo hlasité zaprašťanie - ukázalo sa, že Ron rozšliapol potkaniu lebku. Harry spustil prútik a zbadal, že zem je pokrytá malými zvieracími košťami. Zo všetkých síl sa usiloval odohnať z mysle predstavu, ako bude asi vyzerat' Ginny, keď ju nájdú, a vykročil do tmavej zákruty tunela.

„Harry... tam niečo je...“ povedal odrazu Ron chrapľavo a schmatol Harryho za plece.

Zastali a načúvali. Harry zazrel obrysy čohosi velikánskeho a skrúteného - ležalo to krížom cez tunel. Nehýbalo sa to.

„Možno to spí,“ zašepkal a obzrel sa za seba na Rona s Lockhartom. Lockhart si pritiskal dlane na oči. Harry sa znova zahľadel na tú vec vpredu a srdce mu bolestivo búšilo.

Prižmúril oči tak, aby ešte videl, zodvihol ruku s prútikom a pomaličky sa zakrádal dopredu.

Svetlo z prútika sa kĺzalo po obrovskej hadej koži jedovatej sýtozelenej farby, ktorá ležala skrútená na zemi.

Plaz, ktorý ju zvliekol, musel byť dlhý minimálne sedem metrov.

„Neuveriteľné,“ šepol Ron.

Odrazu sa za nimi čosi prudko pohlo. To sa Gilderoyovi Lockhartovi podlomili kolena.

„Vstaňte,“ prikázal mu Ron prísne a namieril na Lockharta svoj prútik.

Lockhart sa postavil - no vtom skočil na Rona a zvalil ho na zem.

Harry priskočil Ronovi na pomoc, no bolo už neskoro - udychaný Lockhart práve vstával, v ruke držal Ronov prútik a na tvári sa mu opäť zjavil jeho typický žiarivý úsmev.

„Koniec dobrodružstva, milí moji!“ povedal. „Donesiem do školy kúsok tej hadej kože, poviem, že som prišiel neskoro, že som to dievča už nemohol zachrániť a že vy dvaja ste pri pohľade na jej zohavené telo, žiaľ, celkom stratili hlavu - dajte zbohom svojim spomienkam!“

Zodvihol nad hlavu Ronov prútik, oblepený lepiacou páskou a zvolal: „*Obliviate!*“

Prútik vybuchol silou menšej bomby, Harry si rukami chránil hlavu a, šmýkajúc sa na klzkých záhyboch hadej kože, unikal pred

obrovskými kusmi balvanov, čo padali zo stropu tunela. Chvíľu nato zastal a civel na nepreniknuteľný múr skál, ktorý za ním vyrástol.

„Ron!“ zvolal. „Nestalo sa ti nič? Ron!“

„Tu som!“ ozval sa spoza kamenného vodopádu Ronov tlmený hlas. „Nič mi nie je... ten somár... však schytil plnú dávku...“

Ozvalo sa akési plesknutie a vzápätí hlasité „Au!“

Znelo to, ako keby Ron práve kopol Lockharta do píšľaly.

„Čo teraz?“ spýtal sa Ron zúfalo. „Nedostanem sa k tebe... trvalo by to celú večnosť...“

Harry sa pozrel na strop tunela. Zostali v ňom obrovské praskliny. Ešte nikdy sa nepokúšal čarami drviť takéto veľké kusy skál a teraz veru nebola tá najpríhodnejšia chvíľa skúšať to - čo ak sa celý tunel zrúti?

Spoza skál sa ozvalo ďalšie plesknutie a po ňom nasledovalo ďalšie „Au!“ Strácali drahocenný čas. Ginny je v Tajomnej komnate už niekoľko hodín... Harry pochopil, že mu nezostáva nič iné.

„Počkej tu,“ zakričal na Rona. „Zostaň s Lockhartom. Idem ďalej... Ak sa do hodiny nevrátim...“

Nastalo tiesnivé ticho.

„Pokúsim sa poodsúvať tie balvany,“ povedal Ron, ktorý zrejme bojoval sám so sebou, aby sa mu netriasol hlas. „Aby si mohol - aby si sa dostal von. A, Harry...“

„Uvidíme sa o chvíľu,“ prerušil ho Harry, ktorý tiež vynaložil obrovské úsilie, aby jeho trasúci sa hlas znel dostatočne sebedovome.

Obišiel hadiu kožu a vydal sa ďalej sám.

Ronovo pechorenie s ťažkými balvanmi čoskoro ustalo. Tunel sa stáčil raz na jednu, raz na druhú stranu. Harry mal všetky nervy v tele napäté na prasknutie. Túžil, aby sa ten tunel už konečne skončil, aj keď ho desila predstava, čo ho asi čaká na jeho konci. Prešiel ďalšou zákrutou a odrazu sa pred ním vynoril pevný múr - boli na ňom vyryté dva spletené hady, ktoré mali namiesto očí vsadené veľké, žiarivé smaragdy.

Harry prikrečil bližšie k múru, v hrdle mal sucho.

Ani si veľmi nemusel predstavovať, že hady sú skutočné - tie oči naňho hľadeli ako živé.

Rozmýšľal, čo spraví. Odkášlal si a zdalo sa mu, akoby tie smaragdové hadie oči žmurkli.

„Otvor sa,“ zasyčal Harry tenkým hláskom.

Hady sa rozplietli, kamenná stena v strede praskla, obe jej polovice sa nehlučne odsunuli a Harry, ktorý sa od hlavy až po päty chvel, vošiel dnu.

SEDEMNÁSTA KAPITOLA

SLIZOLINOV POTOMOK

Stál na jednom konci veľmi dlhej komnaty, ktorú ožarovalo slabé svetlo. Obrovské stĺpy, podopierajúce strop miznúci kdesi vysoko v tme, boli zdobené mnohými hadmi a vrhali v tej zvláštnej zelenkastej žiare, ktorá akoby zaplnila celú miestnosť, čierne tieň.

Harrymu divo bilo srdce, stál tam a načúval mrazivému tichu. Čo ak bazilisk striehne za stĺpom v niektorom z tmavých kútov? A kde je Ginny?

Vytiahol prútik a vošiel medzi stĺpy ovinuté hadmi. Postupoval veľmi opatrne, no každý jeho krok sprevádzala dunivá ozvena, ktorá sa odrážala od kamenných stien. Medzi viečkami mal iba celkom nepatrnú štrbinku, bol pripravený pri najmenšej známke podozrivého pohybu ich okamžite zavrieť. Prázdne očné priehlbiny kamenných hadov akoby ho sledovali. Niekoľkokrát mu od strachu zovrelo žalúdok - zdalo sa mu totiž, že sa niekde niečo pohlo. Keď bol zároveň

poslednej dvojice stĺpov, vynorila sa pred ním ozrutná socha, ktorá siahala až po strop a opierala sa o zadnú stenu komnaty.

Harry naťahoval krk, aby dovidel do obrovskej tváre nad ním. Bola veľmi stará, pripomínala tak trochu zvráskavenú opicu a dlhोčizná riedka brada jej siahala takmer po lem splývavého kamenného čarodejníckeho habitu - pod ním na hladkej podlahe stáli dve obrovské sivé chodidlá. A medzi nimi ležala doluznačky drobná postava v čiernom habite so žiarivo-červenými vlasmi.

„Ginny!“ zašepkal Harry, rozbehol sa k nej a padol na kolená.

„Ginny... nebuď mŕtva... prosím ťa, nebuď mŕtva...“ Odhodil prútik nabok, chytil Ginny za plecía a obrátil ju. Tvár mala bielu a studenú ako mramor, no oči mala zatvorené, nebola teda skamenená. Takže musí byť...

„Ginny, prosím ťa, zobuď sa,“ šepkal zúfalo Harry a lomcoval ňou. Ginnina hlava sa bezvládne hojdala zo strany na stranu.

„Nezobuď sa,“ povedal tichý hlas.

Harry sa mykol a zvrtol sa na kolenách.

O najbližší stĺp sa opieral vysoký, čiernovlasý chlapec a hľadel rovno na Harryho. Na okrajoch bol akosi čudne rozmazaný, akoby sa naňho Harry pozeral cez zahmlené okno. Bol to však bezpochyby on...

„Tom... *Tom Riddle?*“

Riddle prikývol, nespúšťajúc z Harryho zrak.

„Čo si tým myslel, že sa nezobuď?“ opýtal sa Harry zúfalo. „Nie je... však nie je...?“

„Ešte stále je nažive,“ povedal Riddle. „No dlho nebude.“

Harry naňho s úžasom civel. Tom Riddle chodil na Rokfort pred päťdesiatimi rokmi, a teraz tu stojí, okolo neho akási hmlistá žiara, a nemá viac ako šesťnásť.

„Si duch?“ opýtal sa Harry neistým hlasom.

„Spomienka,“ prehovoril Riddle potichu, „ktorá sa zachovala v päťdesiatročnom zápisníku.“

Ukázal na dlážku, kúsok od miesta, kde stáli nohy obrovskej sochy. Ležal tam otvorený zápisník, ktorý Harry našiel v záchodoch Umrnčanej Myrty. Harry sa síce začudoval, ako sa sem dostal - to však teraz nebolo až také dôležité.

„Musíš mi pomôcť, Tom,“ povedal Harry a opäť zdvihol Ginny hlavu. „Treba ju odniesť preč. Ukrýva sa tu bazilisk... Neviem, kde

presne je, no môže sem prísť každú chvíľu.... Prosím ťa, pomôž mi...“

Riddle sa ani nepohol. Harry sa začal potiť. Pokúšal sa zdvihnúť Ginnino telo zo zeme a zároveň sa načahoval za prútikom.

No prútika odrazu nebolo.

„Nevidel si môj...?“

Zodvihol zrak. Riddle ho stále pozoroval - a medzi dlhými prstami žmolil Harryho prútik.

„Ďakujem,“ povedal Harry a načiahol sa za ním.

Kútiky Riddlových úst sa roztiahli do úsmevu. Nad'alej hľadel na Harryho a márnivo sa pohrával s prútikom.

„Počuj,“ naliehal naňho Harry a nohy sa mu podlamovali pod váhou Ginninho nevládneho tela. „*Musíme ísť!* Keď nás tu bazilisk nájde...“

„Príde, až keď ho niekto zavolá,“ povedal Riddle pokojne.

Harry už nevládal Ginny udržať a položil ju opäť na zem.

„Čo tým chceš povedať?“ spýtal sa. „Počuj, vráť mi môj prútik, možno ho budem potrebovať...“

Riddle sa zaceril.

„Nebudeš ho potrebovať,“ povedal.

Harry naňho nechápavo pozeral.

„Ako to, že nie...?“

„Už dlho čakám na túto chvíľu, Harry Potter,“ prehovoril Riddle. „Že ťa konečne uvidím. A porozprávam sa s tebou.“

„Pozri sa,“ povedal Harry, ktorý už strácal trpezlivosť, „zrejme si to nepochopil. Sme v *Tajomnej komnate*. Porozprávať sa môžeme aj neskôr...“

„Porozprávame sa teraz,“ prerušil ho Riddle, ešte vždy sa usmieval a pchal si Harryho prútik do vrecka.

Harry z neho nespúšťal zrak. Odohrávalo sa tu čosi veľmi čudné...

„Čo sa stalo s Ginny?“ opýtal sa pomaly.

„No, to je zaujímavá otázka,“ odvetil Riddle s potešením. „Ale je to na dlhšie rozprávanie. Skutočnou príčinou, prečo sa Ginny Weasleyová dostala až sem, je to, že si otvorila srdce a všetky svoje tajomstvá vytárala neviditeľnému neznámemu.“

„O čom to hovoríš?“ nechápal Harry.

„O zápisníku,“ povedal Riddle. „*Mojom zápisníku*. Malá Ginny si doňho písala niekoľko mesiacov, porozprávala mi o svojich smiešnych starostiach a problémoch - o tom, ako jej bratia robia zle, ako musí ísť do školy v obnosených habitoch, so starými učebnicami, a že...“ Riddlove oči sa zablyskli, „že sa slávnemu, dobrému, úžasnému Harrymu Potterovi asi nikdy nebude páčiť...“

Za celý ten čas, čo sa Riddle s Harrym rozprával, jeho oči ani na okamih neskázli z Harryho tváre. Zračil sa v nich akýsi lačný výraz.

„Je naozaj *hrozná nuda* počúvať hlúpe, smiešne problémy jedenásťročného dievčaťa,“ pokračoval. „Bol som však trpezlivý. Vždy som jej odpísal. Súcitil som s ňou, bol som nesmierne milý. Ginny ma jednoducho milovala. *Nik mi tak nerozumie ako ty, Tom... Som taká rada, že mám tento zápisník a môžem sa ti vyžalovať... je to, akoby som mala vo vrecku skvelého priateľa...*“

Riddle sa zasmial piskľavým, ľadovým smiechom, ktorý k nemu vôbec nepasoval. Harrymu prebehli po chrbte zimomriavky.

„A musím povedať, Harry, že som vždy vedel učarovať ľuďom, ktorých som potreboval. Takže Ginny si predom mnou vylievala dušu a s jej dušou sa stalo presne to, čo som potreboval... Živili ma jej najhlbšie obavy, jej najtajnejšie túžby a bol som čoraz mocnejší. Stal som sa silnejším, oveľa silnejším než malá slečna Weasleyová. Zosilnel som dokonca natoľko, že som začal slečnu Weasleyovú kŕmiť *svojimi* tajomstvami, aby som do nej vliel pre zmenu kúsok *svojej* duše...“

„Ako tomu mám rozumieť?“ opýtal sa Harry a v ústach mu úplne vyschlo.

„Ešte stále ti to nedošlo, Harry Potter?“ opýtal sa Riddle potichu. „Tajomnú komnatu otvorila Ginny Weasleyová. To ona zaškrtila školské kohúty a namalovala na stenu tie výhražné odkazy. Poštvala Slizolinovho hada na štyroch humusákov i tú šmuklovu mačku.“

„Nie,“ zašepkal Harry.

„Ale áno,“ povedal Riddle pokojne. „Pochopiteľne, že spočiatku *nevedela*, čo robí. Bolo to veľmi zábavné. Prial by som ti vidieť, čo začala písať do zápisníka potom... bolo to oveľa zaujímavejšie čítanie... *Milý Tom*,“ začal recitovať a hľadel do Harryho zhrozenej tváre. „*Mám pocit, akoby som začínala strácať pamäť. Celý habit*

mám od kohútich pier a ja neviem, kde sa tam vzali. Milý Tom, neviem si spomenúť, čo som robila počas halloweenskej oslavy, no keď našli tú zmeravenú mačku, bola som celá od farby. Milý Tom, Percy mi stále vraví, že som bledá a že to nie som ja. Tuším ma podozrieva... Dnes došlo k ďalšiemu útoku a ja si znova nepamätám, kde som bola. Tom, čo mám robiť? Mám pocit, že sa zbláznim... Tom, tým útočníkom, čo napáda študentov, som asi ja!“

Harry zatínal päste a nechty sa mu vrývali hlboko do dlane.

„Malej Ginny veľmi dlho trvalo, kým prestala svojmu zápisničku dôverovať,“ pokračoval Riddle. „No postupne začala byť podozrievavá a chcela sa ho zbaviť. A potom si do toho vstúpil ty, Harry. Našiel si ho, a tým si mi nemohol urobiť väčšiu radosť. Spomedzi toľkého množstva ľudí, čo ho mohli nájsť, si to bol práve ty, s kým som sa nadovšetko túžil zoznámiť...“

„A prečo si sa chcel so mnou zoznámiť?“ opýtal sa Harry. Lomcoval ním hnev a musel sa veľmi premáhať, aby mu nepreskočil hlas.

„Vieš, Ginny mi o tebe všetko povedala,“ odvetil Riddle. „Vyrozprávala mi celý tvoj *neuveriteľný* príbeh.“ Očami zablúdil na Harryho jazvu v tvare blesku a jeho pohľad akoby bol zrazu ešte lacnejší. „Vedel som, že sa musím o tebe dozvedieť viac, že sa s tebou musím porozprávať, a ak to bude čo i len trochu možné, tak aj stretnúť. Preto som sa rozhodol ukázať ti, ako som vtedy prichytil toho nemotorného somára Hagrida pri čine - získal som si tým tvoju dôveru...“

„Hagrid je môj kamarát,“ skočil mu do reči Harry a hlas sa mu triasol. „Ty si to naňho zvalil náročky, však? Najskôr som si myslel, že si sa pomýlil, no...“

Riddle sa opäť rozosmial tým svojím piskľavým smiechom.

„Moje slovo proti Hagridovmu, Harry. Určite si vieš predstaviť, čo si o tom celom myslel starý Armando Dippet. Na jednej strane Tom Riddle, chudobný, no veľmi schopný, sirota, ale veľmi odvážna, prefekt školy, vzorný študent... a na strane druhej ozrutný, nemotorný Hagrid, ktorý každý druhý týždeň urobí niečo, čo sa nemá, chová pod posteľou vlkolačie mláďatá, potajomky chodí do Zakázaného lesa a bije sa tam s trolmi... no musím pripustiť, že i *mňa samého* prekvapilo, ako dokonale ten plán vyšiel. Stále som si myslel, že niekto predsa musí prísť na to, že Hagrid nemôže byť Slizolínovým potomkom. Veď mne samému trvalo celých päť rokov, kým

som zistil všetko o Tajomnej komnate a objavil tajný vchod do nej... na také niečo nemal predsa Hagrid ani hlavu, ani schopnosti!

Len učiteľ transfigurácie Dumbledore sa Hagrida zastával. Presvedčil Dippetu, aby tu Hagrida nechal a vyškolil ho za hájnika. Hej, myslím si, že Dumbledore to tušil... Dumbledore ma nikdy nemal tak rád ako ostatní učitelia...“

„Stavím sa, že Dumbledore ťa hneď prekukol,“ precedil Harry pomedzi zovreté zuby.

„Hej, a keď Hagrida vyhodili, rozhodol sa, že bude sledovať každý môj krok,“ povedal Riddle ľahostajne. „Vedel som, že by nebolo rozumné otvoriť Tajomnú komnatu znova, pokiaľ budem na škole. No nemienil som len tak zahodiť všetky tie roky, čo som ju hľadal. Rozhodol som sa, že zanechám po sebe zápisník, v ktorom budem mať navždy šesťnásť, pri troche šťastia sem jedného dňa niekoho zavediem a ušľachtilé dielo Salazara Slizolina dokončím.“

„No zatiaľ sa ti to nepodarilo,“ povedal Harry víťazoslávne. „Tentoraz nik nezomrel, dokonca ani mačka. O niekoľko hodín bude hotový mandragorový odvar a tí, čo skameneli, budú opäť v poriadku...“

„A či som ti nepovedal,“ pokračoval Riddle pokojne, „že zabíjanie humusákov mi je teraz ukradnuté? Už niekoľko mesiacov si mojím jediným terčom - ty.“

Harry naňho prekvapene zíval.

„Predstav si, aký som musel byť nazúrený, keď si po čase neotvoril môj zápisník ty, ale opäť Ginny. Videla svoj zápisník u teba a naľakala sa. Čo ak zistíš, ako funguje, a ja ti prezradím všetky jej tajomstvá? Alebo, čo by bolo ešte horšie, čo ak ti poviem, že to ona hrdúsila kohúty? A tak tá bláznivá dora počkala, až v tvojej izbe nik nebude, a ukradla ti ho. Ja som však vedel, čo mám urobiť. Bolo mi jasné, že chceš vystopovať Slizolinovho potomka. Z toho, čo mi Ginny o tebe popísala, som vyrozumel, že urobíš čokoľvek, aby si tú záhadu vyriešil - zvlášť v prípade, že obeťou útoku sa stane tvoja najlepšia kamarátka. A Ginny mi prezradila i to, že celá škola je hore nohami, lebo vraj ovládaš parselčinu...“

Nuž som prinútil Ginny, aby napísala na stenu svoj odkaz na rozlúčku, zišiel som sem dole a čakal. Bojovala, nariekala a už ma začínala naozaj *nudiť*. Veľa života v nej nezostalo... Priveľa z neho odovzdala svojmu zápisníku, teda mne. Dokonca toľko, že som mo-

hol napokon opustiť jeho stránky... Odkedy sme sem prišli, čakám, že sa tu objavíš. Vedel som, že prídeš. Chcem sa ťa toho veľmi veľa spýtať, Harry Potter.“

„Napríklad?“ vyhrkol Harry a päste mal stále zaťaté.

„No,“ začal Riddle a spokojne sa usmial, „napríklad, ako je možné, že chalan ako ty - samá kosť a koža, bez nejakého mimoriadneho čarodejníckeho talentu - dokázal poraziť najmocnejšieho čarodeja všetkých čias? Ako to, že si z toho súboja vyšiel iba s malou jazvou, zatiaľ čo lord Voldemort prišiel o svoju moc?“

V jeho lačných očiach sa zablyskla čudná červená žiara.

„Prečo ťa zaujíma, ako som mu unikol?“ opýtal sa Harry pomaly. „Voldemort predsa prišiel až po tebe...“

„Voldemort,“ povedal Riddle pokojne, „je moja minulosť, súčasnosť i budúcnosť, Harry Potter...“

Vytiahol z vrečka Harryho prútik, začal ním mávať vo vzduchu a napísal tri žiarivé slová:

TOM MARVOLOSO RIDDLE

Potom švihol prútikom ešte raz a písmenká jeho mena sa zoradili inak:

A SOM I LORD VOLDEMORT

„Tak čo?“ zašepkal. „Toto meno som používal na Rokforte, samozrejme, že len medzi svojimi blízkymi priateľmi. Hádám si si nemyslel, že budem to odporné meno Riddle po svojom muklovskom otcovi nosiť celý život? Ja, v ktorom z matkinej strany prúdi v žilách krv samotného Salazara Slizolina, sa mám volať po obyčajnom prašivom muklovi, ktorý ma opustil skôr, ako som sa narodil, a to len preto, lebo sa dozvedel, že jeho žena je čarodejnica? Nie, Harry - vymyslel som si nové meno, vedel som, že sa raz stanem najväčším čarodejníkom na svete a ostatní čarodejnici sa budú báť moje meno čo i len vysloviť!“

Harry mal pocit, akoby mu mozog celkom prestal pracovať. Tupo zíal na Riddla, toho osirelého chalana, ktorý neskôr vyrástol a zabil mu oboch rodičov a potom ešte mnoho, mnoho iných ľudí... napokon sa predsa len prinútil prehovoriť.

„Nie, nie si,“ povedal pokojným hlasom, v ktorom však bolo cítiť nenávisť.

„Čo nie som?“ oboril sa naňho Riddle.

„Nie si najväčší čarodejník na svete,“ povedal Harry a dych sa mu zrýchľoval. „Mrzí ma, že ťa musím napokon sklamať, no najväčším čarodejníkom na svete je Albus Dumbledore. Každý to vraví. Aj v čase, keď si bol mocný, neodvážil si sa obsadiť Rokfort. Dumbledore dobre vedel, čo si zač, už keď si sem chodil do školy, a ty sa ho desiš aj v súčasnosti, nech už sa skrývaš kdekoľvek...“

Z Riddlovej tváre sa vytratil úsmev a na tvári sa mu objavil nevráživý výraz.

„Dumbledora som dokázal z hradu vyštváť a pritom som len *bezmocná spomienka!*“ zasyčal.

„Neodišiel natrvalo, ako by si si želal!“ odvrkol Harry. Rozprával iba tak, čo mu prišlo na jazyk, chcel Riddlovi nahnať strach; to, že sa Dumbledore vráti, bolo len Harryho zbožné pranie...

Riddle otvoril ústa, no zarazil sa.

Odniekiaľ sa ozvala hudba. Riddle sa rozhladol po prázdnej komnate. Hudba hrala čoraz hlasnejšie. Bola to tajuplná, povznášajúca, nadpozemská hudba. Harrymu prebehli po chrbte zimomriavky, odrazu mal pocit, akoby mu srdce napuchlo a mal ho dvakrát také veľké ako inokedy. A keď sa v tej melódii ozvali také vysoké tóny, že sa Harrymu zdalo, akoby mu vibrovali rebrá zvnútra, na hornom konci najbližšieho stĺpa vzbĺkol oheň.

Odrazu sa tam z ničoho nič objavil karmínovočervený vták, veľký asi ako labuť, a spieval pod stropnou klenbou ďalej svoju clivú melódiu. Mal trblietavý zlatistý chvost, dlhý ako chvost páva, a žiarivé zlaté pazúry, v ktorých zvieral nejakú pokrkvajúcu vec.

Vzápätí vták priletel až k Harrymu, pustil ten predmet, čo držal, k jeho nohám a ťažkopádne dosadol na Harryho plece. Keď si skladal obrovské krídla, Harry otočil hlavu a zbadal jeho dlhý, ostrý zlatý zobák a malé čierne očko.

Vták zrazu prestal spievať. Sedel ticho a spokojne Harrymu pri líci a hľadel na Riddla.

„To je fénix...“ prehovoril Riddle, nespúšťajúc oči z vtáka.

„*Félix?*“ vydralo sa Harrymu z hrdla, keď mu vták jemne stisol svojimi zlatistými pazúrami na plece.

„*A tamto...*“ pokračoval Riddle a úkosom pozeral na tú čudnú vec, čo Félix hodil na zem, „to je starý Rokfortský klobúk...“

Bol to on. Ležal nehybne Harrymu pri nohách - poplátaný, obdratý a špinavý.

Riddle sa opäť rozosmial. Smial sa tak hlasno, až sa temná komnata rozozvučala, akoby sa smialo naraz desať Riddlov...

„Tak toto poslal Dumbledore svojmu chránencovi! Spievajúceho vtáka a starý klobúk! Cítiš sa statočnejší, Harry Potter? Cítiš sa už bezpečnejšie?“

Harry neodpovedal. Nevedel síce, načo mu bude Féliz alebo Rokfortský klobúk, no aspoň už nebol sám a to mu dodalo odvahy. Nuž tam len tak stál a čakal, kým sa Riddle prestane smiať.

„Prejdime k veci, Harry,“ prehovoril napokon Riddle so širokým úsmevom. „Stretli sme sa dva razy - v tvojej *minulosti* a v mojej *budúcnosti*. A dvakrát sa mi nepodarilo ťa zabiť. *Ako to, že tebe sa podarilo prežiť?* Chcem, aby si mi o tom porozprával. Čím dlhšie budeš rozprávať,“ dodal tichým hlasom, „tým dlhšie zostaneš nažive.“

Harry horúčkovo premýšľal, zvažujúc svoje šance. Riddle mal jeho prútik. On, Harry, mal Féliza a Rokfortský klobúk, v súboji mu však nepomôže ani jeden. Vyzeralo to zle, naozaj... a čím dlhšie tam Riddle stál, tým viac života z Ginny vyprchalo.... Harry si odrazu uvedomil, že Riddlove obrisy sú čoraz zreteľnejšie, čoraz ostrejšie... ak má s Riddlom bojovať, tak radšej skôr ako neskôr.

„Nik nevie, prečo si prišiel o moc, keď si na mňa zaútočil,“ povedal zrazu Harry. „Ani ja to neviem. Viem však, prečo si ma nedokázal zabiť. Pretože moja mama zomrela, aby ma zachránila. Moja mama, ktorá pochádzala z obyčajnej muklovskej rodiny,“ dodal, trasúc sa od hnevu. „To ona ti zabránila, aby si ma zabil. A viem i to, ako vyzeráš v skutočnosti, videl som ťa minulý rok. Si úplná troska. Nežiješ, len živoríš. Vidiš, kam až ťa dohnala tá tvoja túžba po moci. Musíš sa skrývať. Si ohyzdný, odpudzujúci...“

Riddlova tvár sa skrútila do grimasy. Vzápätí sa na nej objavil strašný úsmev.

„Takže tvoja mama zomrela, aby ťa zachránila. Áno, to je veľmi účinné protikúzlo. Teraz už chápem... ty vlastne nie si ničím výnimočný. Inak, to je zvláštne. My dvaja máme veľmi veľa spoločného. Určite si si to aj ty všimol. Obaja sme pol na pol a siroty, vyrastajúce u muklov. Zrejme jediní dvaja študenti na Rokforte, ktorí okrem veľkého Slizolina ovládajú parselčinu. Dokonca sme si aj dosť podobní... vtedy ťa predo mnou uchránila iba šťastná náhoda. Len to som potreboval vedieť.“

Harry tam stál, celý napätý, a čakal, kedy Riddle zdvihne nad hlavu prútik. No Riddlov silený úškrn opäť vystriedal širokánsky úsmev od ucha k uchu.

„A teraz, Harry, ti dám menšiu lekciu. Nech si zmeria svoje schopnosti lord Voldemort, Slizolinov potomok, so slávnym Harrym Potterom a jeho zbraňami, najlepšimi, aké mu Dumbledore dokázal poskytnúť...“ Hodil pobavene očkom po Félixovi a Rokfortskom klobúku a vykročil k nemu. Harry cítil, ako mu do meravých nôh preniká strach, hľadel na Riddla, ktorý sa zastavil medzi vysokými stĺpmi a pozerá sa dohora, rovno do kamennej tváre sochy Slizolina, ktorá sa týčila v pološere vysoko nad ním. Riddle doširoka rozťahol pery a zasyčal - Harry rozumel, čo vraví...

„*Prehovor ku mne, Slizolin, najväčší z rokfortskej štvorice.*“

Harry sa zvrtol a pozrel sa hore na sochu, Félix sa pevne držal na jeho pleci.

Slizolinova obrovská kamenná tvár sa pohla. Harry s hrôzou videl, ako otvára ústa, čoraz viac a viac, až sa na ich mieste objavila obrovská čierna diera.

A v nej sa niečo hýbalo. Z jej útrobov sa kĺzalo čosi von. Harry zhrozene ustupoval, až narazil chrbtom do tmavej steny, a keď tuho zavrel oči, cítil, ako sa mu o líce obtrelo krídlo odlietajúceho Félix. Harry mal sto chutí zrevať: „Neopúšťaj ma!“, ale akú šancu by mal fénix proti kráľovi hadov?

Na kamennú podlahu Tajomnej komnaty dopadlo čosi obrovské. Harry cítil, ako sa všetko zatriaslo - tušil, čo sa deje, cítil to, vedel si aj so zatvorenými očami predstaviť, ako sa zo Slizolinových úst súka obrovský had. Vtom začul Riddlovo syčanie:

„*Zabi ho.*“

Bazilisk sa sunul priamo na Harryho; počul, ako sa jeho ťažké telo kĺzalo po zaprášenej podlahe. Ešte vždy neotvoril oči, rozbehol sa poslepiačky doboku, šmátrajúc pred sebou vystretými rukami... Voldemort sa smial...

Harry zakopol. Padol na kamennú zem a v ústach zacítil krv... had bol od neho ani nie pol metra, počul ho, ako sa blíži...

Odzrazu rovno nad ním čosi zašušťalo a vzápätí ho niečo veľmi ťažké zasiahlo tak prudko, až ho to odhodilo do steny. Čakal, že obrovské zuby sa mu už-už zaryjú hlboko do tela, počul zúrivy sykot, medzi stĺpmi sa čosi metalo...

Nemohol si pomôcť - otvoril oči, len celkom máličko, aby videl, čo sa deje.

Obrovský had jedovatej sýtozelenej farby, hrubý ako kmeň duba, sa vzpínal vysoko do vzduchu a obrovská tupá hlava sa mu opito kolembala medzi stĺpmi. Harry sa celý triasol, bol pripravený znova oči zavrieť, len čo sa had otočí k nemu, a vtedy si všimol, čo hada tak rozrušilo.

Nad jeho hlavou krúžil Félix a bazilisk sa po ňom zúrivo oháňal zubiskami veľkými ako šable...

Félix sa pustil strmhlav nadol. Jeho dlhý zlatistý zobák zmizol z dohľadu a na zem dopadla náhla spŕška tmavej krvi. Had pleskol chvostom, pričom Harryho len tesne minul, a skôr, ako ten stihol zavrieť oči, otočil sa - Harry hľadel priamo do jeho tváre a zbadal, že fénix mu tie jeho obrovské, vypučené žlté oči vyďobol. Na zem sa valila krv a had sa zvíjal v hrozných mukách.

„*NIE!*“ Harry počul, ako Riddle reve. „*NEVŠÍMAJ SI TOHO VTÁKA! NEVŠÍMAJ SI TOHO VTÁKA! TEN CHALAN JE ROVNO ZA TEBOU! MUSÍŠ HO PREDSA CÍTIŤ! ZABI HO!*“

Slepý had sa zvíjal, bol síce zmätený, no stále smrteľne nebezpečný. Félix mu lietal nad hlavou, spieval tú svoju nadpozemskú melódiu, tu a tam ho d'obol do šupinatého nosa a baziliskovi sa z očných jamôk stále rinula krv.

„Pomóc! Pomôžte mi!“ volal Harry ako v tranze. „Pomôžte mi niekto...“

Hadí chvost opäť šľahol o podlahu. Harry sa uhol. O tvár sa mu obtrelo čosi mäkké.

Bazilisk zasiahol Rokfortský klobúk a ten doletel Harrymu rovno do náručia. Harry ho tuho zovrel. Bolo to to jediné, čo mu zostalo, jeho posledná šanca - narazil si ho na hlavu, a keď sa nad ním opäť vztýčil baziliskov chvost, hodil sa na brucho na zem.

Pomóc... pomôžte mi... pomyslel si Harry pod klobúkom a silno zažmúril oči. *Pomôžte mi, prosím...*

Nijaký hlások sa neozval. Klobúk sa však stiahol, akoby ho akási neviditeľná ruka tuho stlačila.

Harrymu dopadlo na hlavu čosi ťažké. Pred očami sa mu na okamih zjavili hviezdičky, schmatol klobúk za špičku a chcel si ho strhnúť, keď zacítil, že je v ňom niečo dlhé a tvrdé.

Zvnútra klobúka vytiahol žiarivý strieborný meč, na jeho rukováti sa blyšťali rubíny veľkosti vajca.

„ZABI CHLAPCA! NEVŠÍMAJ SI TOHO VTÁKA! JE ZA TEBOU! ŇUCHAJ - ZACÍTIŠ HO!“

Harry bol na nohách, pripravený bojovať. Baziliskova hlava klesala čoraz nižšie, telo sa mu vzíjalo a ako sa vlnil smerom k nemu, tu a tam zasiahol niektorý zo stĺpov. Harry videl tie obrovské, krvavé očné priehlbiny, doširoka roztvorenú papuľu, takú obrovskú, že by ho dokázala zhltnúť celého naraz, a v nej tenké, lesklé, jedovaté tesáky dlhé ako jeho meč...

Had poslepiacky zaútočil - Harry uskočil a bazilisk vrazil hlavou do steny. Potom zaútočil znova a rozčesnutým jazykom šľahol smerom na Harryho. Harry zdvihol oboma rukami meč nad hlavu...

Bazilisk zaútočil po tretíkrát, tentoraz však mieril presne na svoj cieľ - Harry vložil do úderu meča celú svoju silu, vrazil ho hadovi do papule a zapichol mu ho až po samú rukoväť do podnebia...

Keď sa mu však po rukách začala valiť teplá krv, zacítil tesne nad lakťom páľivú bolesť. Jeden z dlhočizných jedovatých zubov sa mu zabáral čoraz hlbšie do ramena a vzápätí, keď sa bazilisk naklonil na bok a zvíjajúc sa dopadol na zem, sa odlomil.

Harry sa zviezol po stene. Objal prstami hadí zub, z ktorého mu do tela prúdil jed, a vykmasol si ho z ruky. Vedel však, že je neskoro. Z rany sa mu po celom tele pomaly, no vytrvalo šírila bolestivá horúčava. Pustil hadí zub na zem, hľadel, ako mu cez habit presakuje krv a začalo sa mu zahmlievať pre očami. Tajomná komnata sa mu pred očami roztápala v zmesi matných farieb.

Zazrel akýsi šarlátovočervený záblesk a začul pri uchu jemné cvakanie pazúrov.

„Félix,“ prehovoril zastretým hlasom. „Bol si úžasný, Félix...“ Cítil, ako mu vták položil svoju nádhernú hlavu na miesto, kde mu had pred chvíľou zaboril do tela svoj tesák.

Počul ozvenu krokov a odrazu sa pred ním vynoril čierny tieň.

„Si mŕtvy, Harry Potter,“ ozval sa nad ním Riddlov hlas. „Mŕtvy. Aj Dumbledoreov páv to pochopil. Nevidíš, čo robí, Potter? Plače.“

Harry sa snažil zaostriť. Félixova hlava sa pred ním vynárala a znova mizla. Dolu nádherným perím sa mu kotúľali perleťové slzy.

„Sadnem si sem a budem sa pozerat', ako zomieraš, Harry Potter. Nemusíš sa ponáhľať. Ja mám času dost'.“

Harry sa cítil hrozne slabý. Všetko sa s ním krútilo.

„Tak takto končí slávny Harry Potter,“ doľahol k nemu z diaľky Riddlov hlas. „Sám v Tajomnej komnate, bez priateľov, porazený temným lordom, ktorého tak neuvážene vyprovokoval na súboj. Čoskoro sa stretneš so svojou milovanou humusáčkou materou, Harry... ktorá ti kúpila dvanásť rokov požičaného času... Lord Voldemort ťa však napokon predsa len dostal, a tak to má byť...“

Ak je toto umieranie, tak to nie je až také zlé.

Dokonca už ani bolesť necíti... Ale umiera naozaj? Namiesto toho, aby zamdlel, videl komnatu vôkol seba čoraz ostrejšie. Harry potriasol hlavou a zbadal Félix, ktorý mal hlavu stále položenú na jeho ruke. Okolo rany žiarila striebřistá záplata slz - nijaká rana tam však už *nebola*...

„Zmizni, vták,“ ozval sa Riddlov hlas. „Zmizni od neho... vravím, *zmizni*...“

Harry zdvihol hlavu. Riddle mieril na Félix, Harryho prúťikom; ozval sa výstrel ako z pušky, Félix znova vzlietol a zmenil sa na zlato-červený vír farieb.

„Slzy vtáka fénixa...“ povedal Riddle pomaly, hľadiac na Harryho rameno. „Samozrejme... ich hojivé účinky... celkom som zabudol...“

Zahľadel sa do Harryho tváre. „Ale veď je to aj tak jedno. Vlastne mi to takto vyhovuje. Len ty a ja, Harry Potter... ty a ja...“

Zdvihol prúťik nad hlavu...

Vtom Harry začul nad hlavou šuchot krídel a odrazu mu niečo spadlo do lona - *zápisník*.

Na stotinu sekundy naň Harry i Riddle zarazene pozreli, Riddlova ruka pevne držala Harryho prúťik vysoko vo vzduchu. A vtom sa Harry, z ničoho nič, bez najmenšieho zaváhania, akoby to mal dávno vopred premyslené, náhlivo načiahol za baziliskovým zubom, ležiacim obďaleč na zemi, a vrazil ho rovno do stredu zápisníka.

Ozval sa dlhý, hrôzostrašný, do špiku kostí prenikajúci výkrik. Zo zápisníka sa vyvalili prúdy atramentu, stekali Harrymu po rukách a zaplavili dlážku. Riddle sa zvíjal, skrúcal, klátil, keď tu zrazu...

Zmizol. Harryho prútik dopadol s ťuknutím na zem a rozhostilo sa ticho. V tom tichu bolo počuť len pravidelné *kvap, kvap, kvap* - zo zápisníka stále vytekal atrament. Baziliskov jed doň vypálil obrovskú dieru, z ktorej sa stále dymilo.

Harry sa postavil, triasol sa na celom tele, hlava sa mu krútila, mal pocit, akoby práve pomocou hop-šup prášku prekonal niekoľko desiatok kilometrov. Opatrne zodvihol prútik i Rokfortský triediaci klobúk a jediným myknutím vytiahol z baziliskovej papule žiarivý meč.

Z opačného konca komnaty sa ozval slabý vzdych. Ginny sa pohla. Keď sa Harry rozbekol k nej, posadila sa. Nechápvým pohľadom skĺzla z obrovského mŕtveho baziliska na Harryho krvou nasiaknutý habit a na zápisník v jeho ruke. Vyrazila zo seba prenikavý vzlyk a po tvári jej stekali potoky slz.

„Harry... ach, Harry... chcela som ti to pri raňajkách p-povedať, no pred Percym som n-nemohla... bola som to *ja*, Harry... ale ja... p-prisahám, že som to nechcela... R-Riddle ma k tomu prinútil, úplne ma o-ovládal... a ... *ako* si zabil... tú obludu? K-kde je Riddle? Pamätám si len to, že vyšiel z toho zápisníka...“

„Neboj sa,“ utešoval ju Harry a ukázal jej zápisník s vypálenou dierou, „Riddla už niet. Pozri sa! A je aj po baziliskovi. Poď, Ginny, vypadnime odtiaľto...“

„Vyhodia ma zo školy!“ nariekala Ginny, keď jej Harry pomáhal na nohy. „Tešila som sa, že pôjdem na Rokfort, odkedy sa B-Bill z neho vrátil a t-teraz budem musieť odísť a - *č-čo mi len povedia mamka s tatkom?*“

Félix poletoval pred vchodom komnaty a čakal na nich. Harry súril Ginny, aby sa ponáhľala. Poprekračovali záhyby baziliskovho bezvládneho tela, prešli prítmím komnaty, v ktorom sa ozývala ozvena ich krokov, a vošli naspäť do tunela. Harry počul, ako sa kamenné dvere za ich chrchtom so sykotom zatvorili.

Po niekoľkých minútach chôdze v temnom tuneli k nim doľahol vzdialený hrmot balvanov, ktoré Ron ešte vždy posúval.

„Ron!“ vykrikol Harry a rozbekol sa za zvukom. „Ginny je v poriadku! Je tu so mnou!“

Počul Ronov priškrtený radostný výkrik, prešiel poslednou zákrutou a zazrel jeho natešenú tvár v obrovskej diere, ktorú sa mu podarilo vytvoriť v skalnom vodopáde.

„Ginny!“ Ron prestrčil cez otvor v skalách ruku a ťahal ju na druhú stranu. „Ty žiješ! Nemôžem tomu uveriť! Čo sa stalo? Ako - čo - kde sa tu vzal ten vták?“

Félix preletel otvorom hneď za Ginny.

„Patrí Dumbledorovi,“ vysvetľoval mu Harry, keď sa súkal dierou medzi balvanmi.

„A ako to, že máš *meč*?“ nevychádzal z údivu Ron a cival na trblietavú zbraň v Harryho ruke.

„Všetko ti vysvetlím, až budeme vonku,“ povedal Harry a úchytkom pozrel na Ginny, ktorá srdcervúco plakala.

„Ale...“

„Neskôr,“ odbil ho Harry. Mal pocit, že teraz nie je najvhodnejšia chvíľa, aby Ronovi vysvetľoval, kto otvoril Tajomnú komnatu, teda určite nie pred Ginny. „A kde je Lockhart?“

„Tam vzadu,“ povedal Ron, na tvári mal stále dosť nechápavý výraz, a kývol hlavou ďalej do tunela. „Je na tom dosť zle. Pod' sa pozrieť.“

Vykočili teda k ústiu potrubia, fénix Félix letel pred nimi a jeho šarlátovočervené krídla v tej tme zlatisto žiarili. Gilderoy Lockhart tam sedel a sám pre seba si spokojne pohmkával.

„Stratil pamäť,“ povedal Ron. „To Zabúdacie zaklínadlo účinkovalo opačne. Namiesto nás zasiahlo jeho. Vôbec netuší, kto je a kde je, ani kto sme my. Povedal som mu, aby tu čakal. Teraz je sám sebe nebezpečný.“

Lockhart na nich dobrosrdečne hľadel.

„Ahojte,“ pozdravil. „To je ale zvláštne miesto, však? Vy tu bývate?“

„Nie,“ odvetil Ron, zvráštli obočie a pozrel sa na Harryho.

Harry sa zohol a nazrel do dlhej tmavej rúry.

„Máš nejaký nápad, ako sa dostaneme hore?“ opýtal sa Rona.

Ron pokrútil hlavou, no fénix Félix preletel popri Harrym, zastal pred ním vo vzduchu a očká ako korálky sa mu ligotali v tme. Kýval svojím dlhým zlatistým chvostom. Harry sa naň váhavo pozrel.

„Akoby ti naznačoval, že ťa chce vyniesť...“ povedal Ron neveriacky. „Vážiš predsa oveľa viac, ako taký vták dokáže uniesť...“

„Félix,“ vysvetľoval Harry, „nie je obyčajný vták.“ Harry sa zrazu obrátil k ostatným. „Musíme sa pochytať za ruky. Ginny, chyt sa sa Rona. Profesor Lockhart...“

„Myslí vás,“ povedal dôrazne Ron Lockhartovi.

„Chytíte Ginny za druhú ruku...“

Harry si zastrčil meč i Rokfortský klobúk za opasok, Ron sa ho medzitým chytil vzadu za habit a uchopil Félixove nezvyčajne horúce chvostové perá.

Mal pocit, akoby sa mu celým telom začala rozlievať akási ľahkosť, vzápätí zacítil závan krídel a vyleteli hore potrubím. Počul Lockharta visiaceho pod ním, ako sa čuduje: „No ale toto! No ale toto! To je asi nejaké kúzlo!“ Mrazivý vzduch strapatil Harrymu vlasy, ešte si tú jazdu ani poriadne neužili a boli hore - všetci štyria dopadli na mokrú dlážku v záchodoch Umrňanej Myrty. Len čo si Lockhart vyrovnal klobúk, umývadlo, ktoré zakrývalo vchod do potrubia, priletelo naspäť na svoje miesto.

Myrte takmer oči vypadli, keď ich zbadala.

„Ty žiješ,“ povedala neprítomne Harrymu.

„Neviem, prečo to vravíš takým sklamaným tónom,“ zamračil sa na ňu a utieral si z okuliarov krv a sliz.

„Keď ja... myslela som si... keby si bol býval zomrel, veľmi rada by som sa s tebou podelila o svoj záchod,“ povedala Myrta a začervenala sa.

„Fuj!“ povedal Ron znechutene, keď vyšli zo záchodov na opustenú chodbu. „Harry! Mám taký pocit, že Myrta sa do teba zabuchla! Máš konkurenciu, Ginny!“

Ginny sa však po lícach stále kotúľali slzy.

„Kam teraz?“ spýtal sa Ron a ustarostene hľadel na Ginny. Harry ukázal na Félixu.

Fénix ich viedol a osvecoval chodbu zlatistou žiarou. Kráčali za ním a onedlho sa ocitli pred pracovnou profesorky McGonagallovej.

Harry zaklopal a otvoril dvere.

OSEMNÁSTA KAPITOLA

DOBBYHO ODMENA

Harry, Ron, Ginny a Lockhart stáli vo dverách, celí od blata, slizu a (v Harryho prípade aj) krvi. Potom sa ozval výkrik.

„Ginny!“

To skríkla pani Weasleyová, ktorá práve sedela pri kozube a plakala. Vyskočila na rovné nohy, rozbehla sa i s pánom Weasleym k svojej dcére a obaja sa na ňu vrhli.

Harry sa však díval akoby cez nich. Pri rímse kozuba stál profesor Dumbledore a celý žiaril, vedľa neho stála profesorka McGonagallová, od prekvapenia zalapala po dychu a chytila sa za srdce. Félix presvišťal Harrymu popri uchu a posadil sa Dumbledorevi na plece práve vo chvíli, keď sa Harry s Ronom ocitli v tuhom objatí pani Weasleyovej.

„Vy ste ju zachránili! Vy ste ju zachránili! *Ako* ste to dokázali?“

„To by som veru aj ja rada vedela,“ hlesla profesorka McGonagallová.

Pani Weasleyová Harryho pustila, ten chvíľu zaváhal, no potom podišiel k stolu a položil naň Rokfortský klobúk, rubínmi zdobený meč a zvyšky Riddlovho zápisníka.

Vzápätí sa pustil do rozprávania. Hovoril asi pätnásť minút a odrazu sa z ničoho nič odmlčal; povedal im o tom, ako počul hlas bez tela, ako Hermiona napokon prišla na to, že v potrubí je bazilisk; ako spolu s Ronom sledovali pavúky až do Zakázaného lesa, ako im Aragog povedal, kde zomrela posledná baziliskova obeť; ako zistil, že tou obeťou bola Umrnčaná Myrta a že vchod do Tajomnej komnaty bude zrejme v jej záchodoch...

„Takže,“ pokračovala profesorka McGonagallová, keď Harry stíchol, „zistili ste, kde je ten vchod - dovedy ste minimálne stokrát porušili školský poriadok - ale ako sa vám odtiaľ podarilo vyjsť živým?“

A tak im Harry hlasom, zachrípnutým od toľkého rozprávania, povedal o Félixovom presne načasovanom prilete, i o tom, ako mu Rokfortský klobúk daroval meč. No potom sa znova odmlčal. Doposiaľ nespomenul Riddlov zápisník - ani Ginny. Tá stála pri pani Weasleyovej, hlavu si opierala o jej plece a po lícach jej stále potichučky tiekli slzy. *Čo ak ju vylúčia?* Harryho sa zmocnila panika. Riddlov zápisník už nik neprečíta... Nemôžu teda dokázať, že to on ju k tomu všetkému donútil.

Harry sa inštinktívne pozrel na Dumbledora, ten sa slabo usmial a za polmesiačikovými sklami okuliarov mu zažiarili iskierky.

„*Mňa* zaujíma hlavne to,“ povedal Dumbledore milo, „ako sa lordovi Voldemortovi podarilo začarovať Ginny, keď podľa mojich informácií sa práve teraz ukrýva v lesoch kdesi v Albánsku.“

Harrymu odľahlo - prenikol ho úžasný, teplý pocit úľavy.

„*Ako prosím?*“ opýtal sa pán Weasley, neveriac vlastným ušiam. „*Ved'-Viete-Kto?* Začaroval našu Ginny? Ale ved' Ginny... Ginny predsa... alebo áno?“

„Môže za to tento zápisník,“ povedal Harry náhlivo, zobral ho zo stola a ukázal ho Dumbledorovi. „Riddle si doň písal, keď mal šestnásť...“

Dumbledore si vzal od Harryho zápisník a sklonil medzi spálené a zvlhnuté stránky svoj dlhý, pokrútený nos.

„Úžasné,“ povedal potichu. „Pravdaže, bol to s najväčšou pravdepodobnosťou ten najtalentovanejší študent, akého som tu na Rokforte učil.“ Obrátil sa k Weasleyovcom, ktorí sa tvárili nanajvýš nechápavo.

„Len veľmi málo ľudí vie, že lord Voldemort sa kedysi volal Tom Riddle. Učil som ho pred päťdesiatimi rokmi. Keď skončil školu, zmizol... dlhý čas cestoval po ďalekých krajinách... prenikol hlboko do tajov čiernej mágie, stýkal sa s tými najobávanejšími čarodejmi, podnikol mnoho nebezpečných a tajomných premien, takže keď sa znova objavil ako lord Voldemort, takmer nik ho nepoznal. Takmer nik nespájal lorda Voldemorta s tým šikovným, inteligentným chlapcom, ktorý bol kedysi na tejto škole prefektom.“

„Ale Ginny,“ nechápala pani Weasleyová. „Čo s ním... čo s ním mala... spoločné... Ginny?“

„Ten zá-pis-ník!“ vzlykala Ginny. „Ja som doň-ho pí-sa-la a on mi ce-lý rok pí-sal späť...“

„Ginny!“ zvolal pán Weasley ohromene. „To som ťa *naozaj* nič nenaučil?! Čo som ti vždy vravel? Nikdy never ničomu, čo vie samo myslieť, *pokiaľ sa nepresvedčíš, kde má mozog*. Prečo si ten zápisník neukázala mne alebo mame? Taký podozrivý predmet, bolo predsa *úplne jasné*, že je plný čiernej mágie...“

„Ne-viem,“ vzlykala Ginny. „Našla som ho v jednej z kníh, čo mi mama kúpila. Mys-le-la som si, že si ho tam niekto založil a potom naň zabudol...“

„Slečna Weasleyová by mala ísť hneď a zaraz do nemocničného krídla,“ prerušil ju Dumbledore prísny hlasom. „Bol to pre ňu hrozný zážitok. Potrestaná nebude. Lord Voldemort prekabátil aj oveľa starších a múdrejších čarodejníkov.“ Vykročil k dverám a otvoril ich. „Potrebuje oddych a možno i veľkú šálku horúcej čokolády. Teda aspoň mne to vždy pomáha,“ dodal a milo sa na ňu usmial. „Madam Pomfreyová je určite hore. Podáva pacientom mandragorový odvar - dovolím si tvrdiť, že baziliskové obete by mali každú chvíľu precitnúť.“

„Takže Hermiona ožije!“ potešil sa Ron.

„Nebojte sa, Ginny, čoskoro budete úplne v poriadku,“ ubezpečil ju Dumbledore.

Pani Weasleyová vyviedla Ginny von a pán Weasley, ešte vždy veľmi otrásený, ich nasledoval.

„Počujte, Minerva,“ povedal profesor Dumbledore zamyslene profesorku McGonagallovej, „podľa mňa si toto všetko zaslúži riadnu *oslavu*. Mohli by ste zísť do kuchyne a zobudiť personál?“

„Samozrejme,“ odvetila profesorka McGonagallová pohotovo a vykročila k dverám. „Takže s Potterom a Weasleym to vybavíte vy sám, dobre?“

„Pravdaže“, odvetil Dumbledore.

Len čo odišla, Harry s Ronom sa nechápavo pozreli na Dumbledora. Čo tým profesorka McGonagallová myslela, keď vravela, že to má s nimi *vypaviť*? Hádám... *hádám* ich len nepotrestá?

„Matne si spomínam, ako som vám povedal, že ak ešte raz porušíte školský poriadok, tak vás vylúčim zo školy,“ začal profesor Dumbledore.

Ronovi v hrôze padla sánka.

„A teraz sa ukázalo, že aj tí najlepší z nás sa niekedy mýlia a musia vziať svoje slová späť,“ pokračoval Dumbledore s úsmevom. „Obaja dostanete cenu Za zásluhy o rozvoj školy a... počkajte... áno, každý z vás získava pre Chrabromil dvesto bodov.“

Ron zružoval ako Lockhartove valentínske kvety a zavrel ústa.

„No niekto tu o svojej účasti na tomto nebezpečnom dobrodružstve stále zaryto mlčí,“ dodal Dumbledore. „Načo toľká skromnosť, Gilderoy?“

Harry sa strhol. Celkom na Lockharta zabudol. Otočil sa a zbadal ho, ako stojí v rohu miestnosti s neurčitým úsmevom na perách. Keď sa mu Dumbledore prihovril, Lockhart sa pozrel ponad plece, kto sa to s ním rozpráva.

„Pán profesor Dumbledore,“ povedal Ron rýchlo, „keď sme boli dolu v Tajomnej komnate, stala sa taká nehoda. Profesor Lockhart...“

„Ja som profesor?“ začudoval sa Lockhart. „Vážne? Určite nie bohvieaký, však?“

„Pokúšal sa použiť Zabúdacie zaklínadlo, ale prútik vystrelil na opačnú stranu,“ vysvetľoval Ron Dumbledorovi potichu.

„To hádam nie,“ krútil Dumbledore hlavou a dlhá striebriстая brada sa mu triasla. „Gilderoy, veď vy ste sa napichli na svoj vlastný meč!“

„Meč?“ opýtal sa Lockhart nasprostasto. „Ja nemám meč. Ale ten chlapec má.“ Ukázal na Harryho. „Požičia vám ho.“

„Boli by ste, prosím, taký láskavý, a odviedli na ošetrovňu aj profesora Lockharta?“ obrátil sa Dumbledore na Rona. „Rád by som prehodil slovíčko s Harrym...“

Lockhart vyšiel pomaly von. Ron sa ešte raz zvedavo pozrel na Dumbledora s Harrym a zatvoril dvere.

Dumbledore prešiel k jednému z kresiel pri kozube.

„Sadni si, Harry,“ pokynul Harrymu a ten ho poslúchol, no z nejakých neznámych príčin bol veľmi nervózny.

„Predovšetkým by som sa ti chcel poďakovať, Harry,“ povedal Dumbledore a v očkách sa mu zablyskli iskierky. „Tam dolu v Tajomnej komnate si mi musel preukázať svoju skutočnú oddanosť. V opačnom prípade by ťa Félix nepočul a neprítelel by k tebe.“

Pohládka fénixa, ktorý sa mu medzitým zniesol na kolená. Dumbledore sa zahľadel na Harryho a ten sa rozpačito usmial.

„Takže si sa stretol s Tomom Riddlom,“ pokračoval Dumbledore zamyslene. „Viem si predstaviť, ako hrozne ťa túžil spoznať...“

Odrazu Harrymu vykĺzlo z úst niečo, čo ho už dlhší čas ťažilo.

„Pán profesor Dumbledore... Riddle povedal, že sa mu podobám. Že máme veľa spoločného.“

„To povedal?“ začudoval sa Dumbledore a zahľadel sa na Harryho spod hustého striebriстого obočia.

„A čo si myslíš ty, Harry?“

„Nemyslím si, že by som bol ako on!“ povedal Harry o niečo hlasnejšie, než mal v úmysle. „Ja, ja... som v *Chrabromile*, ja...“

No odrazu sa odmlčal, lebo v mysli sa mu vynorili pochybnosti.

„Pán profesor,“ pokračoval po chvíli, „Triediaci klobúk mi povedal, že... že v Slizoline by sa mi darilo. Aj ostatní ma istý čas považovali za Slizolinovho potomka... lebo ovládam parselský jazyk...“

„Hovoríš po parselsky, Harry,“ povedal Dumbledore pokojne, „pretože lord Voldemort - ktorý je posledným žijúcim potomkom Salazara Slizolina - hovorí po parselsky. Osobne si myslím, a dúfam, že sa nemýlim, že v tú noc, keď ti urobil tú jazvu, preniesol na teba i niektoré zo svojich schopností. Určite nechtiac, to som si istý...“

„Voldemort vložil do *mňa* kúsok seba?“ opýtal sa Harry ohromene.

„Vyzerá to tak.“

„Takže predsa som len *mal* byť v Slizoline,“ vzdychol si Harry a vrhol na Dumbledora zúfalý pohľad. „Rokfortský klobúk videl, že mám Slizolinove schopnosti...“

„Zaradil ťa do Chrabromilu,“ povedal Dumbledore pokojne. „Dobre ma počúvaj, Harry. Možno máš mnohé z vlastností, ktoré si Salazar Slizolin tak cenil u svojich najlepších študentov. Máš veľmi zriedkavú schopnosť a ovládaš parselčinu ako on, máš jeho dôvtip - odhodlanie - i určitú nechuť dodržiavať predpisy,“ dodal a brada sa mu opäť zatriasla. „Rokfortský klobúk ťa však dal do Chrabromilu. A ty vieš prečo. Rozmýšľaj.“

„Dal ma do Chrabromilu len preto,“ prehovoril Harry zlomeným hlasom, „lebo som mu povedal, že nechcem ísť do Slizolinu...“

„*Presne tak*,“ povedal Dumbledore a opäť sa celý rozžiaril. „A práve tým sa od Toma Riddla *tak veľmi líšiš*. Je len a len na nás, Harry, aby sme dokázali, čo v nás naozaj je, na našich schopnostiach až tak nezáleží.“ Užasnutý Harry sedel v kresle a ani sa nepohol. „Harry, ak chceš dôkaz, že do Chrabromilu naozaj patíš, navrhujem, aby si sa trochu lepšie pozrel na *toto*.“

Dumbledore sa načiahol na stôl profesorky McGonagallovej, vzal z neho zakrvavený strieborný meč a podal ho Harrymu. Harry ho nechápavo prevracal a rubíny sa v žiare ohňa trblietali. Odrazu si všimol, že tesne pod rukoväťou je vyryté meno.

Richard Chrabromil.

„Z klobúka ho môže vytiahnuť len skutočný Chrabromilčan, Harry,“ vyhlásil Dumbledore.

Asi minútu nik z nich neprehovoril. Potom Dumbledore vytiahol jednu zo zásuviek na písacom stole profesorky McGonagallovej a vybral z nej brko a kalamár.

„Harry, teraz sa potrebuješ hlavne dobre najesť a vyspať. Choď dolu na hostinu, ja zatiaľ napíšem do Azkabanu - nech nám vrátia nášho hájnika. A musím tiež napísať inzerát do *Denného Proroka*,“ dodal zamyslene. „Budeme potrebovať nového učiteľa obrany proti čiernej mágii... Neviem, neviem, nejakým rýchlo sa nám mihnajú, čo povieš?“

Harry vstal a prešiel ku dverám. Práve chcel položiť ruku na kľučku, keď sa dvere prudko rozleteli, až narazili do steny.

Vo verajach dverí stál Lucius Malfoy, zelený od zlosti. A za jeho nohami sa krčil, od hlavy až po päty zafačovaný - *Dobby*.

„Dobrý večer, Lucius,“ pozdravil Dumbledore milo.

Pán Malfoy takmer Harryho zvalil, tak prudko sa vrátil dnu. *Dobby* cupkal za ním, krčil sa pri leme jeho plášťa a v tvári sa mu zračila hrôza.

Škriatok držal ľakatú handru, ktorou sa pokúšal dokončiť leštenie topánok pána Malfoya. Pán Malfoy mal zrejme veľmi naponáhlo, keď odchádzal z domu; nielenže nemal perfektne vyleštené topánky, ale aj účes, inak vždy dokonale upravený, mal akýsi rozstrapatený. Uprene sa zadíval na Dumbledora svojím ľadovým pohľadom, nevšímajúc si škriatka, ktorý mu previnilo skackal okolo členkov.

„Takže,“ zvolal, „vy ste tu zase. Správna rada vás odvolala, no vy ste sa i napriek tomu rozhodli, že sa na Rokfort vrátite.“

„Viete, Lucius, to bolo tak,“ prehovoril Dumbledore a spokojne sa usmieval, „v priebehu dneška sa so mnou spojilo všetkých jedenásť členov správnej rady. Aby som bol úprimný, zažil som úplnú spršku sov. Dozvedeli sa, že dcéra Artura Weasleyho zomrela, a chceli, aby som sa sem okamžite vrátil. Akoby mali pocit, že som bol predsa len ten správny muž na správnom mieste. A písali mi veľmi čudné veci... niekoľkí z nich dokonca priznali, že ste sa im vyhrážali - vraj ste chceli zakliať ich rodiny, ak nebudú súhlasiť s mojím okamžitým odvolaním.“

Pán Malfoy bol odrazu ešte bledší ako zvyčajne a oči mal prizmúrené od zlosti.

„Chcete mi povedať... že ste tie útoky zastavili?“ zavrčal. „Chytili ste už vinníka?“

„Chytili,“ usmial sa Dumbledore.

„*Naozaj?*“ opýtal sa Malfoy ostro. „A kto je to?“

„Ten istý človek, čo minule, Lucius,“ odvetil Dumbledore. „No tentoraz konal Voldemort prostredníctvom niekoho iného. Ovládal ho cez svoj zápisník.“

Zdvihol malú čiernu knižočku s veľkou dierou uprostred a uprel zrak na pána Malfoya. Harry však hľadel na *Dobbyho*.

Domový škriatok sa správal veľmi čudne. Veľavýznamne sa na Harryho pozrel, neustále ukazoval na Riddlov zápisník, potom na pána Malfoya a vzápätí si začal búchať päst'ou do čela.

„Chápem...“ povedal Malfoy Dumbledorovi.

„Dobre vymyslené,“ pripustil Dumbledore pokojne, hľadiac Malfoyovi rovno do očí. „Pretože ak by tuto Harry,“ - pán Malfoy vrhol na Harryho nenávistný pohľad - „so svojím kamarátom Ronom ten zápisník neobjavili... celá vina by padla na Ginny Weasleyovú. Nikto by nikdy nedokázal, že nekonala z vlastnej vôle...“

Pán Malfoy mlčal. Jeho tvár sa odrazu zmenila na nepreniknuteľnú masku.

„A predstavte si,“ pokračoval Dumbledore, „čo by potom nasledovalo... Weasleyovci sú jednou z najväznejších čarodejnických rodín. Viete, aký by to malo dopad na Artura Weasleyho a jeho Zákon na ochranu muklov, keby sa ukázalo, že jeho vlastná dcéra zabíja spolužiakov, ktorí majú muklovský pôvod?... Ešte šťastie, že sa ten zápisník našiel a Riddlove spomienky sa z neho vymazali. Ktovie, aké by to inak malo následky...“

Pán Malfoy sa prinútil prehovoriť.

„Koľké to šťastie,“ povedal odmerane.

Dobby za jeho chrbtom stále čosi naznačoval - najskôr ukázal na zápisník, potom na Luciusa Malfoya a potom sa znova trieskal do hlavy.

Vtom do Harrymu došlo. Prikývol a Dobby ustúpil do rohu, pričom si za trest vykrúcal uši.

„A neviete náhodou, ako sa Ginny k tomu zápisníku dostala, pán Malfoy?“ opýtal sa Harry.

Lucius Malfoy sa k nemu obrátil.

„Odkiaľ mám vedieť, kde ho to hlúpe dievčisko vyhrabalo?“ opýtal sa.

„Dali ste jej ho vy,“ povedal Harry. „V obchode s čarodejnickou literatúrou pre malých i veľkých. Držali ste v ruke jej starú učebnicu transfigurácie a vsunuli ste do nej ten zápisník, však?“

Videl, ako sa Malfoyove biele hánky zovierajú v päst'.

„Dokáž to,“ zasyčal.

„Ach, to sa už teraz dokázať nedá,“ povedal Dumbledore a usmial sa na Harryho. „Riddle odtiaľ totiž zmizol. Na druhej strane by som vás, Lucius, rád upozornil, aby ste staré školské veci lorda

Voldemorta už viac nerozdávali. Lebo keby znova skončili v nevinných rukách, som presvedčený o tom, že Artur Weasley by tentoraz nepochybne dokázal, že všetky stopy vedú k vám...”

Lucius Malfoy chvíľu nehybne stál a Harrymu sa zdalo, že mu pošklbáva pravou rukou, akoby už-už chcel siahnúť po prúťiku. No napokon sa obrátil na svojho škriatka.

„Ideme, Dobby!“

Prudkým trhnutím otvoril dvere, a keď k nemu škriatok dobehol, kopol doňho. Počuli, ako Dobby skučí na chodbe od bolesti. Harry sa zamyslel. A potom sa rozhodol...

„Pán profesor Dumbledore,“ povedal náhlivo. „Môžem pánovi Malfoyovi ten zápisník vrátiť?“

„Prirodzene, Harry,“ odvetil Dumbledore spokojne. „Ale po-náhľaj sa. Nezabudni na hostinu...”

Harry schmatol zápisník a vybehol z miestnosti. Spoza rohu počul vzdáľujúce sa Dobbyho kňučanie. Harry nemal čas premýšľať, či ten plán bude fungovať, rýchlo si vyzul jednu topánku, stiahol si z nohy uľúľanú, slizom pokrytú ponožku a napchal do nej zápisník. Potom sa rozbehol tmavou chodbou.

Dobehol ich až pri schodišti.

„Pán Malfoy,“ dychčal, keď pri nich zabrzdil. „Niečo pre vás mám...”

A strčil Luciusovi Malfoyovi do ruky smradľavú ponožku.

„Čo si to...?“

Pán Malfoy strhol zo zápisníka ponožku, odhodil ju, a keď zbadal zničenú knižočku, vrhol na Harryho zlostný pohľad.

„Raz skončíš ako tvoji rodičia, Harry Potter,“ povedal sladkým hlasom. „Tiež strkali nos tam, kam nemali...”

A chcel ísť ďalej.

„Ku mne, Dobby! Povedal som ku mne!“

Dobby sa však ani nepohol. Držal Harryho odpornú, mazľavú ponožku a hľadel na ňu, akoby to bol ten najväčší poklad.

„Pán mi dal ponožku,“ povedal užasnutý škriatok. „Pán dal Dobbymu ponožku.“

„Čo to má znamenať?“ oboril sa naňho pán Malfoy. „O čom to hovoríš?“

„Dostal som ponožku,“ opakoval neveriacky Dobby. „Pán ju hodil a Dobby ju chytil, a Dobby... Dobby je, *slobodný*.“

Lucius Malfoy tam zarazene stál a hľadel na škriatka v nemom úžase. Potom sa osopil na Harryho.

„Ty si ma pripravil o sluhu!“

No Dobby skríkol: „Harrymu Potterovi neubližujte!“

Ozval sa výbuch a pána Malfoya odhodilo dozadu. Letel dolu schodmi, pričom dopadol na každý tretí, a skončil na kope dolu pod nimi. Vstal, v tvári popolavosivý, vytiahol prútik, no Dobby zodvihol svoj dlhý hrozivý prst.

„Teraz už choďte,“ povedal nahnevane, hroziac ním Malfoyo-
vi. „Harryho Pottera sa ani nedotknete! A teraz už choďte.“

Lucius Malfoy nemal na výber. Ešte naposledy vrhol na oboch rozzúrený pohľad, zakrútil sa do plášt'a a náhlivým krokom odišiel.

„Harry Potter Dobbyho oslobodil!“ zvolal škriatok piskľavým hláskom a vzhladol na Harryho, mesačný svit prenikajúci cez najbližšie okno pritom ožaroval jeho velikánske guľaté oči. „Harry Dobbyho oslobodil!“

„To nestojí za reč, Dobby,“ uškrnul sa Harry. „Len mi, prosím ťa, sľúb, že sa už nikdy nepokúsiš zachrániť mi život.“

Škriatkova ohavná hnedá tvár sa odrazu roztiahla do širokán-
skeho, zubatého úsmevu.

„Chcem sa ťa ešte niečo spýtať, Dobby,“ povedal Harry, keď si škriatok trasúcimi sa rukami začal obliekať jeho ponožku. „Povedal si mi predsa, že to, čo sa tu bude diať, nemá nič spoločné s Ved'-Vieš-Kým, pamätáš sa? Ale...“

„To bola pomôcka, pane,“ prerušil ho Dobby a zreničky sa mu rozšírili, akoby chcel naznačiť, že to bolo predsa jasné ako facka. „Snažil som sa vám dať nejakú pomôcku. Temného lorda predsa predtým, ako si zmenil meno, všetci oslovovali po mene, rozumiete?“

„Aha,“ povedal Harry potichu. „Tak ja už teda idem. Máme hostinu a moja kamarátka Hermiona sa už asi prebrala...“

Dobby chytil Harryho okolo pása a tuho ho objal.

„Harry Potter je oveľa väčší, ako si Dobby myslel!“ vzlykal. „Zbohom, Harry Potter!“

Odrazu čosi prasklo a Dobbyho nebolo.

Harry absolvoval na Rokforte už niekoľko osláv, no tejto sa dosiaľ žiadna nevyrovnala. Všetci boli v pyžamách a oslavovalo sa celú noc. Harry nevedel posúdiť, či najkrajšie na tom večere bolo, keď mu Hermiona bežala v ústrety a vrieskala: „Dokázal si to! Dokázal si to!“, alebo keď k nemu od biff'omorskému stola prišiel Justin, stisol mu ruku a donekonečna sa mu ospravedlňoval, že ho podozrieval, alebo keď sa o pol tretej ráno objavil Hagrid a potľapkal Harryho s Ronom tak mocne po chrbte, že sa obaja zapichli nosmi do tanierov s piškótovým koláčom, alebo tých štyristo bodov, čo s Ronom získali a tým sa postarali o to, že Chrabromil sa už druhý rok po sebe stal držiteľom Školského pohára, alebo keď profesorka McGonagallová vstala a oznámila im, že škola sa rozhodla, že tento rok sa záverečné skúšky konať nebudú („Ach, nie!“ zvolala Hermiona), alebo keď Dumbledore oznámil, že profesor Lockhart ich budúci rok, žiaľ, učiť nebude, pretože musí na čas odísť a počkať, kým sa mu vráti pamäť. Pri tejto správe sa k jasaniu nadšených študentov pridalo aj zopár učiteľov.

„To je smola,“ povedal Ron a naložil si šišku s džemom, „práve mi začínal byť sympatický.“

Posledné dni školského roka im príjemne ubehli v nádhernom slnečnom počasí. Na Rokfortskej strednej škole čarodejníckej sa všetko vrátilo do normálnych koľají, nastalo iba niekoľko drobných zmien - hodiny obrany proti čiernej mágii boli zrušené („nič to, celkom slušne sme si ju precvičili v praxi,“ povedal Ron nespokojnej Hermione) a Luciusa Malfoya odvolali zo správnej rady. Draco sa už nenosil po škole, akoby mu patrila. Naopak, tváril sa namrzene a nevrlo. Na druhej strane Ginny Weasleyová bola opäť neuveriteľne šťastná.

Ani sa nenazdali a bol čas, aby nastúpili do Rokfortského expresu, ktorý ich mal odviezť domov. Harry, Ron, Hermiona, Fred, George a Ginny si sadli do jedného kupé. Posledné hodiny pred prázdninami, keď smeli ešte čarovať, si užili, ako sa len dalo. Hrali Rachotiacu sedmu, odpálili delobuchy doktora Fillibustera, čo ešte Georgeovi a Fredovi zvýšili, a navzájom sa odzbrojovali kúzľami. Harrymu to šlo mimoriadne dobre.

Keď sa blížili ku stanici King's Cross, Harry si odrazu na niečo spomenul.

„Ginny... čo také robil Percy, že to nechcel nikomu povedať?“

„Ach, to,“ začala sa Ginny chichotať, „no... Percy má *frajerku*.“ Fred v tej chvíli pustil Georgeovi na hlavu kopy učebníc.

„Čože?“

„Tú prefektku z Bystrohlavu, Penelopu Clearwaterovú,“ povedala Ginny. „To jej celé leto písal. V škole sa s ňou tajne stretával. A raz som ho načapala, ako sa s ňou bozkáva v prázdnej triede. Bol z toho úplne hotový, keď ju, však viete - keď skamenela. Ale nebudete si z neho uťahovať, však?“ opýtala sa ustrašene.

„Také niečo by nám v živote nenapadlo,“ povedal Fred, ktorý sa tváril, akoby mal čo nevidieť oslavovať narodeniny.

„Za koho nás máš?“ uškrnul sa George.

Rokfortský expres spomalil a o chvíľu zastal.

Harry vytiahol brko a kúsok pergamenu a obrátil sa k Ronovi a Hermione.

„Toto je telefónne číslo,“ povedal Ronovi, napísal dvakrát to isté, roztrhol pergamen na dve polovice a podal každému jednu. „Tvojmu otcovi som minulý rok vysvetľoval, ako sa telefonuje... opýtaj sa ho. Zavolajte mi k Dursleyovcom, dobre? Keby som sa najbližšie dva mesiace mal rozprávať iba s Dudleym, asi by som to neprežil...“

„Tvoja teta a strýko budú na teba hrdí,“ usúdila Hermiona, keď vystúpili z vlaku a spolu s davom študentov sa blížili k začarovanej deliacej prepážke, „keď sa dozvedia, čo si urobil, však?“

„Hrdí?“ opýtal sa Harry začudovane. „Zbláznila si sa? Toľkokrát som mohol umrieť, a nepodarilo sa to! Budú zúriť...“

Spoločne vyšli bránou a vykročili do sveta muklov.